

Giới thiệu Love, Come To Me

Truyện Love, Come To Me, chuyện nói về một thiếu nữ có người cha luôn cung nụng và làm hư nàng và nàng sẽ kết hôn với tình yêu từ thuở nhỏ của mình và trở thành một phần của xã hội thượng lưu tại.

Chồng tương lai của nàng là một gã hào hoa lang thang từ phía Nam. Chàng rất hứng thú với nàng. Chàng theo dõi cặp đôi đã đính hôn, mong chờ một vết rạn trong mối quan hệ đó. Định mệnh đã ban cho anh điều chàng ước, cô bây giờ là của chàng.

Nhưng chàng nhanh chóng kéo nàng lún sâu vào dòng lũ cuồng nhiệt của tình yêu mà nàng chưa bao giờ ngờ đến.

Bạn đang đọc truyện *Love, Come To Me* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Heath dựng cổ áo khoác lên, nguyên rửa qua kẽ răng khi một luồng gió lạnh băng luồn vào cổ chàng. Đây là mùa đông đầu tiên chàng ở nơi này, và chàng đã nhận ra rằng New England không phải đất lành cho dân miền Nam lưu lạc. Bàn chân mang ủng của chàng giẫm lạo xạo trên những lớp tuyết dòn lại cứng ngắt từ nhiều cơn bão gần đây. Đã quá nhiều lượt tuyết rơi và băng phủ đến nỗi chàng ngỡ rằng họa chăng có đến tháng Sáu tất cả chỗ tuyết này mới tan đi hết.

Dù đang diện áo lông cừu dày như những người bản địa phương Bắc, thì ai cũng thấy ngay chàng chưa sống ở đây lâu lắm. Nước da chàng sạm lại với màu đồng hun cổ hữu của những ai đã quen với cái nóng từ mặt trời miền Nam. Chàng cao sáu feet, đặc trưng đó cũng không đủ nói rõ chàng từ Kentucky hay Virginia. Ở đây, chàng vượt hẳn cư dân New England thấp bé mảnh khảnh, và cách chàng nhìn họ trực diện với đôi mắt màu lam đường như làm họ cảm thấy có phần không thoải mái. Ở quê chàng thì người dung chào hỏi nhau khi họ gặp nhau ngoài đường, còn xứ này có vẻ như người ta không có quyền nhìn thẳng vào mắt một ai đó trừ phi có họ hàng với nhau hay là bạn cũ hoặc đối tác. Chàng tự hỏi chẳng biết sao người Massachusetts không nhận ra họ kì cục tới mức nào. Khó mà giải thích vì lẽ gì họ cứng nhắc và lạnh lùng thế, và làm sao họ lại có cái tính khí lạ đời khi gió ấy. Có lẽ thời tiết đã khiến họ trở nên như thế.

Chàng cười khi nghĩ đến đó – nụ cười ảm áp, rạn nứt mà có thời làm rung động con tim tất cả phụ nữ vùng Henrico County – và bàn tay đi găng của chàng siết chặt quanh tay nắm cửa khi chàng chuẩn bị ra ngoài để lấy thêm củ sưởi. Chàng đã dùng hết số củ và than đá khá nhanh để giữ cho căn nhà mới mua hồi cuối xuân còn đủ ấm. Bên ngoài lạnh đến mức muốn huyết sáo cũng khó, nhưng trong lúc đang đi, chàng vẫn huyết một đoạn trong bài “All Quiet along the Potomac Tonight,” nghe cũng khá lọt tai, bản này là một trong giai điệu phổ biến nhất thời chiến. Cha đẻ của nó là một người phương Bắc, nhưng nhạc nghe lọt tai thì vẫn cứ lọt tai.

Dần dần bước chân chàng khựng lại, và tiếng huyết sáo ngưng bật khi chàng chợt nghe thấy một âm thanh nghiền nghệt từ hướng dòng sông. Chàng sống trên một vùng đất cao gần bờ sông, và âm thanh mỏng manh ấy chỉ thoảng qua tai chàng, lẫn vào tiếng gió thổi đều đều, tán mát trong đám cây cối cho đến khi nó trở nên khó nhận ra. Nhưng nghe chừng như đó là giọng phụ nữ.

Khó mà tin được nàng có thể thực sự chết ngay bây giờ, chết như thế này, và tại đây. Đúng là điển khi băng qua con sông đang kỳ đóng băng thay vì lợi bộ một khoảng dài cỡ một phần tư dặm, nhưng nàng, cũng như bất kỳ ai, đều không đáng gặp họa kiểu này. Sau cơn sóc đầu tiên khi rơi xuyên qua mặt băng, Lucy vùng vẫy kịch liệt giữa những tảng băng và vụn băng nổi xung quanh mình, quờ tay cho đến khi bám được vào thành hố băng.

Chưa đầy năm giây sau dòng nước buốt giá đã dầm qua quần áo ngấm vào trong da thịt nàng, thấu tới tận xương tủy. Tất cả diễn ra quá nhanh, chưa tới một nhịp tim đập. Hơi thở của nàng run rẩy tận sâu trong phổi khi nàng cố ngoi lên, nhưng đôi găng tay hồ ngón bằng ca-sơ-mia của nàng trượt trên mặt băng, hết lần này đến lần khác. Mỗi lần bị trượt, nàng lại chìm trong làn nước ngập tới tận miệng.

“Có ai cứu tôi. Có ai...”, giọng nàng vỡ òa khi nàng nhìn về phía cảnh tuyết rơi lờ mờ bên bờ sông, thoáng thấy một vệt khói từ lò sưởi của một căn nhà gần đó. Nàng không thể ngăn mình bật khóc, dù biết điều đó sẽ làm mình kiệt sức nhanh hơn, vì thế nàng kêu cứu bằng chất giọng run rẩy, lời lẽ lẫn vào tiếng khóc thốn thức. “Tôi đang ở... dưới nước... có ai đó... cứu...”. Phải có ai đó nghe thấy nàng. Ai đó sẽ cứu nàng.

Nhưng rồi chẳng có chuyện gì xảy ra như nàng mong cả. Không có gì đến với Lucy Caldwell, người vẫn được bảo bọc và an toàn suốt cả cuộc đời. Cùng với nỗi kinh hoàng tột độ, nàng cố gắng lột găng tay ra, và quờ quạng điên cuồng lên mặt băng, ho sặc sụa vì miệng tràn đầy nước. Sức nặng như chì của áo xống cũng vậy lột kéo nàng xuống và trong một khoảnh khắc khủng khiếp, nàng hoàn toàn chìm ngấm. Bị vây hãm bởi bóng tối giá lạnh, nàng vật lộn với sức nặng đang cố kéo mình xuống sâu hơn. Cố ngoi lên mặt nước, tới không khí, không rõ bằng cách nào nàng lại có thể trôi được lên, và đã thờ được. Nàng bám chặt lấy một gờ băng và tì má lên, khóc trong tuyệt vọng. Không thể cử động được nữa, nàng không thể buông xuôi.

Lucy nhắm mắt lại, thọc những ngón tay trần vào mặt băng. Không ai biết nàng ở đây. Cha nàng nghĩ nàng vẫn còn ở Connecticut với dì Elizabeth và dượng Josiah... và nàng đã không nhắn gửi gì cho Daniel rằng mình trở về sớm... bởi vì lần tranh cãi mới đây... bởi vì nàng đã sinh sự trước nên anh mới buộc phải cãi vã. Em xin lỗi... nàng nghĩ... không còn cảm nhận được nước mát lăn trên má. Em luôn làm anh phải đối co với em... Daniel...

Làn nước buốt lạnh chầm chậm trở nên bông rã, và nàng trôi nổi im lìm, nỗi sợ trong nàng dần thành tê cóng. Dòng sông dường như đang trò chuyện cùng nàng, và giọng nói mơ hồ của nó – tiền miền, êm êm – ngấm vào thần trí nàng.

Có một cô gái đã từng chết đuối trước đây, từ nhiều năm trước. Phải chăng dòng sông đã mang cô ấy đi cũng nhẹ nhàng như thế này? Liệu có phải đây chỉ là một giấc mơ của nàng chăng?

Hãy buông bỏ tất cả đi, bóng tối giục giã.

Ánh nắng, mùa xuân, Daniel... tình yêu... chỉ là giấc mơ... không gì cả.

Bất thình lình một bên tay áo nàng bị tóm lấy bằng một cú siết đủ thô bạo để nàng thấy đau ngay cả trong vô thức. Nàng ngo ngoáy chống lại và mắt nàng run rẩy mở ra. Qua những lọn tóc ướt, nàng thấy một người đàn ông đang nằm dán sát mặt băng gần nàng. Đôi mắt xanh huyền hoặc của anh chuyển sang về mặt tái xanh của nàng, và anh giữ nàng chặt hơn khi anh bắt đầu kéo nàng ra khỏi dòng sông băng. Mỗi nàng mấp máy như muốn nói nhưng âm thanh duy nhất mà nàng có thể tạo ra là một tiếng hỗn hển yếu ớt.

Dường như anh ta đang nói gì đó với nàng nhưng nàng chỉ nghe được tiếng anh ta một cách rất mơ hồ. Nàng cảm thấy anh ta kéo cánh tay mình mạnh hơn, và sau đó nàng lại nhanh chóng chìm vào bóng tối.

Nàng đang được mang đi bằng qua rừng cây. Đầu nàng dựa lên bờ vai khoác áo len lông cừu. Trán nàng nép sâu vào đường cong nơi cổ của một người đàn ông. Chân nàng đu đưa nhẹ nhàng, chạm vào bên hông người lạ. Người đàn ông đang cõng nàng đi lê qua những đụn tuyết với những sải bước vững vàng đều đặn như một con ngựa thồ, chân anh ta chuyển động nhịp nhàng. Nhận thấy nàng đã tỉnh, anh ta nói khẽ, với cách phát âm giọng miền Nam.

“Tôi đang đi ra ngoài để lấy thêm củi sưởi thì nghe tiếng em. Không biết em đang làm gì ở đó, cũng à, nhưng lẽ ra em nên cân nhắc thay vì đặt chân xuống dòng sông đó chứ. Em không thể nghĩ rằng nó chưa hoàn toàn đóng băng hết ư?”

Giờ mà mở miệng cũng khó chẳng kém gì cố tách rời những miếng sắt gỉ ra khỏi nhau. Lucy cố nói nhưng nàng chỉ nghe một âm thanh rung rung buồn cười. Lạnh quá nên nàng chẳng nói được gì, thậm chí quá lạnh để có thể nghĩ ngợi bất cứ điều gì.

“Đừng lo. Em sẽ ổn thôi.” Anh ta nói nhỏ, và trong lúc nàng vừa sốc vừa buồn khổ, giọng anh nghe sao mà tàn nhẫn đến thế. Áo váy nặng trĩu và buốt lạnh dán sát vào người khiến tay chân nàng đau nhức. Từ bé đến giờ, những vết cắt, chứt trầy xước hay những lúc sàu não của nàng đều được quan tâm ngay và được thương cảm bao nhiêu. Nàng chưa bao giờ thấy đau đớn thế này, hoàn toàn kiệt quệ, bị bủa vây và chẳng chút xót thương. Tình cảnh này thật khốn khổ, và nàng chợt nhận ra mình không đủ sức chịu đựng điều đó. Nàng bắt đầu khóc yếu ớt, và bật ra một lời nguyện rửa khe khẽ.

Heath nâng nàng cao hơn trong tay cho đến khi đầu nàng dựa vững hơn vào vai chàng. Môi chàng ngay cạnh tai nàng, và chàng thì thầm với nàng “Xem cái tai nhỏ nhắn đang lạnh cóng hết cả rồi này. Nghe tôi nhé, em cưng. Sẽ không lâu đâu, rồi em sẽ ổn hơn rất nhiều. Tôi đang mang em vào một căn phòng dễ thương và ấm cúng có lửa sưởi nữa. Chúng ta sắp tới nơi rồi. Đừng khóc. Cố thêm một vài phút nữa thôi, và chúng ta sẽ nghĩ xem phải làm sao để em bớt lạnh.”

Chàng đang nói với nàng như thể nàng chỉ là một bé gái, mặc dù nghe có vẻ hạ cố thái quá, nhưng nàng vẫn cảm thấy thoải mái với sự dỗ dành đó. Mặc dù chàng nói “gần tới”, nhưng dường như cả một giờ sau họ mới tới được một ngôi nhà nhỏ, ấm áp, Lucy gần như hoảng loạn khi nàng nhận ra nàng không còn bất kỳ cảm giác nào từ phần cổ trở xuống. Nàng bị liệt rồi chăng? Nàng có mất đi ngón tay hay ngón chân nào không? Nỗi hoảng sợ giữ cho nàng im lặng và người lạ mang nàng vào trong nhà. Sau khi đóng cửa lại để ngăn những cơn gió tuyết cuộn cuộn ập vào, chàng đặt nàng lên sofa một cách cẩn thận. Chàng dường như không để ý bộ quần áo ướt sũng và mái tóc ướt của nàng làm ẩm đồ nội thất của chàng ra sao. Căn phòng được thắp sáng bởi một ngọn lửa chói mắt từ cái lò sưởi bệ gỗ. Lucy có thể thấy hơi ấm của nó nhưng không thể cảm nhận được. Răng nàng đánh lập cập nghe thấy rõ, hòa vào tiếng nổ lách tách hừng hực của ngọn lửa.

“Em sẽ ấm lên ngay thôi.” Heath nói và bỏ thêm củi vào ngọn lửa đang cháy sáng.

“Co... còn lâu.” Lucy cố gắng nói, run dữ dội.

Chàng cười khẩy, đặt một cái mền xuống cái ghế gần đó. “Có đấy. Anh sẽ làm em ấm lên nhanh tới nỗi em sẽ hỏi xin một cái quạt và một cốc trà đá

“Tôi không cảm thấy được gì cả.”, nước mắt long lanh, ngân ngấn trong mắt nàng, và chàng quì bên sofa, kéo một lọn tóc ướt ra khỏi mặt nàng.

“Tôi đã bảo em đừng khóc... Tiểu thư Lucinda Caldwell. Đó là tên của em, đúng không?” nàng gật đầu, run lẩy bẩy từng cơn.

“Tôi đã thấy em làm việc ở cửa hàng của cha em” chàng nói tiếp, cởi cái khăn chòang cổ casomia đang nhỏ giọt ra khỏi cổ nàng, “Tên tôi là Heath Rayne... và em nên biết, Lucinda, rằng trong một thời gian dài tôi đã lên kế hoạch để làm quen em. Tôi không chọn được tình huống, nhưng chúng ta sẽ cố làm cho nó tốt nhất có thể.” Chàng cởi nút áo chòang của nàng nhanh gọn, trong khi mắt nàng đảo quanh và răng nàng đánh lập cập mạnh hơn.

“Lucinda. Em cuộn tròn người cứ như là con sên vậy. Tôi cần em hợp tác một chút. Hãy để tôi xoay lưng em lại nào.”

“Không.”

“Tôi không làm đau em đâu. Tôi đang giúp em. Làm cho mọi việc dễ dàng hơn với tôi đi, Lucy, và lật người lại. Ừ, như thế đó...” một cách nhanh chóng, những ngón tay của chàng tìm tới hàng nút trên cái váy đi dạo ướt sũng của nàng, cởi lóp dây buộc áo và kéo nó mở ra. Nàng nép mình lại tránh khỏi chàng khi nàng nhận ra chàng đang làm gì. Chưa có người đàn ông nào từng cởi trang phục của nàng trước đây. Nhưng đó là việc cần thiết, và nàng thì không thể tự làm được. Nàng cố gắng tự thuyết phục bản năng đừng chống cự lại chàng.

“Thật may là dòng sông đang có dòng chảy khá chậm.” chàng lưu ý về-thực-tế. “Nếu không thế, cái mớ váy lết và tất cả những... diêm xếp đăng ten

này... ắt hẳn sẽ kéo em xuống nhanh hơn nhiều.”

Lucy nhắm mắt lại, không chú ý rằng nước mắt vẫn đang lăn trên thái dương nàng cho đến khi chàng lau nó bằng một góc chăn. Một cách khéo léo, váy của nàng, một chiếc váy dạ tiệc hợp thời trang, cái khung căng váy có thể gấp lại được và tất cả váy lót của nàng đều được cởi ra. Rất nhiều nút trên cái ủng của nàng, làm cho Heath rì rầm nguyên rủa khi chúng rơi lung tung trên sàn. Dải dây buộc áo nịt ngực của nàng vẫn ướt đầm và dường như không thể nói lỏng ra. Nhăn nhó, chàng kéo ra một cái móc (*dụng cụ dùng để săn thú) với cái mũi bén từ áo ghi lê của chàng và cắt những dải dây cứng đầu. Mũi móc bằng xương cắt được sợi dây, áo nịt ngực của Lucy nói lỏng ra, làm cho nàng thở một cách yếu ớt trong lúc cái móc có vẻ như sắp cắt vào xương sườn nàng. Heath ngừng lại trong một phần giây trước khi móc những ngón tay vào bên dưới cái coocxê ngoài đang nhỏ giọt của nàng. Nàng thậm chí còn cứng người hơn nữa, điều này cứ như không thể nào xảy ra được. Đây chắc hẳn là một con ác mộng. Đó là lời giải thích duy nhất cho những gì đang xảy đến với nàng.

“Tôi xin lỗi,” chàng thì thầm, cởi cái áo coocxê ngoài mỏng manh và cái quần đùi lót nàng đang mặc. Nàng nghĩ mình nghe thấy một tiếng hít thở nhẹ, nhưng âm thanh đó có vẻ như là tiếng sột soạt của tấm chăn khi chàng tiếp tục quấn nó quanh nàng. Chàng bọc kỹ nàng lại, tới mức chỉ còn mỗi đầu của nàng lộ ra bên ngoài. Cái lạnh đang ngấm vào trong những khớp xương của nàng, làm cho nàng rên rỉ đau đớn và khiến đầu gối cũng như khuỷu tay nàng cứng lại. Nhấc lấy nàng đang được bọc trong chăn một cách dễ dàng, Heath ngồi xuống trên chiếc ghế gần ngọn lửa, bế nàng trong vòng tay rắn chắc. Thậm chí qua tấm chăn, nàng cũng có thể nhận thấy cánh tay của chàng rắn như đá.

“Daniel. Tôi muốn gặp Daniel.” Nàng nói khi những giọt nước mắt lạnh buốt lăn dài. Nàng đã quên rằng chàng không hề biết Daniel là ai.

“Hãy để tôi giúp em” một bàn tay to lớn, ấm áp di chuyển và đặt lên trán nàng, gạt mớ tóc rối ra phía sau, trượt xuống vuốt ve nhẹ nhàng đôi gò má tái băng lòng bàn tay của chàng.

“Chân tôi đau quá. Đầu gối của tôi cũng nhức...”

“Tôi biết. Tôi đã từng trải qua những chuyện như thế này rồi.”

“Không như thế này... này.. đ... đâu”

“Tôi chắc chắn là cũng khủng khiếp như thế này.” Chàng cúi xuống mỉm cười với nàng. “...Và vẫn còn sống để kể về chuyện đó đấy. Vậy là đã có hy vọng cho em rồi đấy nhé.”

“Khi nào...?”

“Vào năm 64, trong cuộc vây hãm ở Richmond, tôi khi ấy đang sẵn vài tay thiện xạ, và đang nằm trên một vũng băng. Địa ngục không hẳn phải nóng đâu em yêu. Nó lạnh, rất rất lạnh.”

“Anh chiến đấu chống lại...chúng tôi.”

Khi nàng nhướn mi mắt lên, nàng thấy anh đang chăm chú nhìn mình, đôi mắt xanh kìa lạ của chàng đang đông đầy sự thương hại và một điều gì đó mà nàng không thể hiểu được. “Ừ. Tôi xuất thân từ Virginia.”

“Sao anh lại ở... đây?”

Chàng không nói gì cả, chỉ quay mặt ra khỏi nàng và nhìn vào ngọn lửa. Cánh tay chàng siết chặt thân thể run rẩy của nàng, vẫn ôm nàng như thế. Lucy nghĩ nếu hoàn cảnh của mình ít khủng khiếp hơn, nàng có lẽ đã chết vì sùng sốt. Nàng chưa bao giờ b một người miền Nam nào chạm đến, nói chi tới chuyện được ôm trong tay như thế này. Nhưng dầu cho anh ta là ai hay là cái gì, nàng vẫn cảm thấy dễ chịu khi được ôm chặt, được bảo vệ khỏi cái lạnh thấu xương.

“Đờ hơn chưa?” rốt cục thì chàng đã hỏi.

“Chưa. Tôi... đông cứng... từ bên trong...trong tận xương ấy.”

Heath nhích nàng sang bên một chút và lôi từ trong áo ghi lê của chàng ra một bình rượu bằng bạc bóng loáng, phản chiếu mập mờ ánh lửa. “Một ít thứ này có thể giúp đấy.”

“Cái gì vậy?”

Chàng vặn nắp ra khỏi bình và nàng lập tức ngửi thấy mùi hăng hắc của rượu mạnh.

“Tôi không thể.” nàng mở to mắt với sự kinh hãi. Nàng đã được nuôi dạy một cách nghiêm khắc rằng uống rượu là xấu xa và dẫn tới tất cả mọi loại cư xử vô đạo đức, đặc biệt là với phụ nữ. Cha nàng và giám mục của nhà thờ First Parish, Grindall Reynolds, luôn luôn nói như vậy.

“Cái này sẽ ngấm vào xương của em ngay lập tức. Mở miệng ra, Lucinda.”

“Không, không”, nàng có lẽ đã có thể vùng khỏi chàng nếu như tấm chăn không bó chặt nàng đến như thế. Chàng dễ dàng chen cái miệng bình vào giữa môi nàng, nghiêng cái bình, đổ đầy vào miệng nàng một dòng whiskey nóng cháy. Nàng nuốt xuống và nghẹn thở, sau đó nuốt xuống một lần nữa cho đến khi dạ dày nàng dường như bị lửa thiêu đốt. Chàng lấy bình rượu ra. Ho sặc sụa, Lucy liếc nhìn chàng rồi cố hết sức thở lại. Ngay khi vừa lấy lại bình tĩnh, nàng mở miệng như muốn nói gì đó nhưng nàng lại nhận thấy miệng bình nằm ở môi mình một lần nữa. Lần này thì rượu trôi xuống cổ họng để

dàng hơn, và nàng uống một cách miễn cưỡng, đầu nàng bị giữ chặt lại bằng cánh tay cứng ngắt của chàng. Với một âm thanh như đầu hàng, nàng vùi mặt mình vào vai chàng và chàng nhanh chóng đẩy cái bình ra. Chưa có ai cư xử thô lỗ với nàng thế này bao giờ. Nàng sẽ kể với cha chuyện này, ngay khi nàng có thể. Heath dường như đã đoán ra được ý nghĩ của nàng nên đột nhiên chàng cười toe. Khi chàng nhìn xuống gò má nàng và nhìn thấy một vệt whiskey dính trên đó, chàng chùi giọt rượu bằng đầu ngón tay, những ngón tay dài.

“Thật đáng xấu hổ, em yêu... em đang hếch mũi lên với loại rượu bắp ngon tuyệt của miền Nam đây. Các loại rượu ở đây còn âu mới sánh bằng ___.”

“Đừng.” nàng nói, thu mình lại trước sự đụng chạm của chàng. Và thật ngạc nhiên, chàng không hề thu tay lại hay luống cuống bởi sự cự tuyệt của nàng. Chàng chỉ cười nhẹ nhàng.

“Để làm dịu tinh thần của em thôi mà, không, tôi chẳng hề lợi dụng tình cảnh bất khả kháng của em. Dù em nhỏ nhắn dễ thương thế kia.”

“Không đúng.” nàng chuehn choáng cãi lại. “Tôi trông như... một thứ gì đó... anh đã... kéo lên từ dưới sông... mà chính xác là... tôi thế đấy.”

“Em là thứ hấp dẫn nhất mà tôi từng ôm trong tay. Tôi thấy là em không tin tôi. Em có thể tin tôi không?”

“Anh là người miền Nam.” Lucy nói khó khăn, đầu nàng quay mòng mòng vì rượu whiskey. Hơi nóng của rượu đang cháy từ sâu bên trong nàng.

“Trước khi chiến tranh bắt đầu thì tôi là đảng viên đảng Hợp Nhất.” Chàng nói như đang dàn hòa. “Tôi chắc điều đó làm cho tôi đáng được thông cảm hơn, phải không nào?”

“Không”

Chàng cười trên con say rượu và cả sắc hồng đã trở lại trên gò má nàng.

“Em thật đáng ngưỡng mộ.” giọng chàng khàn khàn. “Nàng Yankee bé bỏng đáng thương.”

Nàng vừa tức tối vừa bị mê hoặc bởi cách chàng gọi nàng trong cái âm điệu ngọt ngào nhẹ nhàng ấy, như thể nàng là ai đó cần được chiều chuộng và áp ụ. Nàng chưa bao giờ bị người đàn ông nào đối xử như với trẻ con một cách quá đáng thế cả, thậm chí với Daniel cũng không. Nhắm mắt lại để khỏi thấy ánh lửa chập chờn đang nhảy múa trên vách, nàng thờ dài một mồi bên cổ của Heath. Con đầu âm i bây giờ đã dịu lại ở mức có thể chịu đựng được, và nó đang biến mất dần từng chút, từng chút một.

“Hãy sớm đưa tôi về nhà.” Nàng thì thầm, dựa vào chàng.

“Ngủ đi cưng. Anh sẽ chăm sóc cho em.”

Khi Lucy rơi vào giấc ngủ mệt lử, nàng đối mặt với những hình ảnh mơ hồ và những g lộn xộn : kí ức về khoảng thời gian lớn lên với Daniel, sự đối kháng giữa họ trở thành tình bạn, tình bạn của họ trở thành thứ cảm xúc sâu đậm hơn; Daniel phải rời nhà đi nghĩa vụ chiến tranh, đẹp trai và gọn gàng trong bộ đồng phục màu chàm đỏ chỉnh tề, đôi mắt nâu của chàng lấp lánh và khuôn mặt chàng trông thật thu hút bởi bộ râu quai nón hình lưỡi liềm mượt mà. Daniel – tình yêu của nàng, nhưng không phải tình nhân của nàng.

Nàng nhớ chuyến thăm nhà đầu tiên của Daniel sau khi miền Nam đầu hàng. Trong niềm vui sướng của nàng, nàng nhận thấy chàng có vẻ mệt mỏi và già dặn hơn nhiều, mắt chàng vẫn sẫm màu và ấm áp, nhưng không còn lấp lánh như xưa nữa.

“Daniel!” nàng háo hức gọi tên chàng khi chàng bước xuống xe lửa. Nàng đã yêu chàng nhiều năm với lòng hâm mộ mà một cô bé có thể dành cho chàng, nhưng bây giờ nàng đã mười bảy tuổi, và nàng muốn chàng với tất cả nhiệt tình và đam mê của một phụ nữ. Dù cho gia đình và tất cả bạn bè của chàng đều đến để đón chào, chàng vẫn quay sang nàng đầu tiên.

“Lucy, phải em đây không?” chàng hỏi và dang rộng tay, nàng lao vào vòng tay ấy với nụ cười chứa chan hạnh phúc.

“Anh có nhận được thư của em không? Anh có đọc nó chưa? Anh có...”

“Anh đọc tất cả.” Chàng cúi xuống và hôn nàng nhẹ nhàng. “Anh giữ lại tất cả những lá thư đó, từng lá một.”

Nàng nhớ khi Daniel cầu hôn nàng, cánh tay chàng áp áp và chắc nịch ôm quanh người nàng, làn môi mượt mà của chàng trên môi nàng.

“Chúng ta chưa thể kết hôn ngay bây giờ.” Chàng nói. “Chúng ta phải đợi một hoặc hai năm trong khi anh xác lập vị trí vững vàng tại hãng hóa xa đã.”

“Em muốn anh ngay lúc này...”

“Anh muốn trao cho em nhiều, nhiều điều lắm. Đợi anh, Lucy. Hứa với anh em sẽ không rơi vào vòng tay của bất kì ai khác.”

“Em sẽ đợi mãi mãi.” nàng nói với chàng, nước mắt sáng lên trong đôi mắt màu nâu đỏ của chàng. “Anh sẽ không bao giờ mất em... Em sẽ mãi là của anh cho đến khi anh còn cần em... mãi đến khi anh còn yêu em.”

Ba năm, ba năm đằng đẵng vừa của nh vừa chẳng thuộc về nhau. Chàng vẫn chưa sẵn sàng để cưới nàng, và vẫn không có dấu hiệu nào cho thấy chàng sẽ sớm cưới nàng. Trong khi ấy, nàng sẵn lòng hiến dâng tất cả những gì chàng cần ở nàng, tất cả những gì mà nàng phải cho chàng, nhưng họ vẫn chưa bao giờ ăn nằm với nhau. Một quý ông lịch thiệp từ bản chất, chàng sẽ không bao giờ làm chuyện đó với nàng trước đêm tân hôn. Chàng là người đàn

ông danh giá, và cái danh giá ấy không chế chàng mạnh mẽ hơn cả tình cảm. Bền bỉ và bền chôn, nàng bám lấy chàng với những lời khẩn khoản.

“Daniel... hãy nói với em rằng anh yêu em. Ở lại với em đêm nay... ở lại với em đi.”

Chàng đặt nụ hôn nhẹ nhàng ấm áp và có chút hoài nghi lên trán nàng, miệng chàng ấn vào thái dương nàng, mon trón má nàng và làn da mỏng manh bên dưới mắt nàng. Nàng thở dài, lặng yên gần gũi hơi ấm từ cơ thể chàng. “Shhhhh. ....” chàng thì thầm, nâng niu khuôn mặt nàng và áp mặt nàng vào vai chàng. “Ngủ ngoan nào... ngủ đi...”

Ánh nhìn màu lam ngọc của Heath chậm chạp thám hiểm khuôn mặt nàng. Lucinda Caldwell, ngủ trong vòng tay chàng. Chàng lắc đầu ngơ vờ. Định mệnh chỉ giáng một đòn, và tất cả những kế hoạch được-tính-toán-ngon-lành của chàng đều thành vô dụng và bị ‘cho de’ hết. Ai có thể nghĩ ra nàng lại dễ dàng đến với chàng như thế chứ? Chàng nâng niu hình vóc nhỏ bé và yếu ớt của nàng, thử cảm nhận nàng trong tay chàng. Vừa tay không chế được chỗ nào. Thật nhỏ nhắn, nhỏ nhắn đến muốn cắn, và kêu gọi một cách đáng ngạc nhiên.

Chàng đã từng thắc mắc nàng trông như thế nào khi nhìn gần – làn da ấy như thế nào, hàng chân mày kia có hình dáng ra sao, và bờ mi nàng dài bao nhiêu. Bây giờ, câu trả lời đang nằm ngay trước mắt chàng, và sự hiểu kì của chàng càng được thỏa mãn hơn. Chàng đã từng thấy nàng trước đây, đủ để biết được nàng có nụ cười tươi tắn, đầy sức mê hoặc, và nàng đi trên đường với những bước chân hoạt bát. Bây giờ thì chàng biết những chi tiết mà chàng nghĩ không ai khác có thể biết được – đường cong tự nhiên trên thân thể nàng, màu da tái tái mịn màng hoàn hảo của nàng, nốt tàn nhang trên ngực trái của nàng.

Nàng trẻ trung không tin nổi, với đôi gò má uơn ướt nước mắt, làn da như em bé. Khuôn miệng rộng đầy mời gọi với đường nét sắc sảo. Chân mày nàng màu nâu và hơi xéch. Sự kết hợp giữa những nét tương phản đó và khuôn mặt tròn trĩnh của nàng cho nàng vẻ ngoài trẻ thơ không thể nhầm lẫn. Càng nhìn nàng, Heath càng bị mê hoặc. Có người đàn ông nào cưỡng lại được sự mong manh, ngọt ngào và nổi bật của khuôn mặt này kia

Lucy trở người và rên rỉ, nhận thấy cơn đau khủng khiếp trong đầu khi nàng nỗ lực mở mắt ra. Liếc mắt, nàng nhìn chăm chú từ căn phòng ngủ được thấp sáng lờ mờ, đến bộ màn cửa treo bên khung cửa sổ đã được đóng chặt. Một vệt nắng ban mai hắt qua rìa rèm cửa, báo hiệu trời đã sáng.

“Cha?” nàng hỏi nhọc nhằn khi thấy có người đang vào phòng. Giọng nàng nín bật khi nàng nhận ra người vừa mới vào không phải là cha, và nàng nhớ ra chuyện gì đã xảy đến với mình. Mặt nàng trắng bệch. “Ồ! Anh là...”

“Heath Rayne,” chàng nói, bước lại gần giường nàng với những bước nhẹ nhàng. Nàng ngay lập tức nép người lại tránh khỏi chàng, bắt thần giật mạnh tấm chăn đã được kéo cao tới cằm, trông giống một bức biếm họa về gái trinh quyến rũ tới nỗi khoe miệng của Heath phải nhếch lên.

“Đừng nói với tôi là em không tin tôi, Lucinda. Với việc kiểm chế được ham muốn một cách đáng khen tới hôm qua, tôi xứng được nhận huy chương đầy, không đùa đâu.”

Trước khi nàng có thể chuyển động hoặc phản kháng, thì bàn tay chàng đã áp trước trán nàng, gần như phủ kín đầu nàng khi chàng đo nhiệt độ của nàng. Đầu ngón tay cái chàng lướt nhẹ qua mạch máu đập nhịp nhàng ở thái dương nàng trước khi chàng lấy tay ra. Nàng không thích cách chàng chạm vào nàng, cứ như thể chàng sở hữu nàng vậy. “Một cơn sốt. Không có gì ngạc nhiên cả, với những chuyện đã xảy ra hôm qua.” Chàng thoải mái thả người xuống cái ghế gần đó.

Phải tốn một vài phút nàng mới có thể ráp những suy nghĩ rời rạc của mình lại với nhau. “Anh kéo tôi ra khỏi dòng sông...”

“Đúng thế.”

“Tôi... tôi thậm chí còn chưa cảm ơn.”

“Chẳng có vấn đề gì khi kéo một tạo vật nhỏ nhắn như em đâu.”

“Nhưng anh là người miền Nam. Còn tôi là người miền...”

Chàng nhìn nàng với vẻ mắt tinh thần đầy giễu cợt. “Và em nghĩ là một người miền Nam không đưa tay ra cho người khác khi họ cần à, thậm chí khi người đó là một tên Yankee?”

“Ừm...”

“Đừng có trả lời.” Chàng cười buồn. “Tôi nói với em một điều, Lucinda, ngay cả một kẻ thù suy đồi của đảng Hợp nhất cũng thấy rõ em quá ngon lành để trở thành thức ăn của đám cá pecca nhỏ đói bụng đấy.” Nàng có lí do để chắc chắn rằng chàng đang trêu tức mình, nhưng nàng không biết phải đáp trả như thế nào. Thật đáng báo động khi có một người lạ đối xử với nàng một cách thân mật và tùy tiện như thế, như thể chàng đã quen nàng từ lâu rồi vậy. Không màng đến những gì chàng anh đã làm cho nàng hay sự kiểm chế chết tiệt nào đó của chàng tới qua, chàng làm nàng bức bối.

“Tôi muốn về nhà ngay bây giờ.” Nàng do dự nói.

"Tôi biết em muốn gì, Lucinda. Nhưng không may, em đang sốt và tôi có thể cho em ra ngoài hoặc giả vờ em trở lại cái lỗ trên sông kia kia. Và cả hai chúng ta đều không có khả năng ra ngoài ngay bây giờ. Tuyệt vẫn còn đang rơi. Một trong những cơn bão phương Bắc trứ danh của em dường như đã quyết định làm một chuyến ghé thăm dài ra trò đấy. "

“Ồi không! Tôi không thể ở đây. Tôi không thể.”

"Có ai đang tìm em không? Cha em?"

"Không. Ông nghĩ tôi đang thăm di dưỡng mình ở Connecticut. Ông không biết tôi trở về sớm hai ngày. Tôi đón xe lửa và cố gắng đi bộ về từ ga..."

"Và tự đáp xuống giữa dòng sông. Cung à, em có ai đó để ý trông chừng em không?"

"Cha tôi. Và hôn phu của tôi, Daniel Collier. Và chẳng ai trong số họ thích anh gọi tôi bằng... cái tên đó. " (*Ý nói cái tên " cung ")

" Nhưng nó hợp với em, cung à. " Chàng nhấn mạnh từ đó như để chọc tức nàng. Và đôi mắt xanh ánh lên khi chàng trao nàng một nụ cười lười nhác. " Tôi nghĩ rằng họ cũng sẽ không thích em ở trên giường của tôi luôn. "

" Họ sẽ không thể biết được chút gì trong chuyện này. Tôi phải đi. Phải có cách nào đó... "

" Em nghĩ em có thể giữ bí mật những chuyện xảy ra hôm qua được à "

" Tôi phải làm. Tôi sẽ gặp những vấn đề khủng khiếp với cha tôi và với... với Daniel... Daniel sẽ gây gổ kịch liệt với anh cho xem. "

" Em nghĩ anh ta chiếm được ưu thế so với tôi ? " Chàng tự lự.

Khả năng ấy thật đáng ngờ. Nhưng nàng sẽ chẳng đòi nào thừa nhận. " Anh ấy đúng là vậy đấy. Anh ấy là một anh hùng trong chiến tranh, một tay thiện xạ, anh ấy có một tủ đầy huy chương. "

"Ồ. " Chàng ngừng lại, trầm ngâm. " Tôi cho rằng chúng ta nên giữ bí mật vụ này. "

" Anh hoàn toàn đếm xỉa gì đến thanh danh của tôi. Anh chỉ lo lắng cho sự lẩn trốn của chính anh. "

" Tôi e là vậy đấy. Anh muốn dùng những năm cuối cùng để giữ bí mật. " Nàng bàn tay và cẳng tay lên, chàng vẫn vợ xem xét chúng, sau đó nhếch môi một cách giễu cợt với nàng. Nàng ngập ngừng cười lại chàng, lần đầu tiên thực sự nhìn chàng. Chàng thật khác với những người đàn ông mà nàng đã từng biết. Chàng đẹp trai, nhưng đẹp trai theo một cách hoàn toàn khác với vẻ đẹp nàng đã quen. Có nét trần tục và hoang dại trong chàng, dù bộ đồ chàng mặc hiển nhiên rất đắt tiền cũng không thay đổi được ấn tượng đó. Chàng là một trong những người đàn ông lực lưỡng nhất mà nàng từng thấy. Vai chàng thật rộng bên dưới cái áo sơ mi màu trắng hàng may đo. Quần màu xám không nhăn nhúm hay xấn ồng vừa vặn với cặp hông chắc nịch. Bắp đùi đầy cơ hơi căng khi chàng ngã người ra ghế.

Để lấy lại cân bằng, Lucy ném tầm mắt ra khỏi cặp đùi của chàng, chiếc cúc đóng bên ngoài quần, ngực và vai, rồi trở lại với khuôn mặt chàng. Thấy sự bối rối của nàng, chàng cười theo cái cách ngụ ý rằng chàng đã biết nàng quan sát cơ thể chàng với cái nhìn thường thấy nơi những cô gái mới lớn. Ít ra thì, cũng không hờ hênh đến như thế.

Mắt chàng thật xanh, thật sống động tương phản với làn da rám nắng đến mức màu mắt trông như màu lam ngọc.

Có một vết sẹo mỏng chạy theo thái dương chàng và gần chạm đến đuôi mắt, biến mất theo những vết nhăn hằn lên khi chàng cười. Một ấn tượng ngang tàng, cái sẹo đó. Nó làm cho vẻ đẹp trai của chàng trở nên cá tính hơn và làm nổi bật cái vẻ ngoài ăn-chơi-trác-táng của chàng. Quay mặt đi, nàng nhìn người trên nệm lông ngỗng, cố tìm cảm giác dễ chịu. Ngay lập tức Heath đứng dậy, người qua nàng và lôi chiếc gối từ một góc giường ra. " Đây, để tôi đặt nó dưới lưng em. "

" Cảm ơn, Tôi có thể tự làm được... "

" Tôi không muốn em động đây dù một ngón tay, em có nghe không ? "

Trượt một cánh tay ra sau lưng nàng, chàng nâng nàng lên đủ để nhét cái gối vào đúng chỗ. Trong một vài giây, Lucy không bận tâm về bất cứ thứ gì ngoài sức mạnh của cơ thể chàng, dễ dàng đến mức cười khi chàng có thể nâng trọng lượng của nàng lên như vậy. Có một mùi thơm ấn tượng bám vào làn da và quần áo chàng, mùi hương ngan ngát của sự sạch sẽ, khỏe mạnh và đầy sức sống. Đó là mùi hương tuyệt nhất mà nàng từng ngửi. Dĩ nhiên, nàng lập tức chỉnh lại mình một cách trung thành, mùi của chàng không tuyệt bằng Daniel, người luôn dùng nước hoa đắt giá từ New York.

Khi Heath để nàng xuống và trở lại cái vẻ uể oải khi ở trên ghế, nàng đột ngột nhận ra vẻ ngoài của chàng hoàn toàn khác với đàn ông miền Bắc, chàng hoàn toàn không hề râu. Nàng đã từng thấy những người đàn ông để tóc mai dài, râu con kiến hay ria mép. Một bộ ria mép hình lưỡi liềm như của Daniel, những bộ râu ghi đông với chóp xoắn tít, hình móng ngựa, hay loại râu gọn gàng mà đa số những người đàn ông trong quân đội thường có. Nhưng chẳng có thứ gì tinh tế đến thế về vẻ ngoài của người đàn ông này. Đường nét cái hàm của chàng dường như bắt đầu từ sự cân đối, như là đường viền quanh cái miệng ngay ngắn của chàng. Nàng thắc mắc trong một giây mất tự chủ, sẽ như thế nào nếu hôn một người đàn ông mà không phải có cảm giác nhồn nhột từ bộ râu.

Mày phải biết xấu hổ chứ, Lucy Caldwell, nàng lập tức mắng mỏ mình.

" Có điểm nào em đặc biệt thích không ? " Heath hỏi một cách lười biếng.

Đột nhiên nàng không còn cảm thấy sợ chàng nữa. " Anh trông giống bất cứ người miền Nam quá khổ nào, theo tôi biết. "

" Họ nuôi chúng tôi cao hơn khi ở miền Nam đấy. Những người miền Bắc khắt khe khi các người dành quá nhiều thời gian trong nhà. Và đến Chúa cũng biết các người không ăn uống từ tế... "

"Đa số chúng tôi đều ăn uống đầy đủ. "

"Nếu em cho rằng cá và món súp sôđơ (*một món ăn gồm cá hay trai hầm với hành và thịt muối) là đủ chất. Ở Virginia, chúng tôi chất đầy những đĩa thức ăn với đồ ăn thật sự, chứ không phải là những miếng bột nhào mà các người gọi là bữa ăn. Một chút này, một chút kia, một gã đàn ông có thể ăn ngày này qua tháng nọ mà chẳng bao giờ no được..."

"Anh đến đây được bao lâu rồi ? "

" Gần một năm. "

"Đâu có vẻ như anh không thể chịu được cách nấu ăn của chúng tôi- thậm chí nếu chúng tôi chẳng thường xuyên phục vụ cốc tai quả đào hay gà nướng "

" Ôi ! Gà nướng... "Chàng nói về thềm thường. " ... hoặc jambông hun khói, đậu đen và thịt heo muối xông khói...hay khoai lang nghiền..."

Lucy không thể không cười. Chàng có sức mê hoặc tự nhiên đến nỗi khó có thể chối từ. Bỗng nhiên nàng muốn dọn cho chàng một bữa tối thật ngon : thịt bò muối ăn với bắp cải, bánh mì nâu ướp hương mật mía được hấp trong nhiều giờ, và món bánh táo tráng miệng.

Điều đó sẽ cho chàng thấy tài nghệ nấu ăn của người miền Bắc hoàn toàn có thể thỏa mãn khẩu vị của chàng như bất kì thứ gì mà chàng đã ăn ở miền Nam

"Sao anh lại chuyển tới Concord ? " nàng hỏi, và những tia lấp lánh trong ánh mắt màu lam ngọc của chàng đột ngột biến mất.

"Thật khó để giải thích cho em hiểu. Bây giờ thì chiến tranh đã kết thúc và công cuộc Tái kiến thiết..."

"Công cuộc Tái kiến thiết. Như hầu hết những người chung quanh đây, anh chẳng biết gì về việc đó cả. "

"Tôi biết chứ. Nó giúp cho miền Nam tự lực cánh sinh..."

"Và việc chúng tôi dậy bằng những trụ chống mục ruỗng. Tôi sẽ không bao giờ hiểu nổi tại sao người ta lại mong chúng tôi tỏ ra vui vẻ khi các người chiếm lấy những tòa báo và quyền bầu cử của chúng tôi mà không cho chúng tôi nói bất kì một lời nào về chuyện đó. "

"Rõ ràng là phải cần một ít thời gian để miền Nam có thể tự phục hồi lại chứ. " Lucy phản đối với một thái độ đường hoàng. "Nhưng rốt c..."

"Rốt cục à ? Không bao giờ. "

"Nhưng ý anh là sao ? Dĩ nhiên chuyện sẽ như vậy. "

Chàng nhìn nàng với vẻ chăm chú khiến nàng hoang mang, và trình bày nhẹ nhàng. ".....cách sống của các bạn đã đổi thay ra sao, và những gương mặt mang nụ cười thanh xuân đã thay về ngoài rồi. Nhưng thời điểm đó đã qua ... và những quân nhân chỉ chừa lại cho các bạn một chút nhỏ nhoi trừ nỗi cô đơn và quá khứ."

Nàng nhìn chàng chăm chú, bị thôi miên bởi sự diễn cảm trong giọng của chàng, bởi âm điệu nhịp nhàng tình tế rơi vào tai nàng. "

"Tôi...tôi không hiểu..."

"Dĩ nhiên là em không hiểu rồi. Sao em có thể cơ chứ. "

Chàng đứng dậy và trao cho nàng một nụ cười vô tư. "Đó là những lời của một gã phóng viên chiến tranh chán ngắt... một người miền Nam, sự thật là thế. Em đói chưa ? "

"Có. Nhưng tôi muốn được giải thích..."

"Tôi làm bánh bích quy sữa chua cũng tạm tạm. "

"Làm sao mà anh..."

"Và cà phê. "

"Thôi được rồi. Tôi sẽ không hỏi anh bất kì câu hỏi nào nữa. "

"Em vẫn còn rất nhiều câu muốn hỏi, đúng không ? "

"Thực ra thì...Chỉ một điều nữa thôi. "

"Hửm ? Gì thế ? "

Lucy do dự và nhìn xuống tấm chăn bạc thếp nhưng sạch sẽ, gương mặt nàng dần chuyển sang màu đỏ. Phải mất nhiều giây để thu hết can đảm nàng mới có thể thốt ra câu hỏi. “Tôi...tôi cần...Ở đây có nhà v...vệ sinh không? Hay...”

“Đĩ nhiên rồi. Nhưng tôi không c cho em. Em có phiền mặc một trong những cái áo của tôi không?”

“Không...Tôi không thấy phiền đâu...Cảm ơn.”

Một cách khoan dung, chàng tội nghiệp cho sự xấu hổ của nàng, thái độ của chàng phản ánh thực tế đó. Hay chỉ mới sau khi vượt qua cảnh thiếu thốn của năm năm chiến tranh, chàng đã quên rằng những chuyện như thế này thường làm cho đa số người ta thấy ngượng?

Khi nàng thấy chàng bước dài tới cái tủ kéo, nàng càng đỏ mặt hơn, ý thức rằng bên dưới tấm chăn này, nàng chẳng mặc gì ngoài áo nịt ngực và quần đùi lót. Chàng chắc hẳn đã mặc lại chúng cho nàng đêm qua khi chúng đã khô. Đó là một suy nghĩ đáng lo, chàng là người đầu tiên thấy nàng khỏa thân. Ngoại trừ bác sĩ Miller, người đã chăm sóc nàng hai mươi năm nay. Dù loại suy nghĩ xuất hiện trong nàng, những suy nghĩ nàng nên ngay lập tức gạt đi, nhưng nàng khó lòng không thắc mắc liệu Heath nghĩ sao về cơ thể nàng. Khác với hình mẫu thời trang chuẩn, nàng có mái tóc sẫm màu và khá nhỏ nhắn, nhanh nhẹn nhanh miệng, và những bước chân di chuyển quá nhanh phần nào khiến cơ thể nàng khó theo kịp. Mãi đến tuổi mười sáu, nàng mới có những đường cong đầy đặn làm nàng trông thấp hơn chiều cao thực tế. Suốt bao nhiêu năm, Lucy mong mình cao, thanh mảnh và quyến rũ. Tuy nhiên thì nàng vẫn thường được khen rằng nàng dễ nhìn. Heath Rayne có nghĩ vậy không nhỉ ?

Một cách trầm tĩnh, Heath trải một chiếc áo màu trắng mềm mại và một đôi tất len lông cừu lên đầu gối nàng và sau đó quay lưng lại. Vì chẳng có dấu hiệu gì chàng sẽ rời khỏi phòng, Lucy càng đỏ mặt hơn và thay đồ với một tốc độ kỉ lục. Khi xò tay vào cái áo lụa, Lucy khám phá ra rằng nó có một mùi hương tự như cái mùi nàng đã từng ngửi thấy ở Heath – sạch sẽ, tươi mát và khô nhẹ nhàng. Cái áo quá rộng so với nàng. Nàng xấn tay áo lên rất nhiều nếp cho tới khi nó dài tới eo nàng, lai áo chạm tới tận đầu gối khi nàng đứng lên. Nhấn mặt vì cảm giác ê ẩm trong người, nàng kéo mình ra khỏi cái chăn và mang tất vào, gót chân nàng hoàn toàn vừa vặn với chiếc tất.

Liều ngược lên, Lucy trông thấy Heath đang quay đầu tóc màu vàng sậm của mình sang một bên, đủ để liếc nàng bằng một góc mắt. Ngay lập tức chàng hướng mắt mình về tường và khẽ nhún vai. Nàng lẽ ra phải cảm thấy xúc phạm khủng khiếp vì cái liếc nhìn lén lút của chàng, cũng như sợ hãi và nghi ngờ anh. Lạ lùng thay, bản năng ngay lập tức mách bảo nàng rằng đừng thế.

“Ông Rayne...” nàng nói dứt khoát. “Ông không cư xử như một quý ông

“Tiểu thư Caldwell” chàng đáp qua vai, “Rất lâu trước đây tôi đã rất mong trở thành một quý ông lịch thiệp. Tôi được nuôi lớn để trở thành một người như thế. Không may rằng những chuyện xảy ra vài năm gần đây buộc tôi phải lựa chọn. ... giữa việc giữ mình như một quý ông hay là sống. Chiến tranh là cách tốt nhất mà ta có để loại bỏ những quý ông. ...rất ít người cố gắng giữ mình. Mặt khác, một tên vô lại, ...”

“Ôi thôi! Ngừng đi.” Nàng gào lên, nhìn chàng chằm chằm, lẫn lộn giữa bối rối và ghê tởm, thắc mắc rằng chàng có đang nói thật hay không. “Có một vài chuyện anh không nên đùa.”

“Tôi đồng ý. Tuy nhiên, tôi không nghĩ chiến tranh thuộc vào nhóm đó. (* nhóm những chuyện ko nên đùa mà Lucy vừa nói) Hay ý kiến của em là nó nên được nhớ như là một việc làm chính đáng? Nếu như vậy thì em giống với mọi người đây. Những kẻ thắng trận luôn nghĩ về chiến tranh một cách nhẹ nhõm và bào chữa cho nó rất lão luyện.”

Nàng chẳng biết phải nghĩ gì về chàng nữa. Nàng thận trọng theo chàng tới phòng tắm ở tầng hai, cố gắng không động vào chàng, dù chỉ là sợ ý. Cái bồn tắm hình chữ nhật sạch bóng, được làm bằng sắt tráng thiếc. Ở một góc, cái vòi nước đứng như một người lính canh quả cảm. Căn phòng này thật hiện đại và xinh xắn biết bao.

“Tôi muốn tắm bồn.” Lucy nói, nhìn vào cái vòi nước bằng đồng thau sáng loáng như mời mọc nàng.

“Không phải khi em đang sốt.”

“Căn nhà rất ấm. Và tôi vừa cảm thấy kh...”

“Chỉ trong vòng năm phút là em sẽ yếu nhót như một đứa trẻ. Và tôi nghi ngờ chuyện em sẽ thích tôi cùng vào trong đó và giúp em khỏi chết đuối... mặc dù tôi chắc chắn rằng mình sẽ không phiền khi giải cứu em ra khỏi bồn tắm đâu...”

“Tôi sẽ không tắm bồn nữa đâu.” Lucy thông báo ngắn gọn, đóng cửa lại ngay trước mặt chàng. Chàng thật là một kẻ đều cáng huênh hoang không biết xấu hổ. Thật là sỗ sàng khi chàng có chọc tức nàng như vậy, thậm chí còn đáng trách hơn việc chàng coi đồ nàng ra tới hôm qua. Nói chung, chàng coi đồ nàng ra là để nàng không bị viêm phổi, nhưng chàng chòng ghẹo nàng đơn thuần chỉ vì...vì chàng là một tên xấuSau khi thoả mãn những nhu cầu cấp thiết trước, nàng đắp nước lên mặt và chải mái tóc dài rối tung của mình bằng tay.Chẳng cần phải đợi lâu, nàng nhận thấy những gì Heath nói là đúng, nàng hoàn toàn kiệt sức. Nàng mở cửa, và chàng ngay lập tức xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Quét đôi mắt xanh khắp người nàng, nhận thấy đôi chân nhỏ nhắn của nàng trong đôi tất mềm, cái quần đùi viền ren của nàng, độ dài tức cười của chiếc áo chàng khoác trên người nàng.

“Làm ơn đừng nhìn tôi như thế.” Nàng thì thầm. “Tôi biết mình ăn mặc rất lố.”

“Trước khi gặp em, tôi nghe đồn em là cô gái xinh nhất trong thị trấn. Tôi không hình dung được rằng em đúng là cô gái đẹp nhất mà tôi từng gặp trong đời.”

Một cách ngượng ngùng, nàng hạ tầm mắt, không thích lời nịnh hót sáo rỗng của chàng. “Anh là một kẻ nổi dối không biết ngượng miệng.”

Lời phê bình có thể làm Daniel sững người, làm cho chàng hoàn toàn yên lặng. Nhưng Heath Rayne chỉ đơn giản nhăn răng ra cười, “Tôi có thể phóng đại sự thật về một vài chuyện. Nhưng về em thì, không.”

Chàng theo nàng về phòng ngủ với những bước dài lười biếng. Nàng có thể cảm nhận ánh mắt chàng trên lưng nàng, làm nàng bước nhanh hơn.

“Tôi sẽ đi ngủ ngay bây giờ.” Nàng bắt đầu.

“Sau khi tôi mang cho em một thứ gì để ăn đã.”

“Tôi không đói.”

“Có một vài quyển sách bên cạnh giường có lẽ em nên đọc trong lúc tôi làm bữa sáng.”

Thật không thể tranh cãi với anh ta. Lucy nhún nhục bước đến bên giường, khoanh tay trước ngực, nhìn chàng chăm chăm bằng đôi mắt màu nâu đỏ to tròn. “Cảm ơn, nhưng anh không cần phải...”

“Bằng cách nào đó em làm cho tôi nhớ đến những người phụ nữ tôi biết ở Virginia.” Heath ngừng lại để vượt thẳng cái chặn, đôi mắt màu ngọc lam sáng lên vì thích thú. “Ngọt ngào... có lẽ là một chút buồn bình... và cư xử rất khuôn phép. Em thực sự đứng đắn hay em chỉ giả vờ như vậy, Lucy?”

Nàng cách trả lời câu hỏi sỗ sàng của chàng. Không tìm thấy câu trả lời, nàng quay nhìn chàng với một cái nhìn khắc nghiệt. Chàng cười khúc khích rồi rời khỏi phòng, không bị làm phiền bởi thái độ khinh khỉnh của nàng.

Con sốt đã qua sau một giấc ngủ dài cả ngày, nhưng Heath vẫn không cho nàng rời khỏi giường. Chàng mang súp và bánh mì đến cho nàng ăn tối. Chàng ngồi lên ghế bên cạnh khi nàng ăn, bắt chéo hai chân ra đằng trước và ngắm nghía đôi ủng bị xước trên mặt. “Em nói em trở về sớm hai ngày đúng không?”

“Phải.” Lucy đáp sau một thìa đầy súp ngon lành. “Nhưng cha tôi không biết điều đó và ông sẽ không mong tôi cho đến ngày mốt.”

“Tốt. Xe lửa cũng chưa thể chạy được. Tôi sẽ đưa em về và nói rằng tôi đang lái xe thì gặp em đi bộ về từ ga xe lửa... còn hành lý của em thì sao?”

“Tôi... tôi làm mất chúng... Khi tôi rơi xuống. Nhưng tôi sẽ dựng chuyện về việc bỏ quên hành lý trên xe lửa.” Nàng thờ dài chán nản, “Giờ nó hẳn là đang trôi nổi giữa dòng sông.”

“Đừng có nhăn mặt nhiều như thế, em yêu, sao họ không dạy những phụ nữ trên này là cần phải cười nhiều hơn nhỉ?”

“Chúng tôi được dạy phải tiết kiệm.” Nàng nói, và mắt nàng lấp lánh khi nàng cười. “Chúng tôi không lãng phí nụ cười của mình cho thứ gì không đáng.”

“Và cho bất cứ ai.” Chàng bỏ sung, nhìn nàng chăm chú. Chàng có vẻ như bị quyến rũ bởi nàng khi nàng lại chú tâm vào khay thức ăn tối. “Sao em lại quyết định trở về sớm?”

Lucy nhanh chóng nhìn lên chàng, miệng nàng đầy thức ăn. Trong một phần nhỏ của giây, tâm trạng chàng đã thay đổi. Dù câu hỏi của chàng nghe có vẻ bình thường nhưng sự thích thú đôi mắt của chàng không như vậy, và điều đó làm cho nàng cảm thấy khó nuốt. Chàng có nhiều cách để làm cho tất cả những chuyện này trở nên khó khăn. Nàng hy vọng chàng không phải là loại người thích áp đặt. “Tôi phải xin lỗi một người.” Nàng nói ngắn gọn.

“Daniel Collier?”

“Vâng. Tôi cãi nhau với anh ấy, sau đó tôi đến ở với mấy người họ hàng ở Connecticut

mà không làm hòa.” Lạ lùng làm sao, sau nhiều ngày không ngừng nghĩ về Daniel, nàng thực sự đã quên Daniel trong một hoặc hai giờ. “Tôi muốn nói với anh ấy là tôi rất tiếc vì đã tranh cãi. Và tôi không thể đợi được.”

“Cả hai người đều tranh chấp. Tại sao em không để cho anh ta xin lỗi trước?”

“Chỉ công bằng khi tôi xin lỗi trước thôi. Tôi luôn là người gây ra chuyện. Từ hồi chúng tôi còn bé đã thế rồi.”

“Ồ! Tôi nên đoán ra điều đó trước chứ.” Chàng nói, cười nhăn nhó. “Ừm, tôi nghĩ sẽ không tốn nhiều thời gian để anh ta có thể tha thứ cho em về bất cứ việc gì. Nếu em biết sử dụng đôi mắt nâu to tròn của mình đúng cách.”

“Chuyện đó sẽ mất một vài ngày.” Nàng nói một cách trang trọng. “Anh ấy là một người đàn ông nghiêm túc. Mọi chuyện đều có ý nghĩa với anh. Nhưng sau khi chúng tôi nói chuyện và tôi nói với anh rằng tôi rất tiếc, thì chúng tôi sẽ hiểu nhau thôi. Tôi biết anh ấy tha thứ cho tôi khi anh với tôi và nắm lấy tay tôi. Và tôi nghĩ anh ấy sẽ quên đi chỉ trong một hoặc hai ngày...”

“Nắm lấy tay em?” Chàng trông có vẻ ngạc nhiên. “Kiểu dàn hòa đó hoàn toàn chẳng bỏ phiền khi rước lấy cái cọ. Các người gây gỗ với nhau về việc gì?”

“Đó không phải là chuyện của anh.” Lucy nói, cảm thấy sự xấu hổ vì lời phê bình của chàng về mối quan hệ giữa nàng và Daniel, “Sau khi gặp anh ấy thì anh mới có thể thấy là anh ấy đáng kính trọng đến mức nào. Anh ấy trầm lặng và suy tư, điều đó có nghĩa là anh suy nghĩ sâu sắc hơn những kẻ to mồm khoác lác về cảm xúc của chúng.”

“OK...OK... Tôi biết rồi.... Nước lặn là nước dưới sâu. Nói tôi nghe, các người có định sớm làm đám cưới không?”

“Ừ. Sớm thôi. Chúng tôi vẫn còn chưa ấn định ngày, chúng tôi đã đính hôn được ba năm và cả hai chúng tôi đều đồng ý rằng đây là thời điểm...”

“Ba năm? Các người đính hôn từ lúc chiến tranh kết thúc hả?”

“Anh không cần phải nhắc lại những gì tôi nói như thế đâu.”

“Không thể tin được.” Heath lầm bầm. “Tôi sẽ chỉ nói một điều thôi. Dân miền Bắc người hình như là một giống nòi hoàn toàn khác. Tôi không biết việc nào tệ hơn, anh ta muốn nó kéo dài hay em sẵn lòng chờ đợi?”

“Chúng tôi chờ đợi cho đến khi Daniel có đủ tiền để mua một căn nhà và có khả năng chu cấp cho gia đình. Anh ấy không muốn trông chờ vào may rủi. Anh ấy muốn điều tốt nhất cho tôi.”

“Anh ta không sợ sẽ có gã đàn ông nào đó tán tỉnh em và cướp em đi à?”

“Không một người đàn ông nào có thể.” giọng nàng ngân lên một cách thành thật. “Sẽ không ai có khả năng dứt tôi khỏi Daniel.”

“Tôi chắc rằng cả hai người đều tin vậy... Nhưng sự bấp bênh này không thực sự tốt đẹp như vẻ bề ngoài của nó đâu. Sẽ không tốt nếu các người cứ lè mề thế này trong ba...”

“Tôi dùng xong món súp rồi.” Giọng nàng đành lại, trao cái khay lại cho anh. “Anh có thể mang đi ngay bây giờ.”

Chàng ngậm miệng lại và nhận lấy cái khay, mắt chàng đọng đầy sự thích thú trong một nụ cười thầm. Chỉ trước khi rời khỏi phòng, chàng liếc nhìn nàng và nhảy mắt, Lucy rầu rĩ nhận ra chàng rất thích thú với với sự khó xử của nàng, với việc trêu tức nàng và cười nhạo sự tự trọng bảo thủ của nàng.

Hôm sau Lucy nhìn ra ngoài và vui mừng khi thấy ngày đã trong hơn và sáng hơn.

“Chào buổi sáng.”

Nàng quay lại và mỉm cười với Heath, chàng đang dựa vào ngưỡng cửa và quan sát nàng cho tới khi ánh mắt chàng chạm phải mắt cá nhỏ nhắn và đôi chân trần của nàng. Sau đó chàng ném cho nàng một cái nhìn câu kính, tấm tối, và nàng khám phá ra chàng vẫn đẹp trai cả khi đang cau có.

“Buổi sáng tốt lành.” Nàng nói.

“Quý tha ma bắt. Em rời khỏi giường để làm cái quái gì khi không trông thứ gì vào chân hả?”

Nàng bước nhanh tới giường, kéo ra đôi tất lông cừu và hối hả trông vào chân. “Không cần thiết phải nói những ngôn từ như thế với tôi đâu.”

“Em đang tự làm mình bị bệnh à?”

Nàng cười với chàng, lờ đi cái thái độ gắt gỏng đó. “Tôi không tự hại mình đâu. Tôi hoàn toàn khỏe. Tôi sẽ về nhà vào ngày mai. Cứ nhìn ra ngoài mà xem.”

“Ồ. Vậy ra đó là lí do tại sao em vui vẻ. Không thể đợi được để quay về và xin lỗi hôn phu của em... Cái bánh làm từ sự nhún nhường như thế có mùi vị như thế nào hả Lucinda...ngọt ngào hay chua chát?”

“Một lát lớn của cái bánh đó cũng chẳng thể làm anh bị thương một chút nào đâu.” (*Ý là sự nhún nhường của Lucinda chẳng ảnh hưởng gì tới Heath.)

Chàng mỉm cười nhún nhử một cách miễn cưỡng với nàng. “Có thể là không.”

“Ngâm mình một cách dễ chịu thật lâu trong bồn tắm...” Lucy khấp khởi nói tiếp. “...cũng sẽ chẳng làm tôi bị thương.”

“Chuyện đó thì có thể cũng đúng luôn.” Chàng trao cho nàng một cái áo sạch, rõ ràng là cẩn thận để không để những ngón tay của nàng chạm vào tay chàng.

“Nghĩ xem.” Lucy nói khẽ. “Đêm mai anh sẽ không phải ngủ ngoài phòng khách nữa. Anh sẽ trở về ngủ trong phòng ngủ của chính mình.

" Nhưng tôi có phiền việc em ngủ trong phòng tôi đâu. "

Sau khi trao cho chàng một cái nhìn khiển trách, nàng dứt ra khỏi nụ cười vô tư của chàng và rời khỏi phòng. Heath đi xuống lầu và cho thêm củi vào lò, đảm bảo căn phòng đặc biệt ấm áp, trong khi đó Lucy thư giãn trong bồn tắm, mạnh mẽ chà xát bánh xà phòng lên da và tóc mình. Rồi nàng xuất hiện ở phòng khách, gọn gàng, hồng hào và ẩm ướt, chàng chẳng dành cho nàng một cái liếc nhanh, chàng còn bận đặt nàng xuống ghế gần đồng hồ và bọc nàng lại bằng một cái chăn.

Căn phòng đầy ánh sáng và sự ấm cúng lạ lùng. Lucy dùng tay gỡ những lọn tóc ướt ra, sau đó chải cây lược vào mái tóc màu nâu hạt dẻ của nàng trong khi Heath mãi đọc một đồng báo tá toi.

Lucy không nhận thấy ánh mắt sáng lóe của chàng thường xuyên chiếu lên nàng. Chàng kín đáo ngắm nàng và say mê khung cảnh nàng tạo nên với mái tóc rũ xuống và làn da lập lờ trong ánh lửa. Nàng chẳng hề có ý quyến rũ chàng, vì chàng đã biết rất nhiều phụ nữ trước, nhưng thực sự không có gì ngọt ngào, mong manh và nguyên sơ như Lucinda Caldwell. Nàng có sự kết hợp kì lạ giữa sự ngọt ngào và nghị lực cứng cỏi, và còn cả sự ngây thơ vừa khiến chàng say mê vừa làm chàng khó chịu.

Những giấc mơ của nàng còn trong trắng. Và giấc mơ của chàng – những gì còn sót lại- đang nằm rải rác chung quanh anh với những mảnh và miếng rời rạc, được giữ gìn trong ngôn từ và những dòng báo in mà chàng đã để dành lại. Chàng giữ chúng và đọc chúng, thi thoảng, để nhớ. Chàng sẽ không bao giờ quên những bài học có được từ năm năm vừa qua, chàng không bao giờ tự cho phép mình lặp lại cùng một sai lầm lần thứ hai.

"Anh đang đọc gì thế ?" Giọng hiếu kì của Lucy cắt ngang dòng suy nghĩ của chàng, chàng trả lời một cách dễ dãi. "Một số báo cũ của Atlanta Intelligencer. Về chiến dịch ở Atlanta."

"Có hàng triệu tin khác, sao anh lại muốn đọc nó?"

Chàng gượng cười, "Vì những lỗi của nó, ví dụ như sự tính toán của Johnson về việc vượt qua Chattahoochee chẳng hạn. Phóng viên viết rằng đội kỵ binh đã rút lui trong thế thượng phong." Chàng lắc đầu và khịt mũi. "Tôi đã ở đó. Tôi phục vụ cho Johnson. Và chúng tôi không rút lui trong thế thắng – Chúng tôi chạy trốn chết, chúng tôi đâm đạp lên nhau để tự cứu mạng sống của chính mình."

"Anh phục vụ Johnson? Tại sao? Daniel chiến đấu dưới quyền Sherman trong chiến dịch đó."

"Chúng tôi gần như đã chạm trán. Thực tế, tôi có thể cá anh ta là một trong những tên k... chiến binh đã đạp lên chúng tôi bằng những cuộc tấn công từ mạn sườn."

"Tại sao anh lại đọc những bài báo đó vì chúng mắc lỗi?"

"Sở thích của tôi là xem xét... xem cách họ che đậy mọi chuyện như thế nào. Để thấy chính sách của ban biên tập báo là gì. Hầu hết thời gian em tiếp nhận thông tin bằng việc đọc những thứ sía lệch hơn là từ những thông tin chính xác. Và mọi người đều biết báo chí đã đưa nhiều tin không chính xác suốt thời chiến – bởi sức ép từ cả hai phía." Chàng ngồi lên thăm gần đồng lửa và trao cho nàng mảnh báo. "Hãy đọc tất cả mẫu báo này – những lời biện hộ. Hùng biện thay thế cho sự thật. Nếu tôi là biên tập viên..."

"Vâng?" Lucy thúc giục khi chàng không tiếp tục. "Nếu anh có quyền điều hành một tờ báo, anh sẽ làm gì để thay đổi? Anh có thể bắt đầu lại mọi thứ theo cách của anh. Nhưng không sớm thì muộn, anh cũng sẽ đầu hàng những chính trị gia và viết những gì họ muốn anh viết, và..."

"Thật khó xoi." Heath nói, mắt chàng bất ngờ lóe lên một tia ngạc nhiên.

"Không hề... Đó chỉ là cách chúng tôi làm ở Massachusetts thôi."

Chàng ngửa đầu ra sau và cười lớn, "Tôi sẽ không như vậy, dù có ai làm gì đi chăng nữa. Nếu tôi điều hành tờ báo, tôi sẽ không để nó trở thành con rối của bất cứ ai. Và tôi sẽ định hướng nó thay vì chạy theo thời thế. Đa số những tổng biên tập để cho bất cứ ai hoặc tất cả mọi người chi phối tờ báo của họ, đặc biệt là chính trị gia. Và báo chí ở đây cũng tệ như ở những nơi khác – quá nhân nhượng, quá chính trị, quá...rút rè. Khó có ai có nghị lực dấn thêm vài bước, chỉ là nói lên sự thật mà không dùng đến những từ ngữ hoa mỹ xo dẹt nó bớt..."

"Nhưng anh có nói sự thật khi anh ở trong hoàn cảnh của một tổng biên tập không? Thậm chí cả khi anh không thích nó."

"Chết tiệt là tôi vẫn sẽ làm."

"Tôi không nghĩ vậy. Có lẽ lúc đầu sẽ là như vậy, nhưng rốt cục thì anh cũng sẽ in ra loại sự thực mà anh thích, giống như những ban biên tập khác thôi."

"À. Nhưng tôi khác với tất cả bọn họ." chàng nói, cười với nàng bằng một ấn tượng sôi nổi. "Tôi chẳng hăm hở nói chuyện ngọt ngào với người đặt báo rằng tôi không thể nói thẳng nói thật. Tôi ít có thành kiến..."

"Ngoại trừ việc anh ghét người miền Bắc."

"Ồ. Nói thế có phần hơi quá. Khi em tiếp cận vấn đề sẽ thấy tôi không vậy. Thực tế là, tôi thích một vài người ở đây." Chàng cười khúc khích khi nàng nhìn vào đồng lửa với một sự say mê mới mẻ.

"Nói tôi nghe xem" Nàng nói và vẫn không nhìn chàng. "Anh có bao giờ làm việc cho một tờ báo chưa? Trông anh có vẻ là vậy."

"Tôi là một phóng viên cho Mobile Register suốt thời chiến. Tôi cũng săn tin cho một số tờ báo khác. Tôi có khuynh hướng thích di chuyển từ báo này sang báo khác, thường là khi ban biên tập bị chi phối quá mức. Chẳng có gì làm một phóng viên nổi điên bằng việc bài tường trình của anh ta bị cắt giảm quá nửa."

"Nhưng tất nhiên họ có lí do chính đáng để cắt bớt bài báo của anh. "

Heath cười khẩy, lắc đầu như thể thế giới không có ý nghĩa gì và người đàn ông cố tìm cho ra cái ý nghĩa đó chỉ là một thằng ngu. "Ừ. Họ cảm thấy phóng viên nên giữ một tinh thần xã hội cao. Biên tập viên không thích bài tường thuật cuộc chiến của tôi – nói rằng tôi bó lóng tìm vết, quá bị quan, rằng tôi không nhìn vào khía cạnh sáng sủa của vấn đề. Vấn đề là, tôi không tìm thấy nhiều lý do để lạc quan khi ở giữa trận chiến, đặc biệt khi tôi đang ở phía

bên thua. "

Chàng lại cười. Lucy quan tâm đến chàng một cách lạ kì, không thể chia sẻ sự thích thú của chàng. Ánh lửa biến tóc chàng trở thành một màu rực rỡ như vàng đồng, xuyên qua hàng lông mi của chàng và tạo thành một cái bóng dài trên đôi má ửng hồng của chàng. Chàng trông thật vô tư lự và đẹp trai, như thể chàng chưa bao giờ biết đến những gian khổ trong các trận đánh và hỏa lực của địch. Với tất cả những điều kinh khủng và sự đổ máu mà không nghĩ ngợi gì chàng đã chứng kiến, nàng không hiểu sao chàng có thể cười và nói một cách dễ dàng như thế về chiến tranh. Trông có vẻ như chàng hoàn toàn vô tình khi thấy thoải mái với việc đó. Tất cả những người đàn ông khác mà nàng đã từng nghe qua đều nói về chiến tranh với sự giận dữ, cay đắng, thú vị hay tự hào. Khẽ nhăn mặt, nàng tìm kiếm một hướng khác cho cuộc hội thoại.

"Register là một tờ báo lớn đúng không, vậy thì những bài viết của anh được xuất bản thường xuyên không? "

"Đủ thường xuyên. "

"Anh có giữ lại những bài viết của anh không? "

"Thực ra là, không. "

"Tiếc thật. Tôi muốn đọc những thứ anh đã viết. Anh có tên viết tắt hay... "

"Rebel. Đó là bút danh của tôi. Tôi không ký tên, vì tôi thỉnh thoảng không có chỗ đứng cho lắm. Các... đồng nghiệp của tôi... không thể ghi nhận nổi việc tôi chẳng bao giờ có thể nhìn thấy thiên thần và những ngọn cờ vàng bay trên những cánh đồng diễn ra chiến trận. Tất cả những gì tôi có thể thấy là vết thương và sự si nhục. Thậm chí khi chúng tôi thắng trận, tôi cũng không thấy niềm vui chiến thắng trong tất cả những sự cùng khổ đó... Nhưng sau cùng, có lẽ tôi thiếu sức tưởng tượng. "

Vớ về bị tác động mạnh mẽ, nàng nhìn chàng chòng chọc. "Bút danh của anh không phải là Rebel, đúng không? "

"Em không thích nó à? "

"Không phải vậy... Ý tôi là... tôi đã đọc một số bài viết của anh, họ in lại một số tờ báo trên này. Anh viết về sự thất bại của Atlanta hay hơn bất kì người nào khác... "

"Tôi thực sự sẽ ra đứng giữa lòng đường nếu những gì tôi viết lại được in trên tờ báo của người Yankee. "

"Đừng có nói như thế. Tôi đã đọc những gì Rebel-anh viết, đọc đi đọc lại... Người tị nạn, những trẻ em trên đường phố và những kẻ đào ngũ. Anh không trêu tôi đấy chứ? Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nếu anh không nói cho tôi nghe sự thật... sự thật về chuyện này... "

"Tôi không trêu chọc em, Lucy. " đột nhiên khuôn mặt Heath trở nên nghiêm nghị và cứng rắn.

"Anh đã viết một cuốn sau khi chiến tranh kết thúc... hay có thể là một người nào đó dùng tên Rebel để viết... "

"Chính tôi viết đấy. "

"Mọi người đều đọc nó... Tôi chưa đọc... Nhưng tôi sẽ đọc. "

"Làm ơn đọc giúp. Tiền tác quyền của tôi dạo này bị cắt giảm rồi. "

Lucy không hề cười, nàng nhìn chăm chăm vào mảnh giấy trước mặt mà không đọc được một chữ nào. Bài báo viết về Atlanta là một kí ức sống động của nàng về chiến tranh. Concord cách quá xa vùng diễn ra chiến trận đến nỗi Lucy cảm thấy như mình hoàn toàn tách rời khỏi nó, gần như những thứ nhắc về nó chỉ có sự vắng mặt của Daniel và công việc nàng làm ở hội 'Hội viện trợ của những người vợ lính' (Ladies' Soldiers' Aid Society). Và sau đó, bài báo của Rebel viết về trận chiến ở Georgia, người dân rời khỏi Marietta thành đoàn, sự đau khổ và tuyệt vọng của thành phố Atlanta bị vây hãm. Từ ngữ của chàng thật âm ỉ và buồn thảm đến nỗi cuối cùng nàng cũng hiểu ra được một phần nỗi kinh hoàng của những người dân khi phải chứng kiến thế giới của họ bị xé nát. Thật khó tin người đang ngồi trước mặt nàng lại là người đã viết bài báo.

"Chúng tôi đều mong những bài báo từ anh. " Nàng nói " Chúng tôi chắc chắn những gì anh viết về sự đau hàng sẽ được in. Nhưng không có thứ gì cả. "

"Tôi không có mặt ở buổi đầu hàng, do bị thương ở Harpeth Creek. Chúng tôi được phái đi làm những công việc gần như là tự tử. Một nỗ lực cuối cùng, cao quý, để thắng cuộc chiến. Vào lúc đó, chúng tôi nhận ra chúng tôi chẳng còn gì nhiều để mất. Hầu hết trung đoàn đều bị giết. "

"Tôi mừng vì anh vẫn bình yên. " Lucy nói, mắt nàng ngân ngấn nước dù nàng cố giữ chúng trong lòng. Chàng nhìn lên ngạc nhiên vì giọng nàng run run, sau đó lắc đầu và cười buồn bã.

"Em đúng là một cô gái đa cảm. "

"Tôi biết. Daniel cũng nói tôi không nên dễ khóc như thế nhưng đôi khi... "

"Lại Daniel nữa. Tôi chẳng bao giờ tưởng tượng được có ngày tôi biết một người đàn ông và ghét hắn đến như thế trong khi tôi chưa gặp hắn lần nào. "

Nàng cười khúc khích vì thái độ của chàng, và cố gắng nuốt những giọt nước mắt chua xót vào lòng.

Bàn tay chàng trượt bên cạnh nàng, đan mấy ngón tay của nàng vào những ngón tay ấm áp và mạnh mẽ của chàng. Dù nàng chẳng làm gì để mời gọi chàng, thậm chí còn không dám nhìn chàng, thì nhịp tim của nàng cũng đập rất nhanh, và một cảm giác bồn chồn tựa hồ có phần dễ chịu chiếm lấy nàng. Chậm rãi, nàng đặt bàn tay mình vào tay chàng. Và những ngón tay của họ bện vào nhau. Một cảm giác lạ lẫm về sự ngọt ngào cuộn qua người nàng. Chẳng có gì sai khi nắm tay cả, nàng tự bào chữa.

Nhưng đầu sao, bằng cách nào đó thì chuyện này có vẻ như là phản bội Daniel, cái nắm tay nhẹ nhàng mơ hồ siết chặt hơn, sau đó Heath rút tay về, bỏ lại Lucy với một cảm giác mất mát.

"Tôi sẽ đi che cùi." Chàng nói, nàng đột nhiên cảm thấy bối rối và trống vắng khi phải xa chàng, và miễn cưỡng để chàng

Bạn đang đọc truyện *Love, Come To Me* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Việc vật lộn để sống sót khỏi bị nhấn chìm bởi dòng sông đã ra gây thảm họa cho cái váy dài của Lucy còn hơn những g

mà nó đã gây ra với nàng. Bộ trang phục bị nhấn dúi lại ở một vài chỗ và bị biến dạng kì dị ở những chỗ khác. Những cố gắng một cách vô ích. Nàng rối tung nặng trĩu lên với những nếp gấp vải nhưng bị xô lệch nghiêng ngả ở một bên cái áo. Nàng nhiều lần cố bỏ đi những dải ruybăng màu nâu nhưng dường như không có khả năng để che giấu những gì mà vụ tai nạn đã diễn ra. Nàng cảm thấy vui mừng vì chiếc áo choàng của nàng có thể che đậy mọi thứ, cho tới khi nàng tìm được cách giải quyết mở quần áo lộn xộn này một cách bí mật. Thậm chí mặc cho cha nàng rất cẩn thận kĩ càng về mọi chi tiết trong cửa hàng của ông, ông vẫn là người đăng trí với hầu hết những vấn đề bắt đầu từ con gái mình, và có lẽ, ông cũng sẽ không để ý sự biến mất của vài bộ trang phục.

Sáng nay, có một sự trầm ngâm im lặng xen vào giữa Heath và Lucy, sự im lặng khó hiểu gây nên một sự bối rối, trái ngược với sự thân thiện đã được tạo ra từ lần nói mới đây giữa họ. Chàng đưa nàng về làng chỉ với một chuyến đi ngắn, được kéo bởi một con ngựa xám có bộ lông lốm đốm. Và khi cả hai về gần tới khu rừng thuộc Concord, tốc độ di chuyển của con ngựa dường như chậm lại.

"Gần tới rồi." Lucy nói một cách miễn cưỡng, nàng chợt nhận ra cuộc phiêu lưu kỳ lạ của nàng trong hai ngày qua đã đến hồi kết thúc. Đột nhiên nàng nhận ra nàng còn chưa nói với chàng một việc, một việc cần thiết mà lẽ ra phải được thảo luận. "Heath, chờ đã. Anh dừng ngựa lại tại đây một lát được không?"

Mắt chàng sáng lên những tia nhìn thu hút, nó vừa có màu lam vừa có màu lục trong ánh nắng rực rỡ của mặt trời, chàng làm trái tim nàng chợt nảy lên khi chàng ung cong ngựa, xoa dịu nó dừng lại.

"Có một vài thứ mà chúng ta phải nói với nhau và quyết định." Lucy nói tiếp – giọng nàng dịu dàng thuyết phục. "Về việc chúng ta sẽ cư xử như thế nào khi gặp nhau ngoài đường... Tôi không muốn đối xử với anh như người lạ, sau tất cả những gì anh đã làm cho tôi... nhưng tôi cũng không thể để ai đó biết rằng tôi có quen anh!"

Gương mặt chàng thoáng hiện vẻ lúng túng, vết sẹo móng của chàng không hề bị che khuất đi bởi cái nhú mày. »"Vì tôi là Reb* sao?" (*người thuộc liên bang miền nam)

"Không. Không. Hoàn toàn không phải vì lý do đó. Mà bởi vì chúng ta chưa từng được giới thiệu với nhau... Tôi không thể nói chuyện với anh như những đêm trước, và tôi không bao giờ được phép. Tôi đã đính hôn. Và anh không phải là nẫu người đàn ông mà một phụ nữ đã đính hôn được phép kết bạn. Không ai có thể hiểu điều đó, đặc biệt là không thể với Daniel."

"Dĩ nhiên là anh ta không hiểu rồi." Heath nói, và sự trầm ổn trong giọng nói của chàng hơi chút an ủi nàng, làm nàng cảm thấy thoải mái. Nàng biết rằng chàng đã hiểu.

Nàng hướng ánh mắt mình tới khuôn mặt chàng, hạ mắt xuống làn da ngăm ngăm, mái tóc màu vàng sậm của chàng. Làm thế nào mà dường như chàng trông có vẻ lạc lõng biết bao, giữa nơi này tại cái nơi mà chỉ tồn tại có tuyết và không khí như băng giá. Chàng được sinh ra là để sống trong một môi trường đầy ánh nắng mặt trời và những đồng cỏ xanh mướt. Nụ cười lười biếng của chàng và cái vẻ bề ngoài hơi hột, lạ lẫm như thế của chàng sẽ không thể được chấp nhận ở đây. Sao chàng lại quyết định đến ở tại một nơi xa nhà như vậy? Nàng tự hỏi. Lý do của chàng có thể là gì? Nàng không thể buộc bản thân mình đặt ra câu hỏi đó với chàng. Lần đầu tiên nàng chợt trông thấy một cái thẹo mỏng, đã mờ và gần như vô hình nằm ở một bên cổ chàng, và có vẻ như kéo dài xuống tận cổ áo. Vì sao mà nó lại có thể dài đến thế? Chàng đã có nó trong trường hợp nào? Nó trông giống như cái thẹo trên trán chàng

Nàng thắc mắc không biết chàng thực sự là một người đàn ông như thế nào. Nàng chỉ biết về chàng đủ để nhận ra trong chàng có những kinh nghiệm sâu sắc và những cảm xúc được khoá kín mà không ai có thể hiểu được. Không giống như Daniel hay những người đàn ông mà nàng biết, họ căn bản là đơn giản và dễ hiểu, còn Heath Rayne thì quá phức tạp, quá... rắc rối. Nàng rất biết ơn những gì chàng đã làm cho nàng, nhưng nàng không thể tự lừa mình rằng đó là cơ sở cho tình bạn giữa họ. Họ sống trong hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

"Tôi sẽ không bao giờ quên những gì anh đã làm cho tôi..." Nàng nói trầm tư. "Tôi không bao giờ có thể trả đủ cho anh..."

"Anh không muốn sự biết ơn mãi mãi của em đâu. "Chàng ngắt lời, nụ cười từ từ giãn ra trên mặt anh. "Đừng có trở nên quá u sầu như thế chứ, em yêu. Đây không phải là một lời từ biệt đâu."

"Nhưng nó chính xác là một lời từ biệt. Đó là những gì tôi đang cố nói với anh."

"À, anh hiểu rồi. Thứ lỗi cho anh. Chỉ là ở Virginia thì có một cách khác để nói lời từ biệt."

Một tia tình quái đang nhảy múa trong đôi mắt màu xanh của chàng, Lucy mỉm cười đáp lại trước khi nàng quay mặt đi.

"Đừng có trêu chọc tôi." Nàng nói, làm bộ kiêu cách, biết rằng chàng đang cố thử tán tỉnh nàng, vỗ về và dụ dỗ nàng cho chàng quyền tự do làm theo ý mình. Và dĩ nhiên là nàng sẽ từ chối, cho dù chàng trông có vẻ thuyết phục đến như thế nào chăng nữa. Nàng là một phụ nữ đã đính hôn.

"Anh không đùa. Em không nghĩ là em nợ anh ít nhất một nụ hôn sao? Như em vừa chỉ ra, anh đã cứu mạng em. Daniel có thể ghen khi em trao một trong những nụ hôn của em cho người đàn ông đã cứu sống em không? Chúa chứng giám, anh sẽ không bao giờ nói với anh ta về việc này. Một nụ hôn chỉ là yêu cầu nhỏ nhỏ thôi, Lucy."

"Tôi sẽ không hôn ai ngoài Daniel." Nàng nói một cách đoan trang, tìm thấy một sự thích thú không cưỡng lại được khi đùa giỡn với chàng.

"Ừ. Nhưng anh cá là anh ta không biết cái bót của em nằm ở chỗ nào?" Heath nói và cười khi nàng đỏ mặt.

"Xin lỗi, em yêu. Em đã từng nói anh không phải là một quý ông lịch thiệp, đúng không?"

"Không, anh không phải."

"Có phải em sắp nhắc lại sự thật rằng em sẽ không hôn ai ngoài Daniel không?"

Thật là một cuộc trò chuyện mà nàng không nên có với chàng. Nàng thấy má mình nóng bừng và cố né tránh cái nhìn chăm chăm của chàng. "Về cơ bản thì đúng như vậy. Thật ra trước khi đính hôn tôi có từng hôn một... hai người bạn trai. Nhưng đó không phải là một nụ hôn thực sự, không giống như những nụ hôn mà tôi có với Daniel."

"Nụ hôn thật sự?" Chàng nhắc lại một cách trầm ngâm. "Tôi nghĩ chỉ có một loại nụ hôn thôi chứ. Đâu có gì khác nhau."

"Anh hiểu ý tôi là gì mà. Có một vài nụ hôn, thực sự không có ý nghĩa gì nhiều. Nhưng một nụ hôn thật sự thì rất có ý nghĩa đấy."

"Không, anh không biết gì về những khác biệt thú vị đó cả. Nhìn anh này, Lucy."

Nhận thức được sự trộn lẫn giữa cảm giác bối rối và sự thích thú, nàng làm theo lời chàng, mà chính nàng cũng không hiểu nổi lý do tại sao. Ừ thì, chàng đang chuẩn bị hôn nàng, và nàng biết mình không nên để chàng làm như vậy, nhưng nàng không thể cất lên tiếng và bảo chàng đừng làm. Chàng thận trọng gỡ bao tay ra, mắt chàng nắm bắt và giữ lấy ánh mắt nàng. Sau đó một bàn tay râm nắng của chàng vòng ra sau cổ nàng, ngón tay chàng trượt vào mái tóc màu hạt dẻ của nàng. Bàn tay còn lại của chàng siết chặt lấy đường cong gọn gàng nơi eo nàng. Cách chàng ôm nàng khác xa với cái ôm ghì cần thận của Daniel.

"Nói với anh chuyện này là thật hay mơ đây, Lucy?"

Đầu chàng cúi xuống đầu nàng, nàng nhắm mắt lại, thở gấp gấp. Cái chạm nhẹ đầu tiên của môi chàng thật khô ráo, ấm áp và có vẻ như nài nỉ, đòi hỏi thứ gì đó mà nàng không biết làm cách nào để cho chàng. Nàng nắm chặt lấy cái thành ghế ngồi và thận trọng trao môi nàng cho chàng. Thật lâu đến nỗi nàng nghĩ chàng sẽ ngừng lại, nhưng sức ép của môi chàng vẫn còn vỗ về trên môi nàng, và rồi nó chệch đi mãnh liệt hơn, ép buộc môi nàng phải tách ra. Hụt hơi, thở hổn hển, nàng đặt tay lên ngực chàng và đẩy chàng ra để rồi lòng bàn tay nàng như tan ra, trượt đi trên bề mặt rộng lớn của vòm ngực chàng, trở thành một cái vuốt ve. Những nụ hôn bây giờ trở nên nóng bỏng và ẩm ướt hơn một cách thân mật, làm cho nàng run rẩy với sự kết hợp của đam mê và khoái cảm. Hoang mang, giật mình, nàng nhận ra cái vuốt ve dịu dàng của lưỡi chàng trên lưỡi nàng, ném nàng bằng cái cách mà nàng chưa bao giờ mơ đến. Miệng chàng như thiêu đốt, đói khát và thèm muốn. Nó dường như có ma lực, tác động tới ý thức của nàng và kéo léo lôi kéo nàng. Nàng đang bị lung lay, dao động, run rẩy ngay từ lúc chàng ôm nàng, nhưng lần này không phải vì lạnh mà vì hơi nóng đang tỏa ra từ tận sâu trong nàng.

Với một âm thanh nghiền ngẹt bị chặn lại trong họng, Heath kết thúc nụ hôn, và mặt chàng biểu lộ bối rối. Sững sờ, nàng bắt gặp hình ảnh mình trong ánh mắt chàng, tìm nàng đang đập nhanh và dạ dày nàng thì nảy lên. Chàng vừa ném hương vị từ sâu trong miệng nàng. Nàng đã nghĩ rằng bất cứ ai làm những việc như thế này thì hoàn toàn kinh khủng. Và nó đã không như thế, nó... còn hơn cả là dễ chịu.

"Đừng có làm như thế với hôn phu của em." Heath nói. "Anh ta sẽ hỏi em học nó từ đâu đấy."

Nàng quay vội rời khỏi chàng với cái giật ra vội vã, trượt tới mép ghế và ngoảnh mặt đi. Môi nàng mềm và sưng lên, nàng vẫn còn có thể cảm nhận thấy cảm giác khi chàng chà xát lưỡi mình lên lưỡi nàng, môi chàng trên môi nàng. Mỗi khi nàng nghĩ về nó, nàng cảm thấy người mềm rũ ra và đánh mất sự tự tin của mình. Làm sao mà nàng lại để chàng làm thế với nàng chứ? Nàng nghĩ về Daniel với cảm giác tội lỗi, chàng, người chưa bao giờ cố gắng thử làm một việc như vậy. Nàng và Daniel có lẽ sẽ không hôn nhau với đôi môi hé mở, thậm chí là ngay cả sau khi họ làm đám cưới cũng vậy. Daniel đã nói với nàng, đàn ông có thể ôm một người phụ nữ vì ham muốn, và cũng có những người ôm phụ nữ vì tình yêu. Và nàng là người mà chàng ôm vì tình yêu.

"Theo ý em, đó có phải là một nụ hôn thật sự không?" Chàng cười nhún nhó với nàng và nàng từ chối không nhìn vào chàng. "Được rồi... em yêu, anh

sẽ đưa em về nhà ngay bây giờ. "

Vào cuối buổi chiều, Daniel đến thăm nàng. Như thường lệ, đó chỉ là một chuyến cuộc bộ ngắn từ nhà chàng đến cửa hàng thông dụng ở Main Street. Lucy và cha nàng sống ngay phía trên cửa hàng, ở tầng hai, kể từ khi mẹ Anne của Lucy chết vì lao phổi nhiều năm trước.

" Cha xuống lầu để lấy bảng kiểm kê hàng hoá. " Lucas Caldwell nói, kiểm tra một cách lơ đãng để chắc chắn rằng chòm râu quai nón trắng như tuyết đã được xoắn lên với những đường gọn gàng. Lucy cười biết ơn với cha mình, biết rằng ông đang cho nàng và Daniel vài phút riêng tư, và mắt nàng dõi theo cái dáng mặc áo trùm không chệ vào đầu được của ông cho đến khi ông đóng cửa với sự chính xác cẩn thận. Sau đó nàng ngã vào vòng tay của Daniel. Họ thật hoàn hảo biết bao khi ở bên nhau. Chàng có chiều cao thật chuẩn, vừa đủ để nàng cảm thấy được bảo vệ, không quá cao để nàng cảm thấy bị lấn át. Họ vừa vặn nhau một cách thoải mái, như hai bàn tay vỗ vào nhau vậy. Họ thậm chí còn có cùng lối suy nghĩ. Daniel là người bạn thân yêu nhất của nàng, và nàng biết điều đó không bao giờ thay đổi, thậm chí khi chàng đã là chồng nàng.

" Ôi. Em đã nhớ chàng biết chừng nào. " Nàng nói nồng nhiệt, ngửa mặt lên để hôn chàng. Sự chà xát quen thuộc của ria mép trên môi dưới nàng. Không thể giải thích được, một sự thúc đẩy mới mẻ lướt qua nàng. Lucy bắt đầy để môi nàng chệch đi, đòi hỏi nhiều hơn chỉ là sức ép trên môi chàng. Nàng muốn nếm chàng. Muốn chàng hôn nàng nồng nhiệt hơn. Có thể trong quá khứ Daniel đã không thử điều đó với nàng vì chàng không muốn làm nàng lo âu. Nhưng thậm chí khi môi nàng mềm đi vì khao khát thì chàng lại nhấc đầu ra khỏi nàng.

" Anh cũng nhớ em. " Daniel nói khi đôi mắt nâu trồi lên nhìn lên khuôn mặt nàng. " Anh đã nghĩ về những điều em nói với anh trước khi em rời khỏi. . . "

" Em cũng đã nghĩ ngợi nhiều về việc đó. Em xin lỗi vì đã đẩy anh tới tình thế khó xử. "

" Dĩ nhiên là em đang mong ngóng kết hôn. Anhiều điều đó, em thân mến. . . Anh cũng mong ngóng nó như em vậy, chúng ta sẽ định ngày sớm thôi, anh hứa đấy. "

" Nhưng anh đã nói điều đó trong suốt ba năm qua. "

" Anh sẽ không kết hôn cho tới khi anh có đủ tiền để đem lại những gì em xứng đáng có được. "

" Anh đã có đủ cho một chỗ ở nhỏ. Em không muốn nhà lớn, em chỉ mong chúng ta bên nhau. Em không hiểu tại sao anh lại không chấp nhận sống ở đây với cha em hay là với gia đình anh, chỉ cho tới khi chúng ta có đủ tiền xây nhà. "

" Đó là vấn đề tự trọng. Đó là những lời cuối cùng anh nói. . . "

" Anh không thể để lòng tự trọng của mình sang một bên trong một phút và nghe theo em à? Những người đàn ông khác sống với gia đình họ hoặc gia đình vợ. Những người đàn ông khác thì khởi đầu với căn nhà nhỏ sau đó xây một căn nhà lớn hơn. Sao anh không quyết định làm như vậy? Em không muốn tiếp tục như thế này nữa. " Giọng nàng nghẹn lại khi nàng nói khẽ : «Em thấy cô đơn. "

Sự ngạc nhiên lướt qua khuôn mặt đẹp trai nghiêm khắc của chàng, tay chàng đặt lên vai nàng, «Làm sao em có thể nàng đơn chứ ? Em luôn được vây quanh bởi nhiều người. Anh đều gặp em mỗi ngày, thậm chí đôi khi hơn một lần mỗi ngày. Chúng ta đi đến những buổi khiêu vũ cùng nhau và những buổi diễn thuyết. . . "

" Một người có thể được vây quanh bởi nhiều người nhưng vẫn cô đơn. Em cảm thấy không ai cần em. Em không thuộc về ai cả. "

" Cha em. . . ? "

" Cha có cửa hàng. Và đó gần như là tất cả đối với ông. Toàn bộ thế giới của ông là cửa hàng và khách hàng, và đó là tất cả những gì ông muốn. Ô, em biết ông yêu em, nhưng nó hoàn toàn không giống cái cách ông yêu cửa hàng. Anh có một gia đình, một gia đình lớn với nhiều anh chị em để đếm. Tất cả các anh là một, động viên nhau và thuộc về nhau. . . "

" Nhưng em cũng thuộc về gia đình anh. . . "

" Em chỉ là người ngoài nàng búống bình nhẵn mạnh. " Em muốn có một gia đình cho riêng mình. Em là một phụ nữ và em có quá nhiều thứ muốn trao cho anh – quá nhiều khi mà anh không để em trao nó cho anh. . . " Nàng ngập ngừng trước khi hỏi hã tiếp tục. " Em muốn ở gần anh và yêu anh theo cách vợ yêu chồng. Em mệt mỏi vì những nụ hôn rào đón, và nắm tay khi không có ai nhìn. "

Tại Daniel đỏ lên khi chàng nhận ra nàng đang nói gì. " Lucy, thôi ngay. Em không biết em đang đòi hỏi cái gì đâu."

"Em muốn là của anh, theo cái cách mà em sẽ không bao giờ thuộc về người khác nữa. Em không muốn đợi nữa, không nếu chúng ta còn trì hoãn đám cưới trong vài năm tới."

"Chúa tôi." Daniel thả nàng ra, cười lo ngại. "Anh chẳng bao giờ đoán được là em có những suy nghĩ như vậy, Lucy."

"Dĩ nhiên là em có. Tất cả phụ nữ đều có. Dù họ có nói ra hay không. "

" Nhưng chúng ta không thể. Anh muốn em còn trinh trắng trong đêm tân hôn. Như những cô dâu khác."

"Anh luôn bận tâm về chuyện sự việc nên thế này, thế kia." Lucy nói với một sự tuyệt vọng sâu sắc, về nòng nân đã chết đi trong mắt nàng, "Thế còn về cái cách mà mọi chuyện nên có vào bây giờ thì sao... cách mà em đang cảm nhận."

”Chúng ta không cần phải đợi lâu. Chúng ta sẽ lên ngày...”

“Sớm. Em biết.”

“Anh hứa.” Chàng nghiêng người và hôn lên trán nàng. Thành linh Lucy vòng tay lên cổ chàng, kéo chàng lại gần nàng và áp môi mình lên môi chàng, cơ thể trẻ trung, nồng nhiệt của nàng ôm khít thân thể chàng. Chàng đông cứng vì ngạc nhiên, bắt đầu đáp trả nụ hôn nóng bỏng của nàng. Lucy run lên vì niềm vui chiến thắng. Nàng ngửa đầu ra sau và cọ sát với chàng siết sao hơn. Nàng cảm thấy thân thể đàn ông của chàng, rắn chắc và lực lưỡng, căng ra dựa vào người nàng. Chàng lên bụng nàng là sức ép của cơ thể chàng đang tăng lên, tim nàng đập nhanh khi nàng hiểu hiển nhiên là ‘cái vật đàn ông’ trong chàng hưởng ứng với nàng.

Daniel ngay lập tức dứt môi ra. Mặt chàng đỏ ửng và không thoái mái. “Không phải bây giờ.” giọng chàng khàn khàn. “Lucy, anh đã nói là chúng ta sẽ đợi.”

Một vài phần trong nàng hoan hỉ khi biết rằng nàng tác động tới chàng thật mạnh mẽ – ừm, thì, ít ra nàng biết rằng nàng không một mình trong nhu cầu tình dục đó – nhưng những phần khác trong cơ thể nàng thì chìm vào sự thất vọng. Khi Daniel đã quyết định, thì chàng mắc kẹt trong đó với nó. “Được rồi”, nàng thì thầm, nhìn xuống sàn nhà. Nỗi ngượng ngừng cuốn lấy nàng khi nàng nhận ra sự không đồng tình của chàng. (thằng cha này có là bị điên không ta ???Mở dang đến miệng mèo mà ...)

“Em phải học cách để không bốc đồng như thế nữa, Lucy. Thật khó để anh có thể giữ mình không lợi dụng em lúc này. Nhưng anh tôn trọng em, rồi em sẽ hạnh phúc vì điều đó.”

“Em đoán là vậy.”

“Dĩ nhiên là vậy rồi.”

Buổi sáng thứ bảy ở cửa hàng, Daniel cùng bạn anh tụ tập ở cửa hàng Seavey như thường lệ, nói chuyện, hút xì gà do General Grant mua theo mốt, hồi tưởng lại những trận đánh mà họ đã chiến đấu cùng nhau. Lucas Caldwell đang đánh bóng cái kệ kính đựng những con dao trong khi Lucy giúp bà Brook lựa chọn những phụ kiện cho cái váy của bà. Khi bà Brook rời khỏi, thì cái chuông gió treo trên cánh cửa rung lên những hồi chuông leng keng vui tai, và một người khách khác bước vào. Lucy đang bị vây quanh bởi những sức vài lạnh nên nàng không chú ý đến người vừa vào, cho đến khi nàng nhận ra Daniel và bạn anh trở nên im bật. Liếc nhìn về phía cửa, nàng thấy một mái tóc màu vàng sậm, một người với làn da ngăm ngăm nâu sậm, nàng vội vã đưa ánh mắt mình quay về phía quầy. Tay nàng run lên khi đụng sức vài lạnh vào cạnh những sức vài khác.

" Chào buổi sáng tốt lành, ông Rayne. " Lucas Caldwell nói dễ dãi. “Đến để kiểm tra đơn đặt hàng của ông phải không? Nó vừa đến ngày hôm qua.”

“Cái đó và những lá thư.” Câu trả lời xuất phát từ một giọng nói có trọng âm rõ ràng. Thanh âm giọng của chàng, vẫn ấm áp và ngân vang như nàng vẫn nhớ, tạo nên một đợt run nhẹ lên xương sống của Lucy. Một cách khó chịu, nàng đưa tay sửa cái khăn thắt lưng vài popo lin kiểu Irish đã được cột ra phía sau, vuốt thẳng lại những dải ruy băng trên váy sao cho chúng trượt dài hoàn hảo theo cái váy. “Lucy, con xếp xong chưa?” Lucas Caldwell hỏi.

“Chào buổi sáng.” Heath nói.

Nàng bắt mình gặp ánh nhìn chăm chăm của chàng, và thấy một nụ cười ẩn sâu bên trong cái nhìn của đôi mắt có màu xanh như khói lam chiều đó. Chàng có nhìn thấy nàng chính trang không? Nếu chàng nhìn thấy thì chàng có nghĩ đó là vì chàng không? Gã đều cái gì không biết xấu hổ đó!

“Ông Rayne.” Nàng đáp lại điềm tĩnh. Những ngón tay của nàng đều vụng về nhưng nàng cũng cố gắng lách qua cái hộp nhỏ bằng thủy tinh ở trước cửa và lấy ra hai lá thư được đề địa chỉ bằng nét chữ đàn bà. Cố gắng không cúi xuống gần hơn để nhìn, nàng trao nó cho Heath. Mắt họ lại khoá chặt nhau. Tim nàng đập nhanh hơn vì sự thật là chàng đang ở đó, vì hai ngày mà họ đã trải qua với nhau không phải là một giấc mơ và vì chàng, nàng và Daniel đang ở cùng một nơi

“Cảm ơn cô Caldwell” chàng nói.

“Ông Rayne...” Daniel đột ngột nói, giọng anh trở nên khác thường với sự khinh miệt rõ ràng, đến nỗi trong vài giây Lucy không thể nhận ra đó là giọng của anh. “Đây là cư dân miền Nam, phe đối lập với chúng ta đây, Lucy.”

“Vị hôn phu của tôi, Daniel Collier. " Lucy nói với Heath, người đang đứng yên nhìn Daniel với một cái nhìn thú vị.

" Thật vậy. " Chàng thì thầm giọng khô khan. Lucy khó khăn lắm mới có thể giữ mình không mỉm cười vì nàng biết chính xác những gì Heath nghĩ về Daniel. Nàng cảm thấy như họ đang chia sẻ một câu chuyện đùa riêng tư. Sự thích thú bị quét sạch khỏi nàng ngay lập tức khi nàng thấy Daniel tiến về phía mình, anh đứng ngay sát cạnh nàng.

" Trông có vẻ gần đây nhỉ, Lucy. " một nụ cười khinh miệt nở trên mặt anh. " Em luôn hỏi những câu hỏi về chiến tranh và người Reb* mà bọn anh đã chiến đấu. Đây là một trong những người đàn ông đã làm bị thương và giết chết những người bạn của chúng ta, bắt những cậu bé như Johnny Sheffield cùng năm mươi người khác trong ngục cho đến khi họ chết hết vì bệnh đậu mùa. " (*Reb : danh từ mang tính phi báng mà người miền Bắc Mỹ gọi người thuộc Liên Bang miền Nam)

" Daniel " Lucy nhìn anh kinh ngạc. Đây chắc chắn không phải là Daniel lịch sự, điềm tĩnh của nàng – người đàn ông luôn né tránh gây ra xung đột – bây giờ lại chủ động khơi dậy một cuộc đối đầu ư ! Tất cả sự dịu dàng trong mắt anh đã biến mất, thay vào đó, anh trông có vẻ lạnh lùng và giận dữ. Đến nỗi Lucy phải bước lùi một bước ra khỏi anh, vai nàng cọ vào vai anh, và nàng thấy nó gồng cứng lên như thép.

"Tôi chưa bao giờ nghĩ một người miền Nam lại có thể tự đi lấy đơn đặt hàng của chính mình. " Daniel nói, cái nhìn khắc nghiệt hướng vào Heath. " Sao anh không để cho một trong những người da đen của mình làm việc này ? "

"Tôi chưa bao giờ ủng hộ chế độ nô lệ cả. " Heath nói nhẹ nhàng

Hai người đàn ông đang ngồi trên cái ghế gần lò sưởi đứng lên vội vàng. "Nhưng người chiến đấu vì nó..." một trong hai người bọn họ nói giễu cợt. "... Người tin nó đủ để người tàn sát những người lương thiện chiến đấu vì tự do.

"Tôi có lý do riêng để chiến đấu." Giọng của người đàn ông Virginia trở nên có trọng âm hơn, tương phản sâu sắc với giọng ngang ngang của người miền Bắc. "Hầu như tôi không giống như một lũ Yankee bảo gì làm này, chúng không biết những khổ cực..."

"Lucy, sao con không đưa ông Rayne xuống lầu để lấy cái ô cửa kính ông ấy đã đặt?" Lucas Caldwell đề nghị, gương mặt ông nói lên rằng ông sẽ dành một bài diễn thuyết nho nhỏ cho những người đàn ông còn lại. Kinh doanh là đầu tiên và trên hết, ông không bao giờ tha thứ cho những chuyện lộn xộn như thế này trong cửa hàng của ông. Tiếng nói của ông phải được lắng nghe và tôn trọng. Lucas là một người đàn ông đáng tin và nổi tiếng ở Concord, hầu hết mọi người đều nợ ông một hoặc hai lời thứ lỗi. Ông không bao giờ nhắc họ những chuyện đó. Lucy nhìn vào mắt ông, đọc ngụ ý của ông và khẽ gật đầu.

"Tôi không muốn cô ấy đi một mình với một tên Reb." Daniel nói.

"Tôi chắc là con gái tôi sẽ an toàn khi đi với ông, đúng không ông Rayne ? "

"Vâng thưa ngài. "

"Đi với ông ấy đi Lucy. "

Lucy dẫn Heath ra sau cửa hàng tới một cầu thang hẹp. Khi họ đi khỏi, nàng nghe thấy giọng cha mình. "Bây giờ, trong cửa hàng của tôi, các chàng trai, khách hàng đều được đối xử với sự tôn trọng, dù họ là người miền Nam, miền Bắc, người Pháp hay người Eskimo, và nếu mà các cậu không thích cái cách tôi điều hành việc kinh doanh..."

Họ xuống tới tầng hầm và dừng lại trước một cái kệ bằng gỗ, chất đống những món hàng được bọc giấy. Mũi Lucy ửng hồng lên khi nàng tức giận với sự kích động. "Tôi xin lỗi, cho Daniel... và tất cả bọn họ. Daniel không thường xuyên... thường xuyên..."

"Cố chấp, kiêu ngạo như một con lừa ngốc hả ? "Chàng lịch sự đề nghị.

"Tôi biết tất cả bọn họ từ khi tôi còn nhỏ. Không ai trong số bọn họ nói những lời như vậy với anh nếu họ chỉ có một mình, nhưng đáng này bọn họ lại đi theo nhóm..."

"Anh biết. Và anh sẽ không kể cho em nghe chẳng bao giờ có chuyện như vậy khi bọn họ ở trong trường hợp tương tự ở miền Nam. Ngoại trừ sự thật là ở ngoài đó, họ sẽ đều bị treo cổ trước khi nhận được câu trả lời."

Nàng nhìn chàng và cơn giận của nàng dịu đi. Rõ ràng là Heath không hề bận tâm. Chàng thậm chí còn không bị làm phiền bởi cái cảnh ở trên lầu, tại sao nàng lại phải để bụng cơ chứ. Hít một hơi sâu, nàng bắt mình bình tĩnh lại. Nàng thật không phải khi ủng hộ một người đàn ông chống lại Daniel, đặc biệt khi người đàn ông đó là người lạ.

"Em khỏe không ? " anh hỏi.

"Tôi ổn. Tôi chưa có cơn cảm lạnh nào sau khi, ờ, anh- biết-đó. "

Chàng cười cái sự ám chỉ mập mờ của nàng về tai nạn trên dòng sông.

"Tốt. Thế Daniel có hỏi han gì em về chuyện đó không ? "

"Không. "

"Anh ta và em có làm hoà sau cuộc cãi lộn vì cái gì đó không ? "

"Ừm...Không hẳn. "

"Thật là bi kịch. "

"Làm ơn. " Lucy bật cười và nói. " Có quá nhiều sự thương cảm chôn vùi tôi rồi. "

"Anh nên thêm vào một chút - Anh ta là người mà anh mong được gặp, nhưng em không hề đề cập đến bộ râu của anh ta. "

"Rất đặc biệt, đúng không ? "

"Có lẽ, anh nên nuôi một bộ râu như vậy. ""Đừng. " Lucy nói nhanh, vẻ mặt nàng rất thành khẩn, và gương mặt nàng đỏ lên khi chàng bắt đầu cười.

" Dù em có nói gì. Thì có vẻ như em không thích râu ria... "

" Trừ Daniel thôi. "

" Anh ta đã bỏ bữa mê em đúng không ? Hay là anh ta cũng tốn một khoảng thời gian để làm việc đó... có thể... chỉ một ít thời gian thôi... ai đó cũng sẽ làm cho em quan tâm nhiều đến như vậy. "

" Hoàn toàn không. Daniel và tôi sẽ cùng nhau mãi mãi. Chúng tôi... ừm... chúng tôi lớn lên bên nhau. Không gì có thể phá vỡ sự ràng buộc đó. "

" Không gì có thể phá vỡ ? Nếu có một điều anh học được từ suốt những năm qua, em yêu, thì đó là em không thể chắc chắn về bất cứ việc gì. "

Nàng trao cho chàng một cái nhìn thật lâu, đầy biểu cảm, với sự cảnh cáo sâu sắc hiện rõ là cuộc nói chuyện đã trở nên quá riêng tư. " Tôi không thích anh cứ gọi tôi như thế. "

Chàng cười khúc khích với nàng. " Liệu em có đánh bạo đoán rằng cái nào trong những cái này là món hàng của anh không ? Cô Caldwell ? "

Nàng im lặng với tới cuối dãy kệ, hướng tới một gói bưu kiện, nhón trên mũi chân nàng. Nắm được rìa mơn hàng, nàng bắt đầu kéo nó xuống. Tay chàng gần như phủ lên tay nàng khi chàng chạm vào món hàng từ phía sau nàng, nâng cái ô cửa kính lên khỏi cái túm lông lẻo của nàng. Trong một khoảnh khắc choáng váng, nàng cảm thấy cái chiều dài chắc nịch, cứng cáp của cơ thể chàng dựa vào sau lưng nàng, và Lucy ngay lập tức phản ứng lại. " Đừng... " nàng nói dữ dội. " Anh để tôi một mình. Anh hiểu chứ ? "

" Đó không phải có ý. Nhìn thấy em nghiêng ngả trên những ngón chân khi cầm cái khung cửa sổ anh đã đặt hàng trong gần một tháng thì quá sức chịu đựng của anh. "

" Tôi không có nghiêng ngả. "

" Anh hiểu rồi. Em thích nghĩ anh bị quyến rũ bởi sức mê hoặc của em đến nỗi tận dụng cơ hội thuận tiện để... "

" Không... Tôi không... Ồi... Ra khỏi đây đi. "

Chàng ra dấu về phía cầu thang với một sự thách thức và tôn trọng, mắt chàng sáng lên ngạc nhiên.

" Sau em. Cô Caldwell. "

Nàng đạo mạo vượt qua chàng, trở về chỗ quầy chính và nơi quen thuộc của nàng mỗi khi bán hàng. Sau khi nhận tiền từ chàng mà không bận tâm thêm đến, Lucy bước qua ngăn đựng tiền. " Bây giờ, nếu ông không phiền chờ trong một hoặc hai phút nữa. " Lucas nói với Heath, " Tôi sẽ viết cho ông một cái hóa đơn... "

" Làm ơn đi, tôi không cần hoá đơn. "

Họ quan sát chăm chú người đàn ông miền Nam cao lớn sai bước dài về phía cửa. George Peabody, một chàng trai nóng nảy không bao giờ từ chối một cơ hội gây chú ý, đứng ở một nơi khuất an toàn và nguyên rũa trong hơi thở.

Heath ngừng lại, liếc một cái nhìn ước chừng về phía hắn ta, nhưng trước khi chàng có thể trả lời, Lucy quát lên giận dữ. " George Peabody, khoá miệng anh lại đi. "

" Anh ta tốt hơn là nên kiểm tra lại khóa quần trước đã. " Heath nói và chạm vào vành mũ, tỏ ý tôn trọng Lucy trước khi ra khỏi cửa.

Tự động, tất cả mọi người đều nhìn vào quần của George để xem có cái nút nào trên quần anh ta cần được khóa chặt lại không. Sự căng thẳng vô oà, và khi chàng trai ngượng chín mặt quay đi chỉnh lại cái lòng tự trọng bị tổn thương của mình, họ đều cười khúc khích. Thậm chí Daniel cũng cười, " Tên Reb trơ tráo. ", anh nói trầm ngâm, và không ai phản đối.

Mục đích của những chuỗi cuộc họp trí thức gần đây, được tổ chức ở vô số phòng khách ở Concord, là để nói về cuộc kiến thiết với thái độ khách quan, chủ quan và thiếu định kiến. Như mọi người đã dự đoán, những cuộc họp không còn mang tính khách quan nữa, và không bao giờ vô tư. Nhưng những cuộc thảo luận mang tính thần trách nhiệm cao thì luôn được nhiều người tham gia và thú vị. Những cuộc tranh luận trong phòng khách chỉ dành cho đàn ông, mặc dù những phụ nữ muốn nghe cũng có thể tham dự nhưng chỉ được ngồi im lặng ở một bên phòng. Những người đàn ông như là Bronson Alcott dài dòng, cô hủ và Ralph Waldo Emerson sáng suốt, trao đổi những lời bình phẩm về chiến tranh và cuộc Kiến thiết cho người dân trong thị trấn. Lần này thì cuộc họp được tổ chức ở phòng khách nhà Caldwell. Vừa đủ rộng để tổ chức một cuộc họp đã được tăng số lượng người dự trong tuần rồi. Lucy ở trong nhà bếp khi cuộc họp được tiến hành. Nàng nhanh chóng đổ đầy vạc nước trên lò sưởi đang cháy sáng, để hơi ẩm có thể xua tan không khí hanh khô, nàng ném tầm mắt về cái khay đựng bánh uống trà sẽ được mang ra phòng khách sau đó. Thoả mãn vì mọi thứ đã đầu vào đấy, nàng tháo sợi ruy băng tạp đề bằng muslin ra khỏi cái váy và nhón chân đi về phía phát ra tiếng nói. Lúc này thì Bronson Alcott đang đứng trước nhiều người, mái tóc hoa râm của ông đỏ lên vai, bàn tay to lớn của ông làm một cử chỉ ra hiệu im lặng và ông nói với một thái độ của người đàn ông thích diễn thuyết. Lucy thận trọng đứng trong bóng tối nơi ngưỡng cửa và quan sát khắp căn phòng. Cha nàng đang ở phía trong cùng, kiểm tra cái đồng hồ bỏ túi với vẻ mặt không nghi ngờ gì là đang chờ món bánh. Daniel ngồi bất chéo với tay đặt lên đầu gối trong tận cùng đám đông, quan sát chăm chú người nói. Ở một góc xa, Heath Rayne đang đứng trong một mảng tối, bóng tối làm mờ màu tóc anh, trở thành một màu lúa mì hơi sẫm. Chân chàng bất chéo trên mặt cá, dưới đầu gối, tay chàng khoanh lại một cách bình thản trước ngực- một bức tranh hoàn hảo của sự buồn tẻ – nhưng bằng cách nào đó Lucy biết rằng chàng đang lắng nghe chăm chú những gì đang được nói.

Lucy thắc mắc tại sao chàng lại đến một cuộc họp về Công cuộc Kiến Thiết khi chàng là người duy nhất của quân đội miền Nam ở đây. Đúng vậy, ở Concord đôi khi cũng có những vết tích của người miền Nam khi họ đến để lo lắng về cuộc Kiến thiết. Nhưng Heath Rayne là người ngoài ở đây – chàng biết và mọi người cũng biết. Sự có mặt của Heath rõ ràng là đã làm trở ngại một vài cuộc họp hay đại loại như vậy. Mọi người đều nhìn chàng, thắc mắc không biết khi nào thì chàng nhảy lên la hét như những kẻ Rebel và bắt đầu cãi lộn, nhưng cho đến nay thì chàng vẫn giữ sự yên lặng hài lòng suốt những cuộc thảo luận. Nhưng họ dường như đã quên chàng đang có mặt ở đó, chàng đến, nói vài cuộc hội thoại lịch sự nho nhỏ với những ai dám đến gần chàng, nghe một cách yên lặng bài diễn thuyết, và rời khỏi, như thể chàng là một người chứng kiến không hề vụ lợi và chẳng có kinh nghiệm gì về chiến tranh! Lucy không thể hiểu được chàng. Nàng tự an ủi mình rằng chẳng ai có thể hiểu được chàng.

"Và đối với những người nói không nên có xung đột, không nên nhìn lại quá khứ, sẽ được chứng kiến sự đối đầu giữa một bên 'tuyệt đối đúng' và một bên là 'hoàn toàn sai'." Alcott đang nói. "Câu trả lời của tôi cho họ là hãy kiểm tra lại một cách lạnh lùng và khách quan tính tội ác của chế độ nô lệ. Sự ủng hộ cho những người theo chế độ nô lệ là hi vọng được trợ cấp cho tính khoan dung chính mình, nghĩa là vụ lợi... phải được coi là giới hạn cao nhất của sự phân bội..."

Đã nghe qua bài phát biểu này rất nhiều lần trước đây, Lucy đấu tranh chống lại cái ngáp dài để phản đối. Nàng tế nhị nâng tay lên và che nó, cố gắng hết sức xóa sạch sự chán ngán. Nhìn lại Heath một lần nữa, nàng thấy đôi mắt xanh của chàng đang chiếu lên nàng này giờ. Nàng giữ cái nhìn của chàng một lúc lâu, không thể nhìn đi chỗ khác, và khi môi chàng cong lên với một nụ cười nhẹ nhất, nàng thấy mình cũng mỉm cười.

Khi ông Emerson đứng lên để bổ sung thêm những gì vừa được nói, thì ánh mắt màu xanh lục có ánh xám của chàng sáng lên, những lời của ông, như thường lệ, luôn thu được sự chú ý của mọi người trong phòng. "Sự khoan dung dành cho người miền Nam là không nên và không thể được đưa ra, sẽ không phải nếu chúng ta vẫn duy trì tư tưởng chiến tranh là chiến đấu chống lại quân phiến loạn. Những người Rebel nên bị nhốt vào trại giam và không được đàm phán trong hoà bình, nếu chúng ta cuối cùng cũng nhận ra nguyện vọng của chúng ta là gì. Chiến tranh không phải là một trò chơi. Nó cũng đã được dẫn dắt theo cách không có sự khoan dung cho phe đối lập, mặc cho những ý nghĩa đạo đức của cuộc sống, những người đàn ông đó đã chiến đấu vì nó để đạt được."

"Không có lòng khoan dung?" Lucas Caldwell lặp lại một cách nhún nhường. "Chẳng lẽ chúng ta không thể tha..."

"Những người đàn ông được rèn luyện bởi chiến tranh, bởi đòn roi không khoan nhượng và bởi sự thối rữa tàn độc của kẻ thù." Emerson nói thẳng thừng. "Ở vài phương diện nào đó, thì chiến tranh tốt cho đàn ông. Điều đó – và sự công bằng trong đức tin của chúng ta – là lý do tại sao tôi khuyến khích những thanh niên hãy đi chiến đấu."

Bất thình lình một giọng nói mới mẻ vút lên xuyên qua không khí, với sự nhẹ nhàng dễ bị đánh lừa, «Ông sai rồi... thưa ông... Đàn ông bị cướp bóc bởi chiến tranh... bị cướp đi tính người." Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cái góc mà Heath đang ngồi với sự uể oải dễ làm lẫn, thể hiện trong tư thế của chàng. Một bên miệng chàng nhếch lên, lặp lại sự chế nhạo trong nụ cười xã giao. "Rất dễ dàng." chàng tiếp tục với giọng thậm chí còn lịch sự hơn ban nãy. "Rất dễ dàng để một người như ngài động viên thanh niên đi chiến đấu, khi ngài đã quá già để vác những khẩu súng, và con trai ngài chỉ là một đứa bé. Rất dễ dàng để quăng họ vào hàng cạp, khi làm cho họ tin vào bất cứ thứ gì được bao phủ trong lá cờ."

Những tiếng rì rầm bùng lên sau khi cơn sốc ban đầu dần trôi qua. Lucy xoắn tay nàng vào tạp dề, siết chặt những nếp gấp của nó khi nàng nhìn vào Heath. Nàng đầy thông cảm và dâng lên một cảm giác lo lắng và sợ hãi thay cho chàng. Nàng hiểu tại sao chàng không thể giữ im lặng được nữa, nhưng nàng sợ rằng chàng đã tự mang lại rắc rối gấp đôi đến cho mình. Không ai dám nói với Emerson, người được yêu mến và tôn trọng nhất ở Concord, rằng ông đã sai. Và không ai, ít nhất là tất cả những người miền Nam, ám chỉ hay ngụ ý rằng ông là một người nhát gan. Ôi! Anh đã tự làm gì cho anh thế này? Nàng than thầm, nàng ước gì mình có thể quay ngược thời gian lại để bịt miệng của chàng – cái gã ủng hộ phe miền Nam kia bằng chiếc khăn tay trước khi những lời nói kia được thốt ra.

"Chiến tranh là bài kiểm tra cho sự chính trực của người đàn ông." Emerson nói, sắc mặt già dặn của ông tái đi có thể là vì tức giận hoặc thất vọng. "Một sự học tập. Bởi sự nô dịch hóa của người Reb, người miền Bắc chứng minh sự chính trực có đạo đức của họ. Nó đáng giá cho sự mất mát những người đàn ông của chúng tôi, mỗi người trong bọn họ."

"Điều đó đúng đấy. Ông Rayne." Daniel nhúng tay tham gia vào cuộc tranh cãi, bộ râu anh ta chuyển động rõ ràng khi anh nói kiên quyết. "Những người đàn ông tốt, những người chết vì tính ngạo mạn của những người miền Nam, đã bắt đầu bằng việc ly khai thành Nam Carolina và đấu tranh vì lẽ phải qua..."

"Nam Carolina ly khai..." Heath ngắt lời. "Thật nực cười, bởi vì các người đã chúng tôi ra khỏi biên giới và thách chúng tôi dám bước qua nó."

"Như tôi đã nói," Daniel nói với nụ cười nửa miệng, "Cư dân miền Nam cao ngạo. Sự thật là, Nam Carolina đã bước qua biên giới đó với đầy đủ sự ủng hộ bởi phần còn lại của các người, thậm chí mặc dù tất cả các người biết các người sẽ như thế nào nếu các người làm như vậy. Và bây giờ chúng tôi có những người đàn ông miền Bắc bị chôn trong những nấm mồ..."

"Với số lượng gấp đôi những người miền Nam." Một giọng nói khác đáp nhanh.

"Mồ của những tên Rebel vô giáo dục, như ông Emerson đã từng nói. Cả bang Nam Carolina cũng không đáng một mạng người Harvard," Daniel khinh bỉ và sau đó im lặng.

Gương mặt Heath tái đi. Mắt chàng rực sáng bởi lòng tự trọng bị xúc phạm, khiến cho những người chống lại chàng suốt phiên họp này, trở nên lúng túng. Nhưng tay chàng siết chặt lại thành một nắm đấm, sau đó từ từ thư giãn và nói lỏng ra. "Rất nhiều người đàn ông tốt ở Nam Carolina," chàng chỉ ra, và cười một cách kì lạ. "Chỉ có một ít đàn ông tốt là người Harvard... ông Collier chẳng hạn."

Và với câu nói đó, chàng bỏ ra về giữa chừng trong sự hỗn loạn bởi những giọng nói của những người còn ngồi lại trong đám đông. Cuộc thảo luận có

trật tự trở thành cuộc ồn ào náo động mà ở đó tất cả mọi người đều muốn được nghe tiếp. Lucy vội vã đi qua nhà bếp, và ra phía bên ngoài bằng lối sau của ngôi nhà, gần như sắp vấp ngã đập mặt xuống nền của cái sàn nhà bằng xi măng khi nàng băng qua đường. "Heath... ngừng lại... làm ơn... chờ đã..."

Chàng ngừng lại và chậm chậm đối mặt với nàng, gương mặt chàng không để lộ một cảm xúc nào. Về mặt chàng như đóng kín và xóa sạch những cảm xúc, chúng dừng đọng như bức tường đã bị đóng băng. "Anh đã nói đúng." Nàng chớp mắt trong hơi thở hỗn hển và lúng túng. Mắt nàng sẫm và đục lại. "Rất nhiều điều anh nói là đúng – nhưng anh phải cẩn thận về những điều anh nói. Anh biết ở đây họ cảm thấy như thế nào về chiến tranh, và họ cảm thấy như thế nào về ông Emerson. Không ai và cũng chưa từng có ai công khai nói ông Emerson sai cả."

"Vài người cần phải nói ra."

"Anh chỉ thấy được một mặt của ông ấy tối nay thôi. Anh không hiểu ông ấy là một người tốt và khoan dung như thế nào đâu. Anh nên nhìn thấy ông ấy lúc ngồi xuống nói chuyện với những đứa trẻ, nhảy vào giúp đỡ khi có ai cần, và làm rất nhiều điều có ích cho thị trấn. Ông rất khoan dung độ lượng, là người tử tế và nhân từ nhất

"Làm ơn," chàng ngắt lời, giữ tay chàng với một cử chỉ thù thế. "Không có bất kì cuộc tranh luận nào về ông ta nữa." "Nhưng điều quan trọng nhất, ông ấy là người được quý mến nhất ở Concord. Ôi trời! Nếu anh ngồi xuống và suy nghĩ lại hàng giờ, anh sẽ không mắc vào cái sai lầm đó để họ có lý do đuổi anh ra khỏi thị trấn này – Daniel và bạn của anh ấy..."

"Nếu họ có làm như vậy, thì đó cũng chẳng quan hệ gì đến em cả, em yêu." Chàng nói, giọng chàng lạnh nhạt và nhẹ nhàng, quai hàm chàng siết chặt lại. Bỗng nhiên chàng trông thật nàng đơn, nàng đơn khủng khiếp đến nỗi Lucy cảm thấy một sự đau đớn dội lại trong lòng, sự đau đớn bởi lòng thương cảm mà nàng không kiềm lại được. Nàng bước đến, đặt tay mình lên cánh tay chàng với một cử chỉ vuốt ve, xoa dịu. Dưới những đầu ngón tay của nàng, bề mặt cơ bắp thật mịn màng và cứng như thép, run nhẹ với những nỗ lực kiềm nén cơn giận của chàng. "Anh đang làm gì ở đây?" Nàng hỏi nhẹ nhàng, âm thanh của giọng nàng ngân nga ngọt ngào trong sự tĩnh mịch của đêm đen. "Sao anh lại rời xa khỏi nơi anh thuộc về? Anh nên ở với gia đình, với bạn bè, với những người quan tâm đến anh..."

"Không" Chàng đột ngột ngắt ngang, gạt mạnh tay ra khỏi cái chạm của nàng. Một tiếng cười khan trong cổ họng của chàng. "Đừng đóng kịch với tôi, Lucinda. Chuyện đó không giúp ích gì đâu. Tôi không phải là một đồ chơi, em đã giúp tôi khi tôi cần. Tôi cũng sẽ giúp em khi cần thiết"

"Em không đóng kịch. Anh đã giúp em một lần, và bây giờ em ước gì em có thể giúp anh."

Nàng ngược nhìn lại chàng với sự lo âu, làn da tái tía của nàng sáng mờ trong ánh sáng lạnh lẽo của ánh trăng. Đột nhiên, Heath nhìn nàng với một cách hoàn toàn khác, không có một sự ngạc nhiên dịu dàng hay thân thiện nào hết. Không ai trong phạm vi hiểu biết của Lucy có thể xoay chuyển từ tâm trạng này sang tâm trạng khác dễ đến thế. Người đàn ông lạ mặt lười biếng, hay cười này đã trở thành một người hoàn toàn khác, với biểu lộ cay đắng và mắt chàng sắc lém. Hoang mang. Nàng thả lỏng tay mình ra khỏi cánh tay

"Em có thể." Chàng nói với giọng khàn khàn. "Khốn khiếp, chết tiệt là em hoàn toàn có thể." Với một chuyển động nhanh lẹ, anh chụp lấy eo nàng và kéo nàng vào một khoảng giữa hai toà nhà, lôi nàng vào một không gian tối om đầy đe dọa. Con đường yên tĩnh, quen thuộc dường như đã biến mất, và nàng cứng người lại vì sợ. "Không!"

Cánh tay chàng đang vòng qua quần chặt quanh người nàng, hơi thở chàng nóng hổi trên cổ nàng. "Cứ làm đi." Chàng nguyên rủa, "Cứ la lên và chống cự đi... để rồi mang tất cả bọn họ ra đây, sẽ như thế, đúng không? Trời đánh anh đi, em yêu. Anh không quan tâm... anh không..."

Miệng chàng, dữ tợn và tham lam, cướp lấy môi nàng, lách qua môi nàng quá mạnh đến nỗi nàng bị đau, làm tổn thương nàng và Lucy điên cuồng chống lại chàng. Màn đêm vây quanh họ trong một màu đen tuyệt đối, mượt như nhung, làm nàng nghẹt thở bị nhấn chìm bởi bóng tối. Nàng liêu linh, tuyệt vọng túm lấy một nắm tóc, nắm chặt phần da phía sau cổ chàng, cố gắng dịu dàng hôn đáp trả lên sức ép đau đớn đó, làm nó trở nên ngọt ngào, làm giảm đi áp lực đau đớn vỡ cổ gắng biến đổi nó thành tư vị ngọt ngào, tìm kiếm sự ấm áp mà nàng đã nhớ từ trước. Chàng đang dùng nàng để xoa dịu sự tổn thương, nàng nhận ra điều đó, và nàng từ từ không chống lại chàng nữa. Hơi thở gấp gáp của nàng trở thành những tiếng thút thút đứt quãng. Nàng lặng đi và bắt đầu ngã vào chàng, sau đó tay chàng lỏng ra và trượt xung quanh nàng theo một cách khác. Đầu chàng cúi xuống sâu hơn, miệng chàng bắt đầu ngịch ngợm, treu đùa trên môi nàng một cách thành thạo. Lucy rên rỉ trong cổ họng khi nàng không thể chịu được khoái cảm của việc đó, đáp lại tất cả những cú chạm và đùa ngịch bởi lưỡi của chàng, trí óc nàng trống rỗng như thể nàng trở thành một người xa lạ với chính mình. Tay nàng siết chặt mái tóc mềm mại, và đuôi tóc xoắn lấy ngón tay nàng. Dịu dàng, ôi thật dịu dàng, chàng áp người nàng vào cơ thể chàng. Bàn tay chàng trượt xuống dọc theo xương sống nàng với một cái chạm mon tron trước khi đặt tay và nâng mông nàng lên. Thân thể nàng bây giờ dính chặt vào người chàng như thể họ được tạo ra để cho nhau. Hai bầu vú nàng ấn mạnh vào ngực chàng, hông nàng vừa vặn gọn gàng với hông chàng, gần gũi đến mức nàng có thể cảm thấy chỗ phồng lên của chàng, nét nam tính đặc trưng của chàng.

Chàng thậm chí còn ôm nàng chặt hơn, cơn giận của chàng đã biến chuyển trở thành dục vọng thuần túy.

"Những chuyện này... sai rồi..." nàng thở hỗn hển khi môi chàng rời môi nàng và trượt xuống đường nét mảnh mai nơi cổ nàng. Nàng nghiêng đầu đi và để đầu nàng áp vào vai chàng. Khi môi chàng quét trên làn da mịn màng nơi cổ nàng, lên chỗ hõm giữa bả vai nàng, nàng nhận ra chàng biết nhiều thứ về nàng, những thứ mà nàng chưa bao giờ nghĩ đến. Chàng không có quyền làm thế này với nàng, cũng như nàng không có quyền để khuyến khích chàng. "Ngừng lại đi." Nàng nói thầm, mũi nàng đẩy áp mùi hương của chàng, cơ thể nàng la hét đòi hỏi để mặc chàng làm những gì chàng muốn. Chàng trở lại với môi nàng, tay chàng ôm lấy mặt nàng, như thể chàng đang tận hưởng nụ hôn mê say cuối cùng của họ. Ngực chàng đưa lên, rồi xuống với tiếng thở không đều, rồi chàng thả nàng ra. (y da, edit phần này làm ta xịt máu mũi rồi, hồi hộp quá đi, ... tiếc nuối ^^)

"Đó không phải lỗi của anh." Chàng lầm bầm khi Lucy lui về, dựa lưng vào tường. Tim nàng dội lại đập thình thịch như thể có thể nghe thấy được. Giọng chàng trầm ngâm và nặng nề, xoắn lấy nàng trong bóng tối. "Anh không thể tự chủ được, cũng như em. Vì thế đừng đi theo anh nữa, hay em nên biết thứ gì đang chờ đợi."

Bất động, nàng đứng đó, bàn tay nàng ấn mạnh vào trái tim đang chạy đua của mình.

“Trở về với cha em đi.” giọng chàng khàn khàn. “Và với Daniel. Đi đi.”

Nàng phóng vội về phía đường, chân nàng guồng nhanh hơn, nhanh hơn, khi nàng bỏ chạy về nhà, trở lại với sự an toàn.

Lucy không thể hiểu cũng như không thể giữ sạch được sự quyến rũ bí mật giữa nàng với Heath Rayne, kẻ bây giờ đã được cả thị trấn biết đến với cái danh xưng đơn giản. “miền Nam.” Càng ít gặp chàng, nàng càng nghĩ và thắc mắc về chàng nhiều hơn. Nàng nghĩ chàng đang th trọng né tránh nàng, vì chàng không bao giờ trở lại cửa hàng trong suốt những giờ nàng phụ giúp cha, và chàng không bao giờ nhìn nàng khi họ tình cờ ở chung một nơi. Có thể cách đó tốt hơn.

Những lời đồn về chàng nhanh chóng lan ra Concord, chủ đề về Heath Rayne là một nguồn quan tâm không bao giờ dứt. Chàng được cho rằng là một kẻ thoát ần thoát hiện. Bà Brook nói bà ấy và chồng đã thấy anh chàng miền Nam ở Boston, đang tán tỉnh một nàng nàng ăn mặc đẹp, trong khi một vài tên thanh niên trẻ tuổi táo bạo được cho là cùng đến với anh ta tham gia vũ hội ở Lowell, trở về sau đó với mùi rượu nồng nặc và mùi nước hoa rẻ tiền. Những ý kiến thông thường cho là Heath Rayne là một tên chuyên gây chuyện nóng nảy lên miền Bắc này để gây rối. Không ai biết câu trả lời cho hai câu hỏi quan trọng nhất về chàng: chàng là ai và chàng làm gì để sống? Chàng trông có vẻ như là không có nghề nghiệp gì, nhưng chàng hoàn toàn có đủ tiền, vì cái cách chàng luôn ăn mặc đẹp và hào phóng với những đồng đôla.

Sau đó thì có một khoảng lặng dài về Heath Rayne, vì lí do đơn giản là chàng đã đến Boston với những lí do không được tiết lộ và ở đó đến hai tháng. Những tuần lễ trôi qua chậm chạp và những cuộc nói chuyện về chàng nhạt dần đi như thể cần phải được cấp thêm nguyên liệu cho nó tiếp tục. Dù ngôi nhà màu xám của chàng vẫn được giữ bởi hội đồng thành phố, mà điều đó chắc chắn rằng Heah sẽ quay lại, Lucy vẫn nghĩ nàng sẽ không bao giờ được thấy chàng nữa. Để đưa chàng ra khỏi tâm trí nàng, nàng sốt sắng tập trung với bốn bạn là con gái của Lucas Caldwell và hôn thê của Daniel, giữ mình bận rộn với những việc của câu lạc bộ phụ nữ vào thứ ba, và tổ chức từ thiện của phụ nữ Concord, cũng như với câu lạc bộ văn học của nàng và những buổi họp. Bất cứ khi nào người ta cũng có thể bắt gặp nàng và Daniel trên sân nhảy, vì luôn có một buổi tiệc mới được tổ chức gần như hàng tuần với các nhà tổ chức khác nhau.

Tổ chức từ thiện đứng ra đảm bảo buổi khiêu vũ hàng năm này nhằm gây quỹ cho người nghèo và những người túng thiếu. Họ kêu gọi mỗi người tham gia góp 10 xu, 25 xu cho một gia đình. Được bầu làm một thành viên trong ban tổ chức, Lucy tìm được nhiều thời gian hơn để lên kế hoạch cho buổi họp mặt. Buổi khiêu vũ, phải được tổ chức ở hội trường trung tâm của thị trấn, dĩ nhiên, còn chủ đề cho buổi tiệc thì phải là cảnh sắc mùa xuân. Và nàng dùng nguyên ngày thứ bảy cùng những phụ nữ khác trong ban tổ chức trang trí tầng hai, cái ban rộng lớn và cả cầu thang chính.

Những người phụ nữ sửa soạn cho nhau trong phòng thay đồ. Và Lucy cảm thấy sự phấn khích dễ chịu của sự vui thích cuộn lên trong dạ dày nàng khi nàng lấy cái váy đã được đóng gói cẩn thận trong hộp ra. Đó là một cái váy hoàn toàn mới, cái váy mà nàng chưa bao giờ mặc, và nàng biết Daniel sẽ choáng váng khi thấy nàng trong chiếc váy này.

“Thật thật chặt vào.” Nàng nói không ra hơi với Sally Hudson, một nàng bé mười chín tuổi đã là bạn thân của Lucy trong suốt thời thơ ấu. Lí do chính là vì Lucy luôn ngọt ngào với Daniel và không bao giờ giành giật đàn ông với Sally.

“Mười chín inch hả?” Sally hỏi, nắm lấy sợi dây buộc và kéo thật kiên quyết.

“Nó phải là mười tám... cho cái váy... mà tớ định mặc...” Lucy thở hổn hển, giữ nhịp thở và nhắm mắt lại.

“Tớ không nghĩ thế đâu.” Sally kéo mạnh hơn, “Tại sao cậu lại may đo một cái váy với vòng eo mười tám trong khi cậu chưa bao giờ xuống thấp hơn mười chín?”

“Tớ nghĩ...Tớ sẽ...ôm hơn...” Sau một cái giật thật mạnh, Sally thắt cái dây buộc lại và quan sát những việc nàng vừa tự tay làm một cách ngưỡng mộ. “Mười tám rưỡi... gần được rồi, đúng là một những việc chính xác đến hoàn hảo. Nàng nghiêng mái đầu vàng óng của mình và bày tỏ quan điểm. “Nếu lần sau cậu còn muốn buộc chặt như thế này thì nên sử dụng Swanbill. Cậu đang mặt loại nào vậy?”

“Đồ lót Thompson’s Glove-Fitting. Nó mới

“À. Tớ thấy nó được quảng cáo trên tờ Godey’s. Nhưng tớ chưa bao giờ xài loại nào ngoài Swanbill, nó cứng hơn.”

Lucy cố gắng vật lộn với bộ áo lót, và sau đó đưa cánh tay lên để Sally trông cái váy qua đầu nàng. Khi cái váy đã vào đúng chỗ, thì có những tiếng rì rầm thích thú, ngưỡng mộ vang lên chung quanh căn phòng. Cái váy được làm bằng lụa trắng lấp lánh một cách hoàn hảo tinh khiết như một cơn mưa tuyết đầu mùa. Cái váy được tô điểm bằng những đường viền ren bằng lụa, với tay áo phồng lên bằng vải tyn thưa trong suốt, mờ ảo, trong khi cái eo được tô điểm bằng những cánh hoa bướm đại và một vài chiếc lá. Đường cong cổ ở vạt áo trên thì thấp xuống một cách kêu gọi và được trang trí với cái nơ hình hoa hồng bằng lụa, trong khi tay áo phồng thì được gắn chặt với nơ hoa hồng nhiều hơn. Sally gắn chặt chiếc áo chòang bên ngoài lại và trao cho Lucy một cái nhìn ghen tị.

“Đừng có bao giờ nói chuyện với mình nữa, Lucy Caldwell.” Sally cầm một cái gương trong tay và nhìn một cách nhạo báng lên mặt gương. “Cậu trông giống như một bức tranh trong bộ đồ của Godey.

Lucy cười và kiểm tra lại tóc nàng trong gương. Mái tóc hạt dẻ của nàng đã được búi lên và buộc giữ bởi những cái cặp tóc. Có nhiều lọn tóc xoắn được phép rơi xuống, và cái búi tóc thấp xuống chạm đến sau cổ của nàng. Đôi bông tai bằng Malachit và vòng cổ làm nổi bật ánh xanh lá trong đôi mắt màu hạt dẻ, trong khi má nàng thì có vẻ ửng hồng. Nàng biết nàng chưa bao giờ trông hấp dẫn đến như thế. “Mình không biết Daniel sẽ nghĩ thế nào.” Nàng tự hỏi thành tiếng.

"Anh ta sẽ yêu cậu điên cuồng. Tôi nghĩ là anh ta sẽ không làm gì được ngoài việc quì xuống và đọc một bài thơ ca ngợi sắc đẹp của cậu." Sally cười ranh mãnh. "Nếu mình là cậu, Lucy, mình sẽ cẩn thận về Daniel vì có khi anh ta sẽ lôi mình vào một phòng trống nào đó bên dưới lầu đấy."

Ước gì đó có thể là vấn đề, Lucy nghĩ và nụ cười héo đi vì buồn bã. "Tôi chỉ hy vọng là anh ấy đừng quá trễ cho buổi khiêu vũ thôi." Nàng nói, vuốt cho mịn lại những cánh hoa hồng bằng lụa.

"Trễ ấ?" Sally lặp lại. "Tại sao? Chẳng lẽ anh ta lại có cuộc họp khác với luật sư à?"

"Tôi e là vậy."

"Tôi không hiểu sao cậu có thể chịu đựng được khi Daniel luôn luôn bận rộn như thế."

"Tôi rất tự hào về Daniel. Anh ấy là người đại diện hãng xe lửa trẻ nhất ở Boston và Lowell, và anh ấy phải hy sinh rất nhiều để đến đây. Bây giờ thì chiến tranh đã kết thúc, và mọi kế hoạch đang được phát triển đúng hướng, và điều đó có nghĩa là anh ấy phải làm việc cật lực hơn..."

"Ồ...Ừm...Tốt..." Sally ngắt ngang, vẻ chán nản, "Tôi nghĩ là cậu có thể quen với bất cứ thứ gì, thậm chí là những cuộc họp kéo dài hiện nay của anh ấy. Ý tôi là, ít nhất thì cậu cũng có một vị hôn phu. Nhiều hơn những gì mà những người như tôi có thể mong đợi. Với một số ít đàn ông, tôi có vẻ như không có nhiều lựa chọn cho mình, thử nghĩ đi, tôi đã gần hai mươi và vẫn chưa đính hôn..."

"Cậu nói như thể cậu là một bà nàng già vậy." Lucy nói và cười khùng khục.

"Không. Đó là điều mà tôi không bao giờ phạm phải. Bà nàng già à?" Sally nói một cách hoàn toàn chắc chắn, "Tôi sẽ không bao giờ trở thành một người như bà chị Abigail của Daniel, Abigail, người thậm chí chưa từng được hôn, ôi nhìn kia, nàng ấy đang đi về phía này..."

Lucy duyên dáng với Abigail, người rất nghiêm nghị và ít nói, có tính khí sắt đá và hoàn toàn thiếu tính hài hước. Có bao giờ nàng ấy muốn – được hôn? Trông nàng không có vẻ gì là như vậy. Chỉ có một số người xuất hiện với một vẻ bề ngoài khó gần như thế thôi. Nàng ấy có đôi mắt nâu đậm, giống như mắt Daniel, và một vẻ mặt ít khi biểu lộ cảm xúc, dù cho nàng ấy đang nghĩ cái gì. Abigail rất quý mến Daniel, như tất cả những thành viên trong gia đình của anh ấy. Thực tế là gia đình Collier yêu quý Daniel nhiều đến mức Lucy thậm chí cảm thấy họ đánh giá nàng là không đủ tốt cho Daniel.

"Chào buổi tối, Lucy." Abigail nói lịch sự.

"Tôi muốn nói với nàng về lời nhắn của Daniel vào sáng sớm hôm nay, nó sẽ ở Lowell cho đến khuya."

"Ý nàng là anh ấy không tới..."

"Đúng vậy." Abigail nói, ánh mắt sắc lém của nàng ta như thách thức nàng gái trẻ dám phản nản. "Nàng biết rằng việc quan trọng như thế nào rồi đó, Lucy. Và nó không thể lùi về phía sau vì lợi ích của một buổi khiêu vũ nhỏ này được."

"Dĩ nhiên là không." Lucy trả lời, đỏ mặt, tim nàng như chùng xuống. Trong sự mất tinh thần, nàng cảm thấy thất vọng sâu sắc đến nỗi ngay lập tức lệ đã dâng lên trong mắt nàng. Đừng có khóc! Nàng ra lệnh cho chính mình. Và nàng cố gắng xua chúng đi. Sally và Abigail nhìn nhau lạnh nhạt. Rồi Abigail rời khỏi.

"Đó là một thủ đoạn." Sally nàngng khai cảm phẫn, "...đợi cho đến khi cậu đã thay đồ và sẵn sàng rồi mới nói với cậu. Không có Daniel ở đây..."

"Mọi người ở đây đều nghĩ đời tôi xoay quanh và trung tâm là những gì thuộc về Daniel." Lucy nói với giọng nhỏ. "Tôi bây giờ tôi sẽ về nhà hoặc rầu rĩ đi xung quanh và trông có vẻ mất mát vì anh ấy không có ở đây. Ừm, tôi sẽ không làm bất kỳ thứ gì trong hai việc đó. Tôi...tôi sẽ có một khoảng thời gian vui vẻ...tôi sẽ khiêu vũ...khiêu vũ với những người đàn ông khác...cười với họ...và có lẽ là tán tỉnh một chút."

"Lucy!" Sally nói với vẻ mặt bị sốc và thích thú. "Cậu không thể. Mọi người sẽ nói gì đây?"

"Tôi không phải là tài sản của Daniel...vẫn chưa. Không có lý do gì để ngăn cản tôi cả. Bọn tôi đã đính hôn, nhưng thậm chí còn chưa có vẻ là sắp quyết định ngày cưới. Tôi còn trẻ và chưa kết hôn, tôi muốn tận hưởng cuộc sống."

Lucy kiên quyết ngẩng cao đầu, hất cằm lên và bước hiên ngang vào phòng, nắm chặt lấy cái quạt lụa của nàng như một cái rìu tí hon. Đúng như nàng nói, nàng lướt đi khắp phòng như thể nàng không có sự ràng buộc với bất kỳ người đàn ông nào. Nói huyền thuyên về thời trang và tự do khiêu vũ. Lucy biết nàng không cư xử như chính nàng thường ngày, và nàng biết nàng đang thu hút sự chú ý với tiếng cười của mình, rất nhanh chóng. Tốt, nàng nghĩ một cách khắc nghiệt, dứt khoát trao nụ cười mỉm của nàng cho bất cứ người đàn ông nào tình cờ nhìn vào nàng. Nếu Daniel biết việc này, anh ta sẽ không hăm dọa làm việc nhiều giờ liền như thế thay vì ở bên nàng. Có thể anh ấy sẽ tức giận và đòi hỏi lời giải thích từ nàng, và từ chối không cho nàng nói chuyện với bất kỳ người đàn ông nào nữa. Tất cả những gì nàng biết là nàng sẽ vui vẻ nhận lấy bất kỳ sự quan tâm nào từ anh. Lờ đi cái liếc nhìn đầy khiển trách của cha nàng băng ngang qua phòng, Lucy xoay nhanh trên sàn nhảy với hết người này đến người khác. Dần dần, khi mà âm nhạc ngân lên xuyên vang qua căn phòng và những cửa sổ đều được mở ra để cho không khí ủa vào phòng, cái nút thắt thất bại bên trong nàng đã dần lỏng ra.

"Daniel sẽ hối tiếc vì không được nhìn thấy được nàng đêm nay." David Fraser, bạn nhảy hiện nay của nàng, nói khi họ nhảy điệu valse trong một giai điệu mới được phổ biến. Lucy tươi cười hài lòng với anh vì đó là điều nàng mong được nghe nhất đêm nay.

"Anh có thật sự nghĩ như vậy không?" nàng hỏi, và khi David mở màn một chuỗi lời khen ngợi, Lucy cất tiếng cười rúc rích không kiềm chế được. Nhưng chỉ một vài giây sau, tiếng cười của nàng ngưng bật khi nàng nhìn qua vai anh, bắt gặp hình ảnh một người trong một cái nhìn như xuyên thấu nàng qua một nhóm đàn ông bên cạnh cái bàn để thức ăn, đồ uống. Heath đang ở đó, nói điều gì đó với những người xung quanh khiến cho họ cười, và nụ

cười của chàng sáng lên một cách đáng chú ý, nổi bật trên làn da sạm màu của chàng.

Chàng đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Love, Come To Me* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Lucy khẽ trượt chân khi nàng nhìn Heath. David Fraser chậm bước nhảy lại. Nhìn theo ánh mắt của Lucy, anh ta bắt gặp đối tượng chú ý của nàng. "Đó là Heath Rayne. Người ủng hộ Liên Bang, mà đã..."

"Tôi biết ông ấy là ai." Lucy dứt mắt ra khỏi Heath và nhìn lên David với một nụ cười. "Tôi chỉ ngạc nhiên khi thấy ông ta ở đó với những người khác... "nàng nói nhặt, "Tôi nghĩ ai cũng ghét ông ấy."

"Không phải tất cả mọi người. Ông ấy là một người mà cô có thể vừa khâm phục, vừa ghét, và tôi nghĩ phong cách của ông ấy được những người đàn ông khác thấy ấn tượng và noi theo."

"Phong cách... ý anh là phong cách ăn mặc của ông ấy hả?"

"Cách ăn mặc và tất cả những thứ khác... cách ông ấy giải quyết mọi chuyện." David gượng cười, "Có vài loại đàn ông như vậy. Điều đó thật khó giải thích và tôi chắc chắn cũng chẳng hiểu được điểm thu hút của ông ấy, không khi ông ấy đã chìa súng vào chúng tôi ba năm về trước..."

"Ừm. Tôi nghĩ sắp tới sẽ là thời gian mà người ta quên đi những ai đã chìa súng vào ai, và bắt đầu học cách sống cùng nhau." Lucy nói lơ đãng, nhìn qua vai David một lần nữa khi họ xoay một cú xoay chậm.

Thật là hiếm có, thậm chí ở Concord, khi thấy một người đàn ông ăn mặc bánh bao như Heath. Ngày nay, có ai đủ tiền để mặc những thứ đó không? Áo ghi-lê của chàng hoàn toàn vừa vặn và được may bằng vải trắng hảo hạng, cắt may thấp xuống hông và phủ lên quần tây. Không giống như cái áo bành tô thùng thình kiểu Prince Albert mà mọi người vẫn thường mặc, áo của chàng ít rườm rà hơn, những ống tay áo thon hơn, eo hẹp hơn. Và thay vì mặc những cái áo khoác ngoài với những dải buộc bản rộng, mà đã sắp lỗi thời, Heath mặc một cái áo may đo bánh chọe với một cravat mỏng màu trắng. Mái tóc như những vệt nắng của chàng sáng lên những tia phản chiếu, được cắt ngắn ở thái dương và sau cổ trong một kiểu mới, không để tóc mai dày và dài như những người đàn ông lỗi thời khác. Sự khoe mẽ rõ ràng, huênh hoang, Lucy nghĩ, tức tối với sự thật rằng nàng không phải là người duy nhất dán mắt vào chàng. Chàng biết những người phụ nữ trong phòng đang nhìn trộm chàng... và chàng chắc chắn thích điều đó! Không có một mảnh khiêm tốn hay xấu hổ nào trong chàng. Nàng tiếp tục nhảy với David nhưng tâm trạng nàng không còn có vẻ đùa cợt, bước nhảy của nàng hoàn toàn máy móc. Sau một vài phút nàng lại nhìn về phía bàn thức ăn và thấy Heath đã đi khỏi. Mắt nàng nhìn quanh căn phòng và nàng phát hiện chàng đang khiêu vũ với Sally, người đang ủng hộ ông và cười rúc rích, thích thú trong sự chú ý là cô đang khiêu vũ với kẻ ủng hộ Liên bang. Heath đang nhìn xuống cô ấy với một thái độ hoàn toàn hoà nhã, mỗi chàng cong lên thành một nụ cười phớt. Mọi người đang nhìn cặp đôi đang nhảy với những cái tặc lưỡi và những khuôn mặt không đồng tình, trong khi mẹ của Sally bồn chồn không thoải mái ở một góc. Lucy thấy hai cái đầu tóc vàng của hai cô gái chụm lại khi họ nói chuyện. Nàng thắc mắc không biết Heath và Sally đang nói điều gì với nhau.

"Nơi đây trở nên ngột ngạt rồi, đúng không?" nàng thì thầm với David, đột nhiên cảm thấy sự sáng lạn và huy hoàng của buổi tối đã phai đi. Anh ta ngay lập tức hiểu lời nói bóng gió của nàng.

"Có phải cô muốn kết thúc điệu nhảy này vào một lần khác không?"

"Làm ơn."

Anh lo lắng dẫn nàng ra một phía của căn phòng, và Lucy nhanh chóng trốn thoát vào phòng thay đồ của quý bà, lấy khăn tay lau lên những đốm mồ hôi trên trán và má, nàng đấu tranh lấy lại sự bình tĩnh. Nàng kiểm tra trong gương tóc nàng, một vài lọn đã thoát ra khỏi cái cặp tóc, và nàng nhìn vào đôi mắt nâu đỏ cáu kỉnh của mình.

"Có chuyện gì với mình đêm nay thế này?" nàng thì thầm và dằn mạnh cái gương xuống. Sự thật thà bẩm sinh bắt nàng phải thừa nhận sự thật. Cô muốn là người khiêu vũ với Heath Rayne. Nàng đã ghen với Sally.

Tại sao, điều đó không thể, nàng hoang mang. Mình đã có Daniel, mình không thể yêu một người đàn ông khác và ghen với bạn mình. Tại sao mình lại cư xử như thế này?

Vì Daniel không có ở đây, đó là tất cả. Và nàng có vẻ như không thể xua đi cái cảm giác kì lạ về con người miền Nam đó. Có một bí mật giữa nàng và Heath Rayne – bí mật về hai ngày họ đã ở bên nhau trong ẩm áp, giới hạn thân thiết trong ngôi nhà của chàng, bí mật về những cuộc nói chuyện riêng tư, và về những nụ hôn của họ. Nhưng điều đó không có nghĩa là nàng có bất kì quyền nào đòi hỏi chàng hay sự quan tâm của chàng. Thở dài, Lucy vuốt phẳng lại cái tay áo phồng của nàng và bước ra gian phòng chính lần nữa, hướng về bàn thức ăn. Một ly rượu pân có thể làm nàng dịu lại.

Nàng nâng cái muỗng lên ra khỏi tô đựng rượu còn một nửa, dự định sẽ đổ đầy ly với chất lỏng màu hồng. "Cho phép tôi... làm ơn."

Cái môi kêu lanh canh trong tôi, và Lucy gạt chính mình khi để cái môi tuột ra khỏi những ngón tay. Nàng nhìn lên và bắt gặp đôi mắt màu lam ngọc của Heath, nhảy múa với những tia thích thú. Chàng lấy cái ly từ nàng và đổ một chút rượu vào đó, quan tâm tới việc đổ quá đầy sẽ làm cho người phụ nữ này bị nhỏ rượu lên váy. Chàng hình như có độ nhạy khác thường về những việc như thế này, biết tất cả những chi tiết rắc rối để điều khiển một người phụ nữ.

"Anh thích chuyến đi tới Boston không?" Lucy hỏi từ tốn, nhận ly rượu từ chàng mà không nhìn lên.

"Có. Cảm ơn." Chàng nói với vẻ lịch sự đáng khinh, mắt chàng chậm chạp đưa khắp người nàng. Chàng đã bị khuấy động một cách kì quái vì vẻ ngoài của nàng tối nay, thật trẻ trung và đầy sôi nổi, tuyệt vọng theo một cách nào đó, và chàng sẽ xuống địa ngục nếu chàng biết lời bào chữa cho ham muốn ôm nàng vào lòng.

"Anh đến đó vì lí do công việc à?" Lucy hoàn toàn không nhớ sự cố gắng để tỏ ra không quá hiếu kì.

"Thật khó cho một chuyến đi nghỉ. Cảnh sắc không ấn tượng cho lắm."

"Dĩ nhiên. Boston vào mùa đông thì không..."

"Anh không nói về Boston. Anh đang nói đến phụ nữ Yankee... ý anh là những phụ nữ ở trên này." chàng làm một vẻ mặt yếu ớt và cười toe toét với vẻ mặt

"Và chính xác thì anh nghĩ có gì sai với phụ nữ Yankee... hay là phụ nữ trên này?" Nàng gắng hỏi với một cái quắc mắt.

"Không ai trong số họ giống như em."

Khi nàng thấy một tia ranh mãnh trong cái nhìn của chàng, nụ cười lâu lành của chàng xé lên nơi khóe miệng. Nàng cười to.

"Anh đúng là một tên du thủ du thực."

"Em vẫn là người phụ nữ đẹp nhất mà anh đã từng thấy." Chàng nói với một thái độ dễ dãi cướp đi tính nghiêm túc của câu nói. Lucy cảm thấy một sự hoan lạc nhức nhối làm nàng nổi cáu với chính mình. Nàng có cần đoán chắc lại một lần nữa là nàng đang bắt đầu nhảy đến những lời khen sáo rỗng như cá nhảy tới mũi không? "Thực tế, em là lí do tôi quay lại..." Heath tiếp tục. "Anh cứ nhớ về em – luôn luôn nhớ đến em, nhất là khi anh muốn quên em vô cùng."

"Anh trở về là vì con ngựa của anh được nhốt ở đây." Nàng nói sỗ sàng.

"Panama hả? À ừ... Anh để nó ở đây là vì em."

"Vì... ý anh là gì?"

"Vào một ngày nào đó anh sẽ quăng em lên lưng nó và cười về miền Tây, và em sẽ phải học cách chế cà phê trong một cái bình thiếc trên ngọn lửa, chúng ta sẽ ngủ bên dưới xe ngựa và ngắm sao trên tr"

Chàng nghĩ gì về nàng mà lại đi nói những lời trơ tráo đến như vậy? Nếu nàng cười, sẽ khuyến khích chàng làm cho nàng xấu hổ với những trò đùa xa hơn, nếu nàng nổi điên, có lẽ chàng sẽ cười vào mặt nàng, nàng quyết định dùng một lời hăm dọa nhẹ nhàng.

"Hôn phu của tôi có lẽ sẽ có vài lời muốn nói với anh đấy."

"Thật à? Anh ta đâu rồi?" Chàng hỏi hân hoan một cách ngây thơ.

"Ngừng nhìn quanh phòng như thể anh đang trông chờ anh ấy đi. Anh thừa biết là anh ấy không có ở đây mà, hay là anh không quan tâm tới việc đến gần tôi."

"Những gì dính líu tới em đều được anh quan tâm rất nhiều đấy... như em đã gọi lại, cô Caldwell."

Nàng không thể tin được chàng lại trơ tráo nhắc đến lần gặp nhau cuối cùng của họ, khi cái đầu tóc vàng óng của chàng cúi xuống đầu nàng, và môi chàng, trong sự hường ứng run rẩy của nàng, thật nóng bỏng và choáng váng. Cái lời nhắc lại đầy châm chọc của chàng dường như làm ô uế kí ức đó. Làm sao chàng có thể lờ nó đi chứ, nàng đột nhiên giận dữ, và sự thích thú của nàng biến mất khi nàng quay mặt đi khỏi chàng, má nàng nóng bừng. "Anh thật lỗ mãng, mất lịch sự... tránh xa tôi ra." Nàng nguyên rủa và chàng cười nhẹ nhàng.

"Thật là dễ cáu kỉnh, em yêu. Daniel có bận tâm về nó không?"

"Có... không... anh ấy... Ôi... Tránh xa tôi ra đi mà!"

"Sau khi anh khiêu vũ với em đã... hay anh đã nhầm về cái liếc dãi của em từ giữa phòng ban này?"

"Rời khỏi đây. Tôi sẽ gây ra một cuộc cãi lộn đấy."

"Cứ làm đi... Dù gì thì tiếng tốt của anh cũng không còn nữa... nhưng của em thì... ừm, sau thái độ của em hôm nay thì tiếng tốt của em không cần nhiều thời gian để biến mất đâu. Bây giờ thì đặt li rượu của em xuống, Cinda, và khoác tay anh đi."

Nàng miễn cưỡng khoắc lấy tay chàng và thầm gọi chàng là kẻ bịp bợm. Nhưng nàng vẫn muốn nhảy với chàng và nàng không hiểu là tại sao – ngoại trừ việc nàng cảm thấy dễ chịu khi làm những việc mà Daniel đã cảm đoán. "Mọi người đang nhìn." Nàng thì thầm khi chàng dẫn nàng ra giữa những cặp khác đang nhảy điệu valse, nhiều người trong số họ tránh ra để nhường chỗ nhiều hơn cho chàng và nàng.

"Tất cả mọi người đều nhìn em suốt tối nay," chàng nói giọng gao. "Đặc biệt là anh." Mắt chàng lướt xuống đường xẻ cổ sâu của váy nàng, ánh mắt chàng chạm đến bộ ngực tròn trịa của nàng, và sau đó trở lại với khuôn mặt nàng. Lucy cảm thấy một sự rộn ràng ấm áp trong bụng nàng vì sự đánh giá trơ trẽn của cái nhìn chàng đã trao. Dù chàng bằng tuổi với Daniel và những người mà nàng đã cùng lớn lên, chàng vẫn có vẻ già dặn hơn họ, thật là hoàn toàn tự tin. Bằng một cách kì quặc, nàng tin chàng, nhưng cùng lúc đó, nàng cũng có một chút sợ sệt, nàng không thích quá bí ẩn ở một người đàn ông.

Họ bắt đầu điệu valse, và suy nghĩ của Lucy bị sao nhãng đi khi nàng thư giãn và thích thú với điệu nhảy. Tay chàng lại vòng quanh nàng, vẫn cứng cáp và vững chãi như nàng đã từng nhớ. Nhảy với chàng là một niềm vui thích tuyệt vời. Những bước nhảy của họ thì đồng bộ một cách tuyệt vời, cánh tay chàng vừa vặn với vòng eo thon nhỏ của nàng, chàng dẫn nàng khắp sàn nhảy với một sự tự tin. Nàng biết chính xác nơi chàng hướng nàng tới và nơi nàng chuẩn bị bước theo. Lucy cảm thấy như thể họ đang b cùng lúc đó nàng vẫn cảm thấy một sự chi phối mơ hồ, đó cũng không phải là điều nàng hoàn toàn thích.

"Sao anh lại nhìn em như thế?" Nàng gắng hỏi, nhận thấy đôi mắt lam ngọc của chàng khoá chặt trên mặt nàng với với một sự mãnh liệt không chịu nổi. Chàng cười và trở lại như một tên ba hoa lười biếng, điều đó làm cho nàng cảm thấy thoải mái.

"Chỉ nghĩ rằng Daniel Collier là một thằng ngu mà thôi."

"Không giống những người khác," Lucy khiển trách, giành lại được mức độ tự tin của mình. "Anh ấy hiến dâng hầu hết thời gian của mình cho công việc vất vả và cống hiến cho những người khác..."

"Bỏ lại em một mình trong khoảng thời gian tuyệt vời thế này... bỏ lại em với mọi loại người vô đạo đức."

"Giống như anh."

"Chính xác là giống như anh." Heath nhìn nàng đánh giá. "Bây giờ, suy từ cách em xử sự tối nay, anh ta nên làm điều đó với em khi anh ta biết được em đã ngóng chờ mỗi mồn như thế nào đêm nay. Ít nhất thì đó cũng là những gì em hy vọng. Nhưng anh nghĩ anh ta sẽ không làm vậy đâu. Anh ta sẽ nặng nề lên và khó chịu trong vài ngày sau khi em xin lỗi anh ta, và sau đó anh ta sẽ mỉm cười và cầm lấy tay em trong sự tha thứ." ("điều đó" ở đây là chuyện lên giường đó.)

"Cái gì làm anh nghĩ anh biết đầy đủ về tôi như thế?" Lucy hỏi, cứng đờ về lời nhận xét của chàng. "Hay về Daniel. Để tự phụ về chuyện anh ấy muốn gì hay tôi muốn gì, hay chuyện gì sẽ xảy ra giữa chúng tôi, anh thật quá sức chịu đựng, thô lỗ."

"Anh cá rằng anh ta chưa bao giờ động đến em." Heath nói theo kiểu sự-thật-là-vậy. "Thậm chí mặc dù anh ta nên, hoặc sẽ làm nếu anh ta là một nửa người đàn ông anh ta nên trở thành."

"Anh không thể nói như vậy với em? Không một quý ông lịch thiệp nào có thể..."

"À... đừng có nổi giận, Cinda." Chàng khản khoản. "Đó chỉ là cách suy nghĩ mà anh đã được học hỏi ở nơi anh lớn lên. Anh chỉ không biết cách nào tốt hơn thôi."

"Sao anh lại gọi tôi như vậy?"

"Cinda hả? Tại vì chưa có ai gọi em như vậy."

Lucy quát mắng với chàng, biết rằng phần còn lại của điệu nhảy sẽ được chàng sử dụng để quyến rũ nàng bằng sự hóm hỉnh của chàng. Và xa hơn nữa, là nàng cũng không có khả năng để kháng cự lại điều đó. Trái với sự mong đợi của Lucy, phản ứng của Daniel trước những lời đồn đại về buổi khiêu vũ không chỉ là giận dữ mà còn hơn cả như vậy. Anh đến thăm nàng vào chiều hôm sau, mắt anh đầy hoang mang và tổn thương. Khi họ ngồi trong phòng khách, tay họ nắm chặt nhau, Lucy như đổ vỡ vì tội lỗi. Nàng tránh tất cả những câu hỏi của anh với một sự cam đoan tha thiết.

"Có phải em khó chịu khi là người hứa hôn của anh không?" Daniel trầm lặng hỏi, ngón tay anh đặt lên trên mu bàn tay nàng. "Có phải có một người nào đó làm em..."

"Ồi không... không... Daniel." Lucy vội vàng trả lời, tim nàng gần như vỡ ra trước cảnh vai anh rụt lại một cách nặng nề. Thái độ của anh thật bình tĩnh và nghiêm túc đến nỗi sự bốc đồng của nàng đêm qua trở nên nghiêm trọng hẳn lên. Nàng đã sai lầm như thế nào khi trả đũa anh bằng cách như thế! Nàng đã không nghĩ điều đó có thể làm anh tổn thương sâu sắc đến thế này, càng nghĩ, nàng càng thấy mình thật trẻ con biết bao. Thực tế, nàng đang cực kì xấu hổ khi hồi tưởng lại những cử chỉ tàn nhẫn không biết ngượng của nàng và những tiếng cười to của nàng đêm qua. "Anh là người duy nhất mà em muốn và yêu." Nàng nói, nắm chặt bàn tay anh với sự đau khổ. "Em chỉ thất vọng vì anh không có ở đó thôi."

"Chúng ta đã nói về chuyện này trước đây rồi mà, Lucy. Anh phải làm việc chăm chỉ để đám cưới của chúng ta có thể diễn ra sớm hơn. Em luôn nói với anh là em muốn cưới nhau nhanh hết mức có thể, nhưng việc đó sẽ không thể nếu anh phải ngắt ngang những công việc quan trọng và đến những buổi khiêu vũ, tiệc tùng mọi lúc. Anh không thể dùng những ngày trong tuần và ngày cuối tuần để tìm thời gian nghỉ ngơi được. Một người đàn ông cần giấc ngủ bây giờ và sau đó."

“Em biết điều đó. Em biết.” Mắt nàng ngân ngấn nước. “Em chỉ đôi lúc ích kỉ nhưng điều đó có nghĩa là em quan tâm đến anh rất nhiều.”

“Đừng khóc Lucy... đừng khóc... Em quá dễ khóc... chỉ có con nít... Lucy, đừng.”

Anh buông tay nàng ra và lục tìm trong túi cái khăn tay, nàng lấy ngón tay quệt những giọt lệ đi. “Em xin lỗi.” Nàng sụt sịt, thở dài thườn thượt. Daniel cuối cùng cũng tìm được cái khăn tay, trao cho nàng và nhìn mặt khi nàng hi mũi thật mạnh theo kiểu không giống với một quý bà. “Em sẽ chết nếu như em làm tổn thương anh lần nữa.” Nàng nói nghèn nghẹt. “Em ước gì mình có sức mạnh và sự kiên nhẫn của anh.”

“Anh biết. Phụ nữ không phải là sinh vật có nhiều sự kiên nhẫn cho lắm.” Daniel nói, vuốt nhẹ lưng nàng và xát tay mình lên vai nàng. “Đó không phải là bản tính tự nhiên của họ.”

Lucy cười nhẹ trong cái khăn tay của nàng, làm một bộ mặt nhăn nhó. Nhưng thay vì tranh cãi về cái quan điểm đó, nàng hi mũi lần nữa. “Ừm, đó chắc chắn không phải là bản năng của em.” Nàng nói. “Nhưng em sẽ cố gắng để trở nên kiên nhẫn. Từ bây giờ em sẽ cố gắng trở thành người hoàn hảo nhất...”

“Em đã hoàn hảo rồi.” anh nói, kéo nàng vào vòng tay và áp má mình vào tóc nàng, “Em hoàn hảo cho anh.”

Nàng xích gần vào lòng anh, thở ra nhẹ nhõm. Chỉ khi có Daniel, nàng mới có cảm giác an toàn và chắc chắn như thế này. “Em không biết tại sao anh lại có thể chịu đựng em như thế này. ” Cô nói, ôm anh chặt hơn.

“Anh đã như thế nhiều năm. Và anh sẽ không ngừng lại từ bây giờ đâu.”

Sau khi đã biết anh lâu đến như thế, Lucy không thể tưởng tượng được nàng sẽ quay sang người khác với tình yêu, sự thoải mái, thanh bình và sự bảo vệ như thế này. Nàng dịu dàng áp mặt mình vào ngực anh.

“Em đã yêu anh tha thiết trong suốt cuộc đời.” Nàng thì thầm, với tất cả cảm xúc nồng nhiệt của tuổi trẻ. “Kể từ khi em được sinh ra.”

“Lucy.” Vòng tay anh chặt hơn và Lucy cảm thấy anh hôn lên tóc nàng. “Anh không thể chịu đựng việc này thêm nữa. Được rồi. Anh sẽ tổ chức đám cưới vào tháng bảy. Chúng ta sẽ cưới nhau mùa thu này.”

Vì mọi gia đình ở Concord đều có ít nhất một con thuyền ở cầu cảng cũ hoặc mới, nên chèo thuyền lên xuống dòng sông là một hoạt động được ưa thích khi thời tiết ấm. Đường như không thể chèo thuyền dọc theo những cánh cây Sudbury trên dòng sông, vốn song song với Main Street, mà không đi ngang qua vài người bạn trên đường đi. Trong ngày đặc biệt này, ngày thứ tư của tháng bảy, con sông hoàn toàn chực chờ thuyền. Lucy cười và gọi tên những người bạn mình khi Daniel chèo thuyền ra khỏi nhà chứa thuyền đóng bên bờ sông. Nàng và Daniel đang ở giữa nhóm thuyền và thuyền máy đang trôi dạt dờ một cách lười biếng về phía Cầu North Bridge cũ.

“Thật là đáng yêu làm sao.” Lucy nói, lướt một ngón tay xuống dòng nước lạnh, trong khi tay còn lại nắm chặt tay cầm của cái dù trắng phù phiếm. Thời tiết nóng và ẩm ướt, làm cho mọi người có tâm trạng vui vẻ vu vơ. Họ đều đã nghe bài diễn văn của ngày 4/7 ở trung tâm thành phố và bây giờ đang hướng tới vô số điểm cắm trại trên sông. Hình như tối nay có lễ hội, đặc biệt là thi trang trí những con thuyền nổi dưới sông trong khi pháo hoa nổ trên đầu.

“Ngày nào đó anh muốn có bức chân dung em đội mũ như thế trên đầu.” Daniel lưu ý, nàng cười. Nón của nàng nhỏ và đặt hờ hững ở phía trước đầu nàng. Những cánh hoa nhỏ màu san hô quần quanh cái vành mũ tết bằng rom, chạm tới thái dương và trộn lẫn vào những lọn tóc màu hạt dẻ của nàng.

“Tại sao, anh đã nói là nó thật ngớ ngẩn khi em mua cái mũ này rồi mà.”

“Có à? Đúng là không nên quá thực tế... trông nó quyền rũ đến phi thực tế. ”

" Em hay cái mũ. "

" Em biết anh đang nói đến cái gì mà. " Daniel nói, nhìn xuống dòng sông khi anh nhẹ nhàng chèo cái mái chèo.

Lucy đã ước là anh sẽ gặp rắc rối khi cho nàng sự cam đoan. (Ý là muốn ông Daniel nói nhiều thêm chút.) Nàng lấy tay ra khỏi mặt nước và vẩy những giọt nước, một cơn lạnh nhẹ nhàng chau đôi mày màu tối lại. Dần dần bận tâm về những chuyện nàng chưa từng coi là quan trọng trước đây, bao gồm cả sự thật là Daniel đối xử với nàng như là một đứa trẻ khó chịu. Bằng lời nói của chính anh, " Không thực tế nhưng rất quyến rũ. " Nàng nghi ngờ rằng, cũng như những người đàn ông khác, anh hình như cho rằng bộ óc của phụ nữ chủ yếu chỉ là để giữ một cái mũ trên đầu. Đây chắc chắn là chủ đề mà anh không muốn bàn với nàng một chút nào trừ khi với thái độ không nghiêm túc. Ví dụ, chính trị, là thứ họ không bao giờ bàn đến. Khi nàng đặt vấn đề với anh bằng những ý kiến và câu hỏi, anh chỉ nghe qua loa và kết thúc với sự thiếu tập trung, như khi anh nói chuyện với nàng về chuyện bầu cử quyền đảm nhiệm của Elizabeth Cady Stanton trong Hội phụ nữ quốc tế. " Toàn bộ những bài báo đều là lãng phí thời gian. " Anh đã nói thẳng thừng, như thể kết thúc cuộc thảo luận khi đó và ngay tại đó.

" Nhưng em không nghĩ điều đó là lãng phí thời gian khi thảo luận về chuyện này và lắng nghe ý kiến của những người khác về nó. " Lucy khẳng định. " Có một buổi diễn văn về nó mà em sẽ... "

" Phụ nữ không bao giờ được đi bầu. Thứ nhất, vì họ không cần phải như vậy. Họ thuộc về gia đình, có nghĩa vụ chăm sóc chồng con, giữ cho không khí gia đình thoải mái và ấm cúng. Thứ hai, là khi người đàn ông bầu, họ đại diện cho cả gia đình, như vậy thì coi như người phụ nữ cũng đã được đi bầu. "

" Nhưng nếu như... "

" Lucy, thật là lãng phí thời gian. "

Lucy không biết Daniel có tôn trọng ý kiến của nàng không khi họ lớn hơn. Điều đó không có nghĩa là anh không quan tâm đến những suy nghĩ của nàng. Chẳng qua là anh không quen với việc phụ nữ làm những thứ thuộc về quyền hạn của đàn ông. Ừm, một số đàn ông cũng như vậy ở một mức độ nào đó. Sự khác biệt duy nhất là có một số ít tệ hơn trong khi số ít khác thì có suy nghĩ tích cực hơn. Ngoại lệ duy nhất mà nàng có thể nghĩ ra là Heath Rayne. Nàng nghĩ về những cuộc trao đổi vất vả mà nàng có với chàng ở những buổi hoạt động xã hội hay buổi khiêu vũ – những khoảnh khắc lén lút là vậy. Vì danh dự của nàng, nàng phải cẩn thận để không ai thấy nàng nói chuyện với chàng. Nhưng nàng không thể không bị chàng quyến rũ. Trong khi Daniel có những ý nghĩ nguyên tắc về tất cả mọi chuyện thì Heath có vẻ hiếm khi tỏ ra nguyên tắc về bất kì thứ gì. Chàng luôn giành sự quan tâm hoàn toàn cho những gì nàng nói, trong khi chàng thỉnh thoảng thích tranh luận với nàng hay bóp méo những từ ngữ nàng nói để làm phiền nàng, nhưng chàng không bao giờ nói những gì nàng nghĩ, hay làm, là ngu ngốc cả.

" Anh là người đàn ông mảnh khảnh khủng khiếp nhất mà em từng gặp. " Nàng đã nói với chàng như vậy trong một buổi khiêu vũ khác khi chàng hối thúc nàng nhảy với chàng một điệu valse. Nàng không muốn chấp nhận, khi mà Daniel đã làm việc đêm đó và không nghi ngờ gì anh sẽ nghe được chuyện này vào ngày hôm sau. Nhưng bằng cách nào đó, Heath luôn giải được nàng làm những gì mà chàng muốn, sự thật này làm nàng nổi cáu mỗi lần nghĩ về nó.

" Anh? Mảnh khảnh với em à? " Đôi mắt xanh của Heath có vẻ ngây thơ.

" Mỗi khi anh vui, anh lại tìm cách chọc em điên lên. Và khi anh đã xoay sở trên em để thỏa mãn anh, anh lấp liếm mọi thứ với những lời khen tụng. Và khi em hài lòng với chính mình, anh lại đâm thủng sự an phận đó. Khi em gần như đạt tới ranh giới của phiền phức, thì anh lại làm cho em nói những chuyện sốc nhất. Và luôn luôn, anh luôn luôn dẫn em làm theo cách của anh. ... "

" Bây giờ thì chờ chút, em yêu. Em không phải là con chó nhỏ. Không liên quan đến những gì anh nói và làm, em mới chính là người quyết định những hành động của chính mình. Và thậm chí nếu anh dẫn em vào một góc để làm một chuyện gì đó, như là khiêu vũ với anh để em chắc chắn gặp rắc rối khủng khiếp vào ngày mai, anh đều cho em một lối thoát. Sự thật là, Cinda, em không bao giờ làm những gì mà em không muốn làm. "

" Vâng, đúng vậy. Sớm hay muộn thì mọi người cũng như vậy thôi. Thậm chí là anh, ý em là anh không muốn chiến đấu trong chiến tranh, nhưng anh tòng quân vì anh phải làm, và v

" Ai nói với em là anh không muốn chiến đấu trong chiến tranh? "

" Nhưng... " nàng nói lấp, bất giác đỏ mặt, "...anh nói nó cướp đi tính người của đàn ông. "

" Ừ. Rốt cuộc thì nó là vậy. Nhưng anh thật sự ghét phải thừa nhận nó, Emerson đã đúng về một chuyện, nó có cách để làm tinh lọc mọi thứ. Nó làm cho cuộc sống thật sự hoàn toàn mờ ảo. Ở chiến trường, em có thể mất những khả năng ngoạn mục mà người đàn ông có thể đạt được – cái chết, sự can đảm, hèn nhát, anh hùng – sinh động hơn tất cả những gì mà em có thể tưởng tượng. Anh đã trải qua tất cả những cảm xúc ở đó, và trải nghiệm sâu sắc hơn nữa, mạnh mẽ hơn những gì anh nghĩ mình có thể cảm thấy được. " Thái độ trầm ngâm của chàng đột ngột biến mất khi chàng nhìn xuống nàng. " Tất cả những cảm xúc ngoại trừ tình yêu. "

" Anh không gặp được người phụ nữ hợp với mình sau đó. "

" Anh không biết về chuyện đó. "

" Có lẽ là anh đã tìm kiếm đủ rồi. "

" Ồ. Anh vẫn đang tìm kiếm. "

Lucy nghĩ về chuyện đó khi dòng thuyền trôi theo sông, và nàng cười chậm rãi.

" Em đang nghĩ gì vậy. " Daniel hỏi và nàng nhún vai.

" Chẳng có gì đặc biệt cả. "

" Em đã tự cười rất nhiều lần trong những tháng gần đây. "

" Có chuyện gì không ổn với điều đó à? Khi một người cười thường xuyên thì có nghĩa là họ đang vui. "

" Ồ. Anh không phiền về chuyện đó. " Anh nói, trông có vẻ hơi dè dặt.

Khi đoàn thuyền đến một chỗ rẽ của dòng sông, một con rùa đang nằm trên một cành cây trôi trên mặt sông ngóc đầu lên nhìn họ, khi họ đến gần, nó rơi tòm xuống, thu hút sự chú ý của mấy con vịt đang bơi trên chỗ có cỏ gần bờ sông. Nhìn cảnh tượng đó, Lucy khó có thể tin được dòng sông ấm áp, trong lành, đầy những lá xanh và huệ tây nước, được viền bởi những cành liễu, lại có thể băng giá và lạnh lẽo đến thế, nơi nàng đã suýt chết đuối. Nhiều hơn một lần nàng đã muốn kể với mọi người rằng nàng cảm ơn Heath rất nhiều, vì đã cứu mạng nàng. Có lẽ nàng nên làm vậy vì điều đó sẽ củng cố chỗ đứng của chàng trong lòng mọi người và chàng sẽ được đón chào bởi những cánh cửa chưa từng được mở ra cho chàng. Nhưng không ai trong số họ nói một tiếng nào vì điều đó hiển nhiên sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự của nàng. Không ai có thể tin hai ngày nàng ở với chàng, là hoàn toàn trong sạch, không phải trong thị trấn bé nhỏ này, nơi những lời đồn bị thổi phồng một cách dễ dàng.

"Luuuucyyyyy ". Một giọng cao, hào hứng từ phía bờ sông, nơi những con thuyền và xuồng máy dừng lại. Đó là Sally, người đang vận trang phục màu trắng, đỏ và lam để thể hiện lòng tôn kính với ngày này.

"Hãy nói với cô ấy sau này là đừng có gọi tên em ra và thu hút sự chú ý của em bằng kiểu cách như vậy nữa nhé. " Daniel nói nhỏ. " Điều đó không đúng đắn

" Daniel. Không ai phiền mà. Mọi người ở đây đều là bạn bè của chúng ta cả. "

" Lucy, tớ nghĩ chúng ta đã đồng ý với nhau là sẽ mặc áo màu của quốc kì mà. " Sally cắn nhai. " Sự thất hứa đó làm cho cậu thật thiếu lòng yêu nước. "

" Tớ không thiếu lòng yêu nước. " Lucy hét trả, giọng nàng hơi đục vì cười, " Tớ chỉ là có cái tú đồ nhỏ hơn của cậu thôi. "

" Không cần bận tâm đâu. Bảo Daniel đưa cậu đến đây đi. "

" Anh chẳng thích bị ra lệnh bởi một người đàn bà đâu. " Daniel lăm bằm, làm cho Lucy cười khúc khích.

" Anh yêu tội nghiệp. Hãy cố gắng tỏ ra lịch sự vì lợi ích của em nào. Cô ấy là bạn rất thân của em. Và em đã hứa với cô ấy là trải tấm trải cắm trại cạnh chỗ cô ấy rồi. "

" Như chúng ta đã làm hằng năm. Để cô ta chìm vào túi picnic của chúng ta. Ai cũng biết là cô ta không thể nấu ăn. "

" Ai đi với cô ấy lần này nhỉ. Không tính những người nông dân. Hay là Fred Rothford, hay gã... "

" Em không biết. Em chỉ chắc chắn là bất cứ ai cũng... " Giọng Lucy nghệt lại đâu đó trong cổ họng nàng khi nàng thấy cái dáng cao cao dựa lờ đờnh vào thân cây trong khi Sally nhón nhơ xung quanh. Bờ vai rộng, đáng người chắc nịch đang được phủ bởi áo sơ mi màu trắng cổ mềm và những tay áo rộng rãi, quần màu da bò và đôi boot vừa vặn.

" Vì lợi ích của Chúa, " Daniel rít lên. " Đó là ai chứ, đi với Sally à? Đừng nói là anh sẽ phải ăn với tên ủng hộ đảng cộng hoà đó. "

" Daniel. " Lucy nói, tự hỏi trong một phần nào đó của tâm hồn nàng, rằng tại sao lại khó có thể nói một tiếng thì thầm đến thế. " Đừng làm em xấu hổ, làm ơn. Đừng làm cả hai chúng ta xấu hổ. Anh có thể vượt qua bốn mươi lăm phút xử sự bình đẳng với anh ta mà. Anh không cần phải tỏ ra thân thiện, chỉ cần không gây sự là được rồi. "

" Nhưng nếu hấn khai một cuộc đấu, thì anh sẽ tặng cho hấn cái mà hấn đang tìm kiếm. "

" Anh ấy không muốn một cuộc đấu đâu. Em chắc chắn điều đó. Anh ấy chỉ muốn ở đây tận hưởng một chuyến picnic. Cũng như anh thôi. "

" Đừng có đánh đồng anh với hấn. "

" Em đồng ý. " Lucy xúc động nói, xếp dù lại và rì rầm vài lời nguyện cầu may mắn. Đây là một loại tình huống giống như kiểu sắp hình thành một cơn ác mộng

Sau khi Daniel cập thuyền vào bờ và giúp nàng lên bờ, nàng nâng gấu váy và bước lên trên cái dốc nghiêng một mình. Daniel lục tìm trong thuyền cái giỏ đựng đồ picnic, lăm lăm thời gian của anh ta với sự miễn cưỡng theo cái kiểu một người đàn ông phải đối mặt với một công việc không mấy dễ chịu. Sally và Heath gặp nàng ở một khoảng rừng thưa nơi mà những tấm trải picnic đã được trải ra.

" Hai người đều đã gặp nhau trước đây nên tôi nghĩ là không cần phải giới thiệu gì cả. " Giọng Sally nghe chẳng có gì hơn là một giọng đều đều thừa thãi trong cái khung nền là: Lucy đang chăm chú vào đôi mắt xanh đầy quyến rũ và cảm thấy mạch máu mình đang đập với một tốc độ đáng báo động.

" Cô Caldwell, " Heath lịch sự nói. " Quả là một sự thú vị ngoài dự đoán. "

" Nó có thật là ‘thú vị ngoài dự đoán không’? " Lucy hỏi khi Sally đến giúp Daniel nơi chiếc thuyền.

“Có và không”

“Thế là ý gì?”

“Không... nó không phải là ngoài dự đoán. Và có... nó đúng là một việc thú vị.”

“Anh đã lên kế hoạch chuyện này. Anh đi với Sally vì anh biết em và cô ấy là bạn và cả hai người sẽ đều ngồi chung với em và Daniel trong chuyến picnic này.”

“Thật là khiêm tốn. Em nghĩ anh sẽ quanh co đến như thế ư, đi hết một chuyến đi như thế chỉ để có cái lợi ích là nhìn em nhai miếng sandwich thôi hả?”

Lucy đỏ mặt, bị xấu hổ bởi vẻ giễu cợt của chàng và sự tự phụ của nàng. “Không, em không thực sự nghĩ vậy.”

“Ừm, anh có lẽ như vậy.”

Nàng nhìn lên chàng và thấy nụ cười của chàng có vẻ trêu chọc một cách thân thiện. Nàng phải nghiêm nghị để giữ lại một nụ cười cho chàng. Nàng gặp rắc rối với những cảm xúc cứ thỉnh thoảng lại vấy bẩn, sự kết hợp giữa vui thích, lo sợ và thù vị. Khi chàng nói, giọng chàng chạm vào sâu thẳm trong tâm hồn nàng, như thể những ngón tay chàng đang gầy trên những phím đàn tuyệt diệu.

“Ông Rayne. Tôi hy vọng sự ẩm ướt của New England này không làm hỏng chuyến đi picnic của ông.” Nàng cố gắng nói những lời này.

“Không hoàn toàn, thưa cô Caldwell. Tôi đã từng ở trong những nơi có khí hậu ẩm hơn ở đây nhiều.”

“Thật thuận tiện cho một ngày như hôm nay.”

Nàng nhận thấy ánh nhìn của chàng đã lướt từ đầu đến chân nàng và trở lại một lần nữa. Nàng mừng vì mình đã chọn một trong những cái váy xinh nhất nàng có trong ngày hôm nay, cái váy vải musolin màu hồng đào với những dải nơ cột xung quanh. Những dải nơ được giữ lại bởi một hàng nút được làm bằng vỏ sò màu san hô, với một hạt ngọc trai hé ra ở mỗi cái nút. Khi Daniel bắt kịp phía sau Lucy, nàng ấn ngón tay lên một cái nút nhỏ về kích động, liếc Heath một cái nhìn dè chừng.

“Chào buổi chiều, ông Rayne.” Daniel nói dửng dưng, bộ râu anh xoắn lại vì cáu giận, anh cảm thấy thân thiện với người đàn ông anh ghét thật là khó đỡ.

“Chào buổi chiều, ông Collier.”

Lucy cảm thấy biết ơn vì không có nụ cười chế giễu nào trên khuôn mặt của Heath. Nàng nhìn từ người đàn ông bên này rồi chuyển sang nhìn người đàn ông bên kia, ngạc nhiên khi thấy Daniel cứng nhắc và điềm đạm đến như thế nào trong cái cổ áo cứng, áo khoác và quần sọc, thật tin cậy và đứng mực, hoàn toàn khác biệt với kiểu cách người miền Nam. Daniel luôn luôn chăm sóc nàng, và khi anh không hăng hái và thù vị như một số người đàn ông khác, thì anh vẫn hoàn toàn cao quý, như vàng. Cô ngờ rằng Heath, ở một mặt khác, thì kiên định như thủy ngân.

Lucy và Sally cố gắng trải qua một giờ với việc ăn luncheon, làm Heath thích thú với những câu chuyện về thời thơ ấu của họ, lớn lên ở Concord như thế nào. Thậm chí Daniel đã phải cười ở một vài mẩu chuyện, đặc biệt là mẩu chuyện về những buổi diễn nghiệp dư mà họ và bạn bè đã dựng.

“Cái buổi diễn hay nhất của chúng ta,” Sally, nói, cố gắng kìm lại không cười phá lên, “là vở ‘Chú chó sẽ có một ngày của nó’, một vở hài kịch đầy những sơ suất từ đầu chí cuối, được vinh dự viết bởi một kẻ ngu si dân đen gọi đó là chuyện tán mạn, một tác phẩm mà Lucy đã kiếm được.

Heath cười, “Đó hẳn là một giống chó phi thường.”

“Không có được dù chỉ là một ounce tài năng.” (Ounce là đơn vị đo trọng lượng. Có trị số bằng 28,35 gam.) Lucy nói, mắt nàng lấp lánh vì cười. “Hay kỉ luật gì cả. Nó hoàn toàn không thể hiện được phần của nó theo cái cách mà tác giả mong đợi.”

“Ai là tác giả?”

“Lucy, dĩ nhiên,” Sally nói, “Khi chúng tôi còn nhỏ, Lucy thường xuyên viết những vở kịch và chuyện, một số chúng thì hoàn toàn tuyệt vời đấy.”

“Tuyệt vời?” Daniel nhắc lại như một từ không mấy quen thuộc với vẻ mặt chẳng thích thú gì cho cam.

“Một dạng hay ho.” Sally giải thích cho anh ta với tiếng cười rúc rích.

Heath nhìn vào Lucy, đôi mắt chàng ảm áp và sâu sắc. “Em thích viết lách à. Anh không biết điều đó đấy.”

“Có lí do nào để anh cần phải biết không?” Daniel cản ngang một cách ngắn gọn.

Heath nhìn lại anh ta với vẻ mặt chẳng biểu lộ gì. “Không hẳn.”

“Cái gì đã xảy ra cho con chó đó?” Sally hỏi Lucy, nhanh chóng cắt ngang cuộc nói chuyện. “Cậu chẳng bao giờ nói với tớ. Tớ đi thăm họ hàng vào mùa hè đó. Và khi tớ trở lại thì nó đã đi rồi.”

“Tớ đã không thể nói về chuyện này sau đó.” Lucy cười trầm ngâm, “Cậu có nhớ cái cách mà nó nhảy xổ ra đường không, sủa ăng ẳng vào bất kì cái gì chuyển động? Nó bị mắc kẹt dưới bánh của một cái xe nô.”

“Thật khủng khiếp.” Sally nói với vẻ đồng tình.

“Điều đó làm cho tớ mất nhiều tuần để ổn định lại tinh thần.” Lucy trả lời nhẹ nhàng. “Thật là ngớ ngẩn, gắn bó với một con vật. Nó không được đẹp cho lắm.”

“Nó xấu.” Daniel chỉnh lại.

"Em đoán là nó như vậy." Nàng thừa nhận. "Con vật tội nghiệp. Em tìm thấy nó ở gần cái máy xay, khi đó nó không to hơn một nắm tay. Ai đó đã bỏ những chú chó con đi, và nó là con duy nhất còn sống trong đám. Cha thất kinh khi em đem con chó về nhà, nhưng ông cho em giữ nó. Con chó đó quả thật là một vấn đề, luôn luôn cố gắng xen vào mọi chuyện, như cậu không thể tưởng tượng được nó dúi dằng như thế nào đâu. Tớ chưa bao giờ nuôi thú cưng sau đó." Bỗng mắt Lucy ngấn nước, nàng cười lúng túng và vội vàng tìm chiếc khăn tay. "Em xin lỗi. Em không nghĩ nó làm em xúc động đến thế."

"Không cần tốn nhiều công sức để Lucy có thể như vậy." Sally cười triu mến và vỗ nhẹ lên vai nàng.

"Đó là điều sắp phải thay đổi." Daniel nói. Trông có vẻ như bị làm xấu hổ và phiền toái bởi về yếu đuối của Lucy. "Chẳng ai lại kích động vì một con chó chết từ lâu như thế."

Lucy đỏ mặt vì lời khiển trách và không biết giấu mặt vào đâu, yên lặng kéo dài một hay hai giây.

"Một người phụ nữ phải là tấm gương cho con cái cô ta." Daniel tuyên bố. "Nếu cô ta không học cách điều khiển cảm xúc của chính mình thì con cái của cô ta cũng trở thành lũ vô lễ dễ khóc như chính cô ta vậy."

Heath không nói gì, ánh mắt chàng đưa đẩy trên khuôn mặt đỏ bừng của Lucy, ánh nhìn của chàng cháy lên với sự bức bối. Lucy biết chàng đang thắc mắc tại sao nàng không phản đối Daniel, như nàng vẫn thường làm với chàng. Nhưng không có cách nào để Lucy có thể giải thích với Heath về tính chất mối quan hệ của nàng với Daniel. Tội không cần sự che chở từ anh ấy, nàng muốn nói với chàng, và đặc biệt là từ chàng. Nàng phải tự bằng lòng với chính mình trong việc trao cho chàng một cái nhìn làm--đứng-gây-sự. Heath hướng mắt ra phía dòng sông. Đường nét sắc sảo rõ ràng của quai hàm chàng lệch đi một cách ngoan cố khi chàng nghiêng răng mình lại.

"Có ai muốn dùng thêm bánh hạnh nhân không?" Lucy hỏi.

"Ít nhất là phải hai mươi miếng." Sally nói, vui mừng vì sự thay đổi chủ đề. Nhưng hai người đàn ông thì im lặng một cách kì lạ, như thể không ai trong số họ nghe được một lời nào.

Bữa trưa cạn dần bằng một sự thông thả kiểu cách, trong khi những phụ nữ dọn sạch thức ăn, đóng những cái giỏ và cuộn tấm mền lại, những người đàn ông tụ họp lại với nhau để trao đổi những chuyện của đàn ông hoặc những câu chuyện đùa mà được công nhận là không hạp với lỗ tai của phụ nữ. Lucy và Sally ở với nhau, cùng chia sẻ sự nhẹ nhõm khi Daniel và Heath tách nhau ra, về hai nhóm khác nhau.

"Tớ không bao giờ tưởng tượng ra sẽ có vấn đề khi đặt chung hai người đàn ông này lại với nhau." Sally lắc đầu bất lực, "Daniel thì luôn luôn... thật dễ thương, thật thân thiện với tất cả mọi người, thật lịch thiệp. Còn ông Rayne, ông ấy là người đàn ông hào hoa nhất mà tớ từng gặp dù cho ông ấy là một kẻ phản bội và là một Rebel."

"Với Daniel thì thời gian sau chiến tranh vẫn còn quá ít, quá sớm để anh ấy có thể làm bạn với một người miền Nam." Lucy lặng lẽ giải thích, "Daniel vẫn còn chưa quên được những gì mà Liên bang đã làm với bạn của anh ấy... dù cho Heath... ông Rayne không làm gì chống lại cá nhân anh ấy, sự thật là bọn họ chiến đấu hai bên chiến tuyến và không ai trong số họ có thể quên được việc đó."

"Tớ luôn nghĩ những kẻ ủng hộ Liên bang thì thấp kém và man rợ." Sally trầm ngâm, "Nhưng trông ông ấy không có vẻ như vậy..."

"Dĩ nhiên là không rồi. Anh ấy cũng là người đàn ông như Daniel và những người bạn khác của chúng ta."

"Không, không, ý mình không phải là như thế." Sally bắt đầu, sau đó cô bị cắt ngang bởi một loạt tiếng súng và tiếng reo hò của đàn ông từ đồng cỏ xa về phía kia của bãi cắm trại. Cô nói, giọng vút lên vì thích thú. "À! Vậy ra đó là nơi tất cả bọn họ tới. Daniel và bọn họ lại tới nơi ấy một lần nữa."

"Tớ sẽ rất vui nếu bọn họ lớn lên mà tránh xa chỗ đó ra." Lucy nói, đứng lên và chỉnh lại cho đứng đắn trang phục của nàng, sau đó theo Sally đi về phía đồng cỏ trống. Nhiều cặp đôi mà họ đi ngang qua cần nấn vì những tiếng ồn đã phá hỏng buổi cắm trại thanh bình thông thường. Những cậu con trai thì đặt pháo hoa xuống, những người đàn ông thì trang bị những khẩu súng trường vừa mới mua, những cô gái thì cười rúc rích một cách kích động với nhau. Tuy nhiên, chẳng có lời phàn nàn nào là nghiêm túc cả, bởi lẽ họ đều biết chuyện này cũng là những gì được mong đợi trong ngày 4/7.

Lucy và Sally nói chuyện tầm phào và cười với nhau khi họ băng qua bãi đất trống, đến bãi cỏ nơi những người đàn ông đã đến. Họ không hề do dự về việc sẽ xâm phạm sự riêng tư của cuộc đấu súng vì những người đàn ông luôn sẵn lòng để những khán giả nữ xem họ trở tài và thần phục họ. Lucy cảm thấy cực kì tự hào và hài lòng vì màn biểu diễn súng của Daniel trong trận đấu. Anh là tay thiện xạ giỏi nhất ở Concord có lẽ là giỏi nhất ở Massachusetts. Suốt chiến tranh, những kẻ bắn giỏi luôn được đánh giá cao, vì một tay thiện xạ cỡ trung bình phải dùng hai trăm rưỡi pound (khoảng 112,5 kg) thuốc súng và gần chín trăm pound (405 kg) đạn chì chỉ để bắn được một tên Liên bang.

Daniel đã nhận được rất nhiều huy chương và sự nhìn nhận to lớn trong chiến tranh, một sự thật sẽ không bao giờ được quên ở Concord. Họ đều tự hào vì anh đã chiến đấu giỏi như thế vì họ và vì the Union. Tất nhiên là nàng chưa bao giờ phản đối chuyện đó, nhưng không ai hiểu được khi nàng không phải luôn luôn tự hào về điều đó, chuyện đó có thể thật tuyệt, nàng băng khuâng phản ánh, nếu như Daniel không quá bận tâm về những điều người ta nghĩ và nếu anh không thuộc về tất cả mọi người mà chỉ thuộc về một mình nàng.

Ở ngoài rìa bãi cỏ, David Fraser đang đứng cách một khúc cây ngã được dựng lên bởi một cái giá khoảng 150 yard (137,1 mét). Anh ta cẩn thận nâng cây súng trường Spencer của mình lên nhắm một trong bảy cái lon đang được đặt trên khúc cây. Bao đựng đạn rỗng rơi trên mặt đất, những người đàn ông cười cợt và vỗ vai David vì sự cố gắng của anh ta, bởi lẽ bảy cái lon vẫn đang nằm ngay hàng ở chỗ cũ của chúng.

"Tôi đầu hàng, tới lượt của anh." David nói với Daniel đang cười và anh lấy cây súng trường. Dừng lại để đồ đầy bao đạn, Daniel liếc mắt về phía Lucy và thấy hai người phụ nữ đang ngồi trên một tảng đá lớn. Lucy vẫy tay nhẹ nhàng một cách tinh ranh về phía anh và chỉnh lại váy của nàng khi nàng ngồi xích vào nền đá phẳng.

"Cậu là người phụ nữ may mắn nhất trên thế giới." Sally thì thầm. "Daniel yêu thích cậu. Anh ấy thật lịch thiệp và đẹp trai..."

"Ừ." Lucy đáp, mắt nàng thả trên mái tóc cứng và tối màu của Daniel. Anh có vóc người chắc nịch và gọn gàng của một nhà quý tộc và bàn tay anh thật đẹp và nhạy khi anh nâng cây súng và ôm nó trong tay. Anh nhẹ nhàng bóp cò súng. Một tiếng nổ, và một cái lon rơi ra khỏi khúc cây. Hai, ba, bốn – những cái lon tiếp theo liên tục rơi xuống trong một thành công dồn dập. Daniel đã hạ tất cả những cái lon một cách hoàn hảo. Tất cả đều chúc mừng và

huyết sáo khi Daniel cười khiêm tốn và nhìn về phía Lucy. Nàng vỗ tay vì phấn khích, khuôn mặt nàng hồng hào.

“Bây giờ, tôi muốn có một cơ hội.” Hiram Damon, một cậu nhóc mười bảy tuổi thích chứng tỏ mình lên tiếng làm đám đông cười rộ lên và chiều theo ý cậu. Hiram quá nhỏ để có thể tham gia chiến tranh, vì thế cậu ta sẽ than van suốt nếu không được bắn.

“Được rồi, Hiram, bây giờ thì cậu có một cơ hội.” Daniel nói, giám sát phương cách mà cậu nhóc kiểm tra súng và những động tác không thành thạo của cậu với những viên đạn.

“Cá 25 xu là cậu ta không thể bắn rớt nhiều hơn 1 lon.” Có ai đó nói.

“Tôi cá 25 xu là cậu ta có thể.” Daniel nói, vỗ một cái chắc chắn vào vai cậu nhóc. “Nhắm cái lon phía bên trái, Hiram, và làm đi.”

“Daniel sẽ làm một người cha tốt.” Sally thì thầm. “Anh ấy thật tốt với con nít.”

Hiram nhắm bắn một cách nặng nề, cố gắng bắn được hai trong số những cái lon.

Sally và Lucy vỗ tay thật to, thậm chí cố gắng huyết sáo, một hành động không phải của một quý bà.

“Có ai muốn thách đấu với tôi nữa không?” Daniel hỏi. “Tôi chấp nhận những điều kiện bất lợi để làm cho công bằng hơn. Tôi sẽ đứng xa thêm chút nữa và tôi...”

“Hãy bịt mắt anh ấy lại.” Sally đề nghị và mọi người tán thưởng ý tưởng hay ho đó.

“Tôi cảm thấy may mắn vào ngày hôm nay.” David Fraser nói giữa những tiếng ồn và tiếng cười. “Tôi sẽ thách đấu với anh. Điều kiện là anh phải lùi về thêm 200 yard nữa.” (200 I át = 182.8 m)

“Tôi sẽ tặng 25 xu cho bất cứ người nào có thể đánh bại anh ấy.” Sally lớn tiếng.

“Và vật cược của em là gì, Lucy?” Daniel hỏi, ria mép anh nâng lên ở góc miệng khi anh nhếch mép cười với nàng.

“Một nụ hôn cho người chiến thắng.” Lucy nói, và đám đông cười rộ lên vì họ biết lúc nào Daniel cũng thắng.

“Bây giờ trông có vẻ đó là một phần thưởng thú vị đấy.” Một giọng nói lạ xen vào cuộc đối thoại. Tất cả mọi người nhìn sang bên phải, nơi Heath Rayne, nửa đứng, nửa ngồi trên tảng đá nghiêng.

Giọng chàng chậm rãi nhẹ nhàng khi phát âm lúc nói thêm, “Cuộc thi này mở cho tất cả mọi người chứ?”

Lucy lạnh người. Nàng nhìn xuống và đan chặt các ngón tay lại với nhau trong khi Sally lẩm nhẩm. “Con người miền Nam đó có mồm mà sao không biết giữ chữ.”

“Ông nên giữ mình khỏi rắc rối, ông Rayne.” Daniel nói cứng nhắc, mọi sự ảm áp và vui vẻ đã phai nhạt trên vẻ mặt của anh bây giờ, “Tôi là một tay thiện xạ, hơn với tất cả những gì mà một tay Johnny Rebs có thể ngờ được đấy.”

Đôi mắt tinh quái của Heath sáng lên trong khung cảnh đồng cỏ vàng rộng lớn khi chàng cười, trông rất bình thản trước lời chế nhạo đó. “Được thôi, tôi sẽ xem vậy. Đừng để tôi làm phiền anh.”

Nhưng chàng đã quấy nhiễu toàn bộ buổi chiều, họ đều biết điều đó. Cuộc đấu súng, vốn mang tinh thần một trò chơi vui vô hại, bây giờ đã mang bầu không khí của một chiến trường.

“Không. Cứ tham gia đi.” Daniel nói, mặt anh nhăn nhó với một cảm xúc gay gắt không hề quen thuộc đối với Lucy.

“Đừng. Đừng làm vậy.” Lucy khấn thầm, thậm chí tới tận khi David trao lại cây súng cho Daniel và lùi về sau một cách trang trọng. Bây giờ, đám đàn ông, vốn rất náo nhiệt và thân thiện, im bật, cảnh giác, háo hức và căng thẳng. Lucy không hề nhận thấy nàng đang ôm lấy cánh tay của Sally và thậm chí còn không biết nàng đang bầu những ngón tay của mình vào đó cho đến khi Sally giật mạnh nó ra trong tiếng rít lên, nhìn nàng với ánh mắt trách móc. Lucy, mặt nàng bây giờ trắng bệch, đã quá chăm chú với khung cảnh đến nỗi quên cả lời xin lỗi. Nàng không thể tin được là Heath dám làm một chuyện tro trên đèn như thế và cũng không ngờ đến chuyện Daniel lại chấp nhận lời thách đấu đó.

“Bắn thử không?” Daniel hỏi với sự lịch sự cường điệu hoá quá mức.

“Không. Cám ơn.”

Những cái lon được đặt lên khi Daniel nạp đạn vào rãnh súng và liếc về phía Rayne. “Ông biết cách sử dụng khẩu Spencer không? Nó khác hẳn với loại súng nạp đạn bằng nòng và những tên Reb các người hay dùng đấy.” Khẩu Spencer hiện đại hơn bất kì thứ vũ khí nào người Liên Bang từng dùng, quá hiện đại và nhanh đến nỗi những tên lính liên bang đầy lễ nghi phải lo sợ rằng đoàn quân Liên Minh sẽ tốn nhiều đạn được hơn do không thể nhắm bắn chính xác một cách cẩn thận.

“Tôi nghĩ tôi có thể cố.” Heath nói khi đứng dậy và đi về phía điểm bắn. Mắt chàng neho lại như để nhắm hàng lon thiếc. “Sao chúng ta không lùi chúng lại thêm hai trăm yard nữa nhỉ?” Chàng nói và làm cho đám đông rì rầm. Dù cho họ có nói gì đi nữa thì chàng cũng không làm mất sự tro tráo của mình.

Với những tiếng xì xào nhỏ, đám đông lùi lại nhiều bước, tới nỗi Lucy và Sally nhận ra rằng họ đang ở giữa đám đông. Một vài người đàn ông thì cánh tay liên đá và dựa vào chúng để xem trận đấu. Mọi bắp cơ của Lucy xoắn chặt lại khi Daniel nâng súng lên và nhắm. Từng phát một, anh hạ tất cả những cái lon, làm cho chúng nảy ra khỏi khúc cây đồ. Khi anh đã hoàn thành xong phần bắn, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm và chúc mừng anh nồng nhiệt, hơn là ngạc nhiên một chút về kỹ năng của anh. Lucy bị giằng xé giữa sự tự hào về màn trình diễn của Daniel và sự thương cảm dành cho Heath. Không ai có thể bắn được như Daniel vừa rồi, và Heath đã tự đề mình làm trò hề trước mọi người. Nàng ước là nàng đã không ở đây để chứng kiến, và cảm giác muốn bảo vệ dấy lên trong nàng khi nàng nhìn thấy Heath nâng khẩu Spencer đã được nạp đạn và lướt nhẹ đầu ngón tay chàng lên báng súng. Tại sao chàng lại cảm thấy bắt buộc phải làm thế giới trở nên cô độc như thế này?

Bàn chân chàng hơi dang ra một chút khi vai trái của chàng nghiêng về phía khúc cây đồ và nâng khẩu súng lên. Lucy ngạc nhiên về tư thế thoải mái của chàng. Chàng nhìn có vẻ như thể chàng không hề nghiêm túc về chuyện đang diễn ra. Nàng giật mình vì âm thanh của phát súng đầu tiên – chàng thậm chí chẳng thèm tôn thời gian để ngắm. Những tiếng nổ giòn của khẩu súng chấm dứt nhanh đến nỗi Lucy phải tự hỏi làm thế nào mà khẩu súng vẫn còn ở trên tay chàng. Sau phát súng thứ bảy, Heath quay đầu lại và nhìn Lucy, ánh mắt của họ khóa nhau lại trong một tia nhìn sắc sảo và nóng bỏng.

“Lạy chúa thôi!” Lucy nghe ai đó thì thầm, và với sự ảnh hưởng đó nàng kéo ánh mắt về và nhìn tới khúc gỗ. Tất cả những cái lon đều bị hạ. Im lặng bao trùm cánh đồng.

“Đồng điểm.” Lucy nói, tức tối vì biểu hiện của sự sững sờ trong giọng nàng.

Mắt Heath vẫn không rời khỏi nàng. “Điều đó có nghĩa là chúng tôi đều có được một nụ hôn?” Heath hỏi một cách thích thú làm Lucy thắc mắc về việc chàng lấy đâu ra sự trợ tráo đó.

“Điều đó có nghĩa là không ai trong hai người được cả.” Lucy trả lời, ước rằng nàng có thể gửi cho chàng một chút lưu ý để nàng và Daniel qua khỏi

“Điều đó có nghĩa là cuộc thi vẫn chưa kết thúc.” Daniel ngắt lời. “Chúng ta sẽ lùi về thêm 225 feet nữa (khoảng 65,58m). Người đầu tiên bắn trượt, thua.”

Những giây tiếp theo là không khí nhộn nhạo khủng khiếp của một cuộc đua. Những cái lon được dựng lên một lần nữa, khẩu Spencer được lên đạn. Từng phát súng một ngân lên khi Daniel bắn hạ tất cả những cái lon. Đôi mắt nâu của anh ánh lên một tia thoả mãn lạnh lẽo.

Khi tới lượt của Heath, chàng bắn tất cả những cái lon với sự nhanh gọn một cách đáng ngại. Ô, chàng giỏi đấy. Và tất cả mọi người biết điều đó, không ai giỏi hơn chàng. Khoé môi chàng nhếch lên trong nụ cười nhẹ khi trận đấu vẫn được tiếp tục, và thái độ khinh khỉnh của chàng cho thấy rõ ràng chàng xem chuyện này dễ một cách ngớ ngẩn với chàng.

Daniel, mặt khác, nổi cáu vượt xa cả mức nhản nại thông thường. Anh trông càng lúc càng căng thẳng khi mỗi ván đấu kết thúc. Lucy quan sát trong sự khác khoải khi khuôn mặt Daniel trở nên đỏ và toát mồ hôi như tắm. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy anh giận dữ đến nhường này, và nàng thầm lặng ghé tòm Heath về cái cung cách ăn tươi nuốt sống của chàng. Hãy nghĩ xem, trước đó nàng đã cảm thông cho chàng đấy! Chàng đang chế giễu họ với tất cả những kỹ năng của chàng, và chàng thậm chí không biết là họ không những ngưỡng mộ chàng mà còn trở nên căm ghét chàng thậm tệ hơn, nhưng chàng vẫn tiếp tục đầu hoà các trận.

Lucy liếc nhìn tấm lưng rộng của Heath và lia mắt qua chỗ Daniel, người đang đấu với một sự đe dọa về lòng tự trọng của đàn ông. Ánh nhìn của nàng dịu lại vì sự quan tâm, vì nàng biết Daniel chưa từng bị ai hạ trong một cuộc đấu súng, và anh sẽ bị tổn thương khủng khiếp nếu thua cuộc.

Và bằng cách nào đó, tất cả đều biết là anh đang th

Nàng cảm thấy đôi mắt Heath đang chiếu vào nàng. Nàng nhìn lại chàng, không thể giấu đi sự căm giận và bị xúc phạm trong ánh nhìn. Môi nàng mấp máy những từ muốn nói nhưng phải giữ trong lòng. Đột nhiên dấu hiệu của sự thích thú tốt độ rồi bỏ khuôn mặt Heath, và chàng cào tay vào độ dày của mái tóc gọn sóng của mình. Khi chàng cầm khẩu súng lần này, tay chàng cân nhắc trên món vũ khí và những cử động của chàng chậm hơn trước. Chàng liếc nhanh về phía Lucy và quay ánh mắt trở về mục tiêu. Một, hai, ba, bốn, ... năm, sáu. Có một sự ngập ngừng trước khi chàng bắn phát súng cuối cùng.

Lon thứ bảy vẫn còn đứng vững.

Sally la lên và nhảy xuống khỏi tảng đá, chạy về phía Daniel. Sự nhiệt tình phun trào trong đám đông khi họ vây quanh Daniel, đâm vào lưng anh và chúc mừng anh nhiệt liệt. Lucy vẫn ngồi, nhìn Heath khi chàng trao cho hôn phu của nàng một cái chào tự mãn. Daniel gật và trở về với đám bạn anh, nhả mặt khi họ chôn vùi anh trong những lời chúc.

Chàng đi về phía Lucy, khuôn mặt nâu nhản nhụy của chàng khó dò như một bức tượng. Vầng bóng nụ cười, cái sẹo trên thái dương chàng rõ ràng hơn bình thường. Nàng muốn miết tay vào đường nét không thể lành lại đó và áp lòng bàn tay nàng và má chàng để xoa dịu, cho tới khi nàng bắt thần nhận ra những gì chàng đã làm. Mặc dù không ai biết điều đó, nhưng chàng đã để cho Daniel thắng! Bỏ phát súng cuối là hành động khinh rẻ của chàng dành cho họ, cho cuộc chơi mà có ý nghĩa quá lớn đối với họ và quá nhỏ đối với chàng. Nàng thắc mắc nếu chàng ôm nàng với sự khinh miệt như vậy.

“Anh có ý làm điều đó.” Nàng nói nhỏ. Chàng nhìn nàng mà không buồn lau đi sự khao khát mãnh liệt trong mắt.

“Anh làm như thế là vì em.” Giọng chàng khàn khàn. “Mặc dù có Chúa biết rằng thật là tức chết được khi phải nhường như thế.” Có sự tự chế nhạo bản thân trong của chàng.

“Đừng nghĩ rằng em nợ anh bất kì thứ gì.” Nàng vội quay mặt đi chỗ khác và trượt khỏi tảng đá. Chàng chụp lấy khuỷu tay nàng, giúp nàng leo xuống, và

nàng sốc vì cảm xúc chạy dọc người nàng chỉ vì một cái chạm đơn giản của chàng trên cánh tay trần. Thậm chí khi tất cả mọi người đang đứng đó và Daniel chỉ cách một vài feet, nàng cảm thấy muốn, đi ngược với sự tự chủ của chính nàng, là được ôm bởi Heath Rayne. Trong một khoảnh khắc bùng nổ, nàng cảm thấy thôi thúc phải níu lấy chàng, vùi mặt nàng vào làn da màu đồng của chàng và ngửi mùi thơm từ chàng. Mặc dù nàng phải chiến đấu lại sự ham muốn, nàng vẫn không thể phủ nhận tác động của chàng lên nàng mà chưa ai từng làm được, cả Daniel và những ai khác cũng không. Sự hiển nhiên đó làm nàng sợ. Giật mạnh chính nàng ra khỏi chàng, Lucy chạy một cách mù quáng về phía đám đông đang vây quanh Daniel, chen vào họ cho đến khi nàng chạm được vào Daniel. Khi nàng liếc qua vai, Heath không còn ở đó nữa.

“Em đã nói gì với hắn ta vậy?”

“Không có gì, em khó có thể nhớ được.” Lucy lẩm bẩm, nàng bị quá mắt bởi những tia sáng chói của mặt trời đang làm lấp lánh một bên thân xe lửa. Họ đi ngang một xe chở sửa trong khi những người nông dân vùng ven thị trấn đang chất đồng sản phẩm của họ lên tàu. Khuôn mặt của Daniel vẫn lạnh băng khi Lucy đi theo anh về phía xe khách. Sau mười lăm phút tốt đẹp quây rầy Daniel, Lucy ao ước rằng đã không hứa tiền Daniel trên tàu ở Boston. “Cuộc họp tàu hỏa của anh bắt đầu vào lúc mấy giờ?” nàng hỏi, “Em mong là xe đến kịp lúc.”

“Sally nói em và anh ta nhìn nhau suốt cả cuộc đấu súng.”

“Em đang nhìn anh.”

“Anh không muốn em nói chuyện với anh ta nữa. Không bao giờ, không một lời nào, trừ khi có mặt anh ở đó.”

“Daniel. Điều đó thật ngớ ngẩn. Nếu như em và anh ấy gặp nhau trên đường thì sao? Chẳng lẽ em lại phớt lờ anh ấy sao? Đó là một lối cư xử xấu đấy.”

Sự phản kháng của nàng làm anh giận điên thêm gấp mười lần, “Lucy, anh sẽ không tha thứ cho bất cứ cuộc cãi vã nào của chúng ta về chuyện này. Nếu chúng ta sẽ cùng nhau làm đám cưới, nếu chúng ta trở thành một người đàn ông và một người vợ...”

“Anh có ý gì khi nói nếu?”

“Giờ thì chúng ta đang đi đến chỗ không hiểu về nhau đấy. Em trở nên khác lạ trong vài tháng gần đây, so với những gì anh từng biết, ngông cuồng và ưa cãi vã, cố gắng đẩy anh tới giới hạn. Nhưng không như thế nữa. Anh không muốn em nói chuyện với cái... cái gã miền Nam đó nữa. Anh muốn em làm dịu lại tình bạn của em với Sally. Có lẽ cô ta đang làm ảnh hưởng xấu đến em. Anh không muốn em đến những nơi công cộng hay tụ tập mà không có anh, vì cha em lạc quan đến nỗi không trông chừng em một cách nghiêm khắc.”

“Em không phải là một đứa bé cần được chăm nom.”

“Chúng ta sắp trở thành vợ chồng vì thế có những luật lệ mà chúng ta cần đặt ra vào ngay lúc này.”

“Daniel...” Đôi gò má Lucy đỏ lên khi nàng rùng mình vì thất vọng. Kể từ khi cuộc đấu súng kết thúc vài ngày trước, anh mang một bộ mặt khắt khe, cảm xúc bồn chồn mà hợp với nét mặt xương xương của anh đến nỗi trông nó không có vẻ gì là sẽ rời đi sớm. Đôi mắt nâu sẫm của anh lạnh lẽo, môi anh mím chặt dưới bộ ria quai nón chải chuốt.

“Xe lửa sẽ rời khỏi sớm thôi.” Anh nói một cách nghiêm khắc khi nhìn vào nàng.

“Em sẽ lên tàu, chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn vào chiều nay.”

Khi Daniel leo lên tàu, Lucy quan sát anh và khoanh tay trước ngực, hàm nàng nghiến chặt vì tức giận. Daniel nghĩ là nàng đã thay đổi. Nhưng không nghi ngờ gì trong tâm tưởng của nàng, anh cũng đang thay đổi.

Xe lửa kéo một cách nặng nề khỏi nhà ga, và bắt đầu lăn bánh xuống đường ra bằng sắt. Lucy nhìn cái đồng hồ ạch đó cho đến khi nó chỉ còn là một chấm nhỏ ở đằng xa trước khi nàng ù rũ thờ dài và quay đầu lại về nhà.

“Hai người có một cuộc nói chuyện thật là thú vị.”

Giật mình, Lucy quay đầu về hướng có giọng nói. Mắt nàng nheo lại khi nhìn thấy nụ cười đều giả và đẹp trai của Heath Rayne.

“Vậy là anh đang thám thính chúng tôi à?” Nàng hỏi cộc cằn, liếc nhìn xung quanh xem có ai đó đủ gần để nghe lén họ không.

Heath nhún vai, đút tay vào túi quần. Hành động đó làm cho cái quần tây hoàn toàn vừa vặn trở nên căng ra một cách không đúng đắn, làm lộ ra những đường nét chắc nịch của cặp đùi chàng. Lucy tự nhắc nhở mình khi chú ý quá nhiều những thứ thuộc về chàng. Nhưng chàng có một mùi hương mà hiếm có người đàn ông nào sở hữu, đây kích động của phái mạnh và tự tin khiến Lucy không thể không chú ý.

“Anh không thám thính.”

Khoé môi chàng nhếch lên trong một nụ cười không thể nén được. “Anh có một vài thứ cần phải giải quyết trong thị trấn, và tình cờ anh bắt gặp cái mũ duyên dáng đó thoáng qua.”

Một cách thủ thết, Lucy giơ tay lên để kiểm tra vị trí cái mũ trắng thanh nhã của nàng, được trang trí bởi một con bướm bằng ngọc trai và một bó lông vũ với những hạt ngọc trai đính kèm.

“Đừng chạm vào. Nó hoàn hảo rồi.” Chàng nói và ánh mắt nàng rơi xuống trước cái nhìn tán thưởng thẳng thắn của chàng.

“Nếu anh nghe lén được bất kì điều gì...”

“Anh có.” Chàng đảm bảo.

“Chúng tôi đang thảo luận vấn đề riêng tư...”

“Anh biết.” Trông Heath có vẻ đang tận hưởng một sự thích thú vô cùng về cái danh sách luật lệ được liệt kê ra bởi Daniel. “Đừng làm bạn với Sally, không được để bị nhìn thấy là đi với anh, không được đi tới những buổi họp và khiếu vũ nếu không có anh ta kề vai, và đến khi em cưới anh ta thì anh ta vẫn bảo em những gì phải làm và những gì phải nói...”

“Đó là một người chồng, đúng không?”

“Thật vậy

Câu trả lời theo đúng ngữ pháp chỉ đơn giản là ‘có’. Lucy im lặng trong nhiều giây. Mỗi nàng mở ra rồi ngậm lại trong khi nàng kiếm tìm một câu trả lời thích hợp, nhưng nàng không thể tìm được dù chỉ một câu.

“Mọi thứ thay đổi khi ta kết hôn.” Nàng nói với chính mình hơn là nói với chàng. “Con người cũng thay đổi.”

“Ừ. Nhưng không thường xuyên vẫn tốt hơn.”

“Làm sao anh biết? Anh có kinh nghiệm gì về hôn nhân chưa... hay là về em với vấn đề đó? Anh hành động cứ y như Daniel, như thể anh biết được thứ gì tốt cho em, ừm, em nghĩ là em nên tự quyết định những gì em muốn.”

Mắt chàng lấp lóe như một con mèo. “Có lẽ là nên như vậy, em muốn gì?”

Nàng muốn Daniel. Nhưng nàng muốn một Daniel khác kia. “Đó không phải là những gì anh cần bận tâm”

“Nhưng anh cần. Có vẻ như anh đã đầu tư em quá nhiều rồi.”

“Đầu tư cái gì? Nhiều cái gì?”

“Nhiều lo lắng và phiền toái, em yêu.” m điệu bình thường của giọng chàng phản lại những lời chàng đang nói.

“Về sự thật là anh ta đang có khuynh hướng thay đổi em. Anh ta không t cho em.”

“Im đi. Tôi không nghe gì cả.”

“Anh ta đang thay đổi em thành một sinh vật bé nhỏ biết vâng lời mà anh ta muốn, tất cả điều đó đang dần được thực hiện, làm cho em trở nên đáng thương. Và nó không phải vì anh ta làm việc đó có ý nghĩa, mà anh ta đang thay đổi em thành những thứ trái ngược với chính em.”

“Trái ngược. Thật nực cười. Thật ngớ ngẩn. Em chưa bao giờ gặp ai giống em như Daniel, chúng em là cùng một loại người.”

“Đó có phải là cách để em tự nhìn mình không?” Chàng hỏi gặng, và đột nhiên có một vẻ cau có chạy vào mắt chàng. “Loại phụ nữ mà hạnh phúc với một người chồng muốn biến cô ta thành một cái ảnh phản chiếu của anh ta? Em có thực sự tin...” Chàng ngừng lại và nhìn vào nàng, tia lấp lóe rời khỏi mắt chàng khi chàng quét sạch mọi cảm xúc trên gương mặt mình. Làm cho nó trở nên nhả nhặn và không thể dò được.

“Cô gái Mỹ bé nhỏ bướng bỉnh, với từng lời anh nói, em đều lún sâu hơn vào, đúng không? Anh, ừm, anh sẽ không để em sử dụng anh như công cụ để củng cố quyết tâm đâu. Nếu em muốn anh ta, em cứ theo quyết định của em. Anh sẽ không tốn thêm một lời nào về chuyện đó nữa.”

“Nhưng... nhưng chúng ta chưa xong cuộc nói chuyện mà. Em muốn biết những gì anh sẽ nói tiếp theo.”

“Anh thích nói về chuyện khác.”

“Heath, anh sẽ không nói với em...”

“Không.”

Lucy không thể nhớ lần cuối cùng có người dùng từ đó với nàng, hoàn toàn tự nó, ngân lên như một sự dứt khoát. Nhanh gọn, ‘không’. Nàng biết điều đó sẽ làm nàng nổi cáu nhưng vẫn không được kết quả gì, như thể chàng vừa sập một cái cửa trước mũi nàng vậy. “Tại sao?” Nàng hỏi, giọng nàng dịu đi và, mặc dù nàng không thích thừa nhận, nhưng nó nghe có vẻ ừ ừ hẳn.

“Bởi vì em đang nóng lên vì một cuộc cãi vã nhưng anh thì không. Và em nên có một cuộc thảo luận với Daniel. Em nên có một cuộc cãi vã với anh ta năm phút trước thay vì đợi anh ló mặt ra.”

“Em không có đợi anh... ôi, em không muốn nói về chuyện này nữa. Anh làm em cảm thấy như?”

“Như thế nào?” Chàng thúc giục với một vẻ nôn nóng.

“Như thể em còn là một đứa trẻ, và em sẽ làm gì đó khiến cha nổi điên. . . trước khi em có thể giải thích bất cứ điều gì, ông chỉ luôn tự mình suy nghĩ lí do tại sao em lại làm như thế. Không có cách nào để chống lại điều đó, điều đó thật không công bằng.”

Heath cười lớn, lắc đầu một cách rầu rĩ.

“Không, không phải thế đâu. Nhưng với một đứa con gái như em thì bố em phải đụng đến những chiến thuật đó thôi. Đa phần thời gian em đều được ông bảo bọc đến tận ngón tay, ông ấy và mọi người khác đều biết điều đó.”

" Ông là một người tốt. Ông kiên định, thẳng thắn. Ông biết chính xác ông cần thứ gì. . . "

" Ừ. Em hẳn phải nhớ mẹ em lắm. " Nàng cười miễn cưỡng trước câu cảm thông. " Em không biết. Em còn quá nhỏ để có thể nhớ nhiều điều về bà. Nhưng em biết chắc một điều là bà rất xinh đẹp. " " Chắc chắn là vậy rồi. " Chàng nói, nghịch một lọn tóc ở sau gáy nàng. Cừ chi đó quá đối quen thuộc, nhưng Lucy đang mãi mê với những suy nghĩ của mình để chú ý hay khiến trách chàng về điều đó.

" Cha em không bao giờ nói một lời nào về bà. Nhưng bà Morgan. . . một trong những thành viên của các nhóm, câu lạc bộ, nói rằng mẹ em thích diễn thuyết trước những hội từ thiện phụ nữ và những buổi họp xã hội. Có một lần bà xăm xắm vào buổi họp của hội đồng thành phố và làm một bài diễn văn mười lăm phút về việc cho phép những cô gái được học lên những khối cao hơn trong trường học. Họ cho bọn con gái nghỉ học, anh thấy đấy, khi không đủ phòng cho bọn con trai. Em nghĩ cha em đã có một thời gian vất vả để làm cho bà im lặng. "

" Anh có thể tin điều đó. "

" Phụ nữ có như thế ở Virginia khi anh lớn lên không? "

" Đọc diễn văn à? Không hẳn. "

" Mẹ anh có. . . "

" Không, em yêu. Bà bỏ đi khi anh chỉ là một cậu bé. "

Ngạc nhiên và bị lỗi cuốn của sự tiết lộ đó, Lucy bất ngờ muốn biết nhiều hơn về chàng. " Còn cha anh, ông có. . . "

" Ông mất trong khi cuộc chiến tranh diễn ra. " Thái độ thoải mái của Heath biến đi nhanh như nước rút khỏi bồn tắm. Chàng rõ ràng không thích những câu hỏi mang tính riêng tư.

" Có người thân nào nữa không? "

" Một anh trai cùng cha khác mẹ, một chị gái khác cha cùng mẹ. . . và một mẹ kế. Chắc là đã có ai đó nói với em những điều về các người mẹ kế chứ. "

" Họ có bao giờ. . .? "

" Nhìn bầu trời đi. . . mưa sắp rơi rồi. Và nó sẽ làm hỏng cái mũ của em mất. Em có muốn anh đưa em về bằng xe ngựa không? "

" Nhưng người ta sẽ thấy. "

" Ừ. Em cần phải tuân theo những yêu cầu của Daniel đến từng điều khoảng một. Anh quên mất. "

" Em sẽ đi bộ. " Lucy bướng bỉnh. " Không xa mấy. "

Chàng rên lên, chụp lấy bàn tay nàng bằng tay chàng, và đặt lên khoảng da nồn nà trên mu bàn tay nàng một nụ hôn. Nàng lặng đi, một cảm giác rung động lan ra chỉ trước cái chạm của môi chàng lên da nàng. " Nó là một khoái cảm đấy, Cinda. " Chàng thì thầm, và bỏ đi với những bước dài lười biếng một cách rõ rệt, như thể chàng có tất cả thời gian trên thế giới để đi tới bất cứ đâu muốn.

Bạn đang đọc truyện *Love, Come To Me* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Tiếng chuông cứu hỏa đầu tiên réo vang. Lucy đá tung cái chăn viền đăng ten đang quấn quanh chân nàng và lộn xộn trên giường, chồm về phía cửa sổ, nhìn vào khung cảnh bên ngoài cho đến khi nàng hoàn toàn hốt hoảng. Bầu trời đầy những đám khói dày và thấp, phủ xuống một đám bụi nhẹ lên thị trấn say ngủ. Mặc cho sự đe dọa của cơn mưa, đám mây rực lên một màu sương đỏ choe, đặc biệt là phía trên khu vực đường Lexington của Concord.

Đám mây đỏ, và mặt nàng mở to hơn khi con đường bắt đầu đầy những người, xe cộ và ngựa. Gió mang đến cho nàng một đợt sóng ẩm hơi nước, mang theo một mùi khói nhẹ nhẹ. Nàng vội vàng đến phòng thay đồ và vội tròng vào cái váy cũ nhất của mình, những chuyển động của nàng ngượng ngịu giữa sự khấn trương và buồn ngủ. Tất cả mọi người đều đến giúp khi có hỏa hoạn, có lẽ sẽ có những công việc mà phụ nữ và những đứa trẻ lớn có thể làm.

Mặc kệ cái áo nịt ngực đang nằm trên một cái ghế thêu hoa, Lucy nhé

t mình vào cái váy màu xanh lơ và cài nút vội vàng. Nếu bỏ ra thêm một chút thời gian có thể làm cho nó hợp với nàng hơn, nhưng không còn thời gian để lãng phí. Nàng buộc tóc lại bằng một dải ruybăng và mang vào một đôi giày mòn, chỉ gây ra một chút tiếng sột soạt khi nàng đi xuống dưới lầu.

Lucas Caldwell đã ở đó, đang quấn lại cuộn dây thừng. Ông dứt sợi thừng vào một cái xô, những thứ đã từng được mang trước đây khi ông còn ở trong đội cứu hỏa, được tổ chức trước khi đội cứu hỏa chuyên nghiệp, được trả tiền với máy bơm nước ra đời. Bộ râu trắng muốt luôn được giữ gọn gàng của ông đang xù lên trong một sự mất trật tự tức cười.

"Cha, con sẵn sàng." Lucy nói trong hơi thở, sự nhộn nhạo của nàng mờ đi trước vẻ điềm tĩnh của ông. Ông luôn luôn thực tế, quá kiên nhẫn với tất cả mọi việc, dù cho đang đối mặt với thảm họa.

"Nhà Hosmers đã cho dừng xe ngựa của họ ở ngoài. Chúng ta sẽ đi với họ." Ông trả lời, vỗ nhẹ vào vai nàng khi họ đi đến cửa ra vào.

"Cha, làm ơn đừng cố gắng làm những việc không thể vào tối nay... Cha luôn giành những công việc nguy hiểm hơn thay vì để nó cho những người trẻ tuổi. Nhớ rằng, cha là tất cả con có, và nếu có mệnh hệ gì với cha..."

"Cha sẽ làm những gì cần làm, không hơn." Ông trấn an nàng. "Không một hành động anh hùng nào cả. Nhưng một người họ Caldwell không bao giờ bỏ mặc trách nhiệm của mình, Lucy."

"Vâng, con nhớ." Lucy nói, và khi nàng liếc nhìn về ông, nàng chợt nhận ra ông già đi nhanh đến mức nào. Những nếp nhăn dài chỉ chít chạy khắp má ông và lan xuống tận cổ, với những nốt tàn nhang bắt đầu chấm trên da ông. Nàng ghét phải suy nghĩ đến việc ông dễ bị thương đến mức nào. "Làm ơn cẩn thận." Nàng nói thật nhẹ, khấn trương. Lucas không gạt đầu, sự chú ý của ông bị giữ bởi đám khói mù mịt ở đằng xa. Sẽ không đủ mưa để dập tắt đám cháy hay gây trở ngại cho sự lan tràn của nó.

Có rất ít lời giữa họ và nhà Hosmer khi chiếc xe ngựa chạy như đua về hướng mọi người đang tụ tập. Ba đứa con nhà Hosmers đang ngồi háo hức trên ghế ngồi của chúng, tất cả bọn chúng đều đang ở tuổi thiếu niên và đầy háo hức do không biết được những gì người lớn đang phải đối mặt. Lucy nín chặt tấm nệm lót ghế trong sự căng thẳng, mái tóc màu hạt dẻ dài thướt tha của nàng cứ chực xô tung ra khi một cơn gió thổi qua. Nàng thốt ra một tiếng sững sờ ngắn khi họ tới nơi hỏa hoạn.

Đó là nhà của Emerson. Mái ngói và tầng trên đều đã bị thiêu rụi bởi lửa, thứ đang có vẻ như càng bốc lên cao hơn theo từng giây, cho đến khi nó gần như liếm vào đám mây khói. Một đám người lảng vảng trên mặt đất, một vài người dám thâm nhập mau lẹ vào tầng giữa để đem ra đồ nội thất và quần áo. Những thành viên của đội cứu hỏa bận rộn với việc kiểm soát ngọn lửa có vẻ đã quá muộn cho họ để làm việc đó đủ hiệu quả. Trước nhà, những con ngựa trắng lớn dùng để quay động cơ máy bơm đang đi thành một cách mất kiên nhẫn. Cái nồi đen lớn của động cơ hơi nước phun ra những làn khói rộng khi nó phun nước vào ngôi nhà to lớn đang hút lửa, trong khi nước nhỏ giọt trên những bánh xe bằng đồng có sọc màu vàng. Xe ngựa từ từ dừng lại trước sân nhà đang rải rác những bài báo và những tờ giấy vừa được đem từ trong nhà ra.

"Người đàn ông tội nghiệp đó." Bà Hosmer thì thầm, một phụ nữ có mái tóc đỏ xám với đôi mắt xanh nhân từ không hề mờ đi sau mười lăm năm làm việc vất vả. Bà là một người nhanh nhẹn, nhưng là một phụ nữ tốt. Lucy nhìn theo hướng mắt bà đang chú ý và thấy ông Emerson đang đứng trước ngôi nhà của mình, mái tóc hoa tiêu của ông rũ xuống gò má, bờ vai cong của ông được phủ bởi một cái áo khoác đầm nước. "Ông ấy sẽ bắt đầu lại, ông ấy sẽ, như thể tất cả mọi thứ đâu phải ở chỗ chúng phải ở. Điều này thật khó khăn với ông ấy hơn bình thường."

"Ông ấy có nhiều bạn." Lucas nhẹ nhàng nhận xét, giúp Lucy leo khỏi xe, "Nhà Emerson sẽ vượt qua chuyện này tốt thôi."

"Con mong thế." Lucy nói, trao cho cha một cái hôn nhanh, rồi hòa vào dòng phụ nữ và trẻ em gần cửa sổ tầng trệt. Họ đang chuyển đi những đồ xách tay được như quần áo và đồ sứ xa khỏi tầm nguy hiểm. Những người đàn ông đang bận rộn đưa những đồ nội thất còn nguyên vẹn nhất ra ngoài, cần nhân sự ảnh hưởng và đồ mờ hôi vì sức nóng không thể tưởng tượng được của ngọn lửa. Từ nhiều feet cách đó mà Lucy còn cảm thấy sức nóng đó như liếm vào gò má nàng. Như thể đang đứng trước lò lửa vào giữa tháng tám.

"Có ai thấy hộp đựng tài liệu của ông Emerson không?" Chị của Daniel, Anigail hỏi lớn, đi đến chỗ ông Emerson và gia đình ông đang tụ họp. "Nó đang ở trong thư viện. Cô ấy nói cô ấy để những giấy tờ quan trọng trong đó, những khế ước và những bản hợp đồng." Họ đều nhanh chóng kiểm tra trong sân, nhưng không có một cái hộp nào được tìm thấy. Một khoảnh khắc im lặng và do dự. Và Lucy nhìn từ khuôn mặt này đến khuôn mặt khác, tất cả bọn họ đều sợ phải đi vào trong n

"Tôi sẽ lấy nó." Nàng nói và kiểm tra lại dải ruybăng buộc tóc để đảm bảo nó không bị tuột ra.

"Nhưng rất nguy hiểm..."

"Vẫn chưa đâu. Những người đàn ông và những cậu trai vẫn còn ở trong đó lấy đồ nội thất ra. Lửa vẫn còn chưa tràn tới tầng trệt đâu." Lucy lao vào cánh cửa sổ nửa mở trước khi ai đó đưa ra những lời phản đối nặng hơn, tự kéo mình lên và leo lên ngưỡng cửa. Nàng gần như đóng cánh cửa lại trước khi liều lĩnh xông vào xa hơn trong căn phòng trông giống như phòng khách. Quá nóng và quá nhiều khói mù trong đó khiến nàng khó lòng nhìn được. Một sự yên lặng khủng khiếp ngự trong căn phòng khi khắp xung quanh âm thanh của lửa đang gầm rống.

Nắm cửa có vẻ như vẫn còn khá lạnh. Nàng thận trọng mở cánh cửa và đi vào hành lang, nơi mà những người đàn ông đang khấn trương lùi ra ngoài, cố gắng cứu những thứ có giá trị. Trong khoảng thời gian điên cuồng, không ai trong hành lang để ý đến nàng, và nàng rút rề đi dọc theo tường đến lối cửa tiếp theo. Đó là thư viện, nàng thở phào nhẹ nhõm và trượt vào trong. Khói xộc vào mắt và gần như làm khô đi mũi nàng. Họ sắc súa, nàng té nhào vào một cái bàn lớn chắc chắn và va mạnh vào một cái ghế, làm đổ cái gì đó lên sàn. Một tiếng đập mạnh vui mừng trong ngực nàng khi nàng liếc nhìn xuống cái hộp vuông bằng kim loại. Hộp đựng tài liệu.

Vồ lấy cái hộp đang ấm nóng lên, nàng xếp nó dưới nách, và đánh bạo lao ra ngoài hành lang, nơi những lời cảnh báo nguy hiểm và tiếng đồ vỡ ỉn tai. Nàng ho nhiều đến nỗi gần như không thể thở. Khi một cậu trai mang một cái ghế nặng băng ngang qua và vô tình đụng trúng nàng, nàng vấp chân, va vào tường. Thỉnh lình một cây xà rơi xuống từ trần nhà, suýt trúng nàng, và nàng nhìn chăm chăm vào khúc gỗ to cháy rực vỡ ra thành từng mảnh. Trần nhà đang sụp dần. Sự dừng cảm trong khoảnh khắc biến ra khỏi nàng khi khuôn mặt nàng tái đi với nỗi sợ thực sự. Nhịp tim nàng đập nhanh như chớp. Một giây phi lý, bản năng mách bảo nàng tìm một góc nào đó để trốn. Nàng phải ra khỏi đây. Lo sợ rằng cái váy của nàng sẽ bốc lửa, nàng bắt đầu lá qua cây xà một cách cẩn thận. Ngay lúc đó một bàn chân mang ủng đá mạnh cây xà nhà sang một bên và vai nàng bị nắm chặt một cách hung bạo đến nỗi nàng làm rơi cả cái hộp tài liệu.

"Em đang làm cái quái quỷ gì ở đây thế?" Một giọng đàn ông khàn khàn hạch sách, và nàng nhìn lên đôi mắt cứng rắn của Heath Rayne. Nàng quá kinh ngạc trước cái siết tay mạnh kinh khủng của bàn tay chàng và sự xuất hiện không ngờ của chàng, đến nỗi nàng không thể nói một từ nào để cứu lấy tính mạng nàng. Làn da màu đồng của chàng bóng lên vì những giọt mồ hôi và bụi nhoe đi vì ẩm muối khói, mắt chàng nheo lại và đỏ lên vì khói. Tay áo chàng được xăn lên đến tận vai, lộ ra những bắp thịt chắc khỏe, căng chặt lên lớp vải lanh, áo chàng được phanh tới tận cái bụng săn chắc và phẳng lì. Chàng trông giận dữ đến nỗi chàng sẵn sàng để tát nàng, và trong một giây nàng lo sợ rằng chàng thực sự sẽ làm như vậy. "Anh muốn em nhắc cái mông nhỏ bé của em ra khỏi đây ngay lập tức." Chàng nạt. "Tại sao cha em và tên hôn phu khốn khiếp của em lại không trông chừng em như thế hả? Nếu không ai trong số họ đánh vào mông em vì chuyện này, thì anh chắc chắn sẽ làm cái việc chết tiệt đó."

"Em vào trong đây vì lí do quan trọng." Lucy ngắt ngang một cách căm phẫn, cố gắng rút tay ra khỏi cái siết đau đớn của chàng và cúi xuống nhặt cái hộp lên. Nàng ngừng lại khi một con ho ập đến làm nàng đau đến rung người.

Heath chửi thề và lấy cái hộp ra khỏi nàng ngay khi nàng vừa đứng dậy. Cánh tay chàng vòng quanh eo nàng và chàng nhanh chóng nửa lộ, nửa nâng nàng ra khỏi hành lang. Cửa trước mở ra nhưng với hai lưỡi lửa ở mỗi bên lề cửa. Lucy ngừng giãy giụa khi chàng bảo vệ nàng bằng cơ thể chàng và mang nàng ra ngoài. Mũi và má nàng cọ vào mái tóc màu vàng lúa mì của chàng, thứ đang sẫm màu lại vì mồ hôi. Nàng có thể cảm nhận cánh tay đầy giận dữ và không giới hạn về sức mạnh của chàng vòng quanh nàng, chắc chắn, không khoan nhượng như hàm một con sư tử. Chàng như thiếu đi sự hoảng sợ, và điều đó làm cho nàng cảm thấy như thể nàng là loại phụ nữ mà nàng từng khinh miệt, loại người hành động như những kẻ đa cảm và vô dụng trước sự có mặt của những người đàn ông mạnh mẽ. Hít sâu hơn, nàng nâng người lên và ngẩng đầu ra khỏi vai chàng. Nàng sẽ tách ra khỏi chàng ngay khi họ ra khỏi cửa. Chàng đặt chân nàng xuống cửa trước, giữ cho nàng đứng vững, và trao cho nàng cái hộp kim loại. Nó có vẻ nặng hơn lúc này, và nàng cảm nó với cánh tay run run.

"Đầu tiên là em gần như chết sặc, sau đó em gần như cháy thành tro." Heath nói, và chỉ tay một cách chắc chắn về hướng cái cầu thang dẫn ra đường. Chàng nghe vẫn còn giận nhưng đỡ hơn lúc này. "Có Chúa mới biết em sắp sửa lại lao vào cái gì."

"Em vẫn ổn nếu không có anh."

"Như địa ngục ấy! Bây giờ thì tránh xa khỏi chỗ này."

Nàng không dám nói nữa khi nàng nhìn khung vai rộng của chàng biến mất vào cánh cửa một lần nữa. Nàng bước xuống cầu thang và nhận ra đầu gối mình yếu như thế nào khi nàng đi tới đồng hồ nội thất chất trước sân. Sau khi cẩn thận đặt cái hộp lên ghế sofa, nàng nhìn vào những người đàn ông đang mang những món đồ nội thất cuối cùng ra. Ngọn lửa đã hủy diệt tầng trên và đang lan rộng xuống lầu, ăn sạch những cây xà nhà, bức tường vụn vỡ, trước khi nó biến căn nhà thành một đồng hồ nát.

Nàng bước qua phía cha nàng, người đang đứng gần gia đình Emerson, cùng nhìn vào đám lửa kinh hoàng đó. Ông Emerson rõ ràng đang đau đớn vì sốc, mắt ông lướt chậm chậm qua ánh lửa kêu lách tách nhưng có vẻ như chẳng có hình ảnh nào lọt vào mắt ông. Trần đầy thương xót, Lucy quay mặt đi, không đủ can đảm để nhìn gương mặt đau khổ đó tiếp nữa. Vài yard cách đó, nàng trông thấy cái dáng cứng nhắc của Daniel cùng vài người khác đang kiểm kê những thứ đã được đưa ra. Một cách tội lỗi, nàng nhận ra rằng không hề nghĩ về Daniel, hay lo lắng rằng anh có ổn hay không. Siết chặt bàn tay, nàng tự bảo mình là sẽ đi qua chỗ anh ngay khi quang cảnh có vẻ được ổn một chút xíu.

"Bản thảo của tôi." Ông Emerson bất ngờ nói, giọng nói của ông ban đầu quá nhẹ đến nỗi khó có thể nghe được. "Bản thảo cuối cùng của tôi. Không có bản sao nào của nó ngoại trừ bản đang ở trong căn nhà. Bản thảo của tôi."

"Đừng lo, ông Emerson." Ai đó xoa dịu ông. "Tôi chắc chắn ai đó sẽ lấy nó mà."

"Ai? Nó ở đâu?" Emerson như bật ra khỏi con khủng hoảng với một nguồn năng lượng mới, giọng ông cao lên trong sự kích động.

"Nó được giữ trong cái hộp trắng trong thư viện. Nó ở đâu?"

Có một cuộc xô đẩy nho nhỏ trong sân khi tất cả bọn họ cố tìm bản thảo, nhưng nó vẫn không xuất hiện. "Bản thảo của tôi." Giọng Emerson rung dữ dội. Khuôn mặt ông trắng như giấy khi ông nhảy ra khỏi những người vây quanh ông, cố gắng an ủi ông. Ông gần như vấp vào Heath khi chàng đang ngồi trên đất với cẳng tay chống lên đầu gối trong một điệu bộ mệt mỏi rã rời. Heath, đôi mắt xanh của chàng nheo lại, ngẩng đầu lên và nhìn vào người đàn ông già. Có cả một thế giới khác biệt giữa họ, một người đàn ông già cả yếu đuối, đầy những kiến thức và kinh nghiệm của cả cuộc đời, người kia thì mạnh mẽ và rất trẻ, với toàn bộ cuộc đời trải rộng ra trước chàng. Một người đến từ miền Bắc, một người từ miền Nam. Nhưng có những sự giống nhau giữa họ. Không còn gì khác, họ đều chia sẻ sự tôn trọng lạ lùng với viết lách, và Heath biết chính xác sự mất mát bản thảo tác động như thế nào đến người đàn ông già. Khi họ nhìn nhau trong yên lặng, Heath đứng lên, chàng rửa một lời chửi dửng dưng. Và chạy vào trong nhà.

Đờ người, Lucy nhìn chàng cầm lấy một cái mền ướt đầm từ mặt đất và nhảy lên bậc thang trước. Không ai cử động để ngăn chàng lại. "Không" nàng nói, quá nhỏ để chàng có thể nghe, và khi chàng tiến gần hơn đến địa ngục lửa đó, nàng gào lên trong tuyệt vọng. "Đừng!"

Nếu Heath nghe thấy nàng, thì chàng đã lơ nàng đi, tiếp tục đi vào căn nhà bốc hỏa. Khi nàng cố gắng bước về phía trước, cha nàng ngăn nàng lại và thì thầm với nàng rằng mọi người đang nhìn nàng. Hơi thở của nàng tr nên thô ráp trong cổ họng, tim nàng nện mạnh cho đến khi nó đau nhói. Mắt nàng dán chặt vào ngưỡng cửa khi nàng đứng yên như tượng, từng bó cơ của nàng cứng lại như thép. Từ đâu đó trong căn nhà, một tiếng gậy vỡ như sấm vang lên, âm thanh của một phần mái nhà đang sụp xuống. Cha nàng đặt một bàn tay lên cánh tay nàng, gắng lời nàng đi trong khi nàng nhìn chăm chăm vào cái cửa như thể chỉ mình nó mới có thể làm Heath xuất hiện. Như thể hàng giờ đã trôi qua, và vẫn không có dấu hiệu gì của chàng.

"Lucy, có chuyện gì vậy?" Nàng nghe thấy tiếng Daniel, và nàng quay sang anh. Anh có vẻ mệt mỏi và đang co giãn những bắp cơ của mình.

"Cái... em... ông Rayne đang ở trong đó." nàng nghẹn lại. "Anh không lo sao?"

"Lo?" Daniel lặp lại, nắm lấy khuỷu tay nàng và nhìn vào khuôn mặt nàng. Sự bối rối và sau đó là tức giận ánh lên trong đôi mắt màu nâu tối của anh. "Anh nghĩ chúng ta đã... nhưng không ai phản ứng thái quá như em, Lucy. Tại sao lại như thế?"

"Anh ấy là một con người. Tại sao không ai quan tâm đến anh ấy? Tại sao không ai chịu hiểu hết vậy?"

Giọng Daniel sắc và cứng nhắc khi anh trả lời nàng. "Em chỉ là một đứa trẻ khi chiến tranh diễn ra. Em mới là người không hiểu gì hết. Sự khoan dung của anh ta nhanh như anh ta bắn chúng ta hay như anh ta cho chúng ta sống. Chúa tôi, em biết những tên Reb đã làm gì với chúng ta trong suốt chiến tranh không? Một số trong bọn chúng không khác gì mọi da đỏ, chúng lột da đầu những chiến binh Liên minh, lột da họ! Em có biết chúng làm gì với chúng ta trong những hầm ngục hồi hảm đó không? Chúng đối xử với chúng ta như những con thú, làm cho chúng ta chết vì đói và vì cần thuốc men, ô không, anh vẫn không quên, và anh sẽ không tha thứ. Và đặc biệt như tên Liên bang này, hẳn có thể đẹp trai và lịch thiệp như một con quý, nhưng bên dưới đó, hẳn như bản và mục nát như đồng bọn của hắn. Hẳn không xứng để ta quan tâm."

"Nhưng họ không phải là những người duy nhất làm như thế, em đã nghe những gì Liên minh đã làm với những người miền Nam." Lucy nói, quệt nước mắt đang lăn trên đôi gò má nàng.

"Về những gì họ làm với nhà cửa, đất đai... và những gì họ làm với phụ nữ..."

Daniel trở nên cực kì bàng hoàng. "Em đang n... nói cái gì thế?" anh nhún từng lời, khuôn mặt anh thô bạo và ánh mắt anh sắc nhọn.

"Em không nghĩ cả hai phe đều toàn tốt hay xấu..."

"Em đã rối tung vì sự kích động." anh lạnh lùng chen ngang. "Đó là tại sao anh sẽ quên cuộc đối thoại này. Đừng nói về những chuyện ngoài tầm hiểu biết của em, Lucy. Nếu em tham gia chiến tranh thì em sẽ biết những tên miền Nam là những kẻ như thế nào, và em sẽ biết đủ để ghét chúng. Và nếu anh là em, anh sẽ ngừng lo lắng cho cái tên miền Nam hồi thối đó, vì thứ duy nhất có thể đưa hắn ra khỏi ngôi nhà lúc này là phép màu."

Lucy cắn môi khi Daniel bỏ đi. Tại sao tất cả mọi người đều bắt ngờ trở nên xa lạ với nàng? Daniel, cha nàng, những người dân trong thị trấn – cứ như thể nàng chưa từng biết đến họ trước đây, như thể nàng đang đứng ở rìa một sân khấu và nhìn họ tham gia vào một thứ gì đó mà nàng hoàn toàn không hiểu được. Tất cả những gì nàng biết là Heath đang ở đâu đó trong căn nhà bị cháy và nàng lo lắng cho những gì có thể xảy ra cho chàng. Lo lắng một cách tuyệt vọng. Không bận tâm về việc chàng là ai hay những gì chàng đã làm trong quá khứ, nàng không muốn chàng chết. Nàng ấn ngón tay vào thái dương để làm dịu đi cái đầu đang réo như chuông của mình, và nhìn chăm chăm vào ngọn lửa cho đến khi mắt nàng lóa đi vì lửa.

Có một chuyển động ở ngưỡng cửa. Heath loạng choạng bước ra, làm rơi tấm chăn và ôm chặt cái hộp trắng. Bóng đổ lên nền lửa vàng làm chàng như bước hai bước song song cùng một lúc, trong khi mái nhà và những bức tường phía trên sụp xuống bên trong. Đám đông quan sát chẳng, không một lời nào được nói, vài người lùi lại khi chàng đi ngang qua. Mặt chàng, ngực chàng và cánh tay bị phủ đầy muội khói. Cái áo-trắng-một-thời của chàng bị cháy xém và chuyển thành màu xám, khi chúng hoàn toàn phản ra để lộ một cơ thể rám nắng và tron láng bởi mồ hôi, một cơ thể chỉ chít sọc do những vết thương đã khắc sâu rất lâu trước đó. Chàng hơi khập khểnh, nhưng thay vì làm giảm giá trị về sự xuất hiện đáng sợ của mình, những bước khập khểnh làm chàng trông đáng sợ hơn, như một con thú bị thương sẵn sàng nhảy xổ vào bất cứ ai vì tự vệ. Thận trọng nhìn tất cả bọn họ, chàng đến chỗ ông Emerson và trao cho ông bản thảo.

"Cảm ơn." Emerson nói, cúi đầu ông xuống và cầm lấy cái hộp với bàn tay nhẹ nhàng như một đứa sinh thành ôm con họ. "Tôi đội ơn..."

"Đừng. Như thế này không có nghĩa là tôi thích ông hay cái quan điểm chính trị của ông thêm chút nào đâu." Heath nói cộc cằn, và chàng khập khểnh đi về phía rừng gỗ ở gần phía sau ngôi nhà. Lucy dán mắt vào khu đất để che đi cảm xúc của mình, gần như muốn bệnh vì nhệ nhỡm.

Sau khi bình minh đến, mọi người trong thành phố đều tập trung vào việc phân loại những thứ ở trong sân và ghim những tờ giấy, lá thư mà gió đã thổi tung lên thảm cỏ lại với nhau. Ngọn lửa cuối cùng cũng tắt ngủm, không còn sót lại một tàn tích nào ngoại trừ những bức tường đen ám khói cùng hàng feet gạch vụn và gỗ cháy xung quanh.

Một cách lén lút, Lucy nhìn về phía mà Heath đã rời đi ban nãy và đi theo chàng, khi những người khác không chú ý đến nàng. Nàng biết là nàng phải ở lại đó với cha nàng hoặc Daniel, nhưng nàng bị thúc đẩy phải đi tìm người miền Nam đó và sẽ không thể thờ một cách dễ dàng nếu nàng chưa tìm thấy chàng.

Chàng đang ngồi trên một phiến đá phẳng, dài, lưng tựa vào một thân cây bulo sò trắng già cỗi, đầu gối chàng co lại, khuỷu tay chống lên đó, và đầu chàng thì bị chôn vùi trong đ bàn tay. Chàng nghe thấy tiếng lao xao do bước chân nàng gây ra khi bước đi trên thảm dày của những cái lá thông kim,

nhưng chàng không hề động đậy.

"Anh không nên làm như vậy." Lucy nói gay gắt, trao cho chàng cái môi đựng đầy nước. Chàng nhận lấy nó và uống một cách ngấu ngiến, cái lạnh ngọt ngào của dòng nước chảy tràn xuống ngực và áo của chàng. Nàng cúi xuống bên cạnh chàng và lấy ra một cái khăn tay ướt nàng đã tìm thấy trong đồng trang phục ở ngoài sân, chần chừ đứng một giây trước khi lấy một góc khăn chùi sạch những vết bẩn trên cằm chàng. Heath tựa đầu mình vào thân cây, quan sát nàng một cách thận trọng. "Đồng giấy lộn đó không đáng để phí cuộc sống của anh." Lucy tiếp tục cái kiểu nói-bấm-môi. "Dù cho thứ gì có được viết trên đó đi nữa..."

"Vài thứ có thể chỉ rõ..." chàng nói, giọng chàng cọt kẹt, và sau đó chàng bắt đầu ho.

"Điều đó thật là ngớ ngẩn." nàng nói sắc gọn, đôi mắt màu nâu lục nhạt của nàng sáng lên. Nàng chăm nhẹ vào gương mặt chàng với sự tự tin tăng dần. Heath có thể sẽ cười vào cái lỗi chăm sóc của nàng nếu chàng không mệt đứ đừ. Chàng không biết sẽ như thế nào nếu nàng biết nàng trông tự mãn đến nhường ấy khi nàng chùi gò má bị nhuộm bẩn của chàng.

"Đã quá lâu rồi kể từ khi có ai đó làm một việc tương tự." chàng nói khàn khàn.

"Bao lâu?"

"Hai mươi năm. Mẹ anh gần như làm mòn cả gò má anh khi bà cứ chùi nó miết."

Lucy ngừng việc giúp đỡ của mình lại. "Nhắm mắt anh lại." nàng nói nhỏ nhẹ, và lau sạch những đám muối khô đáng ghét bám quanh mắt chàng. "Sao anh lại mạo hiểm mạng sống của mình khi mà phải nên ở nhà?" Nàng hỏi, và chàng chớp lấy eo nàng bằng một bàn tay to lớn.

"Đủ rồi." Chàng nói, và cả hai đều biết rằng chàng không nói về cái khăn tay. Lucy thả mảnh khăn xuống và để yên eo mình tại vị trí hiện tại của nó cho đến khi Heath nói lỏng tay chàng ra.

"Tại sao mọi thứ về anh lúc nào cũng bí ẩn đến như thế?"

"Không có bí ẩn nào..."

"Vậy tại sao anh không bao giờ kể về cuộc đời anh?"

"Vậy em muốn biết những gì?" Chàng hỏi với một cái cau mày nhanh.

Và sau đó cả hai đều im lặng. Lucy biết nàng đã giẫm chân lên vùng đất bị cấm. Nàng không nên biết thêm bất kì thứ gì về chàng nhiều hơn những gì nàng đã từng biết. Nàng không nên hỏi chàng những câu hỏi, và thậm chí là nàng không nên ở đây với chàng, nhưng nàng sẽ không có lại cơ hội này lần nữa.

"Anh chính xác đã ở đây trong Virginia? Và cha anh làm nghề gì?"

"Anh đến từ Richmond. Cha anh là một luật sư, và ông phải bỏ việc thực tập của mình để về quản lí một đồn điền của gia đình ở Henrico Country."

"Một đồn điền. Nhưng anh đã từng nói là anh không có nô lệ kia mà"

"Anh không có."

"Nhưng nhà Rayne có một đồn điền, và rồi làm thế nào...?"

"Không, không phải nhà Rayne." Heath nói, nhìn vào vẻ không thốt nên lời của nàng. "Mà là nhà Price. Tên cha anh là Haiden Price. Anh chưa bao giờ sống với gia đình trong đồn điền cả. Anh được sinh ra và lớn lên trong một khách sạn tại Richmond, bởi mẹ anh, Elizabeth Rayne."

"Cha anh và mẹ anh... chưa bao giờ kết hôn à?" Lucy hỏi, cảm thấy tai nàng đã chuyển sang màu đỏ.

Nàng ước gì chàng không nhìn chăm chăm nàng như thế, cứ như thể chàng đang đo từng phản ứng của nàng theo những lời chàng nói.

"Không. Bà là một họ hàng xa của cha anh và gặp ông trong một cuộc viếng thăm gia đình. Khi đó thì ông đã kết hôn rồi. Ông để bà ở Richmond cho đến khi bà phát hiện mình đang mang thai. Và có thể hiểu được, không ai trong gia đình có ý muốn chăm sóc hay chấp nhận chúng tôi."

Lucy tự hỏi điều đó như thế nào khi chàng chỉ mới là một cậu bé, lớn lên trong một khách sạn, bị ruồng bỏ không vì một tội lỗi nào. "Cha anh có đến thăm anh không?"

"Thình thoảng. Chỉ là để xem anh có được cho ăn mặc đầy đủ và được giáo dục... không hơn không kém những gì ông làm với những đứa con phải miễn cưỡng thừa nhận. Anh bị gửi đi nước ngoài khi mười tám, và một tháng sau khi anh rời khỏi, South Carolina ly khai, và, ừm, em biết phần còn lại

"Và sau chiến tranh...?"

"Anh quay về đồn điền như một thằng ngốc khốn khiếp. Nghĩ rằng họ có thể cần một đôi tay để giúp đỡ. Đúng, họ có cần, nhưng không phải đôi tay của anh."

Không nhà. Không gia đình. Lucy như phát khóc vì những câu hỏi khiếm nhã của mình khi chàng đã không còn nơi để trở về.

" Ông ấy mất như thế nào? " nàng hỏi, và chàng im lặng lắc đầu, từ chối trả lời. Chàng nhìn nàng với sự thách thức nhuộm màu mệt mỏi trong mắt chàng.

" Tại sao anh lại đến đây? " nàng hỏi.

" Anh không thể kể cho em nghe chuyện đó được. "

" Tại sao? Vì anh không biết à? "

" Không. Vì anh không muốn nói em nghe. "

Nàng bắt ngờ cười. " Đó là vì anh quá ngang ngược. "

Chàng thư giãn và nhắm mắt lại. " Anh cho rằng em đúng. "

" Anh gạt sạch suy nghĩ của em khi anh đi vào lại trong căn nhà. " Nàng nói hờn dỗi. " Tại sao anh lại làm thế? Để chứng minh điều gì à? "

" Để giữ những bản thảo của ông Emerson cho hậu thế. " Heath nói, bắt chước cái kiêu chán ngắt của Bronson Alcott's khi nói hoàn hảo đến nỗi Lucy gần như phì cười.

" Lông ngựa ấy. " ("Horsefeathers". Nguyên văn là thế.)

" Và anh không sợ lửa, trong khi rõ ràng là tất cả mọi người đều không có khả năng đi lấy cái bản thảo. "

" Tại sao anh lại không sợ? "

" Khi những điều tệ hại nhất đã xảy ra, thì không còn gì để sợ nữa. "

Từ ngữ, được nói một cách quá phũ phàng, làm trái tim nàng nghẹn lại. Lucy không thể tự bắt nàng ngừng lại cái việc vuốt những lọn tóc rối và ám mùi khói ra khỏi trán chàng. Chàng không có biểu hiện gì gọi là đáp trả cái chạm nhẹ nhàng của nàng.

" Điều tệ hại nhất? Điều tệ hại nhất nào đã xảy ra trong đời anh? "

" Đó là khi anh còn thanh niên, khách sạn bắt lửa. Anh về trễ sau một đêm... nên gọi là gì nhỉ... ? Hành vi cư xử không được lịch thiệp. Anh thấy khói từ một vài dặm cách đó. Mẹ anh đang ngủ trên lầu, và không ai đến cứu bà kịp lúc. "

Nàng thì thầm điều gì đó nhẹ đến nỗi không thể nghe được. Những ngón tay nàng liên tục cào nhẹ vào mái tóc vàng của chàng.

" Cinda? " chàng nói sau một quãng thời gian trôi qua, giọng ngái ngủ vì kiệt sức và vì những cái vuốt nhẹ của nàng.

" Hmm? "

" Anh vẫn sẽ tổng em vào địa ngục vì đã đi vào căn nhà trời đánh đó đấy. "

" Em sẽ cho anh cơ hội nếu anh muốn thế. Anh cứ làm. "

" Có một sự khác biệt rồi đây. " chàng nói, hàng mi tối màu của chàng nâng lên khi chàng nhìn vào nàng. Nàng rút tay lại nhanh như phải bóng. " Em có nhiều kinh nghiệm hơn về việc tự chăm sóc mình. "

Nàng cau mày một cách bồn chồn, trán nàng nhăn lại. " Heath... anh có nghĩ em là một đứa trẻ không? "

" Không. Anh đã ước anh đã nghĩ đến điều chết tiệt ấy. "

" Tại sao? "

" Bởi vì anh không cảm thấy như thế này về một đứa bé. "

Chàng vói tay ra và vuốt nhẹ lên đường cong trên cổ họng nàng bằng những ngón tay. Đường môi chàng thư giãn khi chàng nhìn nàng. Cái nhìn của chàng quá tập trung và thân mật đến nỗi Lucy không thể cử động, thậm chí vẫn không khi chàng chồm lên và bao bọc tay chàng lên cổ nàng. Trước khi nàng có thể biết, thì nàng đã dựa vào ngực chàng, bao quanh bởi mùi thơm từ làn da màu đồng của chàng.

" Cinda. " chàng thì thầm, và Lucy rung mình trước tiếng rừ rừ phát ra từ cổ họng chàng. " Em không nên đến đây. "

" Em phải đến để xem anh có ổn không. "

" Em không nên. "

Nàng đã được ôm một cách cẩn thận và đầy tính sở hữu như thế này từ khi nào? Chẳng có vẻ như đã hấp dẫn những cảm xúc của nàng về chàng. Có một cảm giác say mê được hình thành từ những hành động này. Những động chạm của chàng thật khác, trong một lúc thất vọng, nàng tự hỏi tại sao lại không như thế này với Daniel. Những cái ôm của Daniel thì quen thuộc và dễ chịu, nhưng nó chưa bao giờ ngọt ngào, nóng bỏng để trào lên trong nàng.

Có phải nàng muốn Heath vì chàng đã bị cấm? Hay là vì chàng là một người miền Nam? Những ngón tay nàng cong lại trên phần áo rách tả tơi của chàng khi nàng tạo thành một nắm tay.

" Có vấn đề gì với em thế này? " Nàng thì thầm

" Không có gì. Em là một phụ nữ... và em muốn được đòi hỏi. " Chàng cười nhẹ. " Và em đòi hỏi được thỏa mãn ham muốn. "

" Nhưng Daniel không c như thế về em. "

" Thế tại sao anh ta lại cứ phải thay đổi những cái gì tốt nhất của em? "

" Những gì tốt nhất? " Nàng lặp lại một cách hoài nghi.

" Anh gọi sự cấu kình của em... "

" Anh thích sự cấu kình của em. "

" Và tính hay khóc của em... "

" Em là một người có trái tim nhạy cảm. "

" Và những giấc mộng ban ngày vô dụng của em... "

" Trí tưởng tượng của em. " chàng nhẹ nhàng chỉnh lại. " Anh sẽ không thay đổi bất kì điều gì trong số đó, ngoại trừ một việc. Em trông như không được yêu thương một cách tốt nhất, Lucy. Em nhìn có vẻ... không thỏa mãn. "

Chán nản, nàng quay mặt ra khỏi chàng. " Anh đừng nói nữa. Anh nói đúng, lẽ ra em không nên tìm đến đây với anh... "

" Nhưng em đã làm như thế. Và cả hai chúng ta đều biết tại sao. Em muốn được giải cứu một lần nữa. "

Nàng giật mình vì những từ ngữ của chàng. " Cái gì? "

" Giả vờ em là của anh! " chàng thúc giục, cánh tay chàng chặt hơn quanh nàng.

" Chỉ một phút thôi. Vờ như không có ai khác cả ngoại trừ anh... Vờ như anh là người đã hứa hôn với em. Hãy làm điều đó vì anh... anh sẽ không bao giờ đòi hỏi nó một lần nữa. "

Đó là trí tưởng tượng bí mật của nàng, tại sao chàng lại biết điều đó. Chàng biết về nàng đủ nhiều để cảm dỗ nàng khi chàng biết nàng không thể chối từ. Nàng cố gắng nghĩ về Daniel nhưng hình ảnh đó nhanh chóng nhạt đi trong tiếng thở hổn hển của nàng, và có thứ gì đó mà nàng không kiểm soát được đang thúc giục nàng và bảo nàng đầu hàng trước làn môi chàng. Heath hôn nàng thật sâu, thật nồng nàn, đến nỗi như cả thế giới dường như nhạt đi. Chàng thật ấm áp, thật nhẹ nhàng. Nàng quên rằng nàng không thuộc về chàng, quên rằng mọi chuyện đều sai khi nàng muốn chàng. Mê hoặc bởi nụ hôn của chàng, nàng để sự thật trôi ra khỏi người nàng.

Heath nghiêng người và ấn nàng lên bề mặt phẳng lì của tảng đá, cẳng tay chàng chống sau cổ nàng. Nàng bắt gặp nét thoáng qua của bình minh đang sáng dần trên bầu trời và lo lắng về chuyện sự gắn gũi của họ sẽ dẫn đến những hậu quả gì, vì thế nàng chống cự lại chàng.

" Đừng. Đừng sợ. Tất cả đều ổn. " Chàng thì thầm trên cổ họng nàng, nhắm nháp mùi hương từ làn da của nàng bằng môi chàng. Cả cơ thể chàng nâng bên trên người nàng, và những tiếng ngẹn ngẹt của chàng làm nàng quên bằng những gì mình định nói. Qua lớp trang phục, nàng có thể thấy đùi chàng đang len vào giữa đùi nàng, chà xát lên làn da nhạy cảm của nàng ở đó. Tự nhiên một cách đáng kinh ngạc là chúng lại vừa khít với thân người chàng đến như thế. Lucy lướt nhẹ tay nàng bên dưới áo chàng và tới cái lưng rộng của chàng, khám phá làn da mượt mà đó cho tới khi nàng cảm thấy một vết sẹo kéo một đường dài trên lưng chàng. Chậm rãi, nàng chạm vào cái sẹo trên trán chàng và cổ lấy môi nàng ra khỏi môi chàng. Mắt chàng cháy lên một ngọn lửa xanh quyết liệt

" Ở đâu? " nàng hỏi trong hơi thở. " Ở đâu mà anh có nó. "

" Trong chiến tranh. "

" Tất cả chúng ư? "

" Ừ. Chúng làm phiền em ư? "

" Không... em... chỉ là không thích cái ý nghĩ... có ai đó cố gắng làm hại anh. "

Heath cười nhẹ. " Tự anh cũng không cảm thấy nóng nản lắm về chúng đâu. "

" Heath, để em đi. "

Chàng không thể. Sự tự chủ của chàng đã biến mất rồi. " Một phút nữa thôi. Chỉ thêm một phút nữa thôi. "

Nàng nhắm mắt lại và rung mình khi chàng hôn lên cổ họng nàng. Môi chàng khám phá và nhấn nhá tại vùng da nhạy cảm nhất. " Tại sao anh lại chuyển lên miền Bắc? " nàng hỏi, cố gắng làm lệch đi sự chú ý của chàng. Tay nàng đẩy ngực chàng ra. " Bởi vì em ở đây. " Nàng cười run run. " Không, đó không phải là lí do... đó không phải... ới, Heath... "

Môi chàng đang ở đường cong cao nhất nơi ngực nàng, nàng có thể cảm thấy ngón tay chàng đang giặt những cái cúc áo của nàng

" Làm ơn, anh không thể... "

" Anh chỉ đang hôn em thôi. "

" Không, em không muốn... "

Nhưng môi chàng trượt xuống một inch, rồi một inch nữa, cho đến khi miệng chàng trên vùng da non mềm nhất của bầu vú. Nàng có thể cảm thấy núm vú nàng săn lại trong miệng chàng, phản ứng lại những cái vuốt ve nhẹ nhưng lông tơ của lưỡi chàng, và nàng rên rỉ trong cổ họng. Một sự đấu tranh khủng khiếp nổi lên trong nàng – điều này là sai trái, nàng không nên khuyến khích chàng, nhưng những gì chàng đang làm với nàng quá tuyệt để nàng có thể sớm từ bỏ. Những ngón tay nàng đan chặt lại trong mái tóc của chàng, chặt hơn khi nàng cảm thấy bàn tay chàng đang lướt dần trên cơ thể nàng. Một cách táo bạo, bàn tay chàng trượt xuống bên dưới váy nàng, úp tay lên ngực nàng và mon trón nụ hoa nơi đó bằng ngón cái.

Nàng tan ra trong một cơn mưa ấm áp, nặng nề của cảm xúc, sức nặng của chàng đang ở bên trên nàng, những cái mon trón nóng bỏng của chàng trên da thịt nàng, những bắp cơ cứng cáp, có thể nghiền nát nàng thì đang bao bọc lấy nàng một cách nhẹ nhàng, hơi thở thấp, hỗn hển của chàng, những mạch đập đang hoạt động điên cuồng.

" Đây là điển hình. " Heath nói khàn khàn. " để có một người đàn ông ham muốn em, Cin, hơn bất cứ thứ gì trên đời này... người có thể sát hại kẻ khác để có em "

" Anh phải dừng lại. "

" Chưa đâu. " Chàng chiếm lấy môi nàng trong một nụ hôn rất bỏng, và nàng suy nghĩ choáng váng, nàng sẽ ngừng chàng lại, sẽ ngừng chỉ sau một nụ hôn này thôi. Bàn tay thon thon của nàng trượt trên vai chàng, bám vào chàng chặt hơn khi chàng cúi xuống nữa và thì thầm tên nàng. " Lucy... Lucy của anh... Chúa tôi... anh muốn em đến nhường nào... " Bàn tay phủ lên ngực nàng một lần nữa, xoa nó một cách nhẹ nhàng. Những ngón chân nàng xoắn lại, người nàng nhún ra, nàng nằm một cách không thể tự chủ được bên dưới chàng và rên rỉ tên chàng. Trái tim nàng cầu xin chuyện này sẽ kéo dài mãi mãi. Nhưng khi nàng vừa quần quai bên dưới chàng, nàng nghe một tiếng thét sắc rõ của phụ nữ.

Giật mình ra khỏi lớp mù sương của khoái cảm, Lucy mở mắt ra. Môi nàng đỏ và sưng mọng lên. Nàng loạng choạng nhìn về phía nơi có âm thanh phát ra. Đứng cách chỗ họ chỉ vài feet, là Sally và Daniel, mặt họ đều trắng bệch.

Heath bật ra tiếng nguyên rủa và chồm dậy, kéo Lucy ra đằng sau chàng với một cử chỉ dứt khoát.

" Chúng tôi... chúng tôi đang tìm bạn... Lucy. "

Sally lấp bắp, bàn tay cô che trên miệng, sau đó cô quay đi và chạy khỏi đó, gây ra những tiếng rào rạt ồn ào trên nền lá.

Daniel không nói bất cứ thứ gì ngoài việc nhìn vào hai người ngồi đó, ấn tượng sốc của anh đang dần chuyển sang căm ghét. Khu rừng vẫn còn vang vọng tiếng ồn ào của đám lá. Đôi mắt nâu chưa xốt của anh bắt gặp đôi mắt xanh chế nhạo, rồi Daniel cười nhột nhột.

" Tao sẽ bắn một viên đạn vào giữa hai mắt mày. " Anh nói trong một giọng nhỏ. " Nhưng mày không đáng điều đó. "

Lucy vui mặt mình vào bàn tay, lắng nghe âm thanh khi Daniel bỏ đi. Trái tim nồng nàn trôi tuột khỏi nàng, để lại cho nàng lạnh lẽo, bệnh hoạn.

Lucy sẽ không bao giờ quên cái cảnh khổ sở trên đường về nhà, suốt trên đường, nhà Hosmer nhìn chăm chăm vào nàng mà không nói lời nào. Bà Hosmer che thẳng con nhỏ nhất của bà bằng hai cánh tay và nhìn Lucy với vẻ đe dọa, như thể Lucy là một mối nguy hiểm cho nền đạo đức nhà bà. Khi họ được bỏ xuống, Lucy ngồi một mình trong phòng khách trong khi cha nàng xuống dưới lầu để trông cửa hàng. Nàng không thể suy nghĩ một cách mạch lạc. Nàng chỉ đơn thuần là nhìn chăm chăm vào bức tường, sắp xếp lại từng miếng, từng mảnh của những chuyện vừa xảy ra, hết lần này đến lần khác. Nàng máy móc chuẩn bị bữa trưa và dọn bàn, chùi sạch dòng nước mắt đang tràn ra trên má nàng. Bàn chân của Lucas Caldwell vẫn luôn nhẹ nhàng trên cầu thang, như thể ông kinh sợ việc đối mặt với nàng cũng như nàng kinh sợ điều tương tự.

" Việc kinh doanh thế nào ạ? " Lucy hỏi bằng một giọng run run. Có một cảm giác hoàn toàn không thực về tất cả những chuyện này. Sao họ có thể nói về những thứ thông thường khi mà cuộc đời nàng hoàn toàn bị đảo lộn kia chứ.

" Chậm. " Lucas nói và ngồi vào bàn với một tiếng thở dài. Nàng quan sát ông khi ông ăn, và biết rằng nếu nàng động vào một mẫu thức ăn trong đĩa của nàng thôi cũng đủ làm nàng phát bệnh. Cuối cùng Lucas đặt cái nĩa xuống và bắt gặp đôi mắt sưng lên của nàng trong một cái nhìn cương quyết. " Biết những cảm xúc của con về Daniel, cha tin tất cả những cô gái trong thị trấn có thể vương vào chuyện này, ngoại trừ con. Không những thế, mà còn... "

Về mặt ông lúng túng và băn khoăn một cách nghiêm khắc. "Làm những gì con đã làm, trong khi toàn bộ người ở Concord chỉ cách đó vài yard." Lucy gật đầu, đặt bàn tay run rẩy lên trán, không thể nhìn vào ánh mắt của ông thêm nữa. "Cha ngạc nhiên vì hành động của con, không phải của anh ta." Cha nàng tiếp tục, cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi. "Ai cũng biết những gì con người miền Nam đó nghĩ về phụ nữ. Dĩ nhiên là anh ta có thể lợi dụng con, cho con một nửa cơ hội. Nhắc con rằng, anh ta có thể không xấu như những người miền Nam khác, nhưng anh ta có cùng một lỗi lầm giống như họ."

"Tại sao cha tại nói về anh ấy?" Lucy yêu cầu, dây thần kinh nàng đập bung bung đến mức nó sắp sửa nổ tung. "Con là người đang"

"Để cho cha nói hết cái đã." Lucas ngắt ngang, về mặt ông trở nên nóng nảy hơn dù giọng ông vẫn còn đủ bình tĩnh. Lucy nhanh chóng lặng đi, nhìn chăm chăm vào cái đĩa của nàng và vòng tay quanh người. "Ông Brooks vừa ghé qua sáng nay. Ông ấy nói rằng vợ và con gái nhỏ của ông ấy sẽ không làm ăn gì với cửa hàng nếu như con còn làm việc sau quây tính tiền, vì những ảnh hưởng của con với họ, và tất cả mọi người đều nghĩ như thế, Lucy."

"Rồi thì con chỉ đơn giản là không làm việc trong cửa hàng nữa thôi."

"Nhưng họ vẫn còn chống lại cha. Việc kinh doanh sẽ vẫn còn chậm nếu như con chưa làm đám cưới và trở nên đoan chính một lần nữa."

"Họ không có quyền để phán quyết con."

"Đúng là vậy. Nhưng họ sẽ làm, cũng giống như thế. Và những gì con đã làm, Lucy, gây hại cho cha và cửa hàng của cha cũng nhiều như nó gây tổn thương đến lòng tự trọng của con."

"Cha hẳn phải ghét con lắm." Nàng thì thầm, ước gì nàng vẫn còn là một đứa con nít để ông tha thứ dễ dàng những lỗi lầm của nàng cũng như ông từng một thời làm thế. Ôi, thời gian mà tất cả những lỗi lầm của nàng được cho qua chỉ với một vài lời khuyên, một đồng đô la hay một cây kẹo.

"Cha không ghét con, nhưng cha thất vọng về con. Điều cha quan tâm nhất lúc này là con sẽ làm gì. Nếu Daniel vẫn còn muốn con, gia đình cậu ta sẽ không đồng ý. Họ có cả một kho tự trọng trong nhà."

"Cái đó thì ổn thôi." Lucy nói đều đều. "Con sẽ chỉ là gái già như Abigail Collier. Con sẽ chỉ cần ở đây với cha."

"Lucy." Trong một giây, ông như thể không biết phải nói gì. Rồi ông hắng giọng trong cổ họng. "Nếu con ở lại đây, thì công việc kinh doanh của ta sẽ tệ đi. Ta không có khả năng chịu đựng mất mát kiểu đó."

"Cha nói thật?" nàng hỏi, đứng bật dậy từ cái bàn như vừa được tiếp thêm một nguồn năng lượng mới, nàng lau sạch mắt một cách giận dữ. "Những gì con đã làm tệ đến thế sao? Kinh tởm đến thế sao?"

Ông không nói gì. Ông nhìn vô cảm. Những đường nhăn quanh môi và mũi ông hẳn sâu. Lucy nhẹ nhàng ngồi xuống. Khuôn mặt nàng cứng đờ và lạnh lùng, như thể nàng được chạm ra từ đá. Ông đang sử dụng cửa hàng như một lời bào chữa. Sự chê trách của ông đối với nàng rõ ràng quá lớn, đến nỗi ông không còn muốn nàng ở với ông nữa. Ông không muốn phải đứng cạnh đứa con gái với danh dự bị vấy bẩn. Nàng chưa bao giờ cảm thấy cô đơn đến thế.

"Cha nói con không thể sống với cha nữa?" nàng nói thật chậm, "Vậy thì, ở đâu... cái gì... con sẽ phải làm cái gì?"

"Chúng ta có thể cố gắng tìm ai đó bên gia đình mẹ con ở New York, và gửi gắm con, nhưng ta nghi ngờ khả năng thực hiện việc đó. Bà ấy đã tách ra khỏi tất cả bọn họ khi lấy ta thay vì một người họ hàng của bà. Hoặc con có thể sống với dì và dựng con ở Connecticut."

"Ôi không! " Lucy thờ, lắc đầu. "Căn nhà của họ quá nhỏ. Và họ không có đủ khả năng tài chính... Ôi, chuyện này hoàn toàn không thể thực hiện được. Con rất thích họ, nhưng họ thì quá... nghiêm khắc..."

Nàng ghà nàng nhìn nàng một cách tiếc nuối.

"Con cần một sự giáo dục nghiêm khắc hơn." Ông nói. "Ta đã sai khi nuông chiều con quá nhiều. Ta đã nhận thấy điều đó bây giờ. Nhưng con là đứa con duy nhất của ta, và vì mẹ con, ta không muốn từ chối con bất cứ điều gì..."

"Làm ơn đừng nói về bà." Lucy bối rối, quay lưng về phía ông và vùi mặt mình vào chiếc khăn tay.

"Còn một sự lựa chọn khác." Lucas nói, lưỡng lự một lúc lâu trước khi tiếp tục. "Con có thể lấy ông Rayne."

Lucy xoay người lại và nhìn chăm chăm vào ông, choáng váng: "Cha vừa nói gì cơ?"

"Anh ta đến gặp ta chưa tới hai giờ trước, và đề nghị con làm vợ anh ta."

"Cha... cha đã gả con cho một kẻ ủng hộ Liên Bang?"

"Anh ta nói anh ta có thể chu cấp cho con. Ta tin anh ta."

Hơi thở rời bỏ cơ thể nàng. Trong một khoảnh khắc, toàn bộ những lời hứa về vật chất, những hứa hẹn hạnh phúc khi thành vợ của Daniel Collier treo trước mặt nàng. Họ có thể là cặp đẹp đôi nhất trong thị trấn, nổi tiếng và được ngưỡng mộ, với đủ tiền để ăn tối và vui chơi ở Boston, được mời tới những bữa tiệc lớn nhất, được chấp nhận bởi những con người lớn tuổi và được kính trọng nhất ở Concord này. Tất cả những thứ đó sẽ không bao giờ đến với nàng. Trở thành vợ của Heath Rayne? Họ sẽ khinh rẻ nàng, Sally có lẽ sẽ thông cảm và tiếc thương cho nàng, và nàng sẽ cảm thấy hèn mọn và

thu mình lại nhiều năm nàng được tha thứ vì đã tự làm nhục bản mình với một người miền Nam.

"Không. Con sẽ không làm thế." nàng nói với một vẻ gần như là hoảng loạn. "Cha không thể khiến con cưới anh ta, cha không thể bắt ép con..."

" Dĩ nhiên ta không bắt ép con." Lucas nói.

"Nói với anh ta là không. Con không bao giờ muốn nói chuyện với anh lần nữa. Nói với anh ta con sẽ không trở thành vợ anh ta, con vĩnh viễn không..."

"Ta đã nói với anh ta chúng ta sẽ đợi một vài ngày trước khi cho anh ta câu trả lời. Chờ đã, Lucy, và hãy nghĩ về những gì con sắp làm. Ta không nghĩ là con chưa nhận ra mọi chuyện sẽ như thế nào từ giờ trở đi."

Chỉ cần ít hơn 12 tiếng đồng hồ để tin đó lan ra trong cả thị trấn. Dù có là bạn tốt hay không, thì Sally có vẻ không thể giữ được mồm miệng của mình về chuyện đó. Lucy phải trốn trong nhà, mỗi khi nàng đánh bạo ra ngoài, nàng gặp những cái nhìn lạnh lẽo hoặc tọc mạch, hay tệ nhất, là những cái nhìn thương hại.

Nàng đã bị làm cho nhục nhã quá nhiều đến nỗi nàng bắt đầu trông đợi vào việc đó thay vì bất ngờ về nó. Những người đã quen biết nàng suốt cuộc đời của nàng và đã luôn luôn thân thiện với nàng, giờ phút này nàng như thể nàng đã tận tụy với một tội ác đáng ghê tởm. Nàng đã chẳng bao giờ tưởng tượng ra chuyện này kinh khủng tới mức nào.

Chẳng có lời nào từ Daniel, và Lucy bị giầy vò bởi những đêm không ngủ, tự hỏi về những suy nghĩ của anh dành cho nàng. Không thể, nàng tự nói với bản thân, anh không thể không cảm thấy gì về nàng, nếu như anh đã từng yêu nàng đến vậy. Có thể nàng sẽ làm cho anh hiểu, khi mà không ai trông có vẻ hiểu, vẫn còn chưa bị chiếm đoạt; nhưng có thật là mọi scandal đều xoay quanh chuyện đó không? Nàng bắt đầu nhận ra trong vài ngày tiếp theo là mọi người không loạn lên vì chuyện nàng còn trong trắng hay không. Không, sự thật là vì nàng đã bị bắt gặp với một người đàn ông miền Nam. Những vết thương xưa vẫn còn chưa lành lại, và vẫn còn sớm sau khi chiến tranh đã kết thúc để Lucy có thể được tha thứ cho những gì nàng đã làm. Không ai dám ra ngoài và nói điều đó, nhưng họ coi nàng như một kẻ phản bội, và đó là lý do tại sao họ lại cư xử với nàng như vậy.

Sau khi đã gần một tuần trôi qua, cha nàng làm một bài diễn văn dài trước nàng về việc ra quyết định. Mặc dù đó là một đêm lạnh bất thường, Lucy chạy ra khỏi nhà mà không trùm nón hay choàng khăn, gương mặt nàng trông quần trí và tái mét. Trước khi nàng có thời gian để nghĩ về những gì mình đang làm, thì nàng nhận ra nàng đã đứng trước ngưỡng cửa nhà Collier. Nancy, một hầu gái người Ai-len với đôi mắt xanh lục nhạt và mái tóc đen, cho nàng vào nhà và dẫn nàng vào phòng khách. Lucy ngồi đơn độc trong phòng khách sáng sủa, bị bao quanh bởi những đồ nội thất trang nghiêm bằng gỗ gụ. Mắt nàng dán chặt lên cánh cửa đóng, đằng sau nó, nàng có thể nghe thấy những tiếng thì thầm bị nén lại của nhà Collier. Cuối cùng thì Daniel bước vào, nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại phía sau anh. Có một chút nhẹ nhõm cho Lucy khi nàng thấy anh trông gượng gạo và trắng bệch như nàng. Đôi mắt nâu của anh, quá đôi trĩu mến, quá thân thuộc, giờ đây tối tăm và mờ đục.

"Em phải đến đây," nàng nói, giọng nàng run rẩy, "Em phải nói chuyện với anh."

Anh ngồi vào đầu bên kia của sofa, tư thế của anh cứng đờ. "Em luôn hiểu anh khá rõ," anh lầm bầm, "Anh nghĩ em biết anh cảm thấy như thế nào về chuyện này."

"Daniel," nàng thăm thềm, đông lại với nỗi sợ, "Thật dễ để có thể yêu một người trong những khoảng thời gian thích hợp, khi mọi thứ đều ổn và không có bất kỳ rắc rối nào... nhưng tình yêu thật sự... cái em nghĩ chúng ta có... tình yêu thật sự ở đó khi anh cần đến nó, khi mà tất cả mọi thứ thật... kinh khủng và..." Thình lình giọng nàng vỡ ra và nàng khóc nức nở, với những giọt nước mắt tức tưởi. Daniel không hề di chuyển. "Làm ơn đừng trừng phạt em nữa." nàng khóc, "Đó là một sai lầm tồi tệ, nhưng em rất tiếc về những gì mình đã làm. Em sẽ làm bất cứ điều gì anh nói, mọi điều anh nói, trong phần còn lại của cuộc đời em... Ôi Chúa ơi, em cần anh biết bao... Em cần anh giữ lấy em... Làm ơn, làm ơn... tha thứ cho em..." Nàng van nài trong cái giọng vỡ òa, xa lạ đó cho tới khi nàng nhận thấy bàn tay anh trên vai nàng. Nàng thốn thức vì cái chạm của anh, cố gắng đồ ập vào người anh vì sự nhẹ nhõm vô bờ, nhưng cánh tay anh khóa lại và giữ nàng tách ra khỏi anh.

"Anh rất tiếc cho em." Anh nói. Có gì đó chết chóc trong cái nhìn của anh. Giọng anh băng giá đến khủng khiếp. "Anh tiếc cho những gì em đã làm với chúng ta, và những gì em đã gây ra cho chính mình. Nhưng anh sẽ không cưới em vì sự thương hại đó, và đó là tất cả những gì anh cảm thấy về em lúc này. Anh đã từng muốn em trước kia, khi mà anh nghĩ em là... một loại người có thể chắc chắn được. Nhưng anh không muốn người phụ nữ mà em đã trở thành. Anh rất tiếc."

Mặc cho sự thống khổ của mình, nàng vẫn có thể nghe thấy sự dứt khoát trong giọng nói của anh. Sẽ không có những cuộc cãi vã. Sẽ không có bất kỳ sự tha thứ nào. Lucy chậm rãi kéo người ra khỏi anh, và đứng lên trên đôi chân run run. Anh cũng đứng dậy, với tay ra một cách tự động khi cả thân hình nàng lắc lư.

"Đừng chạm vào tôi." Nàng nói, cả hai đều sốc khi nghe tiếng the thé, giận dữ trong giọng nàng. "Giữ lấy sự thương hại của anh. Tôi không cần nó."

Nàng lao đảo quay lưng về phía anh và rồi bỏ chạy ra khỏi ngôi nhà như thể nó bị ám ảnh bởi quái vật. Chỉ có duy nhất một nơi để tới vào lúc này. Tâm trí nàng tràn đầy sự thinh lặng, tiếng lập cập bồn chồn khi nàng tập trung vào mục đích của mình.

Heath xuất hiện trước ngưỡng cửa căn nhà nhỏ khi nàng vừa đến bằng Dapper, con ngựa cái mà cha nàng đã tặng nàng từ rất lâu trước đây. Heath không hề lộ ra bất kỳ vẻ ngạc nhiên nào cho cái sự thật là nàng đang ở đây, và chàng không có bất cứ lời bình phẩm nào về việc nàng đang ở một mình. Có một sự tự do chắc chắn trong cái tình thế bị ruồng bỏ của nàng, Lucy nhận ra. Chẳng có vấn đề gì cho những việc nàng làm, những đôi chân mày không thể nhíu cao hơn nữa và những cái lưỡi thì tia lia hơn. Khi nàng bước vào căn nhà và ngồi trước ngọn lửa, sự liều lĩnh của nàng biến mất, để lại đằng sau một sự lạnh giá lạnh lẽ và đáng nguyên rủa, dội vào sự hổ thẹn và đau khổ đã nhen nhóm trong lòng nàng một tuần qua. Heath câm lặng ngồi đối diện trước nàng. Nàng cảm thấy mắt chàng, ước định và bình tĩnh, chiếu vào nàng, và nàng ngẩng mặt lên về thách thức.

Chỉ một tuần thôi cũng đã đủ để trau dồi một sự thay đổi dữ dội trong nàng, nhiều thay đổi hơn những gì nàng phải trải qua trong suốt cuộc đời nếu nàng không gặp chàng. Nàng đã sứt cân và vẻ ngoài rực rỡ mềm mại của nàng chỉ còn là một cơ thể hoàn toàn ốm o, mất sinh khí. Mặc cho những vết sưng khi khóc, khuôn mặt nàng rõ ràng là ốm đi. Đôi gò má đầy đặn ngọt ngào đã biến mất, làm cho đường viền cằm buồn bã của nàng nổi rõ hơn và xương gò má của nàng nhô lên hơn. Đôi mắt màu nâu đỏ của nàng bây giờ lập lòe một sự khắc nghiệt, đã trở nên xa vắng hơn sau những trận khóc dài. Đôi chân mày buồn bã của nàng xéch lên hơn bao giờ hết, và cái nhìn ngây thơ trẻ con đã biến mất mãi mãi, thay vào đó là một thứ gì quyền rũ hơn. (arestitng: có nghĩa là kiềm hãm, hoặc là lôi cuốn, quyến rũ. Em chọn nghĩa quyến rũ vì kiềm hãm thì nghe hơi kì. Nhưng mọi người thích hiểu sao cũng được. _RiRi_)

"Tôi muốn uống cái gì đó." nàng nói, lơ đãng nhận ra giọng nàng không còn nghèn nghẹt và bức tức nữa. Nàng cảm thấy hoàn toàn tốt hơn, như thể đến đây đã cho nàng sự tự chủ mà nàng đã thiếu trước đây. Biết chính xác thứ thức uống mà nàng cần, Heath đứng lên và nhanh chóng trở lại với một ít whisky. Lucy nhấp một chút và cuộn chặt tay nàng quanh cái ly trong khi chất lỏng thiêu đốt nàng từ bên trong. Lại thật – làm sao nàng có thể nhận thấy nó bùng cháy, thậm chí khi mà băng giá trong nàng vẫn chưa tan. "Tôi đã bị ghê lạnh bởi toàn bộ thị trấn trong tuần qua." nàng nói chua xót, nhấp thêm một chút rượu nữa và ho vì sự đau xé khi nói: "Mọi người tôi biết đều cố gắng làm lơ tôi đi theo cách này hay cách khác. Cha tôi nói với tôi rằng tôi không thể sống với ông được nữa. Việc kinh doanh... anh biết đấy." Nàng không đề cập tới Daniel. Sự thật là nàng đang ở đây làm cho những gì đã diễn ra giữa nàng và Daniel thật quá hiển nhiên. "Anh đã nói với tôi địa ngục là một nơi lạnh lẽo. Anh đã đúng."

Heath vẫn im lặng, lấy lên một que còi và quăng một khúc củi vào đống lửa, đổ đầy sự áp áp trong ánh lập lòe. Ánh sáng chiếu lên một bên khuôn mặt chàng, bỏ lại là bên kia, nơi có vết sẹo trong bóng tối. Chàng giữ vẻ mặt trống rỗng, không sẵn lòng bộc lộ những suy nghĩ của chàng cho nàng. Chàng biết ở đâu đó bên dưới vẻ ngoài thất bại của Lucy có một lượng khổng lồ giận dữ, và chắc hẳn không ít trong số đó đang hướng về chàng. Đó là một lớp vỏ bọc, chàng biết nàng tự ái khi phải nhận sự giúp đỡ của chàng. Nhưng cả hai bọn họ và tất cả mọi người đều biết chàng là lối thoát ra duy nhất của nàng, trừ phi nàng quay lưng lại, bỏ lại thị trấn của nàng, những người nàng quen, và toàn bộ cuộc đời nàng. Chàng đã có kinh nghiệm chuyện này khó khăn đến thế nào. Chúa ơi, chàng muốn nàng, nhưng không phải theo cách này – không phải với sự ghét bỏ của nàng, không phải vì lòng biết ơn và tôn kính mà nàng cảm thấy sau đó. Chàng muốn trời khó khăn, nhận ra thật khó để chấp nhận sự thật là chàng không thể có được những gì chàng muốn mà không có một nhúm chua xót quăng vào.

"Tôi đã nghĩ về lời đề nghị cưới tôi của anh."

Lucy tiếp tục, lắng nghe giọng nàng như thể một người nào đó đang nói.

"Nó buồn cười thật, phải không? Rằng anh là người duy nhất có thể cứu mạng tự trọng cuối cùng của tôi, sau khi nhìn thấy anh đã góp phần quá nhiều vào việc phá hủy nó. Nếu đề nghị vẫn còn đó, thì tôi chấp nhận. Nếu không, tôi sẽ tới Connecticut và sống với dì và dượng tôi. Tôi không quan tâm tới việc có hay không, vì thế đừng hành hạ bản thân vì lợi ích của tôi..."

"Không. Nghe có vẻ như ở đây đã có đủ sự hành hạ rồi," Heath nói, nhưng nàng từ chối để đáp lại sự sắc sảo của chàng.

"Vậy thì anh vẫn còn giữ đề nghị đó?" nàng hỏi.

Chàng ngưng lại, và nàng cảm thấy thời gian như vô tận trước khi chàng nói. "Chỉ khi em mặc một cái váy cưới màu trắng"

"Ồ, tôi cũng có ý định như vậy," nàng nói khắc nghiệt, "Đó là quyền của tôi... mặc dù mọi người trong thị trấn đều nghĩ màu đỏ máu sẽ đẹp hơn."

"Cinda..." chàng nói chậm rãi, mắt chàng kiếm tìm. "Em đang tự dâng mình cho người đàn ông đã hủy hoại em."

"Anh không đáng phải nhận toàn bộ lỗi đó tội." Lucy nói sau một quãng ấp úng dài. Rồi nàng uống cạn ly whisky, thứ đã giúp một ít cho cái tảng nặng nề trong cổ họng nàng, và lạnh lùng thêm vào, "Sau rốt, tôi đã không kháng cự hay la hét, đúng không? Đó là gánh nặng tội lỗi của tôi... anh có thể lãnh phần còn lại."

"Anh không tin vào gánh nặng đeo trên người suốt một cuộc đời... hay sự hành hạ." Heath nói, mắt chàng lấp lánh sự nhạo báng. "Nhưng vì em tin, nên anh nghĩ anh có sự ăn năn hối lỗi đủ nặng dành cho em."

Lucy cảm thấy vết đâm của bức bối. Nàng nhìn đăm đăm vào phần trống rỗng của cái ly trong tay nàng. Vậy là chàng biết nàng lấy chàng để tự trừng phạt chính mình. Nàng tự hỏi, không biết tại sao chàng đang cố chấp nhận chuyện này. Không có sự thương hại nào trong biểu cảm của chàng, chỉ có một dạng thích thú rõ ràng rành, và có lẽ một chút khó hiểu. Nàng cố gắng hình dung tương lai của nàng với chàng, toàn bộ cuộc đời không thể thoát ra, nhưng nàng không thể thấy được bất cứ thứ gì ngoại trừ bóng tối mù mịt. Và rồi nàng tự bảo mình tương lai cũng chẳng còn quan trọng nữa.

"Tôi muốn thêm chút gì đó để uống," nàng nói.

"Không, em yêu. Anh sẽ đưa em về nhà bây giờ, trước khi em nốc quá chén và chẳng nhớ chúng ta đã nói về cái gì"

"Tôi là một phụ nữ hoàn toàn trưởng thành. Tôi có thể quyết định tôi muốn thứ gì và tôi không muốn thứ gì, và nếu anh không muốn điều đó ở một người vợ, thì cứ quên cuộc thảo luận hôm nay như thể nó chưa từng có, vì tôi sẽ vượt qua khi bị kẻ..."

"Shhh." Chàng lấy cái ly ra khỏi tay nàng và giúp nàng đứng lên, cái chạm của chàng nhẹ nhàng và vững dạn đến khó tin. Nàng có một cảm giác kì lạ là chàng biết chính xác những gì đang diễn ra trong đầu nàng. "Đừng vứt bỏ tất cả luật lệ cùng một lúc, em yêu... vứt bỏ từng cái một thôi. Em có thể làm bất cứ điều chết tiệt gì mà em muốn sau khi chúng ta cưới nhau. Bây giờ, anh đưa em về."

"Bởi vì tôi muốn thế," nàng xù lông nhím chỉnh lại, giờ đã hoàn toàn mệt lử, "không phải vì anh bảo tôi làm vậy."

"Ừ, anh biết. " Chàng lịch sự nói, dẫn nàng hướng về phía cửa. Nàng có lẽ phải bảo chàng là đừng nên chiều lòng nàng, nhưng nàng chỉ chấp nhận điều đó vào bây giờ thôi, khi mà nàng cảm thấy khá dễ chịu vì được chiều chuộng, giúp đỡ và nói chuyện nhẹ nhàng. Heath là người duy nhất trong toàn bộ thế giới không nhìn vào nàng với tia đánh giá trong mắt, người duy nhất không cười nhạo và hau háu vào sự suy sụp của nàng. Dù chàng có là kẻ gây ra điều đó hay không cũng chẳng còn là vấn đề lúc này. Sự thật là, chàng biết toàn bộ sự việc, vì thế thật dễ chịu khi có ai đó tin nàng.

" Ôi, Chúa lòng lành... " Lucy mệt mỏi nói, lắc đầu, " Con sắp làm vợ một kẻ theo phe Liên Bang, không một người nhà Caldwell nào có thể chấp nhận chuyện này. "

" Em yêu, " Heath nói nhỏ, và hàm răng trắng của chàng lóa lên với một nụ cười gượng, " Nó không tệ bằng một nửa việc anh lấy một cô nàng Yankee

" Anh không phải đang lên kế hoạch trở về đó chứ? Em sẽ không đi đâu. Một trong những lý do em lấy anh là vì em muốn ở lại đây, anh cũng nên biết điều đó. "

" Không, anh sẽ không bao giờ quay lại. " Những ngón tay chàng khép chặt quanh bàn tay nàng với một cái siết chặt mạnh bạo. " Đó là một lời hứa mà anh không bao giờ phá vỡ. "

" Anh đang làm đau em. " Nàng nói, kéo mạnh cánh tay nàng, và chàng cũng buông nàng ra ngay lập tức.

Lucy xát vào chỗ đau và nhìn vào vai chàng, đang ở quá gần mặt nàng. Bất chợt, nàng muốn dựa vào nghỉ trên sự mạnh mẽ hấp dẫn của bờ vai ấy, có lẽ tự cho phép nàng khóc thêm chút nữa, tựa má nàng lên nhịp đập đều đặn của trái tim chàng, và trốn khỏi phần còn lại của thế giới trong vòng tay chàng. Nhưng đầu đó trong nàng có một nút thắt tự hào cứng rắn, ngăn nàng không được kiểm tìm sự nhẹ nhõm nơi chàng, và nàng níu lấy niềm kiêu hãnh đó một cách tuyệt vọng, nhận ra điều đó nọ nàng sức mạnh của chính nó. Nàng bắt đầu nhận ra lần đầu tiên, sự bất cân của nàng đối với người khác chỉ có thể bằng một nửa những gì nàng vẫn luôn nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Love, Come To Me* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Cái váy Lucy định mặc trong lễ cưới với Daniel chỉ vừa mới hoàn thành một nửa. Nàng đi tới nơi may váy và nhìn bộ áo chưa hoàn thành một cách hối tiếc. Họ đã thiết kế nó trở thành một tạo vật tinh tế cho cô dâu mà không cần phải tốn sức khi đi qua hai hàng ghế của Giáo xứ First. Nhưng bây giờ giấc mơ của Lucy về một cái áo choàng cưới hoàn hảo chỉ là "đá từng." Nàng vẫn có thể mô tả từng chi tiết của nó thật rõ ràng. Nó được làm bằng lụa trắng, được nhún nhẹ ở phía trước để lộ ra dáng người của nàng, phía sau lướt thướt vật áo dài và trang trí những bông hoa cam xoè tung. Nó có viền bằng vải tuyền đính pha lê, và váy ngoài được tô điểm bằng đường diềm kết hợp tinh tế giữa satin và pha lê. Màng che mặt bằng vải tuyền trắng, cài lên tóc nàng bằng cái lược vàng của mẹ nàng. Ôi, nó đẹp một cách đau lòng tới nhường nào, và người dân Concord sẽ ngưỡng mộ và ghen tị tới nhường nào.

Nhưng nếu nàng mặc thứ gì giống như vậy trong đám cưới với tên miền Nam, mọi người sẽ cười, còn nói nhiều hơn về sự tự trọng đã mất của nàng và trông nàng ngờ ngẩn đến nhường nào khi diềm trang hoa lá cành như một trinh nữ chưa hề bị xâm phạm. Điều đó làm phiền Lucy ngồi xuống với nhà thiết kế và tìm ra mẫu áo mới, thứ gì đó có thể may nhanh chóng và không quá tệ. Nhưng nàng sẽ chết trước khi mặc một trong những bộ đầm dài của mình trong đám cưới của chính nàng. Nàng vẫn còn tự trọng, bắt

kẻ người nàng cưới là ai.

Họ cuối cùng chọn được một mẫu bằng satin trắng đã may sẵn và sẽ hoàn thành nó với dải crep ở sau lưng và bó hoa trắng lộng lẫy mà Lucy đã gán cho cái danh "huy hoàng một cách tang tóc". Vì cha nàng khẳng khái rằng đám cưới sớm chừng nào tốt chừng đó, nên cái váy sẽ hoàn thành và được giao cho nàng trong vòng một tuần, vừa đúng lúc tổ chức lễ.

Tất cả đều xảy đến quá nhanh tới nỗi Lucy không có thời gian ngồi xuống và nghĩ về mọi chuyện. Thiệp mời phải được gửi, phục sức nhỏ và phải chăng cần đặt hàng, những thứ cần phải mua. Nàng làm tất cả, không có sự trợ giúp nào, cương quyết từ chối những lời đề nghị thư từ tình bạn với Sally và bạn cũ của nàng, cảm thấy cách duy nhất để vượt qua chuyện này là đứng đơn độc và độ với cả thế giới. Nàng không bao giờ tha thứ cho Sally vì đã ngồi lê đôi mách với mọi người về chuyện nhục nhã của họ, không, nàng cảm thấy tốt hơn khi nuốt giận vào hai hàm răng và nhai nó một lúc lâu.

Ngày cuối cùng của nàng ở ngôi nhà nàng lớn lên cả đời, Lucy băng qua đi lang thang từ phòng này sang phòng khác, mắt nàng chăm chăm vào những thứ đã trở nên thân thuộc và quý giá nhất đối với nàng. Hầu hết những thứ có thể mang theo đều đã được đóng vào rương và hộp, và đã được mang sang chỗ Heath bởi cha nàng. Căn phòng nhìn trống rỗng khi thiếu những đồ lật vật của và tài sản của nàng, và nàng thắc mắc cha nàng sẽ thế nào khi nhìn thấy thế này. Nếu ông nhận ra căn nhà trở trụi như thế nào khi thiếu nàng, ông sẽ không bao giờ nói như thế. Bản tính của ông không bao giờ nói những thứ như thế. Nàng ngừng lại trước bệ lò sưởi và nhìn vào tất cả những đồ lật vật trên đó. Một bức tượng sứ nhỏ đặt ở rìa và gần như sẵn sàng rơi xuống. Bức tượng cũ mang hình một phụ nữ mặc váy cổ, eo cao, guốc và khăn choàng của bà sơn lớp nhũ vàng đã gần như bong hết cả ra do thời gian và qua bao tay người. Vật này thuộc về mẹ nàng, Lucy nhận ra nàng không có thứ gì của mẹ để mang theo mình. Nàng ngập ngừng với tới, cứu bức tượng khỏi cái thế chông chênh và kiên quyết nắm chặt nó bằng nắm tay bé nhỏ. Cảm thấy như đang trộm một thứ nàng không có quyền có, Lucy gói nó lại trong khăn tay và cho vào xách tay. Anne Caldwell sẽ nghĩ gì về tất cả chuyện này? Bà có tan nát con tim khi con gái mình cưới một tên miền Nam? Có lẽ không. Anne đã rời bỏ gia đình mình để cưới người đàn ông họ không bằng lòng.

Lucy ngồi xuống bàn văn kiện của cha nàng, lo lắng nghịch một xấp giấy trong khi nàng cho phép mình nghĩ tới Heath lần đầu tiên sau nhiều ngày. Cả nhân nàng chưa nhìn thấy hay nghe gì về chàng kể từ cái đêm điên rồ một tuần trước khi nàng chấp nhận lời cầu hôn của chàng. Nàng thắc mắc không biết phản ứng của chàng như thế nào khi giúp cha nàng dỡ những rương và hộp của nàng xuống từ xe ngựa. Căn nhà nhỏ sẽ bị chiếm chỗ bởi những thứ nàng mang tới – đồ sứ men xanh – trắng, một cái chăn sáng màu, một khăn trải giường may tay rất khéo và những trang phục thêu nàng đã làm cho cái tủ trong mơ ở nhà Daniel. Một cái tủ lấm lạc trong mơ. Nàng ước gì mình dùng thêu những chữ C lớn, viết tắt của Collier lên mọi thứ.

Một suy nghĩ bất ngờ ập đến, và nàng kéo tờ giấy trên cùng từ xấp giấy. Nàng cẩn thận viết chữ Lucy Caldwell lên chính giữa tờ giấy, và ngay dưới đó, Lucy Rayne. Có lẽ là Lucy Caldwell-Rayne? Không, cách viết ngắn thì tốt hơn, gọn hơn. Đó không hẳn là một cái tên dở, nàng nghĩ khi nhìn đắm đắm vào mảnh giấy. Khi vò nát tờ giấy trong nắm tay, nàng gục đầu vào cánh tay và khóc.

Vào buổi chiều đám cưới của nàng, Lucy mặc cái váy cưới hồng-trắng của nàng đứng trước gương, xoay vòng vòng để nhìn chính mình ở mọi góc độ. Nàng đã dùng cả buổi sáng để mặc váy và chuẩn bị đầu tóc, nhưng không cái véo nào có thể mang lại sắc hồng trên gò má tái của nàng. Nàng không thể làm điều gì để có thể xuất hiện một cách rực rỡ hoặc hân hoan, không khi trái tim nàng chết lặng và toàn bộ cơ thể nàng chất chứa sợ hãi. Nàng nghe cha mình gõ cửa, ông luôn gõ thật nhẹ bằng một khớp ngón duy nhất từ tay ông.

“Vào đi ạ!” Giọng nàng căng thẳng. Sự lo lắng của nàng đã hoàn toàn vụn vỡ. Lucas mặc một bộ lễ phục màu nâu, bộ râu quai nón màu trắng của ông được chải chuốt cẩn thận và vuốt sáp sáng bóng.

“Trông con rất thu hút.” Ông nói.

“Con giống một phù dâu hơn là một cô dâu.”

Ông không nói một lời nào về giọng gay gắt của Lucy, thay vào đó là hơi nhún chân và trao cho nàng thêm một cái nhìn đánh giá nữa.

“Con có mang mạng che mặt không?”

“Con đã quyết định là sẽ không.”

Bây giờ thì nàng cực kì hối hận vì cái quyết định đó. Sẽ dễ chịu hơn khi khuôn mặt nàng được che lại, để nhìn tất cả mọi người và biết rằng họ không thể nhìn thấy khuôn mặt nàng.

“Như thế này tốt hơn.”

Lucas nhẹ nhàng đồng ý, đoạn xoay người và

“Chúng ta phải ra trong vòng 5 phút nữa.”

“Ồn thôi, con sẵn sàng rồi.”

Nàng nghe bản thân mình nói, trong khi giọng nói trong đầu nàng cứ không ngừng rung lên: Con chưa sẵn sàng! Chưa...

Nàng đã cùng đường. Không có thứ gì mà nàng nghĩ mình có thể làm ngoại trừ nghe theo phiên toà mà nàng dựng lên cho chính nàng. Nhưng rất nhiều người khác cũng làm những việc tương tự như thế này mà. Họ cũng cưới người mà họ không yêu, và nếu nàng không thể có được Daniel, nàng cũng không thể có được bất kì ai.

Khi họ bước lên một cái xe ngựa nhỏ để đi tới nhà thờ, Lucas háng giọng và nói với nàng bằng sự vụng về bất thường.

“Lucy... khi một cô gái lấy chồng, thì mẹ hoặc một người phụ nữ họ hàng sẽ nói với cô ấy về... về quan hệ hôn nhân. Không chỉ những gì mà con đã... trải nghiệm... có những điều mà một cô dâu cần phải nhận thức được. Ta tin con sẽ nhận lấy lời khuyên của ta và nói với Cha xứ về bất cứ câu hỏi nào mà con thắc mắc?”

Lucy nhận thấy khuôn mặt cha nàng thậm chí còn đỏ hơn cả nàng. Bây giờ thì ông hỏi nàng một câu như thế đấy, mười phút trước lễ cưới của nàng, khi ông biết nàng không còn thời gian để hỏi ông về những chuyện riêng tư mà ông ghét phải trả lời.

“Con đã nói với anh ấy rồi.”

Nàng nói, ánh mắt nàng rơi xuống bó hoa nh trên tay.

“Anh ấy đưa cho con danh sách một số trích đoạn trong kinh thánh, con đã đọc tới qua... Con nghĩ con biết mọi thứ rồi.. gần như vậy...”

“Thế thì tốt.” Ông nói với một sự nhẹ nhõm lộ liễu, và chủ đề đó nhanh chóng ngừng lại.

Lucy cau mày nhìn đóa hoa của nàng. Thật tình là, thánh kinh ghi không rõ ràng như những gì Cha xứ nói. Có rất nhiều đoạn với những lời khuyên “phải ngoan ngoãn” và “phải thụ thai”, và tất nhiên “phải chung thủy”. Song những thông tin thì thiếu đi sự rõ ràng mà nàng cần biết.

Nàng đã tự vẽ cho mình một kết luận về hôn nhân từ kinh nghiệm của chính nàng, vài cảm giác thông thường, và một vài mẫu kiến thức lượm lặt trong quyển Godey’s Lady.

Những câu chuyện ngắn được chêm vào giữa những đoạn “tán gẫu” và cột về thời trang đã cho nàng một vài đầu mối ở đây và có cả những gì cần được trông chờ. Ví dụ như đoạn ly kì trong “Tình trạng khó xử của Philomina”, trong đó, một anh hùng đã hôn Philomena với một sự nồng cháy mãnh liệt và “siết cô vào ngực anh”, sau đó “mang Philomina tới sự trải nghiệm thực sự của đàn bà”. Lucy có một ý tưởng xuôi tai về việc gì sẽ xảy ra với Philomina sau khi người anh hùng xiết chặt cô trong cánh tay. Sau rốt thì, đàn ông không tài nào che giấu được chuyện gì sẽ xảy ra với họ khi họ ôm bạn quá chặt và quá lâu. Nhờ vào Heath Rayne, nàng đã không chút nghi ngờ về việc gì sẽ xảy ra khi bắt đầu đêm tân hôn, nếu không nói đến lúc giữa và lúc kết thúc. Hình dung cả hai người họ một mình cùng nhau trong chiếc giường của chàng làm bên trong nàng nghẹn lại.

Cha xứ, người vợ mập mạp luôn tươi cười và cô con gái bé nhỏ của họ đang cùng Heath đợi chỉ ngay bên trong cánh cửa trước của nhà thờ. Lucy đi trước cha mình qua ngưỡng cửa và ngừng lại trước người chồng-tương-lai-gần của nàng, nhìn lên chàng với sự bối rối rất đẹp trai trong bộ đồ lạnh màu nâu vàng mà có cái vẻ, như tất cả những bộ đồ của chàng, đắt không tả nổi. Bộ đồ được cắt may cực kì tinh tế và vừa khít, nó có cổ áo thẳng với tay áo không có cổ tay áo một cách hợp thời trang. Tất cả đều hoàn hảo từ đỉnh mái đầu vàng sậm cho đến đôi giày bóng loáng trên chân chàng. Khó chịu hơn cả về ngoài hoàn mỹ đó là thái độ thư giãn của chàng, chàng trông bình thường như thể họ đang đi picnic! Cái cách chàng nhìn nàng tạo ấn tượng là chàng biết rõ nàng đang điên tiết tới mức nào và âm thầm thách thức nàng đi cùng với chàng đến hết lễ cưới. Minh cá là anh ta nghĩ mình sẽ quay bước đi ra như một con thỏ hèn, nàng nghĩ, và kiên quyết đưa cằm héch lên.

Khi tất cả họ bước tới trước nhà thờ trống không để lấy chỗ, thì rõ ràng là mọi người, trừ Heath, đang rất lo lắng. Thậm chí cha xứ Reynolds, người đã làm việc này hàng trăm lần, phải lấy kính xuống và chùi đi những giọt mồ hôi đọng trên mặt kính mờ.

“Có chuyện gì không ổn sao, thưa cha?” Heath hỏi thăm lịch sự.

“Ta... chưa bao giờ hành lễ cho một người miền Nam bao giờ.” Đó chính là chữa lỗi của Cha, thứ làm cho Lucy đột ngột tức điên lên. Vì Chúa, tại sao tất cả mọi người cứ phải gọi “người miền Nam” (Southerner) như thể nàng đang cưới một chủng tộc khác như thế?

“Ồn thôi.” Lucy đáp chua chát, “Con cho rằng họ dùng những lời lẽ nguyên tương tự chúng ta, thưa Cha, dù rằng có thể họ phát âm không giống ta.”

Heath phải dùng toàn bộ sự tập trung để ghim lại một nụ cười toe toét. Với một cô gái hưng hóng và được nuông chiều của New England, Lucy Caldwell đang làm khá tốt việc thẳng lưng lên và chứng tỏ dấu hiệu của một tâm trạng bình tĩnh. Chàng có một chút nhẹ nhõm khi nàng không để cho họ hạ thấp tinh thần mình, vì chàng không thể chịu nổi ý nghĩ về một cô vợ ngoan ngoãn và dễ phục tùng. Mặt khác, điều đó làm chàng thích thú trong một chừng mực nhất định khi biết nàng không như thế nào khi phải lấy chàng thay vì gã công tử bột bảnh bao từ một gia đình trọng vọng của nàng.

Nàng là một kẻ đạo đức giả bé nhỏ, chàng nghĩ với nụ cười dữ tợn. Nếu chàng xuất thân từ một gia đình Boston cổ kính, với một cái tên có uy tín, thì nàng sẽ bỏ Daniel Collier và nhảy vào chàng chỉ trong một phút. Sự cuốn hút giữa họ đã có ở đó từ lần đầu tiên họ gặp nhau, mặc dù cần phải làm một vài việc để nàng chịu thừa nhận nó.

Giờ thì Lucy đang nhìn chàng, thách thức chàng nói bất kì điều gì về thái độ đánh đá của nàng, nhưng chàng chỉ đơn thuần cười và nhún vai như thể chàng đã hoàn toàn phó mặc cho cách cư xử kì quặc của nàng Yankee.

Lucy níu lấy sự căm giận của mình cho những phút tiếp theo, nhận thấy nó giữ cho nàng không bận lòng vì những gì đang xảy ra. Cũng như cái váy cưới huy hoàng rút xuống còn một cái vò ngoài đơn giản hơn và lỗi thời hơn nhiều so với ban đầu, đám cưới tuyệt vời của nàng rút xuống còn một buổi lễ ngắn và gọn lẹ. Những lời lẽ nguyên được thốt ra, và rồi, những cái hôn được trao cho nhau trong suốt một lượt nhạc đầy say mê của chiếc đàn ống được chơi bởi vợ cha xứ. Lucy rõ ràng không có thời gian để nhìn kĩ cái dải băng vàng đặc xung quanh ngón tay nàng trước khi mà những ngón tay của Heath hướng khuôn mặt nàng lên. Chàng hôn phớt nàng.

Đó. Xong rồi. Giác mơ của nàng về Daniel đã ra đi vĩnh viễn. Lời cam kết của nàng đã dành cho một người đàn ông khác, và tay nàng đang được đặt trong cái nắm tay của một người lạ. Heath nhận lời chúc mừng của Cha xứ. Lucas Caldwell rời nhà thờ để quay cỗ xe ngựa lại. Lucy cúi người bên cô gái Reynolds nhỏ bé và trao cho cô bó hoa cưới, ngón tay nàng cọ vào bàn tay nhỏ bé và âm áp đang giữ chặt tay cầm hoa. Xong, nàng đứng thẳng lên và nhìn bà Reynolds, khuôn mặt tròn của bà bối rối với sự thương cảm lịch sự khi những gì được viết lên trong mắt Lucy.

“Một cô dâu không nên cau mày như thế, con yêu.” Bà từ từ thì thầm “Anh ta có vẻ như là một người đàn ông tốt, người sẽ làm nhiều việc cho con.”

Lucy cảm lạnh gật đầu, một tảng đau đớn dâng lên trong cổ họng nàng khi người phụ nữ tiếp tục.

“Cuộc sống không phải luôn là những gì ta trông đợi...”

“Con hiểu mà. Cảm ơn, bà Reynolds.” Lucy ngắt ngang một cách cực cần hơn nàng dự định, sự khiếm nhã của nàng đóng băng người phụ nữ trong im lặng. Bỗng nàng nhận thấy hơi ấm từ bàn tay của Heath, bàn tay đang siết chặt cánh tay trên nàng như một gọng kiềm. Khẽ nhăn mặt, nàng liếc nhìn lên chàng và phản đối, nhưng chàng đang hướng nụ cười duyên dáng vào bà Reynolds.

“Chúng tôi rất cảm kích sự tử tế của bà dành cho chúng tôi chiều nay, thưa bà.” Chàng nói trong cái giọng gió lửa dối đó, làm dịu đi sự khó chịu của người phụ nữ lớn tuổi.

Lucy không hiểu tại sao, chàng tự gánh lấy trách nhiệm, chẳng liên can đến chàng nếu bà Reynold nghĩ thế nào đi chăng nữa, không phải vậy sao?

“Chúng tôi sẽ không bao giờ quên những gì bà đã làm cho sự kiện này trở thành một kỉ niệm đẹp mà chúng tôi sẽ luôn ấp ủ.”

“Tại sao, ông Rayne...” người vợ cha xứ bối rối, vẻ mặt bà tươi lên một chút và có vẻ hài lòng, “Tất cả những gì tôi làm là chơi một bài thánh ca và làm chứng cho buổi lễ...”

“Và chúc phúc cho chúng tôi với sự có mặt của bà.” Heath trao cho bà một nụ cười tán thưởng, chậm rãi, mà không nghi ngờ gì đã dựng nên một ấn tượng tốt trong tấm lòng rộng lượng của bà Reynolds. Sau đó chàng xoay Lucy lại với một cú xoắn từ cổ tay và hướng nàng đi về phía lối đi giữa những hàng ghế

“Anh sắp làm thâm tím cánh tay em.”

Nàng rít lên dưới hơi thở, vẫy vẫy những ngón tay chàng cho tới khi chúng nói lòng ra. Chàng vẫn không bỏ lỡ những nhịp bước dài, tiếp tục kéo nàng ra khỏi nhà thờ.

“Anh sẽ làm thâm tím không chỉ cánh tay em nếu em không hạ hỏa trong người. Nếu em có một cái xà beng để đánh anh, Daniel, hay cha em, thì đó là một chuyện, nhưng em không cần phải oán giận vài người phụ nữ lớn tuổi chỉ vì họ cố đồ dành tâm trạng em...”

“Xà beng để đánh à?” Lucy khinh khỉnh lặp lại. “Ý anh là tranh chấp đó hả?”

(Heath dùng từ “crow to pluck”: xà beng để đào, xới, còn Lucy dùng từ “bone to pick”: dùng xương để xia. Hai cụm từ đều có nghĩa là tranh chấp với nhau.)

“Yankee như em thì xia bằng xương, nhưng người miền Nam của Mason Dixon chúng tôi thì dùng xà beng để đào.”

“Hiện tại thì chúng ta không phải người miền Nam của Mason Dixon.”

Họ ngừng lại trước xe ngựa, đôi mắt xanh và đôi mắt nâu gặp nhau trong khoảnh khắc sự kích động cộng nhau côm cốp. Từ từ, cái liếc mắt của Lucy dò đi, “Chúng ta có về nhà bây giờ chưa?”, nàng hỏi nhỏ.

“Anh nghĩ tốt nhất thì ngừng lại ở một quán trọ bên đường để dùng bữa tối.”

“Em không đói.”

Heath thở dài, sự nhẫn nại của chàng mòn vẹt đi. Chàng lùa một bàn tay vào mái tóc ánh kim của mình, làm nó rũ xuống trán chàng trong một sự lộn xộn lôi cuốn.

“Cinda... Vì đây là ngày cưới duy nhất mà cả hai chúng ta có thể có, nên hãy cố làm những điều tốt nhất cho nó. Chúng ta sẽ tới quán bên đường, có một bữa tối thư giãn với một hay hai ly rượu và khi chúng ta trở về Concord, tất cả hành lý đều được dỡ ra rồi...”

“Bối ai?”

“Bối một người phụ nữ tên Colleen Flannery và cháu của bà, Molly, anh đã thuê họ lau dọn và rửa chén vài lần một tuần. Họ sẽ tới vào ngày mai và gặp em.”

Lucy gật nhẹ, và để chàng giúp nàng trèo vào xe ngựa. Bây giờ thì buổi lễ đã kết thúc. Lucy mệt, thần kinh nàng căng ra, và thậm chí còn nặng hơn những gì nàng cảm thấy ban sáng. Nàng cố gắng hết sức để duy trì cuộc đối thoại, nhưng chỉ một lúc sau là họ sa vào sự tĩnh lặng không lời.

Phần tiếp theo của buổi tối trở thành một vết nhơ khi sự im lặng giữa hai người kéo dài suốt bữa ăn tối, chỉ bị phá vỡ khi đưa ra những yêu cầu món ăn từ thực đơn và chuyển cho nhau một lọ muối. Tuy nhiên, sau li rượu thứ hai, lưỡi Lucy giãn ra một chút để nàng hỏi những câu hỏi đang làm phiền nàng suốt.

“Anh có dự định viết tiếp một cuốn sách không?” Nàng hỏi.

“Chưa bao giờ có ý định. Sao em lại hỏi chuyện đó?”

“Ừm... tiền để chúng ta có thể sống, ý em là, tiền viết cuốn sách đầu tiên của anh không thể cứ còn mãi, nên em nghĩ để kiếm thêm tiền, anh phải...”

“Oh.” Đôi mắt ngọc lam của chàng lập loè một tia thích thú đột ngột. “Cin, một người đàn ông nên thử sống bằng nghề viết lách chỉ khi anh ta không đáng giá sự xa xỉ là ba bữa ăn một ngày.”

“Nhưng cuốn sách của anh là một thành công.”

“Đúng. Nhưng tất cả tiền mà anh kiếm được từ nó không đủ để ta sống trong một tuần.”

Hàm nàng trễ xuống vì ngạc nhiên. Cha nàng nói Heath có thể chu cấp đủ cho nàng! Trong đầu nàng chưa bao giờ nghi ngờ điều đó, không khi mà tất cả quần áo của chàng đều lịch lãm và thái độ của chàng luôn nằm ngoài sự lo lắng.

“Nhưng em luôn cho là thế... Vậy thì, anh làm gì để sống?”

“Sau khi chiến tranh kết thúc, anh bán một vài mảnh đất có giá trị mà cha anh để lại và có vài cuộc đầu tư. Một trong số đó có vẻ rất triển vọng là sẽ sinh lợi nhiều, nhiều hơn cả đủ để cung cấp cho chúng ta một cuộc sống thoải mái. Em đã bao giờ nghe tới xe lạnh chạy trên đường ray chưa?”

“Chưa.” nàng nói, thư giãn với sự nhẹ nhõm đột ngột. Đất. Khoản đầu tư. Những từ đó có nghĩa là

“Đó là cách mà những nhà buôn lớn trên biển làm tăng doanh thu của họ lên mười lần, đóng gói rau và trái cây của họ lên xe có nhiệt độ thấp và gửi chúng xuống đường tàu tới những nhà phân phối lẻ lớn hơn, vòng qua khâu trao tay giữa những lái buôn nhỏ...”

“Nhưng điều đó đẩy rất nhiều người ra khỏi các mối làm ăn.”

“Đúng, nhưng điều đó không giúp được gì, đặc biệt khi họ đang đứng ngáng trên con đường của sự phát triển.”

“Anh nghe thật nhẫn tâm! Anh không thấy tội lỗi vì chuyện đó à? Không thấy phải chịu trách nhiệm cho những người bị anh làm cho mất việc à?”

“Anh phải biết là em sẽ lên tiếng giằng dụa về chuyện này.”

Heath nói, và cười nhẹ.

Nhưng khi nàng tiếp tục liếc nhìn chàng trong bộ dạng nửa kính sợ, nụ cười của chàng biến mất, nét mặt chàng trở nên điềm tĩnh và tàn nhẫn cùng một lúc. Chàng hoàn toàn không thấy ăn năn. Lucy nhận ra, và trong một phần giây, nàng gần như đã sợ chàng. Chàng là cái thứ gì vậy kia chứ?

“Không, anh không cảm thấy tội lỗi”, chàng nói, “Anh không thích đá người khác khỏi công việc nhưng anh có một sự ưa thích kì lạ là ngủ với một cái mái nhà ở trên đầu.”

“Nhưng những người đó...”

“Đó là những gì chiến tranh đã làm... Nó thức tỉnh những yêu cầu cải tiến và thích hợp. Một số trong chúng ta trôi nổi tới tận đỉnh trong khi số còn lại chìm xuống tận đáy. Và cóc cần biết anh phải làm những gì để giữ không bị chìm, tất cả vẫn tốt hơn là chết đuối.”

“Một số người đàn ông thì chết chìm còn hơn là đánh mất sự chính trực của mình.”

Lucy nói, sự khiển trách len lỏi trong giọng nàng. Đôi mắt xanh của Heath hóa băng, làm chạy một con run suốt dọc xương sống nàng.

“Em sẽ ngạc nhiên, bà Rayne, về lượng thông tin mà em không biết về đàn ông và tính chính trực của họ. Bao gồm cả sự thật về những gì mà Daniel đáng yêu của em đã làm trong suốt chiến tranh, nó có thể làm em nôn hết trong dạ dày ra đấy.”

“Em chưa nói một lời nào về Daniel.”

Nàng nóng nảy nói, nhưng cả hai người họ đều biết là nàng đã nghĩ đến Daniel.

“Anh sẽ tha thứ rất nhiều cho em.” Heath nói, nhìn chăm chăm xuống nàng một cách thụ động. “Nhưng anh sẽ không để em ngồi đó và đánh giá anh... hay là làm những cuộc so sánh.”

Sau đó họ hoàn toàn không nói lời nào, nhưng sự im lặng này, lạnh và không thể phá vỡ, thì tệ hơn cái trước đó nhiều.

Sau khi bữa cơm tối kết thúc, họ trở về Concord lúc tối muộn. Lucy có một vài phút một mình lên giường. Cẩn thận, nàng cởi váy ra và cất nó đi. Tất cả cử động của nàng đều chậm, như thể nàng đang ở giữa một cơn mơ. Nàng vụng về tháo cái nịt ngực và lặc người khi một luồng khí lạnh băng xát tới tận đáy phổi của nàng. Nút lấy trụ giường, nàng tựa má vào đó và nhắm mắt lại cho đến khi cơn choáng váng qua đi.

“Cinda?” Nàng bắt đầu phản ứng lại với giọng Heath và mắt nàng mở to ánh sáng. “Em ổn chứ?” chàng hỏi, bước từ ngưỡng cửa đến bên giường. Giương mắt nhìn trai của chàng đang đầy sự quan tâm. Thả cái trụ giường ra, nàng bước lùi một hay hai bước gì đó, những ngón chân trần của nàng rút vào tấm thảm bên mềm.

“Em ổn.”

Nàng nói dè chừng, vòng những cánh tay run rẩy của mình quanh eo. Nàng nhận thấy, một cách không thể chịu nổi, sự thật rằng chàng đang đầy đủ quần áo trong khi nàng chỉ mặc độc cái quần đùi lót và cái coocxê ngoài nhún nhún đã bị chà xát bên dưới cái áo nịt suốt cả ngày.

“Em không biết anh sẽ lên đây sớm thế. Em không có thời gian để... sẵn sàng.”

“Anh không biết em cần bao nhiêu thời gian.”

“Ừm.” nàng nói không thoải mái, “sao anh không rời đi và quay lại trong vài phút nữa. Trong lúc đó, em sẽ tìm được váy ngủ và...”

“Tại sao anh không thể ở lại?”

Chàng đề nghị nhẹ nhàng, đã hoàn toàn nhún người ra khỏi cái áo khoác. Nàng nhìn như thôi miên khi chàng gỡ giày ra. “Nó sẽ dễ dàng hơn, Cinda, chúng ta không quá quan trọng hóa vấn đề này.”

“Em không thể... bình thường... vì chuyện này...”

“Chẳng có gì phải hốt hoảng cả. Nhớ rằng, anh đã từng nhìn thấy em mặc ít hơn thế này nữa kia.”

Xoay người đi, Lucy tránh nhìn cái cảnh chàng đang cởi đồ. Tay nàng lần lên dây của cái coocxê ngoài nhưng sau đó nàng cứng người lại, không, nàng không thể cởi nó ra trước sự quan sát của chàng. Chàng đang trông đợi nàng khỏa thân bây giờ sao? Dưới sự quan sát của chàng? Hay tệ hơn là chàng đang khỏa thân lúc này? Và nếu chàng như vậy, nàng sẽ nhìn ở đâu, nàng phải nói gì? Điều này còn tệ hơn gấp trăm lần những gì nàng đã tưởng. Ôi tại sao, tại sao không ai nói với nàng là phải làm gì? Chắc chắn phải có một cách gì đó cho mọi việc, chưa ai từng cảnh báo nàng về sự lúng túng khủng khiếp như khoảnh khắc này. Cầm lặng, đông cứng và run cầm cập, nàng đứng đó trong khi đầu nàng chạy đua với một vài phương án hành động. Ah, nàng vẫn chưa lấy những cây kẹp ra khỏi tóc nàng. Điều đó sẽ cho nàng thứ để làm trong vòng một hay hai phút. Dò dẫm những cái kẹp vẫn trên đỉnh đầu, nàng nghe thấy hai hay ba trong số chúng rơi xuống sàn, cùng lúc đó nàng nghe thấy bàn chân trần của Heath đến gần nàng.

“Đây. Để anh.”

Những ngón tay chàng, trượt một cách sở hữu xuyên qua mớ tóc màu hạt dẻ, quét qua mái tóc mượt của nàng và ung dung lấy những cây kẹp ra. Miễn cưỡng, Lucy quay lại để đối mặt với chàng. Chàng vẫn còn mặc quần, cảm ơn Chúa, nhưng không có cái áo, trông chàng lớn hơn, có vẻ đe dọa hơn là nàng mong đợi. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy làn da trần nhiều như thế cùng một lúc, và tất cả chúng sạm lại trong một màu nâu ngăm tối, điểm bởi sẹo ở nhiều nơi. Đường nét thon gọn của eo chàng dần mở rộng ra ở vòm ngực mạnh mẽ và bờ vai. Một góc môi chàng cong lên trong một nụ cười nửa miệng khi chàng nhìn xuống nàng. Không có đôi dép có gót đi trong nhà mà Lucy yêu thích, nàng chỉ cao tới vai chàng. Nàng ghét phải cảm thấy lùn tịt trước chàng, ghét phải nghiêng đầu quá nhiều ra phía sau khi nàng cố tìm gặp đôi mắt chàng. Nàng ước chàng gần với chiều cao của Daniel hơn. Oh, những người đàn ông to lớn và những người phụ nữ bé nhỏ không đồng nghĩa với việc ở bên nhau! Nếu Heath giữ nàng trong cánh tay ngay lúc này và ôm chặt nàng như Daniel có thể sẽ làm, mũi nàng sẽ cọ vào khoảng giữa ngực chàng. Bàn tay to lớn của chàng đặt chắc chắn trên vai nàng, ngón tay cái chàng vuốt ve đường nét của xương đòn nàng.

Lucy tập trung vào chỗ cuối cổ họng chàng trong khi nàng cố buộc mình yên, nhưng sự gần gũi với chàng vẫn ngọt ngào. Nàng muốn gạt tay chàng ra, giật người ra khỏi chàng và chạy đi. Sự căng thẳng của nàng gộp lại thành một nút thắt lớn, quá chặt và căng lúc căng không thể chịu đựng nổi. Khi bàn tay chàng trượt xuống eo nàng, nàng kéo người ra khỏi chàng trong một hơi thở hỗn hển, xoay tròn và giấu khuôn mặt nàng vào đôi bàn tay. Toàn thân nàng căng ra trong khi nàng biết được ý nghĩa của những động chạm từ chàng.

“Em không thể.”

Nàng nói một cách bất hạnh.

“Em không thể chịu đựng điều này. Không phải bây giờ... làm ơn, hãy cho em một vài ngày, một tuần hoặc hai cũng được, để em quen với việc này, để em một mình. Em không muốn anh chạm vào em. Em lẽ ra không nên cưới anh, em thậm chí còn không biết anh. Em lẽ ra không nên, nhưng em đã không nghĩ rằng...”

Nàng ngừng lại giữa câu, thở hào hển trong nỗ lực kiểm soát lại bản thân.

Khi Heath phá tan bầu không khí im lặng, giọng chàng chậm và trầm lắng, “Oh, Cin...” Chàng thở dài. “Hai ta đều có nhiều thứ để học. Đến đây.”

Từng bước một nàng bước lại về phía chàng, mắt nàng dán chặt xuống sàn nhà. Vô thức, nàng chùn lại trước cánh tay chàng đang vói tới nàng. Cánh tay chàng khép lại quanh nàng, và chàng kéo nàng sát vào cả thân người chàng, nơi đang ấm áp một cách kì lạ so với thân thể đang đông thành đá của nàng. Lucy nghĩ nàng sẽ chẳng bao giờ có thể thôi run rẩy. Khi chàng cảm thấy sự miễn cưỡng cứng nhắc của nàng, chàng thì thầm một cách êm ả vào tai nàng, như thể chàng đang dỗ dành một con thú nhông nhèo.

“Thư giãn... thư giãn nào... Sẽ ổn cả thôi, cưng của anh... không có gì phải sợ cả...”

Chàng không làm gì khác ngoài ôm lấy nàng, và nàng dần dần thư giãn, dựa vào chàng khi sự ấm áp của chàng thấm qua làn da nàng, chảy vào trong nàng theo một dòng chậm rãi. Nàng đặt lòng bàn tay lên vòm ngực rộng và cứng cáp của chàng và tựa mặt nàng lên đó để nàng có thể cảm thấy nhịp đập đều đặn của tim chàng trên khuôn mặt nàng. Nàng cảm thấy môi chàng sát nhẹ lên tóc nàng. Thật tuyệt khi được bao bọc trong vòng tay vững chãi của chàng, được tựa hẳn vào chàng và biết rằng chàng hoàn toàn có sức mạnh để dễ dàng chống đỡ cho nàng.

“Anh biết điều này khó khăn với em đến nhường nào,” chàng thì thầm, vuốt ve tấm lưng nàng ở bên dưới suối tóc màu hạt dẻ. “Nhưng điều tệ nhất đã qua.”

“Không đâu.” Nàng nói trong một giọng bị bóp nghẹt, “Có thể với anh thì đúng, nhưng không phải với em.”

“Điều cuối cùng mà anh có ý định làm là đe dọa hoặc làm tổn thương em...”

“Vậy thì hãy cho em chút thời gian,” nàng van nài, “Một tuần, một tháng, để em có thể...”

“Em nghĩ chuyện này sẽ dễ dàng hơn nếu chúng ta đợi một tháng ư?” chàng hỏi dịu dàng, “Em sẽ càng kính sợ nó qua mỗi ngày.”

Một cách bất thường nàng bám vào chàng trong sự hỗn loạn của nàng. Heath chờ cho tới khi rõ ràng là nàng sẽ không trả lời. Cánh tay chàng nói ra, bàn tay chàng tới chỗ đường viền áo coocxê ngoài của nàng, và không cho nàng cơ hội nào để từ chối, chàng kéo nó lên qua khỏi đầu nàng trong một cử động dứt khoát.

“Đèn...” Nàng bắt đầu, nhúc nhích nhận thấy ánh sáng vàng đang tắm trên khuôn ngực trần của nàng.

“Anh muốn nhìn em.” Chàng nói, đôi mắt lam thoảng ánh lục của chàng bắt ngờ loé lên hơi nóng. “Và anh muốn em nhìn anh.”

Chàng chống một đầu gối lên giường, và kéo nàng nằm dọc theo tấm nệm. Những ngón tay chàng xòe rộng trên bụng nàng nhẹ nhàng như một tia nắng. Môi chàng chạm vào môi nàng... chỉ là một chút vuốt ve, điềm tĩnh và kiên quyết hơn, và vỗ về nàng mở đôi môi ra cho chàng. Mùi vị của chàng đọng đầy trong những giác quan của nàng. Nàng cảm thấy những chuyển động chậm chạp, đầy kích thích của lưỡi chàng trên lưỡi nàng, và nàng choàng cánh tay quanh cổ chàng, tìm kiếm một sự giải thoát cho nhu cầu thể xác nguyên sơ. Những ngón tay chàng siết lấy eo nàng, gấp rút kéo xuống hông và hai chân nàng.

Đầu óc nàng mê mẩn, mờ mịt, chỉ biết đến miệng và bàn tay chàng. Chàng hôn nàng chậm rãi, không gấp gáp, và có vẻ như nàng càng hăm hở chìm sâu vào những động chạm, thì chàng lại càng lưỡi biếng hơn, làm cho nàng phải hành động, làm nàng phải kiểm tìm nụ hôn trốn tránh của chàng cho tới khi nàng run lên trong sự thất vọng và những ngón tay nàng luồn trong mái tóc rối tung của chàng, giữ đầu chàng yên đó. Cười khúc khích, Heath thưởng cho nàng một nụ hôn dài, ti mỉ, lưỡi chàng ngập sâu vào trong miệng nàng. Đầu đó ở đáy ý thức của Lucy là sự nhận thấy bất ngờ rằng nàng không những muốn nụ hôn của chàng tiếp tục mà nàng còn thêm khát sự động chạm của bàn tay chàng. Những điều chàng đã làm trước đó, nàng muốn thể một lần nữa. Nàng muốn chàng thêm nữa.

Miễn cưỡng kéo người ra, Heath để nàng lột hết phần trang phục còn sót của chàng. Lấy lại thăng bằng, Lucy bắt đầu kéo cái chăn mỏng ở chân giường, theo bản năng, che lại cơ thể đang khỏa thân của nàng. Nàng nghe thấy tiếng quần chàng rơi trên sàn nhà, và nàng nhắm mắt thật chặt khi chàng leo lên giường với nàng. Giọng chàng rất gần ở tai nàng.

“Cin, nhìn anh... Em không có chút hiểu kì nào à?”

Làn mi dài của nàng e dè mở ra và gặp đôi mắt chàng, đang lập loè niềm thích thú một cách ranh mãnh.

“Không hẳn, không...”

Chàng cười toe toét, “Em có.” Chàng khẳng khái.

“Em chỉ là quá cứng đầu để thừa nhận nó...”

“Cứng đầu? Em...”

“Đừng liếc nhìn anh như thế, em yêu... nó làm nguội người đàn ông đi còn nhanh hơn cả nước đá.”

“Tốt.” nàng đáp, cố gượng vịn người ra khỏi chàng, thấy phiền về cái cách chàng xua đi khung cảnh mơ màng nhẹ nhàng. “Và ngừng cười nhạo em như thế đi, chẳng có gì vui nhộn trong tất cả chuyện này.

“Yên nào.”

Chàng ghim nàng xuống một cái hôn lên mũi nàng, bắt mình ngừng nụ cười trong khi đôi mắt chàng vẫn còn lập loè. “Em không thích tự cười nhạo mình.” Chàng nhận xét nhẹ nhàng. “Em nên học điều đó.”

“Tại sao?” Nàng hỏi gặng trong một giọng ghen lại. “Anh cười nhạo đủ cho cả hai ta rồi mà.”

Chàng hôn lên mọi góc ngách của miệng nàng, sau đó nhắm dãi tai nàng và phần hóm ở sau nó, thì thầm rằng nàng chỉ hiểu được một phần nhỏ xíu những gì chàng đang nói. Chàng bảo nàng thật xinh đẹp và chàng muốn nàng, chàng quá cảm dỗ và quyến rũ đến nỗi con giận của Lucy nguội đi hoàn toàn, và nàng xoay mình lại với chàng, bị cảm dỗ bởi sự dịu dàng của chàng. Tay chàng khum trên ngực nàng trong một cử động vuốt ve nhẹ nhàng, và những đầu ngón tay chàng bắt đầu nghịch với đỉnh nhọn đang cứng lên. Sự khoái lạc dường như tuôn ra từ bàn tay chàng, tuôn vào cả người nàng, khoái lạc thật chói bóng và gọn sóng đến nỗi nàng trôi trong nó.

“Rất e thẹn.” Heath lăm bắm nơi một bên cổ nàng, “Em có một bàn tay thật đẹp. Anh muốn nó ở trên người anh.”

“Ở đâu?” Nàng hồn hển, do dự chạm vào vai chàng.

“Tất cả mọi nơi.”

“Em không biết cách...”

“Làm bất kì điều gì em muốn.”

Chàng dỗ ngọt, giữ kiểm soát trong sự say mê cuồng nhiệt của chàng bằng một sự cố gắng không tương. Nàng đánh liều trượt tay xuống ngực chàng và lưng chàng, những ngón tay nàng nghiền cứu sự đối x của những cơ bắp trên người chàng, rắn chắc như thép trần và đường cong dài, hóm xuống của xương sống chàng. Nàng ngừng lại khi chạm tới chỗ nghiêng nơi hông chàng, đỏ mặt bởi sự trộn lẫn giữa e sợ và không chắc chắn. Lăm nhăm khúc khích, Heath nắm lấy bàn tay nàng, xoay mu bàn tay nàng áp vào lòng bàn tay chàng.

“Heath...”

“Đừng kéo bàn tay ra.”

“Em không thể...”

“Không có rào cản nào giữa chúng ta.” chàng nói, “Không phải trong căn phòng này, không phải bây giờ. Không có những bức tường... không có gì bị cấm cản... không có gì phải sợ, không có gì phải trốn... không có gì để mất.”

m thanh của nhịp tim nàng đang vang như sấm, như sóng vỗ vào bờ bên tai nàng. Run lên, nàng để chàng hướng bàn tay mình xuống dưới. Đầu tiên, những ngón tay nàng xát nhẹ vào lớp lông dày, rồi nhiệt độ không thể tin được và sự cương cứng của chàng nằm trong lòng bàn tay nàng. Heath hít sâu vào, ngừng thở và rồi thở ra một hơi dài căng thẳng. Những ngón tay mảnh khảnh của nàng chu du khắp chiều dài của chàng, khéo léo khám phá, ngưng lại khi nàng cảm thấy ngọn lửa bùng lên và sự xáo động nàng gây ra trong chàng, bắt đầu lại chậm hơn, khi sự ngượng ngịu vụng về của nàng được thay thế bởi sự tò mò. Nàng mơ hồ sững sờ trước nhận thức rằng nàng không hề thấy phiền khi chạm vào chàng như thế này. Nó thật lạ lẫm và thân mật, nhưng thú vị một cách kì lạ. Nàng mong trốn chàng tảo bạo hơn.

“Em có đang làm đúng không?” Nàng hỏi, hơi thở nàng ấm áp trên cổ chàng, và chàng rung mình.

“Chúa ơi, có.” Chàng cười nhưng âm thanh đó chỉ là một âm thanh trầm đục từ đáy cổ họng. “Em đang bác bỏ tất cả những câu chuyện từng nghe về phụ nữ Yankee.”

Chàng bắt lấy eo nàng và kéo những ngón tay kiếm tìm của nàng ra khỏi nguồn gốc của cơn thèm muốn tội bậc nơi chàng.

“Chỉ một phút thôi.” Chàng nói trong hơi thở, xoay người chàng trong khi bàn tay chàng kiềm chặt sự chiếm hữu ở bàn tay nàng.

“Có gì sai sao?”

Heath nâng bàn tay nàng lên môi, hôn mỗi khớp ngón tay.

“Không. Nhưng nếu em cứ tiếp tục như thế, đêm nay sẽ kết thúc sớm hơn nhiều so với những gì anh đã hoạch định.”

Nàng nâng người lên trên một khuỷu tay, và nhìn xuống chàng. Sự dè dặt của nàng bắt đầu toả ra nhanh chóng khi nàng cảm thấy sức nóng từ ánh nhìn của chàng xuyên khắp người nàng. Những động chạm nhẹ nhàng của chàng làm dịu đi sự bối rối đông đày của nàng.

“Ý anh là gì?”

“Quanh em anh không còn khả năng kiểm soát, không còn gì hết.”

“Điều đó... điều đó tốt mà, phải không?” Nàng thăm thẳm.

“Oh, đừng cười như thế!” chàng rên rỉ, “Em đang làm điều này tệ hơn đấy.”

Trong một cử động thỉnh linh chàng ôm choàng lấy nàng, lẫn mình lại như một con mèo. Đôi chân chàng nằm chắc chắn giữa hai chân nàng khi chàng tựa cẳng tay lên cả hai bên người nàng. Lucy thờ hồn hể trước vật đàn ông của chàng, chen một cách mật thiết vào nàng. Nàng có thể cảm thấy sức nặng và nặng trĩu dạt dào nơi chàng, chỉ vừa mới được kiểm lại. Khó chịu, nàng cố xoắn vặn người ra khỏi chàng, nhưng lại bị ghim lại kiên cố bởi sức nặng của chàng tới nỗi nàng phải dùng đến cách rút mình vào cái chắn.

“Tuyệt đối không.” Cánh tay trượt xuống dưới lưng, bắt nàng uốn cong người đến khi ngực nàng ưỡn lên trên, cơ thể nàng hoàn toàn không có rào cản cho khoái lạc của chàng. Chàng rúc vào chỗ hõm ấm áp giữa hai bầu ngực nàng, môi chàng chuyển động đi lên cho tới khi nếm vủ nàng sẵn lại trong sự chờ đợi háo hức. Lưỡi chàng chạm vào khoảng đang sẵn lại đó, liếm vòng quanh vầng hồng đó với sự nhận thấy choáng váng về tính nhạy cảm của nó, nhún nhảy nhẹ nhàng ở trên đầu nhọn đang ngửa ran cho tới khi Lucy rung mình. Dục vọng, thiêu đốt, choáng váng, không thể cưỡng lại, quét từ đầu đến tận ngón chân nàng, để nàng lại, vô vọng trong cơn thèm muốn.

Vô thức, nàng vuốt ve tóc chàng trong một sự khấn xin im lặng rằng đừng ngừng lại. Đầu ngón tay giữa của nàng tìm thấy vết sẹo trên thái dương chàng và vạch một đường nhẹ nhàng theo nó, nhưng rồi nàng vô tình cọ lòng bàn tay lên bầu ngực và cảm thấy nó tròn căng, ấm áp, rộn ràng với nhựa sống. Tay nàng thỉnh linh giật mạnh như phải bóng. Heath nâng đầu lên và nhìn nàng với đôi mắt lam ngọc rực sáng.

“Có chuyện gì?” Chàng hỏi khàn khàn, “Anh không phiền nếu em chạm vào chính mình đâu.”

Nàng trở nên đồ ờng với sự ngượng ngịu, dục vọng của nàng nhạt đi nhanh chóng. “Em không có ý làm thế. Đó chỉ là tai nạn thôi, Oh... Đừng nhìn em như thế.”

Chàng bắt đầu cười.

“Chẳng có gì sai với những gì em đã làm cả.” Chàng khẳng khái, nắm lấy bàn tay nàng, những ngón tay chàng khép chặt khi nàng cố kéo tay ra.

“Oh, làm ơn ngừng nói về chuyện đó đi.”

“Vẫn chưa, anh muốn cho em xem chuyện này trước.”

“Cái gì?” nàng hỏi, và chàng không thể ngăn mình nhăn răng cười trước sự e ngại trong giọng nàng.

Heath kéo tay nàng xuống bầu ngực, khum xuống bên dưới nó và nâng nó lên. Đồ lự trong xấu hổ, Lucy cố kéo tay mình ra, nhưng chàng không để nàng làm vậy. Cúi đầu xuống, chàng dùng răng cắn nhẹ lên núm vú nàng.

“Nếu anh để em xấu hổ về cơ thể của chính mình,” chàng nói, ngưng lại để nhấm nháp nàng với những cái kéo hăm dọa từ miệng chàng, “Thì em sẽ xấu hổ về tâm tính của mình. . . và anh không muốn điều đó.” Chàng di chuyển bàn tay kháng cự của nàng xuống dưới, qua cái bụng phẳng của nàng, và qua sự mềm mại của đám lông xoắn cho tới khi nàng cứng người vì sốc. Những ngón tay nàng đang ấn vào giữa đôi chân của chính nàng, xát vào sự ẩm ướt đang run lên yếu ớt.

“Thấy em tuyệt thế nào chưa. Chính vì thế mà anh không thể có đủ từ em.”

Lucy kéo người ra khỏi chàng trong một â nghiền ngệt, ngực nàng nâng lên và hạ xuống gấp gáp. Mu bàn tay nàng trở về trên cái gối cạnh đầu nàng, và nàng run lên khi cảm thấy luồng không khí lạnh lướt trên những đầu ngón tay ẩm ướt.

“Sao anh có thể?” Nàng thì thầm, mắt tự chủ trong hỗn tạp những cảm xúc kì lạ mà nàng chỉ vừa mới nghĩ tới.

“Không có gì bị ngăn cấm.” Chàng nhắc nàng, và như thể chứng minh luận điểm của mình, chàng hạ thấp miệng xuống những ngón tay nàng, liếm từng ngón một.

“Nhưng anh không. . . xem việc làm những chuyện như thế là đúng.” Nàng lắp bắp, đôi mắt nàng mờ to.

“Làm sao em biết?” Chàng nói, giọng chàng nhẹ nhàng và trêu chọc, “Như em biết đấy, tất cả những người chồng đều có thể làm thế với vợ họ.”

Không. Nàng thừa biết rằng Daniel sẽ không bao giờ muốn thân mật với nàng kiểu này, sẽ không bao giờ bắt nàng làm những chuyện mà nàng không muốn. Daniel sẽ làm chuyện này trở thành một trải nghiệm lãng mạn, đầy phẩm cách và âu yếm, chứ không phải theo cái cách mạnh mẽ, bạo liệt mà chồng nàng có vẻ đang vui thú lúc này.

Heath cứng người, nụ cười chàng tiêu tan. Chỉ có thằng đàn mới không biết nàng đang nghĩ về cái gì, về ai. . . và đó không phải chàng. Trong bao lâu, chàng chán nản tự hỏi, chàng phải đối mặt với hình bóng người đàn ông mà nàng đã muốn trong một thời gian dài?

“Kẻ kiêu cách bé nhỏ.” Chàng nói nhẹ, “Em thà có một thằng New England băng giá trên giường hơn, đúng không, với thói kiêu cách và những động chạm trinh nguyên. . . kẻ chỉ dám nâng váy em lên, oh, thật tôn kính, và hỏi xin sự cho phép của em trong mỗi chuyển động nhỏ nhất của hân. . .”

“Đừng nói kiểu đó với em.”

“Thừa nhận đi. Em sẽ cho đi bất cứ thứ gì nếu anh là Daniel Collier ngay vào lúc này. Em bán cả linh hồn để ở trên giường với hân ta thay vì với một người cười vào em, giúp em cảm nhận hơn là để em nằm như một con búp bê sáp.”

“Đúng thế.” Nàng khóc, giận dữ vì lời mỉa mai của chàng. “Em đã ước anh là anh ấy! Em đã đấy!”

Khuôn mặt điển trai của chàng sẫm lại với một nụ cười chế nhạo.

“Kẻ ngốc bé nhỏ lắm lạc. Em chỉ muốn hân ta vì hân ta chẳng muốn một thứ gì từ em cả. Em biết tại sao hân không muốn không?”

Lời chế nhạo của chàng còn hơn cả sức chịu đựng của nàng. Nàng cố giật người ra khỏi chàng, nhưng chàng giữ chặt cổ tay và giữ chúng trên đầu nàng.

“Vi anh.” Nàng thở hổn hển.

Chàng không thể hiện bất kì phản ứng nào với những từ ngữ của nàng, ngoại trừ khuôn mặt chàng trở nên u ám và môi dưới chàng mơ hồ mím lại.

“Ah. . . cuối cùng thì em cũng đã thừa nhận.” Giọng chàng mượt mà, nhạo báng. “Em thích đồ tất cả tội lên đầu tôi hơn mặc cho những thứ khác em đã nói trong đêm. Đối trả làm sao khi em chấp nhận lời cầu hôn của tôi trong khi em cảm nhận như thế. Em là kẻ la đảo nhỏ bé, bà Rayne ạ!”

“Em đã yêu anh ấy trong nhiều năm.” Nàng run rẩy trong cơn thịnh nộ. “Sao anh dám nghĩ trong một vài tháng mà điều đó có thể thay đổi? Anh không thể hiểu được sự trung thành và tình yêu đích thực. . . Anh nghĩ tất cả đều có thể giải quyết trên giường. . .”

“Tình yêu đích thực.” Chàng lặp lại đầy khinh miệt. “Anh sẽ nói với em sự thật, Lucy, sự thật về việc anh ta không còn muốn em vào lúc này, và cái chết tiệt đó chẳng hề động chạm gì tới anh. Anh ta cuối cùng cũng nhận thấy em quá đòi hỏi một người đàn ông giống anh ta để thỏa mãn. Em đang đòi ngấu vì những thứ mà anh ta sẽ không bao giờ có thể cho em, và đúng, những thứ đó bao gồm nhiều sự lộn xộn trên giường. Anh ta không bao giờ có thể thỏa mãn những nhu cầu đó. Em muốn quá nhiều từ anh ta và cách duy nhất anh ta có thể nghĩ tới để đối phó với chuyện đó là áp đặt em. Nhưng hiển nhiên, anh ta thấy việc đó không hề có tác dụng. . .”

“Em hoàn toàn hài lòng với anh ấy.” Nàng nói khan. “Không có điều gì anh nói đúng hết.”

“Cái gì gì nếu không phải? Chứ em nghĩ tại sao mình lại háo hức quay sang anh mỗi khi anh ta không có ở đó? Bởi vì em quá hài lòng hả?”

“Vi em cảm thấy tội nghiệp anh.”

“Thương hại?Ồ, anh không nhận thấy là thương hại đã thúc đẩy em đáp trả lại anh vào buổi sáng sau đám cháy nhà Emerson.”

“Anh làm thế có mục đích. Anh lên kế hoạch dụ dỗ em để mọi người có thể thấy.”

“Anh ngạc nhiên vì em đã không buộc tội anh chằm chằm để như em tới đây. Thật là dễ dàng đổ tội cho tất cả mọi người ngoại trừ Lucy, nhỉ? Nhưng sẽ thế nào nếu như đó cũng là lỗi của em? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Lucy khuyến khích người đàn ông khác làm tình với cô ta để Daniel nhìn thấy và ghen tuông?”

“Em không có.” Nàng lấp bắp với con thịnh nộ. “Và chẳng cần phải làm anh ấy ghen tuông. Tất cả đều ổn cho tới khi anh tới.”

“Đúng vậy, anh chắc chắn mọi thứ đều tuyệt diệu, tất cả trong suốt ba năm đính hôn giữa em và anh ta. Ba năm! Và em vẫn trong sạch, chưa được động đến như một đồng penny mới xuất xưởng. (1 penny=1/100 dollar=1/12 silin). Anh cá là em đã van xin anh ta làm tình với em. Anh cá là em đã mè nheo gần chết với anh ta về điều đó, trong khi anh ta lần lữa với mấy lời cường điệu về danh dự và sự tôn trọng. Cái gì giữ anh ta lại, Lucy? Tại sao anh ta không khiến em trở thành của anh ta?”

“Anh ấy yêu em. Anh ấy tôn trọng em.”

Heath buông nàng ra với một cử chỉ chán ghét và với tới quần chàng ở trên sàn.

“Sự tôn trọng chẳng có can hệ gì ở đây cả.”

Chàng nói gay gắt, cài nút quần, nhặt phần trang phục còn lại của chàng và hướng về phía cửa.

“Anh ta cuối cùng cũng hiểu rằng mình không thể điều khiển nổi em. Anh ta nhận ra rằng anh ta không có đủ sức mạnh, thời gian và, Chúa giúp anh, kiên nhẫn để đối phó với em. Nhưng em sẽ không bao giờ chấp nhận việc đó. Em đang lên kế hoạch ao ước về anh ta, mơ về những thứ đáng lẽ đã xảy ra, thay vì cố gắng cảm nhận mọi chuyện tốt đẹp như thế nào giữa chúng ta.”

“Em chẳng làm điều gì để ngăn anh khỏi... khỏi chiếm lấy em đêm nay. Anh là người bắt đầu cuộc cãi vã.”

“Đừng làm một kẻ tử vì đạo đến thế chứ. Đáng thương, Lucy chống-lại-tội-lỗi. Anh thả chiến đấu với một tay còn hơn thay đổi quan điểm của em về cựu hôn phu có tấm lòng trong sạch của em.”

Lucy không nói gì, giữ chặt cái mền chung quanh cơ thể khoả thân của nàng, những ngón tay nàng trắng bệch dưới lực ép mà nàng dùng trên rìa tấm vải.

“Nói cho anh biết khi em quyết định sẽ trưởng thành.”

Heath thêm vào ở ngưỡng cửa, nghe có vẻ kiểm soát hơn bình thường vài bậc, và rồi chàng đóng cửa lại với sự yên lặng bất bình thường. Nàng thích một tiếng đóng sầm hơn.

Lucy miễn cưỡng thức dậy, kinh hãi nỗi tội lỗi kinh hoàng nàng phải đối mặt khi mở mắt ra. Trượt xuống thấp hơn bên dưới lớp chăn đắp ấm áp, nàng cố gắng tránh ánh sáng buổi ban mai đang chói lòa một cách xấu bụng xuyên qua cửa sổ. Miệng nàng có vị như nó bị nhồi đầy đá phẫn. Mắt nàng chỉ khẽ hé ra khi nàng ngó vòng quanh căn phòng trống và vỗ tay vào đầu mình. Nàng ngờ rằng mình có một cơn đau đầu, như thể một đoàn tàu hỏa đang chạy ngay bên tai nàng. Rên rĩ, nàng vùi đầu mình vào cái gối, và nghĩ kĩ về những gì đã xảy ra vào đêm trước. Có quá nhiều thứ mà nàng đã nói, những thứ nàng ao ước được rút lại nhưng không bao giờ có thể. Mù quáng vì giận dữ, nàng đã nói với chàng mà không biết suy nghĩ.

Có vẻ như ai đã đã nhập vào nàng và hành động, nói năng thay cho nàng. Chắc chắn nàng, người luôn ghét tổn thương người khác, đã không trở thành người đàn bà đánh đá, thù ghét đêm hôm trước. Lòng tự trọng của nàng bị châm chích bởi kí ức về những điều thô tục mà Heath đã nói với nàng, nhưng vẫn thế, sự ăn năn tấn công nàng mãnh liệt.

Lucy ước gì mình đã lờ đi toàn bộ chủ đề về Daniel. Dĩ nhiên nàng quan tâm anh. Thứ tình yêu đó sẽ không dễ dàng chết đi, và nàng vẫn bị vây hãm bởi những kí ức dễ chịu mà nàng đã từng chia sẻ với Daniel: thời gian họ cười với nhau và dựa vào nhau, thời gian anh đi bộ với nàng bên sông khi mùi của liễu vàng ươm khắp không gian, và những cái ôm dài lãng mạn. Thậm chí, khi bây giờ nàng đã kết hôn với người đàn ông khác, nàng vẫn không thể tin rằng tất cả những điều đó đã kết thúc. Nhưng nàng không muốn làm Heath đau khổ, và nàng không muốn làm một người vợ tồi. Chỉ là chàng có một nguồn năng lượng lạ kì để khuấy nàng vào cơn giận dữ lớn hơn những gì nàng đã từng nhận thấy trước đó.

Nàng tự hỏi không biết chàng có còn giận nàng hay không? Làm sao mà chàng không giận cơ chứ? Nàng không muốn đối mặt với chàng, nàng khổ sở nghĩ. Nhưng chỉ có một đứa trẻ mới trốn trên này trong giường của nó khi hoàn toàn có thể nghe thấy chàng và nhận thấy chàng loay quanh trong nhà bếp. Nàng phải xuống lầu và đối mặt với chàng, không cần biết những thứ khủng khiếp gì chàng sẽ nói với nàng, không cần biết đôi mắt xanh của chàng trở nên lạnh lẽo như thế nào. Cẩn thận, nàng trườn ra khỏi giường và lùng sục trong phòng thay đồ cái áo choàng của nàng. Mùi thơm ngan ngát của cà phê được ủ kĩ trôi quanh mũi nàng. Nhận thấy Heath đã làm nó khiến nàng cảm thấy tệ hại gấp đôi. Minh là vợ anh ấy, nàng nghĩ một cách tội lỗi. Đáng lẽ bây giờ nàng mới là người làm việc đó.

Heath ngồi một mình trong nhà bếp, bàn tay nắm nắm của chàng siết quanh một cái cốc dày đựng cà phê. Mái đầu vàng rối bù của chàng tựa trên lưng ghế khi chàng trải nghiệm sự tê cứng không thể tả được theo sau một đêm mất ngủ. Chàng đã luôn luôn là người chấp nhận mọi việc dù có thế nào. Một người đàn ông chưa bao giờ kiểm soát chính định mệnh của anh ta, cho đến khi anh ta học được là đừng bao giờ gian dối với bản thân mình. Chỉ trong suốt chiến tranh chàng mới để cho lí tưởng của mình che giấu sự thật. Như những người còn lại, chàng cứng đầu cứng cổ nếu phải thừa nhận họ đã thua. Không cho tới khi họ bị nghiền nát và bị si nhục, không cho tới khi sự vỡ mộng đã ăn vào tận trong xương chàng.

Giờ thì chàng đã ăn cắp một cơ hội khác cho chính chàng, cơ hội để tận hưởng cuộc sống lần nữa, cơ hội để chăm sóc cho một ai đó, chàng đã quẳng nó

đi một cách vô nghĩa. Lucy sẽ tiến tới việc ghét chàng, đó là điều cuối cùng mà chàng mong muốn. Chàng bước ra hành lang ngoài, uống một ngụm sâu cả phê nong và nhìn xuống con đường dẫn vào thị trấn.

Có quá nhiều sự khác biệt giữa họ, với quá ít sự tiếp xúc giống nhau ở khoảng giữa đó. Nàng chưa bao giờ biết đến thử thách hay ham muốn, nàng chưa bao giờ biết đến nỗi sợ đeo đuổi theo khát vọng, nàng chưa bao giờ biết đến việc sẽ như thế nào nếu có tất cả rồi mất đi mọi thứ, nàng chẳng biết gì về những thứ đã đi qua đời chàng và làm nên chàng hiện nay. Không ngạc nhiên rằng nàng không hiểu được chàng. Không ngạc nhiên rằng chàng hiểu quá ít về nàng. Nhưng chàng hiểu nàng nhiều hơn tên Daniel đó đã từng. Chàng hiểu nàng đủ để làm nàng tổn thương, và chàng phải giữ tâm trạng mình trong sự kiềm chế. Nếu điều đó giết dần giết mòn chàng, chàng sẽ giữ nó trong sự kiềm chế.

“Heath?” Chàng nghe thấy giọng rụt rè của nàng trong bếp. Thông dong đi tới ngưỡng cửa nhà bếp, chàng tựa một vai vào khung cửa và nhìn nàng, im lặng.

Lucy nhận thấy cái nhìn từ người chồng rồi bù của nàng có ảnh hưởng lạ lùng tới cảm giác nơi nàng. Nàng chưa từng nhìn thấy bất kì người đàn ông nào có vẻ huy hoàng như thế này. Cha nàng luôn luôn sửa soạn và cạo râu trước bữa điểm tâm mỗi buổi sáng. Nhưng có bóng của hàm râu trên khuôn mặt Heath, tóc chàng chưa được chải và nàng mạnh mẽ nhận thấy vẻ duyên dáng lười biếng từ cơ thể ngăm đen của chàng, được bọc bởi quần màu xám và áo sơ mi chưa cài nút. Chàng cười nhẹ, trông có vẻ điềm tĩnh và hoàn toàn kiềm chế, nhưng có một ngọn lửa cháy âm ỉ ngay bên dưới vẻ bề ngoài đó mà nàng có thể nhận thấy không chút khó khăn.

“Anh... pha cà phê sáng nay.” Nàng nói bằng một giọng thấp, không hoàn toàn nhìn vào mắt chàng. “Em sẽ làm những việc đó từ bây giờ. Một người vợ thì phải làm những việc như thế.”

Heath tôn tất cả sự bình tĩnh của chàng để ngăn mình đừng chỉ ra có những thứ quan trọng hơn mà một người vợ nên làm với chồng cô ta. “Tốt thôi. Dù gì thì nó cũng đã được pha rồi, anh không quan tâm ai pha cả.” Chàng đáp trong tông giọng đều đều.

“Anh đang dùng một cái cốc,” nàng lo lắng nói và đi qua cái tủ chén và tìm kiếm cho đến khi thấy được đồng tách trung quốc trắng và xanh được xếp gọn gàng. “Anh có thích hơn với một cái tách và đĩa lót không?”

“Không thành vấn đề.”

Nàng lấy ra một cái tách và đĩa lót cho mình, rót một ít cà phê vào đó và đến ngồi bên bàn với cái nhìn uể oải mệt mỏi.

“Ngủ ngon chứ?” Heath hỏi.

Mắt nàng bắn về phía nàng sắc nhọn khi nàng cố gắng tìm ra rằng liệu câu hỏi của chàng có mang tính chế giễu hay không. Tuy nhiên, khuôn mặt chàng không hề có cảm xúc.

“Vâng, em khá là mệt sau cả ngày hôm qua.”

“Cũng như anh.”

Lucy uống cà phê trong khi chàng quan sát nàng, tư lự. Nàng biết chàng đang nhìn nàng, và nàng khó có thể ngồi yên với sự quan sát câm lặng đến thế.

“Em sẽ xem xét tỉ mỉ c trong ngày hôm nay,” nàng nói hòng phá vỡ sự im lặng, “Em cần tìm ra chỗ để của tất cả mọi vật, đặc biệt là nồi, chảo và đồ dùng nấu...”

“Không cần thiết. Nhà Flanerry lo việc nấu nướng và dọn dẹp. Em có thể đi ra ngoài dùng bữa ngay bây giờ hay sau đó, bất cứ lúc nào em muốn. Anh không cưới em về để em làm một bà quản gia hay nấu ăn cho anh.”

Lucy nhìn chăm chăm vào chàng bối rối. Lần đầu tiên nàng tự hỏi tại sao chàng lại cưới nàng về. Nếu chàng không cần một người chăm sóc cho chàng, vậy thì đồ chỉ đơn thuần là lòng thương hại sao? Suy nghĩ đó không để lại một hương vị dễ chịu trên lưỡi nàng.

“Nhưng em sẽ làm gì để tiêu thời gian?”

“Bất cứ cách nào em muốn. Em có thể vào trong thị trấn hoặc là ở đây. Em có thể không làm gì cả hoặc làm mọi thứ, tùy em ước muốn. Anh không mong đợi thời gian biểu của em xoay vòng quanh thời gian biểu của anh, vì thời gian biểu của anh sẽ thất thường trong vài tháng tới.”

“Tốt thôi. Chờng nào anh về nhà vào bữa tối để em có thể...”

“Nói toạc ra là, chúng ta sẽ không dùng bữa chung với nhau. Anh sẽ không về nhà vào những giờ nhất định. Anh có... công việc kinh doanh... để chăm lo trong những vùng khác nhau, hầu hết là Lowell và Boston.”

Công việc kinh doanh? Lucy đã quen với từ ngữ đó quá lâu, và nàng ghét nó kinh khủng. Thật là một điều kiện tiện lợi cho đàn ông sử dụng, một cách hoàn hảo và có thể chấp nhận để giải thích và che đậy bất cứ thứ gì họ muốn giấu. “Đó chỉ là cách công việc kinh doanh vận hành,” cha nàng đã từng nói thế với nàng khi nàng bức bối về những giờ dài dằng dặc ông dùng để trông coi thay vì dùng thời gian đó ở bên nàng. “Lý do kinh doanh”, “Yêu cầu kinh doanh”, “Vấn đề kinh doanh” – cha nàng và Daniel và tất cả những người đàn ông nàng biết đã từng dùng những từ ngữ bí ẩn về kinh doanh như một lời bào chữa cho lỗi lầm, những lời thất hứa, sự lơ đãng của họ. Và có vẻ như chồng nàng cũng biết cách sử dụng những từ đó.

“Loại kinh doanh nào?” nàng hỏi ngờ vực.

“Một vài thứ với việc xuất bản. Có lời phản đối nào không?” Heath hỏi, bây giờ nghe có vẻ nhạo báng, và dù có vô số lời phản đối rung trên đầu lưỡi nàng – đúng, em phản đối... Em sẽ không bao giờ thấy anh... Chúng ta sẽ không bao giờ là vợ chồng thực sự... Anh thậm chí còn không bận tâm về việc em cảm thấy như thế nào về chuyện đó – nhưng nàng sẽ không nói gì với chàng cả.

“Tất nhiên là không.” Nàng nói lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Love, Come To Me* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Có nhiều tự do trong hôn nhân hơn Lucy đã từng mơ đến. Nàng chưa bao giờ có nhiều tiền đến thế để tiêu cho bản thân mình, quá nhiều thời gian rỗi và quá ít trách nhiệm. Thanh danh của nàng đã được phục hồi phần nào nhờ cuộc hôn nhân của nàng và Heath dù nó vẫn còn những rạn nứt mỏng manh. Vẫn còn có những người rít và hếch mũi lên khi Lucy đi ngang, nhưng có rất rất rất ít ý kiến mà nàng bận tâm vào lúc này. Tiền của nàng và thân thể mới của nàng làm cho nàng nổi tiếng với những loại người mà nàng chưa từng biết đến. Dùng hầu hết thời gian của mình vòng quanh thị trấn, nàng tìm bạn mới và đá gót chân theo cái cách mà có thể làm cha nàng và những người bạn cũ của nàng sẽ lạng lẽ lắc đầu.

Nàng hiếm khi ở cùng chồng mình. Thực tế, Lucy hiếm thấy Heath đến nỗi mỗi ngày thật khó khăn cho nàng để nhớ rằng mình đã kết hôn. Ban đêm mọi thứ có khác biệt một chút, họ có chia sẻ chung một cái giường, nhưng họ chưa bao giờ làm tình và khoảng cách giữa họ lớn tới nỗi dường như họ ở trên những lục địa khác nhau. Rất nhiều đêm chàng trở về rất muộn, và nàng đã ngủ hằn rồi, một mình trên phần đệm của nàng. Nàng mơ hồ giật mình khi nàng cảm thấy chàng vào giường bên cạnh nàng, và rồi họ nằm đó, mỗi bên một người, không động chạm, cho tới khi giấc ngủ quật ngã cả hai. Họ đều cẩn thận không mạo hiểm động vào lãnh thổ của người kia. Bên trái là của nàng, bên phải là của chàng, và thậm chí trong giấc ngủ, không một cánh tay hay cái chân nào vượt qua biên giới vô hình ngăn cách họ. Nhưng mặc cho sự thiếu gần gũi, thiếu giao tiếp giữa họ, thì việc chia sẻ một c

ái giường với Heath đã trở thành một thói quen mà Lucy ghét phải bỏ. Thậm chí mặc dù nàng có thể chộp mắt mà không có chàng, thì có vẻ như giấc ngủ của nàng không thể sâu và trọn vẹn cho đến khi nàng biết chàng đang bên cạnh nàng. Có điều gì đó thoải mái lạ lùng khi biết chàng đang ở cạnh, nghe nhịp điệu ngang, sâu của hơi thở chàng, thức dậy vào nửa đêm và nhìn thấy đường nét tối tối của chàng kề bên.

Vào những đêm mà chàng về nhà sớm, Lucy bật đèn bột sáng và lên giường trước. Nàng luôn giữ mắt nhắm khi Heath cởi quần áo và trườn lên bên cạnh nàng. Nhưng thường, khi chàng đã ngủ rồi, nàng sẽ mở mắt ra và để tia nhìn của mình thoả thẩn trên chàng. Thậm chí dù đường nét thanh nhã, uyển chuyển như báo của chàng đã quen thuộc với mắt nàng, nàng vẫn luôn có một chút hụt hẫng. Chàng là một người đàn ông đẹp trai không theo lối thường. Và từ đêm tân hôn, chàng chưa có một động tác nào với tới nàng.

Đầu tiên thì nàng cảm thấy nhẹ nhõm với sự thiếu thốn quan tâm của chàng dành cho mình, rồi tò mò, và thậm chí, dần dần có cả bức bối. Bây giờ nàng dành nhiều thời gian của mình để tự hỏi làm thế nào để chính nàng trở nên hấp dẫn hơn với chàng. Chuyện gì đã xảy ra mà lại thay đổi triệt để những cảm nhận của chàng đến thế? Có phải chàng phớt lờ nàng, cho nàng ra khỏi sự lưu tâm hay thực sự tức bỏ nàng? Nàng không thể tự khiến mình nói chuyện cời mờ với chàng về việc đó, và vì chàng có vẻ như không sẵn sàng đề cập đến chủ đề ấy, sau tất cả, có vẻ cuối cùng nàng cũng kết thúc như Abigail Collier – một bà góa già trong trắng và sắc sảo một cách cầu kỳ.

Vài tuần sau hôn nhân, Lucy trở thành một phần của giới trẻ hợp thời trang ở Concord, được gọi là Thursday Circle. Nó bao gồm nhiều phụ nữ xinh đẹp, chải chuốt, những người có quá nhiều thời gian trong tay. Họ có người giúp việc để chăm lo nhà cửa và những ông chồng bận rộn quá thường xuyên. Những người vợ tình nguyện góp tiền vào những quỹ từ thiện và những buổi tổ chức hoà nhạc để làm cho tên họ được công chúng biết đến, và họ đảm nhiệm những dự án văn hoá và xã hội mà Lucy hăm hở tham gia.

Nàng được chào đón dễ dàng vào hội vì nàng có đủ tư cách trở thành hội viên – nàng trẻ đẹp, thời trang và cũng chán nản như những người còn lại trong bọn họ. Họ, cũng như thế, có những người chồng hiếm khi được gặp mặt. Họ dùng lượng thời gian thừa mứa đó cũng giống như nàng, nói chuyện và đọc lướt qua những tạp chí thời trang. Những cuộc họp của họ thường kết thúc với bao chuyện ngổn ngang, chuyện về gian dâm và những vấn đề riêng tư mà Lucy chưa từng nghe bất cứ ai nói cời mờ như thế trước đó. Cá nhân nàng đôi khi cảm thấy xấu hổ về những mẩu thảo luận bộc trực về tình nhân, những chiến tích tình dục chói lọi và chuyện yêu đương, và còn nữa những lời huyền thoại vô tư, nàng có thể thấy rất nhiều người bọn họ thì cô đơn ở bên trong, cũng cô đơn như nàng. Và họ rất vui khi ở cùng nhau, tự làm mình hạnh diện vì trở nên thạo đời và có vẻ shock, làm đầy tới tận trần bằng những tràng cười giòn giã và khói thuốc lá của họ. Rất nhiều trong số họ thích hút thuốc lá làm từ nhà máy, một thói quen của những nữ diễn viên và những người phụ nữ hoạt động xã hội táo bạo.

“Dixie,” Olinda Morrison, vợ một ông chủ nhà băng địa phương, nói ngang ngang vào một buổi họp chiều thứ năm. “Cậu phải nói tớ nghe vài điều.”

“Dixie?” Lucy lặp lại với cặp chân mày nâu tối nhưn lên một vẻ buồn cười.

“Đúng, đó là biệt danh mà mình sẽ dùng để gọi cậu từ bây giờ. Tớ không biết gì cho tới hôm qua rằng cậu đã lấy một kẻ ủng hộ Liên Bang. Tớ nghĩ điều đó tuyệt đối thích thú

“Chính xác thì cậu muốn biết gì?” Lucy hỏi, cười tỉnh hiếu kì một cách thèm thuồng đang sáng lên trong đôi mắt đen tuyền của Olinda. Sở hữu một vẻ đẹp phô trương ấn tượng, Olinda có đủ khả năng để hỏi xin ai đó bất kì điều gì. Chỉ có một người đẹp thực sự mới dám lỗ mãng như cô ấy thôi.

“Anh ta như thế nào?” Olinda yêu cầu.

“Ý cậu là...?”

“Oh... Đừng có trưng cái vẻ cừu non ngợng ấy ra chứ... cậu hiểu ý mình mà! Anh ấy có thật quyến rũ trên giường không? Những người miền Nam có nói nặng nhẹ nhàng như họ đồn không? Hay anh ta như bọn Rebel, hét lên khi đạt đỉnh?”

Họ đều rộ lên cười. Thậm chí cả Lucy, bây giờ đã ngượng đỏ mặt, vẫn không thể không tham gia vào. Khi họ trông chờ nàng trả lời, nàng nâng một ly pha lên lên môi và hớp vài ngụm nước lạnh để làm dịu đôi má nóng bừng của mình. Nàng phải duy trì ấn tượng mình là một người phụ nữ thông thạo và giống như bọn họ ở chủ đề làm tình.

“Tớ sẽ nói cho các cậu một điều,” nàng nói, lờ đi cảm giác nhứt nhối tội lỗi khi phải nói dối họ về một chuyện không hề có thật. “Anh ấy nói mình đã bác bỏ mọi thứ mà anh ấy từng nghe về phụ nữ Yankee.”

Điều đó bắt đầu một tràng cười bùng nổ khác và những tiếng vỗ tay thừa thốt.

“Ở miền Nam họ bảo chúng ta là những khối băng,” Alice Gregson, cô vợ dễ thương của một hội viên hội đồng thị trấn, nói ráo hoảnh.

“Chúng ta là như thế, khi so với họ,” Betta Hampton đáp trả. Betta sắc sảo và dí dỏm, ở tuổi 42 cô là người lớn tuổi nhất hội, và cũng là người có nhiều kinh nghiệm nhất. Cô ấy luôn làm Lucy lúng túng vì nụ cười ranh mãnh của cô và những lời chửi thề tục tĩu luôn chứa đựng sự vỡ mộng vẫn còn nhói đau với cuộc đời. Betta không có vẻ như là quan tâm tới bất kì điều gì. “Đó là hoàn cảnh. Tôi không nói về thời tiết, mấy kẻ ngờ nghệch các người, đó là hoàn cảnh xã hội. Những người đàn ông ở đây cứng đầu và máu lạnh. Họ chỉ biết đến một thứ duy nhất. Đề tôi nói cho các cô nghe làm thế nào để làm cho một người đàn ông miền Bắc đứng lại và chú ý... cứ loạch xoạch một xấp giấy bạc bên lỗ tai anh ta. Nhưng người đàn ông miền Nam... đó lại là một vấn đề hoàn toàn khác. Tôi đã có một nhân tình người miền Nam trước đây, và tôi có thể nói thế này, không biết một người phụ nữ đã biết đến bao nhiêu đàn ông rồi, nhưng họ sẽ chưa thực sự thức tỉnh nếu không có được một người đàn ông miền Nam.”

“Tại sao? Tại sao như thế?” Olinda hỏi gặng.

Betta cười yếu ớt, “Tất cả họ đều có bí mật riêng. Hỏi Lucy về chuyện đó đi.”

Nhưng Lucy sẽ không, không thể trả lời mặc cho cả tràng khản nài, những lời hỏi gặng nghịch ngợm dành cho nàng để tiết lộ bí mật đó. Nàng chưa bao giờ làm tình với Heath, nàng chỉ mới biết đủ chồng mình mà thôi. Nàng nhìn lên yên lặng và gặp đôi mắt xám màu khói của Betta, trông như một sự lừa lọc chờ sẵn.

“Tôi sẽ nói với cô,” Betta nói đóm đáng, “Người miền Nam làm tất cả, tất cả mọi việc thật chậm rãi. Đúng không, Lucy?”

Khi Lucy về nhà vào tối hôm đó, nàng có chút ngạc nhiên khi thấy Heath đã về nhà rồi. Vẫn còn đủ sớm vào buổi tối để họ dùng bữa tối với nhau, thứ mà họ hầu như chưa bao giờ làm. Lucy kinh sợ những lúc như thế này. Mọi chuyện trở nên khó chịu đựng nổi khi phải ng đối diện với chàng qua bàn ăn, trao đổi những mẩu đối thoại rỗng tuếch và nhận thấy họ chẳng có gì nhiều để nói với nhau. Ăn tối cùng nhau được cho là một việc ám cúng, thoải mái và thân mật, nhưng thay vào đó nó làm cho Lucy cảm thấy không thoải mái và chán nản. Chàng không phải là người đàn ông một thời treu chọc nàng và làm nàng cười, người kích động nàng và làm nàng đỏ mặt với nụ cười quyến rũ. Người đàn ông ngồi đối diện với nàng qua bàn lúc này giống như một người lạ qua mỗi ngày, người lạ với đôi mắt xanh cứng rắn không bộc lộ dù chỉ một tia mỏng manh ham muốn với nàng, và sự lạnh nhạt của chàng thì tệ, tệ hơn rất nhiều con giận dữ.

Lucy nương tựa lý do duy nhất cho sự thiếu quan tâm dành cho nàng là chàng đang gặp gỡ người phụ nữ khác. Có lẽ chàng giữ một tình nhân ở Boston – nàng không chắc lắm – nhưng nó thật đau khi nghĩ đến. Nàng không hề biết tại sao mọi chuyện lại tồi tệ đến như vậy, nhưng có vẻ như quá muộn để thay đổi hay sửa chữa bất cứ thứ gì giữa họ.

“Ngày hôm nay ở Boston như thế nào?” Nàng lăm bắm, ghim một miếng nhỏ mẳng tay bằng cái nĩa và cho lên miệng nàng.

“Một vài khó khăn với việc kinh doanh mà anh đang muốn làm. Anh sẽ phải trở lại vào ngày mai.”

“Dĩ nhiên rồi”, nàng nói, mím môi khi từng nghi ngờ một vệt qua đầu nàng. Liệu chàng vào thành phố vì lí do kinh doanh hay gặp gỡ người phụ nữ khác?

Ánh nhìn màu lam của Heath sắc bén trên nàng, “Em thì thế nào? Mấy cuộc họp công ích với những người phụ nữ tốt ở Concord? Chính xác thì em đã thảo luận về những thứ gì tới nay, trẻ mồ côi hay cự chiến binh, một quỹ từ thiện cho sinh viên khoa nghệ thuật hay...”

“Chúng em bàn về một kế hoạch cho buổi biểu diễn,” Lucy nói với vẻ nghiêm trang, bị châm chọc bởi lời mỉa mai của chàng. Chàng đã nhiều lần làm rõ là mình không hề đánh giá cao những người phụ nữ nàng đã kết giao sau này. “Buổi biểu diễn âm nhạc từ thiện.”

“Ah, anh không hề biết em là một người bảo trợ ngành nghệ thuật.”

“Em là vậy đấy,” Nàng độp lại, ném phịch nĩa và dao xuống. Con giận cho nàng một sự can đảm tức thời. “Sao anh luôn chế nhạo câu lạc bộ, những buổi họp mặt và bạn bè của em? Anh nói em có thể làm bất kì điều gì em muốn, anh không có quyền chỉ trích em. Anh chẳng hề quan tâm về bất cứ thứ gì, anh chỉ muốn chọc giận em thôi.”

“Anh có quan tâm. Anh bị mê hoặc, thực thế, rằng sự tự do hoàn toàn mà em được cho lại bị sử dụng với những chọn lựa tầm thường. Anh lẽ ra phải hy

vọng rằng em bị thu hút bởi lũ câu nệ đó, nhưng bây giờ anh hy vọng thị hiếu của em đã phát triển đủ để né tránh bọn họ.

“Họ là bạn em.”

“Thế ư? Vậy còn những người bạn cũ thì sao, những thành phần đứng đắn trong thị trấn, những người mà thư và lời mời của họ đều bị em từ chối trả lời? Thế còn cô nàng tóc vàng bé nhỏ mà em từng biết...”

"Tên cô ta là Sally. Và anh biết lý do tại sao em không nhận lời mời từ cô ta và những người khác em từng biết. Em đã nói cho anh biết một tuần khi, trước khi chúng ta làm đám cưới. Tất cả bọn họ đều kinh hãi em. Em sẽ mãi không bao giờ quên và tha thứ vì họ đã ruồng bỏ em nhanh đến thế. Em không cần biết họ hối tiếc tới mức nào..."

"Cẩn thận, em yêu... Vì lời nói được truyền miệng đấy, nếu em sống trong một cái nhà bằng kính..."

"Tại sao anh lại bênh họ?" Nàng hỏi gặng, liễu lĩnh làm ngơ một cú thụi mạnh, lạch cạch và gần như đau đớn từ tim mình. Bình thường và vô tư mặc dù chàng đã từng âu yếm như thế, nhưng vẫn đã quá lâu kể từ khi chàng gọi nàng như vậy. Oh, nàng sẽ không tiếc thứ gì để biết chàng cảm thấy thế nào về sự nín lặng của nàng. Chàng ngồi đó trong thái độ hoàn toàn bình tĩnh, trầm ngâm bên tâm trạng nàng và không cố gắng để dập lại nàng trong cuộc tranh luận.

"Anh không bênh bất cứ ai." Chàng nói mượt mà, "Nhưng chỉ có một kẻ nhát cáy mới quay lưng lại với người cố gắng xin lỗi hẳn. Cần chút tinh thần để tha thứ cho họ, nhưng đó là một thứ cho thấy em không thiên cận."

"Em cóc cần tình bạn hay lời xin lỗi của họ. Betta Hampton nói tốt hơn là quên tất cả và tiếp tục..."

"Betta Hampton? Cái lứa tuổi đó..." Heath bắt đầu nói nhưng đột ngột ngưng lại. Lucy giật mình bởi một tia nóng cháy trong đôi mắt ngọc lam của chàng và cái siết bất ngờ của hàm chàng. Nàng cảm thấy con rùng mình không thoải mái, và sự nhận biết trước chạy đua xuống xương sống nàng. Trong nhiều tuần, chàng vẫn trầm tĩnh, tự chủ và chế nhạo. Và bây giờ, một lần duy nhất, nàng muốn vết ra một chút phản ứng rõ ràng từ chàng.

"Betta còn nói với em gì nữa?" Chàng hỏi, đứng dậy và chống tay lên bàn, hướng về phía nàng. "Làm sao để diu anh vào một điệu nhảy vui vẻ như Betta làm với chồng bà ta đây? Người đàn bà được biết đến như con mụ dâm đảng và không chung thủy nhất trong thị trấn. Anh từng thấy mụ ta nghênh ngang trên đường chính với mái tóc giả quăn quăn của mụ nhét trong vành mũ và mấy tên "ngực đực giống" được trả tiền trên phố..."

"Đó là hầu bàn của bà ấy." Lucy nói bênh vực, "Chồng bà ấy là một ông chủ nhà băng rất quan trọng và bà ấy cần những người đàn ông đó hộ tống và bảo vệ trong trường hợp ai đó cố..."

"Biện minh, rồi, vậy thì tại sao bà ta không thể giữ được tay mình đừng để trên mấy tên đó, buộc dây da vào người hầu b trong khi bà ta ra ngoài phố hả? Bà ta chẳng là gì ngoài một con diêm cao cấp. Loại người như bà ta ăn tươi nuốt sống em, bà ta sẽ không dừng lại cho tới khi lỗi được em xuống vũng bùn mà bà ta đã đắm mình vào."

Lucy đứng vọt lên từ ghế mình, "Anh thậm chí còn không có bất kì người bạn nào," nàng nói kịch liệt, "Ngoại trừ bất kì ai đó anh thăm ở Boston, bất kì ai đó quyến rũ anh quá nhiều..."

"Em đang nói đến cái quái gì vậy?"

"Và anh cũng không muốn em có bạn luôn. Được rồi, em sẽ làm! Không gì có thể cản em gặp Betta và những người còn lại."

"Vậy thì làm đi." Chàng nói, sự nhẹ nhàng trong giọng chàng làm nàng run rẩy. Chàng quay người và sai bước đi khi nàng gọi với theo chàng trong con thịnh nộ bất lực.

"Và anh sẽ không bao giờ có thể rời khỏi em! Anh sẽ phải kéo em đi và la hét, em sẽ rời đi nhưng em sẽ sớm quay lại!"

Nàng không nghe thấy gì ngoài những bước êm ái, nhanh gọn của chàng đi lên phòng ngủ. Sau một vài giây, nàng thấy yếu đuối và mệt mỏi, nhìn vào đồng bát đĩa bẩn trên bàn, nàng cân nhắc câu hỏi tại sao cuộc đời nàng vốn tốt đẹp đến thế, lại bị hủy hoại hoàn toàn như vậy. Đó có phải là lỗi của nàng không? Liệu nàng có làm chuyện sai trái gì thật kinh khủng tới nỗi đang phải chịu việc Daniel bị tước khỏi nàng và một người lạ đáng ghét được thế vào chỗ anh?

Có lẽ Heath sẽ rời bỏ mình, nàng nghĩ u ám. Không ai trong họ có thể kéo dài mãi như thế này. Có lẽ chàng sẽ quyết định là chàng đã có đủ và quay lại miền Nam nơi chàng thuộc về. Mĩa mai làm sao khi suy nghĩ đó mang đến một con trống vắng kinh khủng trong nàng thay vì nhẹ nhõm. Sao nàng không thể hiểu thêm bất kì thứ gì thế này?

Đất nước và Cuộc bắt giữ. Nàng đã mua một bản sao cuốn sách Heath đã viết. Và nàng giấu nó ở nhà một cách tội lỗi như thể nàng đang làm điều gì đó bị cấm đoán. Dày và được đóng khá đẹp, cuốn sách kêu rằng rắc rối rằng khi nàng mở nó ra. Một mình trong phòng khách, Lucy mở từng trang như thể săn tìm một manh mối tình cảm của người đàn ông nàng từng kết hôn. Cuốn sách phát họa câu chuyện về một trung đoàn ở Virginia suốt chiến tranh, viết với giọng văn trần trụi, gọn ghẽ. Đôi lúc lời văn cầu thả như tạp san chưa được biên tập, trong khi những điểm còn lại thì mang kiểu văn xuôi tỉ mỉ và rõ ràng.

Chậm chạp, cuốn sách thu hút sự quan tâm của nàng khi nàng nhận ra từng miếng, từng mảnh của chồng nàng phảng phất qua mỗi trang và mỗi lúc một nhiều thêm. Có những ghi chép hài hước linh tinh và những mô tả, đôi lúc xúc động, đôi lúc thật lố bịch. Có những câu chuyện vô tình được dựng lên mà không có mở đầu cũng như kết thúc, thật khó hiểu và riêng tư làm nàng xấu hổ và giận mình vì tính bộc trực của chúng. Càng đọc quyển sách, việc hiểu

chàng càng trở nên tuyệt vọng. Những người đàn ông nàng từng biết – Daniel và David Fraser, những cậu trai nàng từng đi học chung, những người đàn ông nhút nhát và lịch sự nàng từng gặp ở các buổi khiêu vũ có vẻ như là những tạo vật không hề phức tạp. Họ thích nói với nhau về chiến tranh và những cuộc đình công trong tư thế đàn ông. Rất dễ để tăng bốc và phỉnh phờ họ. Hầu hết bọn họ không hiểu được nước mắt phụ nữ và không ai trong số họ có thể chịu đựng sự im lặng băng giá của phụ nữ khi họ làm phiền lòng cô ấy.

Nhưng Heath thì khác tất cả bọn họ. Chàng chỉ cười khi nàng nổi điên, hay là chàng cố gắng hết sức để kích động nàng hơn nữa. Chàng không phiền về sự im lặng của nàng chút nào. Và thậm chí khi chàng trông có vẻ thoải mái và thư giãn, thì bên dưới vẻ ngoài đó ẩn giấu sự mỉa mai đau buồn nhất mà nàng đã chưa từng nếm qua. Chắc chắn phải có chìa khóa cho chàng, thứ gì đó cho nàng khả năng biết điều gì cần phải nói với chàng. Nàng tha thiết muốn biết làm thế nào để chàng cau mày không thoải mái như chàng từng làm nàng cau mày. Nhưng cố gắng nhìn vào trái tim chàng cũng giống như nhìn xuyên qua một bức tường đá.

Thứ gì đó trong cuốn sách này, có lẽ sẽ có thứ gì đó giúp nàng tìm ra câu trả lời. Chàng chăm chăm có mục đích vào những trang giấy, Lucy nhận thấy nàng không có sự khách quan cần thiết để nhìn nhận mọi việc rõ ràng. Tất cả những gì nàng hiểu là chương này tiếp theo chương khác, sự dẫn dắt của chàng ít đi và nhiều hơn giữa mỗi chương, và cảm nhận của chàng tối tăm dần. Chàng viết về những hành động anh hùng của đồng chí mình bằng cái cách làm cho họ giống những thằng hề huênh hoang. Đầu đó giữa cuốn sách, chương đang viết ngưng lại đột ngột khi đang miêu tả về một trận chiến. Chương tiếp theo đề những từ: Viết ở đảo cô lập, Govern. . .

“Trại giam.” Nàng rung mình trong cơn sốc vì sự khám phá này. Heath chưa bao giờ đề cập đến việc bị bắt giữ ở một nơi như thế. Trong cả hai phe, Bắc và Nam, trại giam được xem như nơi nguy hiểm, thiếu vệ sinh và kinh tởm nhất trên trái đất. Hàng trăm người đàn ông bị nghiền bởi nhau khi không hề có chỗ trú thích hợp, bắt buộc phải tồn tại với lượng thức ăn tạp nham ít ỏi. Dịch bệnh quét qua trại mà không hề thương xót, không thể làm dịu bởi thuốc men. Một vài từ ít ỏi bật ra ở những trang tiếp theo: . . . bị bắt trong trang phục mùa hè. . . ở đây quá lạnh. . . người chết dần vì thương hàn. . . chuyển đi, chuyển đi. . . lời đồn đại dẫn đến hy vọng mãnh liệt nhất. . . và tình trạng tệ hại nhất. . . không còn đủ nước để uống.

Lucy đóng sách lại với ngón tay lóng ngóng, bối rối một cách kì lạ. Nàng không muốn biết Heath đã trải qua những chuyện gì trong chiến tranh, chàng đã ở trong trại giam bao lâu và làm thế nào mà chàng được thả. . .

Em sẽ ngạc nhiên, bà Rayne, về lượng thông tin ít ỏi em có được về đàn ông và sự chính trực của họ. . .

Chàng đã từng nghĩ về trại giam hay chàng đã chôn vùi nó sâu trong kí ức? Chàng làm thế nào để tồn tại? Sao chàng chưa bao giờ nói với nàng về chuyện đó?

Nàng không muốn biết. Nàng không muốn phải cảm thấy thương cảm cho chàng. Nàng không muốn biết nỗi thôi thúc triền miên nào đã đưa chàng tới vòng tay của nàng và trao đi sự an ủi cho những thứ đã xảy ra quá lâu trước đây. Đó là chuyện quá khứ, nàng tự nhắc chính mình. Chàng không cần sự an ủi hay thương cảm vào lúc này, và chàng chắc chắn không cần bất kì cố gắng ngốc nghếch nào của nàng để cố đến gần chàng.

Khi đêm đến và bà Flannery tới để chuẩn bị bữa tối, Lucy đi thư thả trong phòng khách nơi Heath đang đóng đồ ở ghế sofa với tư thế duỗi dài uể oải. Nhiều tờ báo được đóng thành cọc gọn gàng vây quanh chàng, gỗ cháy kêu lách tách. Heath hạ thấp tờ báo xuống khi chàng quan sát nàng đi ngang căn phòng, đôi mắt chàng xanh dịu và kín đáo dõi theo từng cử động của nàng một cách mê mải.

“Anh đang đọc gì thế?” Nàng hỏi vu vơ, liếc nhìn một cọc báo và cúi người xuống để lấy tờ nằm trên cùng. Một tờ giấy từ Vicksburg, Citizen. “Ồ, những thứ cũ kĩ này. . . ồ, lạ thật đấy, cái này không dùng giấy báo thông dụng, nó. . .”

“In trên bề trái của một tờ giấy dán tường.” Heath nói, một bên môi chàng nhếch lên với nụ cười nửa miệng.

“Tại sao?”

“Nguồn cung cấp cạn kiệt lúc chiến tranh gần kết thúc, và những nhà máy giấy thì bị thiêu rụi. Một vài tờ báo in trên giấy dán tường, giấy gói, bất kì thứ gì họ có thể nhét vào máy in. Và khi họ cạn kiệt mực in, họ bắt đầu dùng xi đánh giày. . .”

Lucy cười, ngưỡng mộ sự bền bỉ và quyết tâm của những nhà xuất bản miền Nam. “Em đoán những người miền Bắc không có việc thị trường bị dòn vào thế bí để mà cứng đầu, đúng không?” Nàng xáo lên một vài tờ nữa. “Tờ Charleston Mercury. Sao anh lại giữ tờ này?”

“Đọc cái tiêu đề đi.”

“Liên bang tan rã. . . Ồ, thông báo của việc Nam Carolina ly khai

“Đúng vậy. Một giờ mười lăm phút, ngày 20 tháng 12. Khoảnh khắc mà mọi người biết sẽ có chiến tranh.”

“Và tờ báo này nữa, sao anh lại giữ nó?”

" Cái đó... à, cái đó... " Heath với một tay tới nó rồi lại yên vị vào ghế sofa, biểu cảm của chàng dịu đi với quá khứ xa xăm. Lucy nghiêng đầu khi nhìn chàng, bị mê hoặc bởi nụ cười ngọt-đắng đang chậm chậm xuất hiện trên môi chàng. " Cha anh hy sinh cho thứ này... "

" Ý anh là gì? " Lucy hỏi, kinh ngạc bởi những từ ngữ của chàng.

" Tờ báo này. " Chàng đọc lớn, " trước giờ vẫn lầm đường lạc lối bởi lòng trung thành xưa cũ với Liên Bang, được đặt dưới sự quản lý mới mẻ có xu hướng sẵn tìm sự nâng đỡ từ những cấp cao của Liên bang Hoa Kỳ. . . "

" Em không hiểu. "

" Đó là tờ báo Richmon, được điều hành bởi một người bạn thân thiết nhất của cha anh. Cha anh là một người đàn ông trung thành cũng như một người tin tưởng hoàn toàn vào báo chí phe ủng hộ Liên Bang, ông có một sự tôn trọng lớn lao với những từ được in ra và thể chừng nào báo chí miền Nam còn sống, miền Nam sẽ không bao giờ thua. Ông đổ xô tới văn phòng tòa báo nơi đội ngũ nhân viên biên tập đang bắt đầu cuộc chiến để giấy khỏi rơi vào tay với lũ Liên minh và trở thành phát ngôn của người Yankee. Cha anh bị giết trong cuộc chiến và giấy bị mang đi. Ấn bản của Liên minh này ra ngày tiếp đó, cuộc đấu tranh để giấy khỏi rơi vào tay người miền Bắc là vô ích. Tinh thần chiến đấu của cha anh đã thành vô ích. "

" Em rất tiếc

" Đừng thế. Có những cách khác để chết, những cách chậm chạp. Ông sẽ cảm thấy tốt hơn khi không phải biết chiến tranh kết thúc như thế nào. "

Họ nhìn nhau một lúc lâu. Một cảm giác dịu nhẹ ngoài mong đợi của sự áp áp quét qua ngực Lucy khi nàng biết mình đã thấy những gì nàng săn tìm suốt cả buổi chiều. Tại sao, tất nhiên rồi, giờ đây nàng thực đã hiểu hơn nhiều về chàng. Tất cả chúng đều có ý nghĩa hoàn hảo.

" Niềm yêu thích của cha anh với việc viết lách... đó có phải lý do anh trở thành một phóng viên không? " Nàng ngập ngừng hỏi. " Đó có phải là lý do tại sao anh viết một cuốn sách, tại sao... tại sao anh hứng thú với báo chí, việc xuất bản và mọi thứ khác đến thế? "

Heath rời mắt khỏi nàng, vai chàng khẽ nhún. " Anh sẽ hứng thú vào chúng dù cho bất cứ điều gì. "

" Anh biết về cái chết của cha trước hay sau khi... "

" Trước hay sau khi cái gì? "

" Đào Governer. " Lucy nói, bắt ngờ bị ghim chặt bởi đôi mắt hẹp của chàng

" Vậy là em đã động vào một bản sao của cuốn sách rồi hả? " Anh trầm ngâm, cào tay vào mái tóc hung hung. " Em nghĩ thế nào về nó? "

" Em nghĩ... " Nàng ấp úng, không biết chắc những gì chính xác nàng nghĩ về nó, " Ừm... em có chút... ghê sợ. "

" Ừ? " Chàng thúc giục, bị mê hoặc bởi cảm xúc biến đổi trên khuôn mặt nàng. Chàng đang tìm kiếm điều gì? Sao chàng lại chăm chú với ấn tượng của nàng đến thế?

" Em rất... tiếc anh đã ở trong trại giam... "

" Một sự đa cảm, làm vững dạ, từ vợ anh. Còn gì nữa? "

" Em không... thực sự thích nó. Em không mong nó lại... tối tăm đến thế. Không có sự thương cảm... cũng không có hy vọng. "

" Không, anh không có nhiều thương cảm. Hay hy vọng, vào lúc đó. " Khi nhìn thấy trán Lucy nhăn lại, chàng cố nhin một nụ cười toe toét. " Nhưng điều đó không có nghĩa là anh không tích một ít chúng trong những năm gần đây. Đừng có khác khoai thế. Chẳng phải bà Flannery đã chuẩn bị xong bữa tối rồi sao? Anh đã đói hàng giờ rồi. "

Thay vì buổi họp của Thursday Circle thường lệ, câu lạc bộ đang đứng ra tài trợ cho một buổi hoà nhạc đặc biệt vào buổi tối. Một đám đông đàn ông và phụ nữ đổ đầy căn phòng được trang trí ấn tượng của nhà Hampton, trong khi những nhạc công chơi các bản nhạc đã được chọn lựa do một nhạc sĩ người Đức soạn. Betta, Olinda, Alice và phần còn lại của hội Thursday Circle nổi tiếng vì miệng lưỡi gãy gọn, bén ngót và các tác phẩm chỉ trong thời gian ngắn cho những người trở thành mục tiêu cho mấy chuyện ngồi lê đôi mách của bọn họ. Suốt cả buổi tối, Lucy ngồi gần Betta và Olinda, sự hiện diện của họ giúp cô khỏi bị bạn cũ tiếp chuyện.

Sally Hudson, luôn thật bóng bẩy và thân thiện, không dám lại gần những mệnh phụ miệng lưỡi như axit này vì sợ sẽ bị họ nhạo báng. Lucy thì thoảng liếc nhìn Sally ngang căn phòng, có lẽ đi cảm giác tội lỗi mà nụ cười ngập ngừng của cô nàng tóc vàng dễ thương đó tạo ra. Họ đã từng là bạn tốt của nhau. Họ đã từng cùng nhau chia sẻ mọi thứ, cười về những chàng trai và bậc phụ huynh, nói với nhau về họa tiết váy và công thức làm bánh, khóc cho nỗi buồn của nhau. Lucy có cảm tưởng họ chưa bao giờ là bạn. Mọi chuyện thay đổi quá nhiều giữa chúng ta để có thể trở lại làm bạn, nàng nghĩ buồn bã, biết rằng thậm chí dù nàng và Sally làm lành, họ cũng chẳng có gì để nói với nhau. Lucy có quá nhiều tự trọng để thú nhận với ai đó là mối quan hệ giữa nàng với Heath thực tế không tồn tại, rằng cuộc hôn nhân này chỉ là giả tạo. Nàng cũng không hề muốn nói về những vấn đề của Sally, chúng quá tầm thường và nhỏ bé, và sẽ làm cho vấn đề của nàng càng tồi tệ hơn.

Lơ đãng và sốt ruột, Lucy chỉnh xâu chuỗi đen tuyền đang lấp lánh trên lần vải xếp nếp diềm đăng ten của cái váy dạ hội xanh dương sậm của nàng. Đây là một trong những cái váy táo bạo nhất mà nàng từng mặc, cắt cổ sâu đến mức ngực nàng gần như đổ ra khỏi cổ áo. Nàng mặc nó với dự định thu hút càng nhiều sự chú ý càng tốt, và nhiều ánh mắt đàn ông đang dán lên nàng. Duy nhất một người đàn ông trong phòng không nhìn chằm chằm vào nàng. Anh ta đang nhìn vào Sally, vẻ xinh xắn vàng rực của cô ấy được tôn lên trong chiếc váy hồng kín đáo với diềm xếp đăng ten trắng. Daniel, người có vẻ trẻ hơn nàng nhớ, đẹp trai, đứng đắn, cứng nhắc, chải chuốt và ngồi thẳng trên ghế, đang nhìn Sally như thể... như thể...

Anh ta đã từng nhìn Lucy theo cách đó.

Nhận thấy hơi hít sâu của Lucy, Betta Hampton dựa lại gần và nhìn theo hướng mắt của nàng nhìn. " Sao cô cứ ngoái cổ nhìn và chằm chằm và Daniel hóm hỉnh và con ngốc tóc vàng đó vậy? " bà ta thì thầm.

" Có cái gì đó giữa họ. " Lucy nói cứng nhắc, đóng chặt mắt mình vào người nhạc công ngồi phía trước của căn phòng.

"Ồ. " Hừng hờ nhún vai, Betta nghiêng sang bên khác và bắt đầu nói chuyện với chồng bà ta. Lucy, người chẳng có chồng ở đó để mà nói chuyện, không nghe lấy được một nốt nhạc suốt phần còn lại của buổi tối vì nàng ngồi đó và kinh ngạc. Khi cuộc biểu diễn kết thúc và tất cả đều vui thích đồng ý rằng đó là một thành công vang dội, rượu được phục vụ để chúc mừng cho hội Thursday Circle. Lucy cười và gật đầu với người khác khi những lời khen lặp đi lặp lại vì hội đã đứng ra tài trợ một buổi tốt thú vị đến thế. Trước khi đám đông giả tán, ông Hudson, cha của Sally, đứng trước đám đông với ly rượu và khuôn mặt đỏ, rạng rỡ. Bằng cách nào đó biết được chuyện gì sẽ diễn đến tiếp theo, Lucy nhìn bán tín bán nghi vào Sally, người đang đỏ mặt và e thẹn cúi đầu xuống.

"Bạn tôi. " Ông Hudson nói, phác một cử chỉ bao quát với cánh tay rảnh, " Tôi chắc chắn một dịp thích hợp hơn sẽ được tổ chức cho thông báo này... giữa sự tụ họp yên lặng và riêng tư, có lẽ, theo lối thường của Concord. Sau rốt thì, chúng ta cũng biết làm mọi việc tốt như mấy con gà trống trầm tĩnh người Boston mà. "

Toàn bộ đám đông cười khúc khích, trong khi một vài người Concord thì cười lộ liễu. Ông Hudson đặt cái ly xuống và với tay ôm lấy Sally, người đã bước lên để tham gia với ông. " Tuy nhiên, niềm vui của gia đình tôi, và nhất là Sally đặc biệt của tôi, là thứ cần phải chia sẻ với mọi người ở đây tối nay. Tôi trân trọng thông báo sự hứa hôn giữa con gái tôi và một chàng trai trẻ cao quý, đến từ một trong những gia đình đáng trọng nhất ở Concord, chàng trai mà sự thông minh và trách nhiệm đã gây ấn tượng với tôi rất nhiều lần – Daniel. Vì Daniel và Sally. "

" Vì Daniel và Sally. " Tất cả mọi người đáp lời và nâng ly họ lên chúc mừng.

Daniel và Sally.

Mình không tin điều đó, Lucy nghĩ khi một dòng rượu khô khan, cay xè lướt qua môi nàng và nhỏ xuống cổ họng. Mình sẽ tỉnh dậy bất kì giây phút nào, và khi tỉnh lại mình sẽ lại là Lucy Caldwell, Daniel sẽ vẫn là của mình, Heath Rayne sẽ không bao giờ đến thị trấn... Nhà của Emerson vẫn vững vàng... Mình sẽ ở trên cái giường nhỏ của chính mình và nghe cha lê chân trong phòng ông... Ánh nhìn của nhiều người tập trung vào nàng và chúng gây nên cảm giác lạnh băng, gay gắt trong đầu nàng lần nữa. Nàng sẽ không bao giờ là Lucy Caldwell một lần nữa. Nàng là Lucy Rayne. Nàng ngừng cử động và hóp một ngụm rượu, ánh mắt nàng gặp Sally trong một cái nhìn nhẹ nhàng, ngỡ ngàng. Vài tia thông hiểu trưởng thành lần đầu tiên cháy trong đầu nàng khi nàng nghĩ, đó không phải là lỗi của cậu, Sally. Tớ mất anh ấy vì tớ đã làm thế. Tớ không thể đổ lỗi cho cậu. Ngón tay nàng nhẹ run rẩy, cuốn chặt quanh chân ly khi nàng nâng rượu lên và chúc mừng riêng Sally, nàng cười với c

Một cảm giác gai gai chạy dọc sau cổ Lucy. Mắt nàng bay tới ngưỡng cửa nằm một bên căn phòng. Heath đứng đó, tới sớm vài phút để đón và đưa nàng về nhà. Chân chàng chéo lại lơ đãng khi chàng nghiêng người tựa vào khung cửa. Ai đó đã đưa cho chàng ly rượu, thứ đang được giữ lỏng lẻo trong những ngón tay dài của chàng. Mỗi chàng cong lại với nụ cười nửa miệng mỉa mai.

Và chàng nâng ly rượu lên với nàng.

Đó có thể là một lời khen. Hay điều bộ chế nhạo nhất mà nàng từng được trao cho. Lucy không biết đó là cái nào. Nàng nhìn chồng mình trong sự hỗn loạn, tên chàng trên đầu môi nàng. Mắt chàng trượt xuống đường nét thon thả của cổ họng nàng tới đường cong phồng khoáng của ngực áo nàng, tro tráo nán ná ở đó và chu du trở lại khuôn mặt nàng. Cái nhìn của chàng thật âm áp và tỉ mỉ đến nỗi nàng đứng thẳng lên như thể chàng đã chạm vào nàng một cách thận mật ở nơi công cộng, và chàng vẫn giữ ánh nhìn trên nàng, thậm chí trong khi chàng uống ly rượu mòng manh của mình. Tim chàng chạy đua hoang dại khi một luồng điện nhận thức phóng qua da nàng.

" Đáng chú ý làm sao. " Betta thì thầm, và Lucy giật mạnh tia nhìn ra khỏi Heath để gom bao tay và cái túi nhỏ xíu màu dương của nàng.

" Cái gì đáng chú ý? " Lucy hỏi nhỏ, quá chúngh choáng tới nỗi nàng đánh rơi đồ giữa hai cái ghế và không thể lấy chúng lên được.

" Chồng cô. Nhìn vào anh ta, tôi không hề có ý nghĩ nào về việc anh ta là loại người đã kết hôn. Tôi còn tìm thấy anh ta thật đáng chú ý khi nhìn chăm chăm cô bằng kiểu đó. "

"Anh ấy là loại người đã kết hôn." Lucy nói. "Tôi có đeo một cái nhẫn để chứng minh điều đó. Và tại sao anh ấy không thể dán mắt vào tôi? Tôi

"Những người chồng không nhìn vào vợ theo cách đó."

"Chồng tôi thì có." Lucy máy móc nói một cách dè chừng, ném một cái nhìn thận trọng tới người chồng điển trai và khó hiểu của nàng.

"Như tôi đã nói... thật đáng chú ý."

Lucy quay đi khỏi khuôn mặt được chăm sóc kĩ càng, tạo đời của Betta và lăm bầm lời tạm biệt với những người trong Thursday Circle. Heath lấy cái áo choàng đen của Lucy từ cánh tay một hầu đeo tạp dề, mập mạp và kéo nó trùm lên vai nàng. Bàn tay đeo găng của nàng đặt trên cánh tay chàng khi chàng dẫn nàng ra ngoài xe ngựa.

"Vây là nó đã kết thúc." Chàng nói khi xe ngựa đã băng băng trên đường, nhịp điệu phấn khởi của vó ngựa đều đặn nhấn mạnh cuộc nói chuyện của họ.

"Đúng vậy, tối nay là một thành công"

"Anh không ám chỉ buổi hoà nhạc tối của hội Thursday evening."

Lucy do dự trước khi trả lời. "Vây em đoán anh đang nói về Daniel và Sally."

“Anh đã nhìn thấy những gì em làm cho Sally. Nó làm anh có ấn tượng rằng đó là một cử chỉ kì lạ ở em. . . Như từ giờ trở đi, em đã chứng tỏ nghị lực của mình.”

“Em chỉ tham gia vào cuộc

“Cuộc chúc mừng giữa cựu hôn phu và cựu bạn thân của em. Nói anh nghe, em đã nghiêng rãnh chặt đến mức nào?”

Khi Lucy từ chối trả lời, chàng cười nhẹ. “Thứ lỗi cho anh. Anh không có ý chê bai cử chỉ đáng kính phục của em đâu. Nhưng anh rất hiểu kì. . . em có ngạc nhiên về sự kết hợp đó không?”

“Em chưa bao giờ nghĩ họ lại ở cùng nhau.” Lucy nói kinh ngạc, ánh nhìn nàng xa xăm khi nàng quay ngược về những hồi ức quá khứ. “Ba chúng em đều ở cùng nhau rất nhiều lần. Nhưng Daniel chưa bao giờ có vẻ chú ý vào cô ấy.”

“Anh chắc rằng anh ta không như vậy. Không khi có em quần quanh ở đó. Em có khuynh hướng thu hút toàn bộ sự chú ý của đàn ông.”

“Họ khám phá về nhau thật. . . nhanh. Chỉ ba tháng sau khi em cưới anh.”

“Vui lên nào, em yêu. Daniel đã có thể làm cho chính chuyện của chính bản thân tồi tệ hơn. Cô ấy có chút thiếu hụt sự gan dạ, nhưng cô ấy là một tạo vật đủ ngọt ngào – đúng những gì Daniel cần.”

“Em đang nghĩ hình như anh thấy anh ấy khâm khá hơn với Sally hơn là với em thì phải.”

“Anh nghĩ em không hợp.”

“Em có thể là một người vợ tốt cho anh ấy.”

“Nếu em nói thế.”

Nàng liếc nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng mượt mà với những đường nét rõ ràng của chàng.

“Và anh ấy có thể là người chồng tốt cho em. Ít nhất anh ấy không để em ở nhà mọi lúc để đi gặp những. . .” Nàng hăm mình lại vừa đúng lúc, tay nàng run rẩy đưa lên cổ họng để kiểm lại lời buộc tội. Con bốt đồng hoang đại phóng ra từ ngực nàng như chim khao khát sổ lồng. “Những gì?” Heath hỏi gặng, trượt một ánh nhìn lên nàng qua đôi mắt hẹp.

“Dừng cảm lên, Cinda. Hoàn tất những gì em đang chuẩn bị nói đi.”

“Những người phụ nữ khác.” Nàng nói thẳng thừng, hơi thở trở nên nhanh hơn khi nàng khuấy khóa vì đã nói với chàng chính xác những gì nàng nghĩ. “Anh luôn đi mọi lúc, và anh không về cho đến nửa đêm, và. . . đó là những gì em nghĩ.”

“Cái gì quí gì. . . Em nghĩ anh đi lang thang ở Boston với phụ nữ thay vì làm việc ư?” Chàng nói thô ráp.

“Anh có vậy không?” Nàng hỏi ngược lại khi một ánh lập loè hi vọng nhá lên trong nàng. Trong một giây chàng có vẻ thật bất ngờ, và thậm chí một chút tổn thương.

Chàng im lặng khi nàng khỏn khỏ chờ đợi câu trả lời. Nàng không mong những gì chàng sắp nói lại quan trọng với nàng như thế, và bây giờ nàng nghĩ cô sẽ là lên nếu chàng không nói cái gì sớm.

“Nó có thành vấn đề với em không khi anh tận hưởng khoái lạc của mình ở bất cứ nơi nào và bất kì lúc nào anh tìm thấy chúng?”

“Vậy thì đúng rồi.” Nàng nói, một con giận bất ngờ chạy xuyên qua cơ thể nàng trong xung nhịp nhanh chóng. “Anh đã ở với người phụ nữ khác. . .”

“Anh không phủ nhận hay chấp nhận chuyện đó. Anh hỏi là nó có thành vấn đề với em hay không?”

“Sao em lại phải quan tâm? Chuyện đó chẳng thành vấn đề với em.” Nàng nói đánh gọn, hăm muốn một năng lực làm tổn thương chàng khi nàng thấy nụ cười nhạt chạm môi chàng. “Sao anh lại thay đổi nhiều đến thế?” Nàng bùng nổ. “Anh đã từng dễ thương hơn. . . dịu dàng hơn nhiều. . .”

“Em không cho phép anh dịu dàng với em.”

“Em không biết anh muốn gì.” Lucy nói, chấn động vì thất vọng. “Em không biết tại sao bây giờ anh lại khác đi. . . em không biết tại sao. . . Em nghĩ khi chúng ta cưới nhau, thì trước tiên chúng ta có thể sẽ. . . nhưng giờ. . .”

“Chúng ta sẽ làm gì?” Chàng thúc giục, tâm trạng chàng thay đổi nhanh chóng. Một khoảnh khắc trước chàng trông có vẻ đùa cợt, và bây giờ, chàng đắm đắm nhìn nàng với sự nghiêm túc hoàn toàn. Nàng không thể trả lời. Những từ ngữ bị chen chặt trong cổ họng nàng, và nàng ngồi đó, lặng thinh nhìn chàng. Heath lắc đầu và quay ngược sự chú ý trở về con đường khi trạng thái căng thẳng giữa họ thậm chí vọt lên một mức độ cao hơn.

“Em đã nghĩ là chúng ta có thể tìm ra cách để hòa thuận với nhau.” Nàng buột miệng, vụng về nói. “Em không mong anh lại muốn đi gặp người phụ nữ khác. Em không muốn thế. Em không thích như thế.” Nàng gục mặt xuống và đông cứng vì thẹn, không thể tin được mình đã thừa nhận điều đó. Bây giờ

chàng sẽ giữu cột nàng, bây giờ thì chàng biết là nàng đã ghen. Nàng quan sát khi tay chàng siết chặt dây cương, rồi cỗ xe ngựa được kéo về một bên đường và những con ngựa khẽ chồm lên.

Chàng bắt lấy nàng trong cái siết tàn phá, một bàn tay rộng bao lấy phía sau cần cổ mảnh khảnh của nàng khi cánh tay còn lại kéo cơ thể nàng tựa thật sát vào người chàng. Mỗi chàng mở ra khăn thiết trên môi nàng, miệng chàng háo hức trên nàng với sự hăm hở dữ dội, làm nàng run lên vì bất ngờ. Khi chàng cảm thấy sự nhượng bộ của cơ thể nàng, không còn phản kháng hay vùng vẫy, Heath thả lực ép tàn phá của môi mình và hôn nàng chậm rãi. Nàng không thể thở, không thể thoát khỏi những cú quết mê mụ của lưỡi chàng. Miệng chàng nóng và ngọt ngào, uống lại sự mềm mại của miệng nàng và đầu chàng cúi xuống xa hơn trên nàng đến khi nàng đỏ sập yếu ớt, tựa vào vai chàng, môi nàng chuyển động dưới môi chàng trong sự hưởng ứng. Bàn tay chàng chuyển từ cổ lên hàm nàng, nâng niu một bên mặt nàng khi chàng ngấu ngiến nàng với những nụ hôn không hề thương xót. Nàng bám vào ve áo khoác của chàng, đầu hàng hoàn toàn nhu cầu của chàng. Sự hoang dại lấp đầy mọi lỗ chân lông cho đến khi nàng râm ran vì ham muốn đông đầy. Cánh tay chàng rung rung căng thẳng khi nàng môi mình khỏi nàng.

“Đó có giống một nụ hôn của người đàn ông gần đây được tình nhân phục vụ không?” Chàng hỏi khàn khàn, hơi thở chàng mon trớn đôi môi ẩm ướt của nàng. Lucy chớp mắt một cách buồn ngủ, cánh tay nàng trườn lên, vòng quanh cổ chàng. “Anh đã không có đàn bà trong nhiều tháng.” Chàng tiếp tục trong tiếng thì thầm thô ráp đó, “Không có, trước cả khi anh cưới em. Anh không muốn bắt kì ai khác, không cho đến khi anh có đủ từ em, bất kì lúc chết giẫm nào. Mỗi đêm anh tự hứa với mình em sẽ phải trả giá cho những giờ anh ham muốn em và trở nên khao khát. Vì Chúa, anh sẽ không còn khao khát thêm nữa.”

Chàng cúi đầu xuống lần nữa, môi chàng tìm kiếm môi nàng và lời cuốn tiếng rên rỉ nhẹ nhàng của nàng. Đột nhiên, Lucy không thể phân biệt đâu là âm thanh, mùi hương và vãi vốc của nhau, nàng không biết vị ngọt ngào của rượu đến từ miệng chàng hay nàng, nàng không quan tâm tiếng tim đập thình thịch đó là của chàng hay của nàng. Bầu trời rơi vòng quanh nàng với những mảnh đen mun chói lóa và những ngôi sao điểm chi chít, thời gian hầu như rùng mình và ngưng cử động. Từ ngữ và suy nghĩ biến mất với tốc độ ánh sáng khi thứ duy nhất còn lại là khoái lạc từ môi chàng và sức mạnh cứng rắn của cơ thể chàng.

“Không có người đàn bà nào khác.” Heath nói trên môi nàng, làm nàng run rẩy. “Không thể có. Anh quá ám ảnh về vợ của anh. Chỉ một thứ em có thể cho anh mà không ai có thể... và chết tiết thiên đường hay địa ngục gì đó, anh sẽ có nó từ em bất kể bao lâu anh phải chờ, bất kể anh phải áp chế em khó khăn đến thế nào. Không, anh không chỉ nói về những quyền lợi làm chồng duy nhất, dù đó sẽ là điểm xuất phát tuyệt vời...”

“Heath...” Nàng làm một cử động nhỏ để tự giải phóng mình, mắt nàng tối mà mờ đục vì rối loạn. Cánh tay chàng siết chặt trên nàng.

“Anh đã cho em thời gian mà em xin. Nhưng anh không có nhiều kiên nhẫn để bắt đầu, Cin, và em thì mãi nó mòn vẹt. Chúng ta thử theo cách của em và anh chờ đợi em đến với anh... và bây giờ thì đã có một khoảng cách rộng hơn giữa chúng ta, hơn những gì anh cho phép.”

Nhưng nàng đã chờ đợi chàng đến với nàng! Lucy nhìn lên chàng, thình lạng.

“Bây giờ chúng ta sẽ làm theo cách của anh.” Chàng tiếp tục, đóng khung khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng với bàn tay chàng. “Trong trường hợp em còn bất cứ nghi ngờ nào... kể từ đêm nay chúng ta sẽ là vợ chồng theo mọi phương diện. Có rất nhiều thứ để bàn... nhưng chúng được giữ tới ngày mai.”

Ngón tay cái chàng vạch nhẹ lên đường chân mày xé, sẫm màu của nàng và đặt trên thái dương nàng. Không thể ngăn được mình, chàng hạ môi xuống môi nàng lần nữa, ngọn lửa nhạy cảm từ nụ hôn của chàng xuyên xuống tận ngón chân nàng. Nàng thấy quay cuồng như thể có quá nhiều rượu bắt thần lọt vào đầu nàng, nàng yếu ớt giật cổ tay chàng, cầu xin chút nghỉ ngơi. Sức ép trên môi nàng ngừng lại. Heath nhìn xuống nàng, vạch đầu ngón tay lên vệt trắng đọng trên làn da nàng. Trong một cử động không ngờ, chàng thả một nụ hôn lên đầu mũi nàng và đặt lưng nàng vào chỗ ngồi, nơi nàng co tròn lại và nhìn trừng trừng chàng một cách hoang mang.

Khi họ đến bùng binh nhỏ trước nhà, Heath ra khỏi xe ngựa và giúp nàng xuống, tay chàng khớp gọn gàng hai bên eo nàng. Ngay khi bàn chân chạm mặt đất, nàng xoay người lại để eo những nếp gấp và vãi vốc xuống, những thứ đã rũ xuống đằng sau váy nàng. Nàng vuốt phẳng mọi thứ trong khi tay chàng vẫn còn trên eo nàng, tìm nàng nảy lên trước hình ảnh của chàng. Trong bóng tối, mắt chàng xanh màu nửa đêm và nét mặt nhai hoàn hảo vương bóng. Chàng kéo người nàng tựa vào chàng, bắt nàng nhón trên những đầu ngón chân và dựa vào chàng. Mặc cho mọi khác biệt về kích thước của riêng từng người, họ vừa khít nhau. Mắt nàng nhắm lại khi nàng cảm thấy hơi ấm của môi chàng trên môi nàng, làn sữa rồi lần nữa, trong những nụ hôn nhẹ, gây ra cả một dòng hơi nóng tràn qua nàng. Cảm xúc thậm chí còn mạnh hơn trước đó, làm nàng nghiêng với sự ngọt ngào. Nàng đóng đưa tựa vào chàng khi chàng ngừng lại, Heath vuốt một lọn tóc xoắn xoắn ra khỏi thái dương nàng khi chàng nhìn xuống nàng.

"Đi và sẵn sàng cho giường ngủ trong khi anh đưa những con ngựa về chuồng. " Chàng thì thầm, " Anh sẽ không lâu đâu. "

Lucy gật gù cục. Nàng quay lại khi chàng thả nàng ra và đi vào nhà mà không nhìn về đằng sau chút nào, đưa tay lên môi ngay khi cửa đóng lại sau lưng. Môi nàng mềm mại và sưng phồng. Nàng bước lên lầu với trán cau lại khi những xúc cảm khác nhau kéo nàng theo mọi hướng. Một phần trong nàng yếu ớt và bồn chồn, một phần yên lòng khi sự chờ đợi sẽ sớm kết thúc và sẽ không còn gì để khiếp hãi và lo lắng nữa. Một phần trong nàng sống động với sự chờ đợi. Cuối cùng, cuối cùng thì chuyện đó sẽ xảy ra, và nàng biết lần này mọi thứ đều sẽ đúng.

Tám mền mỏng và khăn trải giường dường như từ chối nỗ lực kéo chúng xuống của nàng, nhưng nàng tỏ ra thành thực trong công việc với cái kéo mạnh quả quyết. Nàng vận nhỏ mọi cây đèn, để ánh sáng dịu nhẹ và mời gọi toả khắp nơi. Heath sẽ lên đây sớm thôi, và nàng muốn lần này phải khác hẳn đêm tân hôn thảm họa của họ. Điền cả đầu, nàng kéo mạnh nút thắt váy và đá văng đôi dép lê trong nhà, nhổ sạch những ghim kẹp ra khỏi tóc cùng một lúc. Nút rồi tới nút, tại sao cái váy của nàng có vẻ tăng lượng nút thêm nhiều hơn những gì nàng có khả năng mở ra thế này? Kéo mạnh cái váy lột lụa chặt nịch, được lót bên dưới với diềm xếp nhỏ, nàng thả nó xuống sàn thành một đồng. Bên dưới váy lột là khung váy mảnh, làm bằng thép watchspring với những dải vải bông trắng buộc chặt. Toàn bộ những phục trang đó sụp xuống thành một đồng lớn vãi vốc, trông như cái bánh kẹp, thứ mà nàng sẽ nhanh chóng đá ra khỏi chỗ này ngay khi phần còn lại trên người nàng được rũ bỏ. Kẹp tóc rơi khắp nơi khi nàng giật thêm ra từ mái tóc. Oloroc đầu rồi? Nàng nhảy trên một chân, rồi trên chân còn lại khi nàng lột nịt tất và tất dài ra.

Bay tới trước gương trong áo nịt ngực và quần đùi lót, Lucy cào lược vào mái tóc dài của mình cho đến khi móng tóc hạt dẻ trở nên dày và mượt, đổ xuống vai nàng.

" Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt! ", nàng lau bầu khi đồng hồ có vẻ gõ nhanh hơn. Heath có thể ở đây bất kì lúc nào. Áo ngực nàng vẫn còn phải cởi ra, và việc đó tốn rất nhiều thời gian. Nó làm từ vải trắng dày, được hồ cứng, đóng bên trong khung kim loại và sừng, thêm vào đó, được xỏ dây buộc chặt ở phía trước. Thường thì nàng tự mình kéo thật chặt những sợi dây và buộc lại thành nơ. Sáng nay nàng quá vội và đã cột gút nó lại. Nàng cố gắng một cách vô ích, gỡ cái nút chặt với móng tay mình, nhưng nó không có dấu hiệu gì là sẽ lỏng ra cả. Sự thất vọng quét qua nàng khi nàng nghe thấy tiếng bước chân Heath trên cầu thang. Tại sao tất cả lại trở nên tệ hại thế này chứ?

" Em vẫn chưa sẵn sàng. " Nàng gọi với ra, giọng nàng căng thẳng và cao hơn bình thường cỡ một quãng tám.

" Được thôi, anh sẽ dành vài phút để tắm rửa. "

Lucy đặt tay lên hông, hít vào một hơi sâu, bình tĩnh. Và rồi nàng giật mạnh những sợi dây với nguồn năng lượng vừa hồi phục trước khi bỏ cuộc và bắt đầu săn tìm cái kéo cắt móng. Ngăn kéo khua như sấm khi nàng kéo nó ra và mở nắp đèn cuống vào bên trong. Tất cả đều ở đó, ngoại trừ cái kéo.

" Có thứ gì đặc biệt để em tìm kiếm hả? "

Nàng quay ngoắt lại, chần chừ và cuống cuống, mắt nàng sáng lên với sự lo âu và cău gắt. Heath đứng trước nàng trong cái áo choàng màu xanh sẫm, trông bình tĩnh và tự chủ, mơ hồ thích thú với cảnh nhộn nhịp

" Đừng có nói một câu đùa nào đấy! " Nàng nói căng thẳng.

" Anh không định làm vậy. "

Lucy quay đi và tiếp tục cuộc tìm kiếm mất kiên nhẫn trong cái ngăn kéo, chùn lại khi nàng cảm thấy sự động chạm của bàn tay chàng lên bờ vai trần của nàng.

" Nó là cái gì? " Chàng hỏi nhỏ, Lucy bỏ cuộc tìm kiếm cái kéo của mình và run rẩy thở dài, biết rằng nàng quá mức kích động với mấy cọng dây bị cột gút lại.

" Em... oh, em biết có thứ gì đó không đúng... Nó là cái áo nịt, nó thật kinh khủng... Thứ đó... em không thể cởi cái nút thắt ra, và em đang tìm một cái kéo để cắt những sợi dây. "

" Tất cả là thế hả? Quay lại nào. Oh, em đúng là biết thắt một cái nút ẩn tượng đấy, nhưng chẳng có vấn đề gì với việc cởi ra đâu. " Ngón tay chàng chạm tới những sợi dây, bắt đầu làm việc với móng lưng những.

" Không được đâu. Anh tốt hơn nên tìm giúp em cái kéo. " Nàng nói, cắn môi dưới, và chàng cười.

" Cho anh vài phút, chúng ta còn cả một đêm dài phía trước mà. " Đầu chàng cúi xuống khi chàng tập trung vào nút thắt. Hương xà phòng thơm ngát hoà với làn da chàng tạo thành một mùi phảng phất quyến rũ, dạt vào mũi nàng. Lucy cảm thấy một cơn rung nhẹ ở bụng vì sự gần gũi của chàng.

" Tại sao em lại mặc loại áo ngực thô thế này? Anh cứ tưởng theo sau những bộ đồ mới, em cũng đặt hàng đồ lót mới... "

" Những đồ lót cũ của em vẫn ổn mà... "

" Anh cá là khác đấy. Vải trơn màu trắng không hợp với em. Và anh thích thấy em trong đồ lót satin và lụa màu. Anh thấy là anh sẽ phải lo việc này thôi. "

" Đồ lót satin màu? " Lucy chưa bao giờ nghe đến những phụ nữ dòng dõi tốt lại mặc bất cứ thứ gì ngoài màu trắng, xám và nâu bên dưới trang phục cả. " Anh sẽ không dám mua cho em bất cứ thứ gì trong số đó... đúng không? "

" Hàng tá... bao gồm quần đùi lót màu đen với diềm đăng ten lượn sóng và những cái nơ màu hồng. " Chàng cười toe toét với nàng, và mặc cho sự kinh hãi, nàng cảm thấy một nụ cười đáp lại giòn giã trên môi nàng. Ngay sau đó, nút thắt được gỡ ra, và Heath tháo dây ra khỏi những cái khuy kim loại của áo nịt. Lucy nhắm mắt lại và thở sâu vì nhẹ nhõm. Khi lồng ngực nàng nở ra và phôi nàng đầy tràn ô xi, những tia choáng váng quen thuộc cuộn lại trong đầu nàng.

" Thấy tốt hơn không? " Chàng thì thầm. Nàng gật, ngẩng lên, nhìn vào mắt chàng khi chàng cởi cái áo nịt ra khỏi người nàng. Đầu ngực trần của nàng xát nhẹ lên làn vải xanh mịn của cái áo choàng chàng mặc. Thú vị một cách thật kì lạ khi chàng cởi quần áo của nàng chậm chạp đến thế, đối xử với nàng như một sinh linh mỏng manh có thể dễ dàng vỡ vụn dưới những động chạm thô lỗ.

Ngón tay chàng vạch trên xương sống nàng, trượt qua lớp lông tơ vô hình, và động chạm của chàng gửi một cơn rung mình vô thức xuyên qua nàng. Nuốt khan, nàng chạm vào quần đùi lót của mình và nói lòng chúng. Khi nàng sờ rấm những cái nút, chàng trượt cánh tay vòng quanh nàng, bắt lấy bàn tay nàng, siết chặt ngón rồi chuyển chúng sang một bên, và gỡ những cái nút với ngón tay xoắn vặn. Chiếc quần đùi lót rơi trên sàn nhà.

Heath nâng nàng lên với đôi cánh tay và mang nàng tới giường một cách dễ dàng. Khi nàng vờ quanh cổ chàng và siết chặt những bắp cơ rắn chắc của cơ thể chàng, nàng bắt đầu hứng thú với cảm giác đã một lần làm nàng kinh hãi. Thật sự dễ chịu khi cảm thấy như " bị tước vũ khí ", dễ tổn thương, và say mê vì được ôm bởi người đàn ông có thể quăng nàng ra khỏi sự thăng bằng một cách dễ dàng, người đàn ông không hề lãng tránh việc tranh cãi, một

người đàn ông ở trên mức lúng túng và kiểu cách rất nhiều đến nỗi nàng biết không gì có thể làm nàng sốc thêm về chàng.

Chàng hạ nàng xuống và rũ bỏ áo choàng. Làn da rám nắng của chàng dường như bắt ánh đèn khi chàng cúi người bên trên nàng, ánh nhìn của chàng phiêu du suốt từ đầu ngón chân đến tận khuôn mặt nàng. Đôi mắt xanh hau hâu gặp ánh mắt nàng, sáng lên những tia lửa tối tăm.

"Em thật đẹp, Lucy." Chàng thì thầm.

Đây là những lời chàng đã từng nói với nàng, nhưng trong khoảnh khắc khám phá này thì dường như đây chỉ mới là lần đầu tiên. Ánh nhìn nàng ngập ngừng và rèm mi nàng hạ xuống khi chàng hôn nàng, bàn tay chàng trượt ra sau đầu nàng và nâng niu một cách chiếm hữu. Miệng chàng đòi hỏi sự đáp trả của nàng, bàn tay vuốt ve của chàng khẳng khái mạo hiểm vào những nơi thầm kín nhất của cơ thể nàng. Bao nhiêu do dự và nhút nhát Lucy đã dự tính tới đều vụn vỡ trước đam mê của chàng. Có phải đó thực sự là cánh tay nàng, đang kéo đầu chàng xuống để chàng hôn nàng sâu hơn không? Có phải những âm thanh cảm lạnh, trầm đục đó đến từ cổ họng nàng không? Oh, nàng chưa bao giờ mơ đến, nghĩ đến hay thậm chí tưởng tượng đến cảm giác tuyệt diệu khi làn da trần của chàng trượt trên nàng. Nàng muốn biết từng inch của chàng có cảm giác như thế nào. Bàn tay nàng trượt từ lưng đến bờ vai rộng, mạnh mẽ của chàng, lòng bàn tay nàng lướt nhẹ trên ria những vết sẹo mờ và trở lại bờ hông gọn ghẽ của chàng. Trắng trợn, những đầu ngón tay nàng giật xuống bề mặt săn chắc của mông chàng và chàng rên rỉ trên môi nàng.

"Đã quá lâu rồi. Anh đã thèm muốn em quá lâu." Heath trượt xuống cơ thể nàng và ấn môi chàng vào chỗ hõm thom ngát giữa hai bầu ngực nàng. Suy nghĩ của chàng nghiêng ngã thành một mớ hỗn độn và bừa bãi. Nhu cầu và sự thúc đẩy thể chất cho cân trọng trong chàng. Bàn tay chàng được đồ đầy bởi sự mềm mại của nàng, miệng chàng uống lấy hương vị làn da nàng như trong cơn khát cháy. Nàng đã chống lại chàng và chối từ chàng, làm cho thế giới của chàng rối tinh rối mù, đặt vô số chướng ngại trên con đường của chàng để rồi đột nhiên, nàng ở đây trong vòng tay chàng, đầu hàng chàng vô điều kiện. Toàn bộ khao khát thể xác của chàng bị khuấy động nghiêm trọng, và bây giờ chàng đã đi quá xa để dừng, nghỉ ngơi hay chậm lại. Có vẻ như toàn bộ cuộc đời chàng dựa vào kết quả của khoảnh khắc này, hoặc chàng sẽ có nàng, hoặc chàng sẽ chết vì thèm khát.

Lucy thở gấp khi khuôn miệng thăm dò của chàng tìm thấy núm vú nàng, và bao quanh cái đỉnh nhạy cảm. Lưỡi chàng ẩm ướt thiếu đốt, rồi, rằng chàng bắt lấy đầu ngực và khéo léo kéo nó. Quặn quại, nàng cảm thấy cơn xúc động chạy dài những nhịp rung nhẹ nhàng giữa hai đùi nàng. Không vững, nàng để chàng tách đùi mình ra với bàn tay chàng. Nàng quá hao mòn vì khao khát đến nỗi người nàng run rẩy. Chàng đang hôn nàng khắp nơi. Bàn tay chàng mon men trên đùi nàng và người chàng chuyển xa xuống dưới đệm. Môi chàng đang ở trong hai đùi nàng và dần chuyển lên trên. Bất ngờ, nàng biết chàng sắp làm gì.

"Heath, chờ đã..."

"Suyt" Chàng cắn nhẹ làn da mỏng manh trên bẹn nàng và sục vào những lộn xoăn mềm mại hình tam giác. "Hãy để anh... em là vợ anh." Khi chàng chạm tới khoảng da thịt bùng cháy giữa hai chân nàng và lưỡi chàng đu đưa trên cái nụ nhỏ trừ khoái cảm, đầu gối Lucy đưa lên và những ngón chân nàng xoắn lại trên giường. Tay Heath úp lấy mông nàng, nâng nàng lên một vị trí thám hiểm nhạy cảm cho mỗi chàng.

Bắt lấy tiếng thốn thứa sau cổ họng, nàng nghiêng rặng lại và xoay mặt sang bên, nhận thấy tất cả động chạm khôn khéo, rung rinh của miệng chàng, không biết đến bất kì điều gì ngoài những điều chàng đang làm với nàng. Mông nàng căng lên trong lòng bàn tay chàng khi nàng ngập chìm khoái cảm. Bất thần lưỡi chàng bùng nhẹ trong nàng, và nàng vô thức uốn người lên, giác quan của nàng nở ra cho đến khi nàng đổ ả xuống qua một vụ nổ của xúc động.

Thở hổn hển nặng nhọc, nàng trôi nổi trong biển ả của yếu ớt, đôi mắt nàng mờ đi vì khoái cảm khi nàng thấy khuôn mặt Heath trên nàng. Nàng đã quá kiệt sức, quá yếu ớt để phản kháng khi sức nặng từ cơ thể săn chắc của chàng đè lên.

"Chỉ cần thư giãn." m điệu của chàng mon men và trầm trong tai nàng. "Anh sẽ không thô lỗ đâu. Hãy để anh yêu em..."

Có một sự xâm phạm giữa hai đùi nàng, và bằng cách nào đó, nàng nâng chân mình lên để dễ dàng cho chàng, và rồi nàng thở gấp vì sự xâm chiếm mạnh mẽ mà chàng đã đẩy vào nàng. Có sự nhận thấy đau đớn và sừng sốt rằng chàng ở trong nàng. Đáp lại lời khuyến khích nhẹ nhàng chàng thì thầm cho mình, nàng mở rộng chân hơn và chàng trượt vào sâu thêm nữa, to lớn và nóng rẫy khi chàng di chuyển ở trong nàng. Nàng nao núng trước cảm giác lạ lẫm và sự khó chịu, nhưng bàn tay chàng ở đó để xoa dịu cơ thể run rẩy của nàng, giọng chàng nhẹ nhàng và khản lẹ. "Em thật ngọt ngào, Cinda... Anh biết em sẽ như thế này... Anh biết mọi chuyện sẽ như thế này. Để cánh tay em vòng quanh anh... Ah, Cinda..."

Đâm mạnh với nhịp điệu kiểm chế, chàng kéo nàng dựa vào chàng gần hơn và chỉ cho nàng cách làm theo chàng. Chàng tự do và hoàn toàn phóng đảng giống như nàng từng nghĩ, tàn nhẫn lột trần sự kín đáo của nàng bằng tay và miệng chàng để nàng nói với chàng điều gì cho nàng khoái lạc. Khi Lucy nhìn lên nét mặt ngăm ngăm của người đàn ông nàng đã lấy làm chồng, nàng không thể tưởng tượng mình có thể chia sẻ sự gần gũi này với bất kì ai khác, và nàng biết rằng sau đêm nay, không còn thứ gì giống như trước nữa. Bối rối, nàng vui mặt vào bờ vai lấp lánh mồ hôi của chàng và cảm thấy một cơn mưa nhiệt bên trong nàng, nàng thấy thân người chàng nương chịu khi chàng bắt động và vui mặt vào cổ nàng. Hai bàn tay chàng siết lại thành nắm đấm khi chàng ấn xuống gối ở hai bên đầu nàng.

Mù quáng, nàng nâng môi lên môi chàng, bờ môi nàng hé mở và hăm hở. Những giờ đồng hồ buong trôi khi cả hai cơ thể bện lấy nhau và chạm vào nhau, đôi lúc gấp gáp, đôi lúc với nhịp điệu uể oải. Lucy nói ham muốn của chàng với ham muốn của chính nàng, đáp trả tương đương sự say mê của chàng, không màng đến ngày hôm qua hay ngày mai. Nàng không hề nhận thấy khi đèn cháy hết. Nàng chỉ biết rằng, khi càn về đêm, Nàng sẽ là một phần của bóng tối, một phần của giấc mơ đã vượt đi xa khỏi sự trong trắng, được bao bọc bởi lời nguyện nhục dục sẽ vỡ tan ngay lúc bình minh. Với mọi động chạm, Heath khiến nàng càng trở thành một phần của chàng, và trong những giờ tiếp theo của nửa đêm, nàng bắt đầu sợ hãi là chàng đã lấy đi từ nàng nhiều hơn chỉ là sự trong trắng.

Bạn đang đọc truyện *Love, Come To Me* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Bị làm phiền bởi những câu hỏi không có câu trả lời rõ ràng, Lucy tự làm bản thân bận rộn với những việc lật vật trong khi nàng cân nhắc mấy thứ rắc rối trong tình thế của mình. Thật thất vọng khi nàng tỉnh dậy và thấy rằng Heath đã rời khỏi, nhưng cũng nhẹ nhõm khi nàng có thể một mình để suy nghĩ. Mọi thứ dường như thay đổi kể từ tối qua. Heath đã lấy đi quá nhiều ảo tưởng của nàng. Sẽ là nói dối nếu như nàng bảo nàng không tìm thấy khoái lạc với chàng, và điều đó làm nàng khó xử khi nàng đã luôn tin rằng Daniel là người duy nhất nàng muốn. Nhưng có khi nào cảm giác của nàng với Daniel chỉ đơn thuần là thói quen? Có phải nàng chia sẻ "sự thấu hiểu" với anh trong quá lâu vì nàng cảm thấy an toàn hơn và dễ hơn việc nàng phải mở lòng với ai khác? Minh thật tình quan tâm với anh ấy, nàng nói với bản thân, rồi rầm vì những nghi ngờ mà trước đây nàng sẽ không bao giờ tự cho phép mình nhìn nhận. Minh vẫn còn quan tâm tới anh ấy. Nhưng đó là tình yêu hay là thứ gì đó mà mình đã nhầm với tình yêu?

Bây giờ thì nàng bắt đầu quan tâm tới chồng mình theo cái cách nàng chưa bao giờ nghĩ đến trước đây, dù cho chàng là người đàn ông phức tạp, không thể đoán định và khó chịu nhất mà nàng từng gặp. Mặc cho những yêu sách đến sự buồn bực của chàng, chàng hầu như vẫn luôn xoay sở theo cách của mình và chàng không có mối e sợ về những vấn đề lịch sự, nhún nhường khi ai đó ngăn chàng đạt được điều mình muốn. Chàng là người đàn ông hai mặt. Chàng có thể là một tên vô lại dễ dàng cũng như chàng có thể là một quý ông, và kĩ xảo để thoả thuận với chàng trong cả hai mặt là điều mà nàng vẫn còn chưa học được.

Heath về nhà sau bữa tối. Khi chàng bước vào cửa trước, Lucy cời áo khoác của chàng, ngón tay của nàng cuộn lại trong lần vải tối, mìn trước khi treo nó lên. Có một biểu cảm lạ trên khuôn mặt chàng. Chàng trông có vẻ căng thẳng và một chút mệt mỏi, nhưng vẫn có một nguồn năng lượng kiềm nén rõ ràng từ chàng, bầu không khí của thắng lợi. Điều gì đó đã xảy ra vào hôm nay, nàng biết điều đó chỉ với việc nhìn vào chàng. Nàng có linh cảm rằng nàng sẽ không thích những gì chàng sắp nói với mình.

"Chúng ta cần phải nói chuyện, Lucy."

"Đó là tin xấu hay tin tốt?"

"Điều đó dựa vào cách em nhìn nhận."

"Không có vẻ hứa hẹn gì hết."

Heath cười nhanh rồi ra hiệu về phía sofa. "Em nên ngồi xuống. Đây sẽ là một cuộc nói chuyện dài." Cái vẻ của chàng, sự bình tĩnh quá mức trong tông giọng – tất cả biểu lộ, không chút nghi ngờ, rằng những gì chàng sắp nói là quan trọng.

"Cuộc nói chuyện về điều gì?"

"Về những cuộc họp mà anh đã có ở Boston. Anh lẽ ra đã nói với em sớm hơn. Nhưng anh để càng lâu, thì việc trình bày nó với em lại càng khó hơn... với những điều mà chúng ta từng... trải qua, anh đã nghĩ là tốt hơn nên hoãn lại..."

"Em hiểu." Lucy nói, bất ngờ ngồi xuống, tự hỏi có phải những nghi ngờ trước kia của nàng là hoàn toàn đúng. Rằng chàng đã thăm đón vài phụ nữ ở Boston. Thật kinh khủng khi nghĩ đến!

Heath ngồi xuống kế bên nàng và với lấy cái ly nàng đã uống cạn ban nãy. Nó trống không, và chàng lười nhác xoay nó trong tay khi chàng nói. "Anh không chắc mọi chuyện sẽ như thế nào. Anh đã đợi thời cơ. Và bây giờ chính là lúc, chúng ta phải lo mọi việc thật nhanh."

Nàng nhẹ gật đầu. Chàng đang có nói với nàng về người phụ nữ khác ư? Chàng tàn nhẫn tới mức nói với nàng những thứ như thế sau đêm qua? Không, không, thậm chí nếu đó có là sự thực đi nữa, thì chàng không có lý do gì để nói với nàng về ai khác... phải không?

"Em có từng đọc tờ Boston Examiner?"

Câu hỏi vượt xa khỏi những gì nàng đoán trước đến nỗi nàng ngẩn người ra. "Cái gì? Không... em không nghĩ vậy."

"Anh đã làm một cuộc nghiên cứu về tất cả những tờ báo trong khu vực. Tờ Herald là tờ lưu hành nhiều nhất, khoảng 90 ngàn ấn bản... Và tờ Journal thì đạt được một nửa số độc giả của tờ trên. Tới những tờ còn lại, thì không có tờ nào vượt trên 17 ngàn lượt đặt báo. Tờ Examiner là đối thủ nặng kí cho vị trí thứ ba. Một vị trí thứ ba mong manh."

Báo chí. Chàng đang nói với nàng về báo chí. Điều đó thì có liên quan gì nhỉ? "Điều đó rất thú vị." Nàng ngoan ngoãn đồng tình, và chàng cười nhún nhó vì sự thiếu nhiệt tình của nàng.

"Tờ Examiner đang bị giết dần bởi ảnh hưởng của cả hai tờ Herald và Journal gộp lại. Họ cướp đi những đối tượng quảng cáo và người đặt báo, kéo theo hàng loạt loại thủ đoạn..."

"Heath..." Nàng ngắt ngang một cách mất kiên nhẫn. "Em không muốn nghe về tất cả những chuyện đó vào lúc này. Em chỉ muốn biết là anh sắp với em điều gì thôi."

"Tốt thôi. " Sự táo bạo lấp lánh mãnh liệt trong đôi mắt chàng. " Tờ báo đã được rao bán. Sau khi tiếp cận với nhà xuất bản và xem qua sổ sách, a quyết định là có thể biến nó thành một tờ báo có tính cạnh tranh. Vậy nên từ hôm nay, chúng ta là chủ sở hữu tờ Examiner. "

Lucy nhìn chàng trong vẻ sững sờ rõ mồn một. " Tất cả mọi thứ ư? Cả một tờ báo ư? Một tờ báo Boston? Heath. . . "

" Thực ra, không phải là tất cả... chỉ nhiều hơn một nửa tí chút thôi. Phần còn lại thuộc về Damon Redmond – anh ta đến từ một gia đình ở Boston. . . "

«Redmond? Như là gia đình Lowell, Saltonstall và Redmond hả? "

" Đúng. Gia đình đó đấy. Con trai thứ ba của John Redmond, Đệ tam. Anh gặp Damon ở nước ngoài, trước khi chiến tranh xảy ra. "

" Nhưng liệu hai người các anh có đủ kinh nghiệm để làm cho một tờ báo thành công được không? " Lucy hỏi, quá kinh hoàng để tỏ ra lịch thiệp.

Heath cười gượng. " Về việc này, anh không nghĩ kinh nghiệm là cần thiết nhiều. Một người càng kinh nghiệm, thì anh ta càng có khuynh hướng dính lấy những gì đã được làm trong quá khứ... bám lấy truyền thống... và đó chính xác là những gì anh không lên kế hoạch để làm. Việc kinh doanh đang thay đổi, và cách làm việc của 10 năm về trước không còn sống sót được nhiều nữa. Một vài tờ báo đang theo kịp thời, như tờ New York Tribune, số còn lại không như vậy thì đang dần sạt nghiệp. Đây là thời điểm hoàn hảo để lợi dụng cơ hội. Anh muốn phát triển một loại nhà báo mới và một loại báo mới... "

" Nghe có vẻ như một cuộc đánh cược. Sẽ như thế nào nếu không hiệu quả? Nhờ các anh mất sạch tiền thì sao? "

" Chúng ta luôn có thể ở với cha em ở trên c hàng. "

" Đừng giỡn về chuyện đó. "

" Đừng lo, Cin. Anh không để em chết đói đâu. "

" Thế còn về ... về anh Redmond đó. Anh có chắc là anh tin tưởng anh ta như một cộng sự làm ăn không? "

" Anh không có nghi ngờ nào về chuyện đó. Cậu ấy tham vọng, thông minh, và cậu ấy sẽ chịu trách nhiệm về phần mình, thực tế, anh ngờ anh sẽ phải tìm vài cách để nhắc nhở cậu ấy rằng đây là một cuộc làm ăn hợp tác. Cậu ấy thuộc loại người thích làm theo cách của chính mình. "

" Chắc chắn là sẽ tồn một thời gian dài để bắt đầu thu lợi nhuận. "

" Điều đó phụ thuộc vào nhiều thứ... Nếu em thực sự muốn biết, anh sẽ cùng em xem lại số liệu và ước tính trong vòng một hoặc hai ngày. "

" Không, cảm ơn. " Lucy chưa từng áp ủ hứng thú với những số liệu ở bất kì dạng nào. Tuy nhiên, nàng vẫn bất ngờ vì sự sốt sắng hiển hiện của chàng đối với nàng về những điều như thế. Thường thì đàn ông không bận tâm tới việc thảo luận chuyện kinh doanh với vợ họ, hay bất kì người phụ nữ nào đi chăng nữa... cũng như phụ nữ không nói cho đàn ông những cuộc thảo luận riêng tư cũng như hoạt động của họ. " Tất cả những gì em muốn biết là liệu chúng ta có đủ tiền sống trong tương lai hay không. "

" Chúng ta có đủ, cho bất kì mức sống nào, để giữ nguồn cung cấp nón và ruy băng cho em. "

" Vận hành một tờ báo lớn như thế... Sẽ có rất nhiều việc nói, cau mày.

" Nhiều hơn là một vài đêm về trễ. " Chàng thú nhận.

" Và tất cả những chuyến đi về... làm sao anh có thể xoay sở được chuyện đó? "

Một khoảng ngưng dài, rồi Heath nhìn lên từ cái ly chàng đang cầm trong tay, đôi mắt xanh của chàng khoá lấy mắt nàng. " Điều đó bất khả thi. " Chàng nói lặng lẽ. " Anh không thể sống ở Concord và vận hành tờ báo. "

Ấn ý trong đó giáng cho nàng một cú đòn mạnh bạo như thật trên cơ thể. Nếu chàng không thể vận hành tờ báo ở Concord, chàng sẽ muốn chuyển đi.

" Nếu anh muốn sở hữu một tờ báo. " Nàng nói gấp gáp, " Anh có thể mua một tờ báo địa phương, hay bắt đầu một tờ với chính anh. Anh sẽ không phải chuyển tới Boston... "

" Anh không thể làm những gì anh muốn làm chỉ với một tờ báo địa phương. Anh không muốn báo cáo lại gà nhà bà Brook để được bao nhiêu cái trứng vào thứ năm và làm thế nào mà Billy Martinson có một vết ong đốt trên đầu gối... "

" Nhưng... nhưng... "

" Nhưng sao? " Heath thúc giục, cúi về phía trước để chống khuỷu tay lên đầu gối.

" Hãy nghĩ tới việc anh đến từ đâu và anh ở đâu. Anh không biết Boston. Anh không ở đây đủ lâu để hiểu những con người trên này... " Khi nàng áp úng, chàng để cái ly xuống và nắm lấy một bàn tay nàng, ghì chặt nó thật ấm áp và gi như có điện, những ngón tay chàng ép vào lòng bàn tay nàng như thể chàng sẽ vất sự thật ra từ nàng.

" Tiếp đi. " Chàng giục giã, " Anh không muốn đoán suy nghĩ của em về chuyện này, Cin. Không phải lần này. Nói anh nghe đi. "

" Anh biết rõ hơn em rằng ở đây không có sự đồng tình nào cho người miền Nam. Người Boston nghiêm cấm họ vì chiến tranh... và anh... anh muốn tiếp quản một tờ báo của người miền Bắc? Sẽ không có trợ lực cho anh, không từ bất kì phương diện nào. Có quá nhiều chướng ngại trên con đường của anh và em... em không thể nói với anh là chuyện đó sẽ khó và bất khả thi đến nhường nào. Họ sẽ không muốn nghe những gì anh nói. Có quá nhiều người trí thức quanh đây, với những ý kiến khác nhau của họ về Công cuộc Kiến Thiết, tranh cãi với nhau đúng hay sai. Em nên biết – Em đã có đủ những buổi họp và thảo luận chính trị ở Concord đủ để biết những gì em vừa nói là đúng. "

" Anh biết. Em nói đúng. Sẽ không hề dễ dàng. Nhưng đây là một trận chiến cần phải đấu tranh, và nó phải ở đây, ở Boston. Anh sẽ làm được nhiều điều tốt hơn cho người của anh... và người của em... ở chính nơi này hơn là ở bất kì đâu khác. Đây là nơi ra những quyết định. Đây là nơi tiền và sự nghiệp giáo dục được... Và Chúa quyền năng, cứ như thể là vấp phải một mê cung ở trên này. Tất cả họ đều đang lang thang trong vòng tròn, bị giữ ở giữa những số báo quá phức tạp để hiểu, và không ai có một cái nhìn nghiêm khắc vào sự thật. Chiến tranh đã kết thúc nhưng không có thứ gì được giải quyết, không với quyền chính trị, không với vấn đề phóng thích nô lệ, không với nền kinh tế, không với chính sách chính trị... "

" Không cần biết anh nói gì, anh sẽ không được lắng nghe. " Lucy nói, lo lắng ngày càng tăng khi thấy chàng quá quyết đến thế nào. " Họ sẽ không nghe. "

" Anh sẽ được lắng nghe. " Chàng đảm bảo với nàng bằng một nụ cười dữ tợn. " Và họ sẽ lắng nghe. Vì anh sẽ dùng Damon Redmond như bộ mặt của mình. Anh sẽ cho anh ta làm Tổng biên tập của mình, và qua những bài xã luận của anh ta, tất cả những điểm anh muốn tạo ra sẽ được tạo. Anh ta có sự ủng hộ và ảnh hưởng của một trong những gia đình xưa nhất Boston, và anh dự định sẽ lợi dụng điều đó. Anh không vào đức tin của ai cả, anh không cần phải làm thế. Anh sẽ lên lút đưa họ vào, ở mỗi chỗ một chút, và họ sẽ tin tất cả một cách dễ dàng đến chết tiệt. Anh dự định sẽ sản xuất một loại báo mà chưa ai từng thấy trước đây, lôi cuốn... cảm dỗ... anh sẽ đảo lộn toàn bộ nghiệp phóng viên để làm chuyện đó, và rồi anh sẽ đạt được. "

Đa phần những điều chàng nói hoàn toàn trôi qua nàng. Chưa ai từng nói về một tờ báo cảm dỗ trước đây, và nàng không hiểu bằng cách nào chàng sử dụng Damon Redmond. Tất cả những gì nàng tập trung vào là ngọn lửa trong mắt chàng, và sự hăng hái trong giọng chàng. Lập trường của chàng đã được tạo nên kiên quyết và vững chắc, và sẽ là phép màu nếu có thể thay đổi nó. " Anh không thể đợi một hoặc hai năm trước khi lao đầu vào chuyện này à? " Lucy van xin. " Quá sớm. Hãy đợi đến khi anh hiểu rõ hơn về việc đó.. "

" Anh biết đủ để bắt đầu vào lúc này. Phần còn lại anh sẽ học sớm thôi. Anh không thể đợi, không có cơ hội khác như thế này đâu, trong một thời gian dài. Tờ Examiner là một tờ báo tốt với lượng phát hành khá ít như ổn định và đúng loại danh tiếng anh cần. Nó chỉ cần một sự dẫn dắt mới. Nó cần phải được nhào trộn... "

" Tại sao? " Nàng hỏi gặng, giạt tay ra khỏi chàng trong cơn giận bắn ra đột ngột. " Tại sao anh cứ phải nhào trộn và làm đảo lộn mọi thứ? Có vấn đề gì với việc để yên mọi chuyện như những người khác vẫn làm hả? "

" Bởi vì "mọi chuyện" không để yên cho người ta, một người đàn ông có thể đảm đương cuộc sống hoặc để nó vượt đi, và anh không có ý định để nó vượt đi. "

" Em hạnh phúc với mọi thứ đang có. Và em không muốn bất kì điều gì thay đổi. "

Heath cảm thấy sự hoang mang trong giọng nàng.

" Cinda, em không hạnh phúc, và đừng tốn công nói với a như thế. Anh biết em. Anh biết em rõ hơn bất kì ai. "

" Điều đó không đúng... "

" Làm sao em có thể hạnh phúc hả? Em phải sống toàn bộ cuộc đời mình ở đây. Cha em và phần còn lại của thị trấn bắt em phải trở thành một thứ gì đó em không bao giờ có khả năng trở thành và họ tin chắc đó là những gì em muốn. Nhưng em cố gắng để chối bỏ bằng hàng trăm cách nhỏ nhất... bằng qua con sông khi gió trong khi em không cần phải làm vậy, gây gổ với Daniel. Em nghĩ rằng anh không biết mối quan hệ giữa anh và em là hành động bất chấp chống lại tất cả bọn họ và những gì họ cố làm với em ư? "

" Anh hoàn toàn không biết gì về em. " Lucy đứng lên và xoay lưng lại với chàng.

Họ giữ nguyên như vậy một lúc lâu sau. Lucy lặng lẽ nằm bên dưới chàng, bị bao phủ bởi cái cánh tay ôm siết và sức nặng của đôi chân chàng bao quanh mình. Mặc dù mắt vẫn nhắm, nàng vẫn cảm thấy chàng đang nhìn chăm chăm vào mình, và nàng cảm thấy thật xấu hổ vì đã đầu hàng chàng dễ dàng như thế. Oh, tại sao chuyện này lại đi theo sự sắp đặt của chàng? Tại sao chàng lại có thể hiểu nàng đến vậy? Chàng có thể dễ dàng bắt nàng hứa và cả hai đều biết nàng sẽ chẳng thể cự tuyệt nổi.

Heath nhẹ nhàng xoa dịu vết nhăn giữa hai lông mày nàng bằng ngón cái của mình, và sau chà sát môi chàng lên đó cho tới khi hai chân mày nàng giãn ra thư giãn. Khi tay chàng trượt xuống ngực nàng, nàng đã thể hiện một cử chỉ nhỏ nhỏ để phản đối, nàng cố gắng rời khỏi chàng. "Em mệt," nàng bắt chọt nói, "hoặc giả là dưới tư cách là bà Rayne thì em không muốn."

"Chết tiệt!" Chàng tức giận vì sự bướng bỉnh của nàng, và chàng dập tắt lời nói của nàng bằng đôi môi chàng cho tới khi đôi môi nàng đầu hàng và cánh tay nàng quàng quanh cổ chàng. Chàng nhấc đầu lên và thở dài "Anh biết thật không dễ dàng khi rời khỏi đây. Nhưng em phải tin anh và chịu đựng một thời gian để có cơ hội

"Anh không hề đưa cho em bất cứ lựa chọn nào khác. Anh chỉ đưa ra quyết định như thể là..."

"Hiện tại thì sẽ không có lựa chọn nào khác cả. Tất cả mọi thứ đã vào guồng quay. Anh sẽ không dừng lại kể cả khi anh muốn vậy."

Lucy im lặng. Việc lựa chọn, nàng nghĩ “Minh ở bên cạnh anh ấy... hay rời xa anh ấy là tốt nhất?”

Không có sự lựa chọn nào cả. Không có điều gì nàng có thể làm ngoại trừ xuống nước. Nàng không thể rời xa chàng, và sâu thẳm trong trái tim nàng, nàng biết rằng mình không muốn. Không phải sau những gì họ đã chia sẻ và trải qua với nhau. Tuy vậy, điều đó cũng không thể làm cho sự áp đặt của chàng dễ chịu hơn. Heath nghĩ sự im lặng của nàng như tiếp tục chống đối, miệng chàng đông cứng và kéo nàng gần hơn, có ý định chinh phục bất kỳ kháng cự còn lại nào của nàng. “Heath!” nàng phản đối, cố gắng trốn chàng, “Em đã nói với anh là em mệt rồi mà, với lại...”

“Hãy nhớ,” chàng đưa lưỡi tới từng góc ngách trong miệng nàng, “những gì anh đã nói lúc trước... BÀ RAYNE.”

Lucy đã nhớ, và sự bướng bỉnh của nàng đã được nhắc nhở bằng sự kiêu ngạo của chàng về vai trò của nàng kể từ bây giờ. Sau đó, một ý tưởng bất chợt nảy ra khiến một nụ cười hài lòng xuất hiện trên khuôn mặt nàng. Nàng sẽ biến mọi thứ xung quanh thành lợi thế của mình. Nếu nàng buộc phải chuyển đến Boston và làm mọi thứ tốt nhất, nàng sẽ thực hiện việc đó mà không có lời phàn nàn nào từ phía chàng. Heath chỉ mong đợi sự miễn cưỡng thừa nhận từ phía nàng. Không, nàng sẽ làm tốt hơn thế – nàng sẽ làm chàng bối rối khi đóng vai trò của chính nàng một cách hoàn hảo. Chàng muốn nàng ngọt ngào, ngoan ngoãn và biết vâng lời. Tốt thôi, nàng sẽ trở nên ngọt ngào, nhẫn nại và thánh thiện khiến chàng không còn phân biệt được đúng sai, và cuối cùng nàng sẽ nắm được chàng trong lòng bàn tay. Rồi nàng sẽ tìm cách khiến chàng phải nuốt niềm kiêu hãnh của chàng xuống. Suy nghĩ đó khiến đôi môi nàng mỉm cười không dứt và nàng bị cuốn vào đó và đôi môi chàng khiến nàng không còn nghĩ thêm được gì nữa.

Nàng có thể nghe thấy tiếng gõ cửa như đâm vào cánh cửa, và ai đó đang gọi tên mình đầy kiên trì “Lucy... Lucy... Lucy...”

“Heath,” nàng làm bầm ngón tay, tay nàng mò nắm trên đệm để tìm tay chàng “mở cửa... và nói với bất kỳ ai rằng bây giờ không phải lúc để...” Nàng chợt dừng lại khi những ngón tay nàng chỉ chạm vào khoảng không trống rỗng. Heath đã không còn ở đây.

“Lucy!” tiếng gọi vọng ra từ bên ngoài, và nàng nhận ra đó là giọng cha nàng. Lăn qua và làm bầm trong miệng, nàng loạng choạng ra khỏi chiếc giường ấm áp và tiến về phía cửa sổ. Đúng là tiếng gọi của cha nàng. Tóc của ông tỏa sáng trong ánh mặt trời mùa thu, trong lúc những con gió nhẹ thổi bay nhẹ nhàng những chiếc lá vàng trên mặt đất.

Nàng có thể nghe thấy tiếng xào xạc của hàng cây khi nàng mở cửa sổ. Rùng mình, nàng tiến về phía tủ quần áo, lấy ra một chiếc áo choàng dày và đi xuống cầu thang với đôi chân trần. Khi nàng mở cửa trước để Lucas tiến vào trong, nàng phải nhận một cái nhìn chăm chăm đầy kinh hoàng từ phía ông. Sự không hài lòng hiện rõ trên khuôn mặt ông. Ông nhìn nàng từ đầu đến chân và ghen tị từ khi nàng xuất hiện.

Không cần nhìn vào gương, Lucy cũng đủ biết mình đang trông như thế nào. Nàng có thể cảm thấy đôi mắt sưng phù vì một đêm không ngủ, sức nặng của đám tóc dài rối bời của nàng, và hơn hết là đôi môi sưng phồng. Trên thực tế, nhìn nàng như một người phụ nữ dành cả đêm để làm tình. Lucy cảm nhận từng cơn đau nhức nho nhỏ và sự mệt mỏi của cơ thể, và kỳ lạ là nàng cảm thấy vừa mệt mỏi vừa hài lòng. Nàng cảm thấy một nụ cười nhẹ trên môi nàng, một nụ cười đầy bí mật và nàng không thể giải thích được với bất kỳ ai kể cả với chính mình.

“Cha, làm ơn... con vừa mới ngủ dậy và bây giờ con không có cà phê.”

“Bây giờ là 11h sáng và con mới ngủ dậy? Ta chưa bao giờ thấy con ngủ tới tận giờ này, trừ lúc con ốm hay...”

“Con đã thức khuya vào đêm qua.” Lucy trả lời, biến vào bếp, cọ xát hai mắt và ngáp. Tổng cộng, nàng chỉ có 2 hoặc 3 tiếng đồng hồ nghỉ ngơi. Heath đã không dùng lại.

“Làm ơn ngồi xuống và con sẽ lấy cho cha một cốc cà phê nhé?” nàng nói với ra sau lưng với Lucas khi tiến vào bếp. “Cha có muốn một cốc không cha?”

“Có”, ông trả lời, ngồi xuống bàn và vờ vờ ria mép khi quan sát nàng. “Ta nghe nói con có 2 người giúp việc.” Sự khiển trách rõ ràng trong ngữ điệu của ông. “Thật mừng khi con vẫn còn biết đường xuống bếp.”

Lucy vẫn quay lưng về phía ông, cố gắng chải mái tóc rối bời bằng tay. “Họ không đến cho tới đầu buổi chiều. Có vấn đề gì với người phụ nữ mà cha thuê vậy? Cô ấy không phải là người giúp việc ư?”

“Cô ta giữ cho mọi thứ sạch sẽ, nhưng cô ta không nấu ăn ngon như con.”

“Cảm ơn cha,” Lucy nói, mỉm cười với ngữ điệu dối dằn của cha. Khi đặt nồi cà phê lên bếp, nàng chú ý tới một dấu đỏ trên cánh tay nàng – một vết cắn nhỏ, sờ tay lên cổ và nàng phỏng đoán ở đó còn rất nhiều các dấu hôn khác. Một khung cảnh lóe lên trong đầu nàng, đầu của Heath di chuyển dọc trên cơ thể nàng và để lại vô số dấu hôn, khiến nàng chợt đỏ mặt, một ý nghĩ chợt bùng nổ trong đầu nàng. Có lẽ nếu chàng không phải dậy sớm, chàng sẽ ôm nàng và tặng cho nàng một nụ cười lưỡi biếng. Chàng có thể thì thầm một cái gì đó bên tai nàng về đêm qua và có lẽ sẽ trêu chọc nàng

“Thật nhục nhã khi con phải rời khỏi Concord,” Lucas đột ngột nói, “Heath đã ghé qua đêm qua và nói cho ta biết. Nhưng... có thể điều đó sẽ tốt cho con khi có một khởi đầu mới.”

“Có lẽ có. Con không nghĩ rằng bất cứ ai ở đây cũng sẽ im lặng khi thấy nỗi hổ thẹn của con – Concordians có quá nhiều kỷ niệm, phải không ạ?” Nàng quay lại và cười với ông “Con có thể tưởng tượng ra cảnh tượng của chính mình sau 50 năm nữa, đi bộ xuống con phố chính, một ai đó huyt sáo khi con đi ngang qua “Đó là Lucy Rayce – nhớ những gì cô ta đã làm năm 68 không?” Nhưng tới lúc đó thì con đã đủ già để có tai tiếng rồi”

“Điều đó không thích hợp để mang ra đùa.”

“Heath nói con cần phải học cách cười nhạo bản thân mình nhiều hơn nữa.”

“Con đã được dạy dỗ một cách cẩn thận và nguy hiểm là...”

“Con đã được dạy rằng một người vợ tốt nên cố gắng để làm hài lòng chồng.” Khi nàng tới chỗ cái tủ, lấy ra hai cái cốc và đĩa, và nhận ra rằng ý tưởng rời xa Concord không khó chịu như một nửa những gì nàng đã nghĩ lúc đầu. Có thể Heath đã đúng. Khi mọi thứ đã như vậy, nàng không chắc chắn có muốn sống cả đời trong một thị trấn không nữa.

“Lucy”, cha nàng nói với một cái cau mày khó chịu, “Ta đã làm hết sức mình để nuôi lớn con. Ta đã không mong đợi rằng con quẳng hết những giá trị đó khi con kết hôn với người đàn ông này... không có vấn đề gì về cách anh ta đối xử với con, trừ việc anh ta đưa con đi khỏi nơi mà con thuộc về...”

“Anh ấy đối xử rất tốt với con,” nàng nhanh chóng cướp lời. Nàng tiếp tục bênh vực chồng mình, “Và mặc dù có một chút sợ hãi về việc chuyển đi khỏi nơi này, nhưng con đã cưới Heath, và... và điều đó... điều đó có nghĩa con thuộc về anh ấy và ở bên anh ấy bất cứ nơi đâu.” Lucy biết khi nàng nói ra điều đó không đơn giản là những lời nói suông mà là một thứ tình cảm thật lòng tới từng từ từng chữ.

Lucas thờ dãi, lắc đầu nhìn nàng. “Ta khó có thể tin rằng con sẽ đi xa. Ta luôn nghĩ con sẽ luôn ở Concord.” Một lời buộc tội xuất hiện trong giọng nói của ông “Ta luôn nghĩ con và Daniel sẽ...”

“Vì vậy con,” Lucy ngắt lời ông, và tay nàng run lên đánh đổ cốc cà phê. Sự thất vọng của cha nàng chưa bao giờ khiến nàng dừng buồn bã. Ông đã thấy sự bội ước của nàng với Daniel như thể là với chính ông, và ông cũng cảm thấy nàng đã đi ngược lại mọi giá trị mà ông đã cố gắng truyền lại cho nàng. Nàng tự hỏi rằng nếu điều đó có luôn luôn hiện diện giữa họ. Đúng, bởi ông sẽ không thể thoát ra được cái ý nghĩ rằng nàng đã bội nọ lên tên tuổi và danh tiếng mà khó khăn lắm ông mới tạo ra được. “Con đã làm điều đó, nhưng có lẽ tất cả mọi thứ đều là tốt nhất,” nàng nhẹ nhàng nói.

“Tốt nhất ư? Con không thể nói với ta rằng thay vì kết hôn với gia đình Collier và sống ở Concord, con cuối cùng đã kết hôn với một... một...”

“Thôi đi, cha đừng tiếp tục nghĩ về điều đó nữa. Tại sao bây giờ cha lại nói mọi thứ để chống lại Heath? Gia cảnh của anh ấy không gây nên bất cứ khó khăn gì cho cha khi cha cố gắng đưa con rời xa vòng tay cha...”

“Ta không bao giờ cho phép con nói chuyện như vậy với ta,” Lucas nói, bị bất ngờ trước sự sắc sảo của cô. “Kết hôn hay không, ta đều không tha thứ cho con.”

“Con xin lỗi,” Lucy nhìn thẳng vào mắt ông mà không hề nao núng, “Nhưng con không muốn nghe bất cứ lời chỉ trích nào về

“Ta không nói điều gì chống lại hẳn cả.”

“Cha đã ngụ ý rằng anh ấy kém cỏi hơn Daniel... điều ấy không hề đúng. Bởi vì con sẽ không trả 2 xu để đổi lấy vị trí của Sally, trở thành vợ của Daniel và là em dâu của Aligail. Con không muốn phải đau khổ! Daniel sẽ không bao giờ hiểu con, và anh ấy sẽ không có...”

“Điều đó không quan trọng,” cha nàng nói, nhìn xoáy vào cốc cà phê của ông, “Tất cả đều như nước chảy qua cầu rồi.” Rõ ràng rằng ông muốn đứng trên cương vị của người cha và giáo huấn nàng, nhưng vì một lý do nào đó ông đã quyết định không làm. “Ta không muốn nói nhiều hơn, nhưng đó sẽ không đưa lại điều gì tốt đẹp cả.”

“Không, cha,” nàng trả lời chắc chắn. “Điều gì đến sẽ phải đến... và tất cả chúng ta phải chấp nhận quyết định của mình.”

Với sự giúp đỡ của gia đình Flannery, Lucy nhanh chóng thu dọn ngôi nhà trong hai ngày, đóng gói quần áo, chén đĩa cùng những thứ lặt vặt khác, và kết thúc mọi việc là chuyển đến nơi cư trú ở Beacon Hill. Hầu hết mọi đồ nội thất đã bị bỏ lại và bán cùng với ngôi nhà. Theo sự nhờ cậy của Heath, Lucas đã giúp đỡ đóng gói các đồ đạc nặng nhất và để lại cửa hàng của ông cho người trợ lý mới trông coi khi ông hộ tống Lucy tới Boston. Trong suốt hai đêm mà Heath đi, Lucy nằm trên phần giường của chàng, vùi mặt vào chiếc gối của chàng và hít mùi hương nam tính từ nó. Nàng đã ngạc nhiên khi nàng nhớ chàng biết bao, và nàng đã cố gắng để tâm trí của mình phải bận rộn vào công việc dọn dẹp để tạm quên chàng thế nào.

Ra khỏi căn nhà nhỏ này thậm chí còn khó khăn nàng dự kiến. Lần đầu tiên nàng rời khỏi thị trấn nơi nàng đã lớn lên, cho dù đã xảy ra bất cứ điều gì thì nàng vẫn gắn bó rất sâu đậm với thị trấn này. Nàng đang hướng tới một ngôi nhà mới và một cuộc sống dường như có vẻ đáng sợ không xác định trước và không lường được. Điều duy nhất mà nàng nh sẽ làm là nàng muốn ở bên cạnh Heath. Không có chàng, Concord chẳng là gì, chỉ là một mái nhà, và nàng dành hầu hết thời gian để tự hỏi chàng đang làm gì lúc này.

Cha nàng đã thuê một đội vận chuyển toàn bộ đưa nàng đến thành phố, tất cả các thùng và hộp đồ đạc được vận chuyển trên một chiếc xe ngựa do anh em nhà Hosmer điều khiển, họ được trả công 1\$ để lái chúng theo sau.

Lucy không hề nhìn lại khi họ rời khỏi Concord. Tập trung vào chiếc khăn tay len nhỏ xíu trong lòng, thỉnh thoảng nàng lại chăm chăm hai mắt ngăn những dòng nước mắt chực rơi xuống. Nàng cảm thấy như thể nàng đã bỏ lại thời thơ ấu đằng sau, và trái tim nàng đau theo từng nhịp bánh xe chuyển động đều đều, đưa nàng xa khỏi tất cả mọi thứ quen thuộc.

Khi họ gần tới Boston, Lucy bắt đầu cuống quýt một cách không cần thiết với chiếc váy của nàng, nàng chỉ muốn không một dải ruy băng nào được phép lộn xộn khi nàng bước ra khỏi xe. Heath luôn luôn chú ý tới những gì nàng mặc, và vì hai ngày nay chưa nhìn thấy chàng, nàng muốn mình thật hoàn hảo trong mắt chàng. Chiếc áo trên của chiếc váy nàng đang mặc được may bằng len màu xám bạc ưa thích, cắt ôm sát với rìa áo và để lộ ra áo trong màu tối hơn, trong khi tay áo dài vừa vặn tới hai cổ tay và căng phồng ra ở vai. Chiếc mũ tinh nghịch của nàng, được gọi là béarnaise, có chòm thấp và trang trí với các ruy băng bằng nhung, các sợi trên mũ rủ xuống trán nàng hợp với màu của chiếc váy một cách hoàn hảo.

Nhìn từ cửa sổ trong khi di chuyển tới Boston Common, Lucy đã có cái nhìn hoàn hảo về Beacon Hill, được đặt tên cho ngọn hải đăng cũ được xây

dựng từ thế kỷ 17 để cảnh báo cho những người định cư đầu tiên về những cuộc xâm lược. Một phần riêng biệt của Beacon Hill, như quảng trường Louisburg, nằm dưới sự thống trị của những “gia đình đầu tiên” của Boston. Những gia đình này, thịnh vượng cũng bị gọi là “thịt nguội” Boston, sống ở thế giới riêng biệt trong thành phố. Tên của họ – Lodge, Cabot và Peabody và một vài tên khác – có thể gọi nhớ tới tên hoàng gia. Mỗi gia đình sở hữu một khối tài sản và danh tiếng lâu đời được gây dựng từ thời tổ tông. Một số gia đình, như nhà Forbese và Gardner, đã kiếm tiền bằng cách đầu tư thông qua vận chuyển và các tuyến đường sắt; trong khi số khác, như nhà Winthrop, Lowell và Redmond thì lại giàu có trong lĩnh vực dệt may hay ngân hàng.

Tuy nhiên, trái ngược với các gia đình đầu tiên, có một khu vực quan trọng không kém của Boston, không thể xem nhẹ họ đó là tầng lớp có tiền khác không xuất thân từ sự hóm hỉnh của các gia đình lâu đời nhất. Đó là lớp các doanh nhân, họ liên tục thúc đẩy cho sự phát triển không ngừng của thành phố. Họ biến Boston thành nơi trung bày cho sự phát triển không ngừng, và họ di chuyển giữa New York và Boston để thực hiện các giao dịch kinh doanh của mình với sự tự tin của những tên cướp biển. Tiền của họ hoàn toàn mới, và họ chi tiêu chúng hết sức hoang phí, quảng tiền một cách ngoại mục, phủ đầy vào các rạp chiếu bóng, thường xuyên lui tới các cửa hàng bách hóa và bao trọn gói các nhà hàng tốt nhất. Các gia đình đầu tiên công khai thể hiện thái độ ghê tởm, nhưng những người bán hàng thì hoan nghênh họ. Họ cũng không hề e thẹn khi thể hiện niềm tự hào về những thành tích của chính mình. Họ thể hiện nồng nhiệt, giàu có, đôi khi thô tục và tin tưởng rằng chẳng còn mấy thứ mà họ không thể mua được. Các dòng họ Forbese, Redmonds, và tất cả các dòng họ đầu tiên khác cưới cho con trai và con gái họ với những doanh nhân này, tạo thành liên kết ưu việt tượng trưng cho những của cải ẩn tượng.

Ý nghĩ chợt lóe lên với Lucy khi đoàn xe vận chuyển đi qua các ngôi nhà giữa quảng trường Louisburg và khu Mt. Vernon rằng nàng đã lấy một doanh nhân. Đó thực sự là một sự kết hợp kỳ lạ, một cựu chiến binh từ Virginia và một công dân vịnh State, người vừa mạo hiểm rời khỏi thị trấn Concord. Và kỳ lạ hơn là Heath và Damon Redmond lại là đối tác kinh doanh. Làm thế nào mà Heath lại có thể kết hợp được với một người Boston? Nếu Redmond có một phần mười sự ngạo mạn, kiêu căng, những tính cách dễ đoán trước từ những thành viên của gia đình đầu tiên, thì sẽ là một con sóng gió không nhỏ cho văn phòng của Examiner. Chẳng lẽ không còn ai khác ngoài một Redmond mà Heath có thể kết hợp cùng ư?

Đoàn vận chuyển dừng chân trước một căn nhà lớn có một tầng áp mái cùng một khoảng sân áp sát với một hàng rào bằng sắt. Nó rộng hơn nhiều so với những gì nàng đã tưởng tượng, và rộng gấp đôi căn nhà của nàng ở Concord. Lucy nín lặng nhìn chăm chăm vào căn nhà trong khi cha nàng giúp nàng vận chuyển đồ đạc từ trên xe xuống. Nàng khó có thể tin rằng nàng sẽ sống ở đây. Heath đã khiến nàng không mong đợi bất cứ thứ gì tương tự.

Ngay cả cha nàng cũng không dấu được sự thật là ông rất ấn tượng. “Nhìn kia!” ông nói, dậm dậm chân lên đường biên của ngôi nhà với đường. Ở phía trước ngôi nhà được lát cẩn thận bằng gạch men bóng loáng, “Đây được gọi là ‘vía hè của người giàu có’ đấy!”. Ông liếc nhìn Lucy và suy đoán, có thể thấy được hàng đồng những thứ không thể tin được xuất hiện trong đầu ông. “Đường như nó giữ nhiều bí mật đấy. Nó đầu tư những cái gì? Đó có phải là...”

“Một cái gì đó liên quan đến đường sắt.” Lucy trả lời, nhét tóc mai sau tai và thắm mồ hôi trên chóp mũi bằng một góc của chiếc khăn tay. “Và nếu cha đang nhìn con với ý nghĩ là cha tưởng rằng con đã biết trước tất cả mọi thứ về của cải của chàng trước khi chúng con kết hôn, thì câu trả lời là không.”

“Ta không nghĩ về những thứ đấy”, cha nàng nói và cảm thấy bị xúc phạm.

“Tốt thôi,” nàng sỗ sàng trả lời, “Con ghét phải có ý nghĩ rằng cha tin rằng con là kẻ vụ lợi, rằng con lợi dụng chàng chỉ bởi vì chàng có nhiều tiền hơn một chút so với Daniel.”

“Nhiều hơn rất nhiều so với Daniel đấy.”

“Vâng... thì...”

“Ông Caldwell?” tiếng gọi từ phía sau Lucas. Đó là cậu bé nhà Hosmer, người đã dừng chiếc xe ngựa ngay sau đoàn xe vận chuyển “Cháu bắt đầu đồ đạc xuống được chưa ạ?”

“Chờ con đâu?” Lucas hỏi con gái và không chờ câu trả lời “Nó đáng ra nên ở đây.”

“Con chắc rằng Heath rất bận. Con sẽ lên nhà và tìm anh ấy.” Lucy nhanh chóng trả lời, và nàng đi lên các bậc cầu thang trước cửa trong khi cha nàng cùng cậu bé bàn luận về việc dỡ cái gì ra trước.

Ngay cả trong trạng thái hiện tại thì ngôi nhà vẫn thật là ngoại mục. Nằm rải rác xung quanh nhà là một vài mảnh của đồ gỗ của cây óc chó nhập khẩu, phần lớn trong số chúng sẽ được dọn dẹp đi. Sàn gỗ cứng gần như được sơn phủ hết bằng sơn bóng, nhưng có một vài vết bẩn và thùng, trần nhà cao được trang trí bằng những đèn chùm lấp lánh. Cửa sổ lớn đón lấy hết ánh nắng mặt trời. Nàng có thể hình dung ra chúng sẽ được đóng rèm rủ xuống. Có một chiếc lò sưởi bằng đá cẩm thạch và những bức tường trống phủ đầy các bức tranh. Tất cả mọi thứ cần được lau chùi, phủi bụi và làm sạch sẽ, nhưng nó vẫn là một ngôi nhà rất đẹp. Làm thế nào mà nàng không yêu nó được đây!

Khi đi ngang qua căn phòng đầu tiên ở tầng trệt, nàng nhìn thấy những người đàn ông đang cần cù làm việc, người thì gỡ những tấm thổ cẩm cũ ra khỏi tường, người thì thay các viên gạch sứ mẻ, người thì đo đạc, người thì leo thang, người khác cầm búa. Không có dấu hiệu gì của Heath cả, và không chắc chắn nên nàng đứng ở cửa đủ lâu để thu hút sự chú ý của một trong những người thợ.

“Thưa cô?” anh ta hỏi, bỏ xuống vôi văng chiếc mũ khi nàng tiến lại gần, “Bà Rayne”, nàng sửa lại với một nụ cười. “Tôi đang tìm chồng tôi, anh có nhìn thấy anh ấy ở đâu không?”

“Vâng, bà Rayne.” Anh ta kính cẩn hướng dẫn nàng lên tầng hai. Ở tầng trên, có âm thanh cào nặng nề phát ra từ một căn phòng. Lucy tò mò tiến lại gần xem xét, nàng đứng ở cửa ra vào và mỉm cười khi nhìn thấy chồng nàng. Chẳng ai chú ý đến nàng, Lucy đứng quan sát Heath và một người thợ cơ bắp đang vát và bê một chiếc tủ nặng nề, công kênh có ngăn kéo từ góc phòng ra. Các cơ bắp rắn rỏi ở vai và lưng của chàng ẩn hiện dưới lớp áo sơ mi trắng mỏng, trong khi quần nâu vàng ôm căng sát vào mông và bắp đùi chàng. Trái tim của Lucy chợt lỡ nhịp khi nàng nhận ra chàng đẹp đến nhường

nào. Khi ngắm nhận thức được chàng được đánh giá cao như thế nào bởi các quý cô, có lẽ cả những nàng đom đóm. Có thể chàng đã khiến rất nhiều quý cô sôi sục một thời gian, nhưng đó là những chuyện nàng không thể thay đổi được. Tất cả phụ nữ chắc hẳn đã thêm muốn chàng trong quá khứ, và sẽ còn nhiều người nữa trong tương lai, nhưng nàng vẫn là người duy nhất có đặc quyền ở cạnh chàng.

Thở sâu do gắng sức, hai người đàn ông đặt món đồ nặng nề xuống giữa phòng và nhìn nó với vẻ ghê sợ. “Tôi đã biết được lý do tại sao nó bị bỏ lại”, Heath nhận xét, xắn tay áo đã buông rơi xuống tận cổ tay.

“Quá nặng!” người đàn ông khác kêu ca.

“Quá xấu xí.”

“Chúng ta cần nhiều bàn tay hơn để đưa nó xuống cầu thang, xuyên qua đại sảnh và xuống đường.”

“Sẽ dễ dàng hơn nếu chúng ta đưa nó qua cửa sổ và thả xuống.” Heath đề xuất ý kiến và khiến những người còn lại bật cười.

“Không phải là lên vỉa hè đó, anh không nên làm vậy.” Lucy vừa cười vừa nói, và Heath quay người lại, đôi mắt chàng lướt qua nàng trong một phần giây. Rồi tất cả chợt im lặng, và sau đó không khí như có tiếng tanh tách của nhận thức.

“Em đang ở đây.”

“Em đã ở đây được một chút xíu rồi.”

Heath chuyển cái nhìn từ nàng sang người đàn ông gần đó “Flannigan... vợ tôi, bà Rayne.”

Sau khi trao đổi một cái gật đầu thân thiện với Lucy, Flannigan háng giọng bối rối “Tôi... ah... nên đi kiểm tra các cậu bé ở tầng dưới.” Khi anh ta rời khỏi phòng, Lucy do dự tiến lại gần Heath, tự hỏi tại sao chàng lại nhìn nàng chăm chăm như vậy.

“Tất cả những người đàn ông trong nhà...” Lucy lên tiếng.

“Họ sẽ đi sau ngày mai, có một số thứ cần sửa chữa và thay đổi.”

“Từ những gì em đã nhìn thấy thì ngôi nhà thật đáng yêu.”

“Bọn anh không có nhiều những đồ nội thất phải chuyển đi lắm, ngoại trừ một chiếc giường, một số bàn, một vài cái ghế và cái này...”

Chàng thôi nhìn nàng chăm chú và nhìn cái tủ một cách buồn bã “Đây.”

“Quái dị sao?”

“Hơi tử tế thì phải.”

“Rất chương mắt?” nàng tiếp tục, tiến lại gần chàng hơn nữa.

“Đúng hơn rồi.”

Có nên hôn chàng trước tiến lại gần nàng hơn không nhỉ? Nhưng nàng quyết định là không. Bất chợt nàng đưa cánh tay đặt lên ngực chàng, kiễng trên những ngón chân và ép đôi môi nàng vào một bên má được cạo sạch sẽ của chàng. “Làm thế nào mà tất cả mọi thứ có thể trôi qua trong hai ngày qua nhỉ? Chàng có bận rộn không khiếp không?” Khi nàng hỏi thì cánh tay chàng đã tự động vòng qua eo nàng. Đây là lần đầu tiên nàng tiếp cận chàng mà không phải do ép buộc. Khi đôi mắt Heath nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hơi ngêch lên của nàng, những từ ngữ cứ thế lướt qua trong đầu chàng. Em phải cư xử cho anh và mọi người thấy em là bà Rayne. Heath thực sự hối tiếc về điều đó hơn bất cứ thứ gì khác mà chàng đã từng nói. Chàng biết nàng nhớ những từ đó giống chàng vậy. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt nâu lục nhạt dịu dàng của nàng chàng chỉ nhìn thấy sự chân thật ngọt ngào. Chàng đã cho phép chính chàng tin là nàng đang đóng kịch ư? Nhưng rõ ràng là chàng đã yêu cầu nàng làm vậy. Em sẽ thể hiện là một phần của bà Rayne.

Cau mày, chàng vội vàng cúi xuống và tìm môi nàng, tìm kiếm đến tận phần sâu kín nhất trong miệng nàng cho đến khi chàng chắc chắn rằng phản ứng của nàng là chân thật. Một vị ngọt ma thuật khuấy động giữa họ, say mê hơn cả rượu vang, và căng thẳng của Heath được thả lỏng khi chàng cảm thấy Lucy đang thư giãn trong vòng tay mình. Gương mặt nàng đỏ hồng và đôi mắt nàng mê say khi đôi môi của họ tách ra. “Cha... cha đang ở dưới nhà... cùng với chén đĩa, những thùng đồ, và... chiếc xe ngựa...”, nàng nói.

“Ông vẫn có thể chờ thêm 5 phút nữa.”

“Nhưng...” “Ông ấy sẽ chẳng đi đâu đâu”. Heath cúi đầu xuống dưới vành mũ nàng và che miệng nàng lại. Trượt tay qua eo và vòng lên lưng chàng, Lucy gắn chặt môi cơ thể nàng vào người chàng, cảm nhận chàng từng chút một cho tới khi Heath phát ra một tiếng rên rỉ. “Thật tốt khi được ôm em thế này” chàng làm bầm, đỡ khuôn mặt nàng bằng hai bàn tay và bất chợt lại hôn nàng. “Chết tiệt. Lại phải đợi một thời gian để chúng ta có thể ở riêng với nhau. Sau khi cha em và những người khác biến khỏi, chuyện này sẽ dành cho bữa tối...”

“Chúng ta có thể quên đi bữa ăn tối cũng được!”

“Tại sao vậy, bà Rayne...” chàng kéo dài giọng, khiến nàng đỏ mặt. “Anh muốn chúng ta có thể làm vậy. Nhưng anh đã lưu ý với Damon rằng chúng ta

sẽ ăn uống ở ngoài trong vài ngày tới cho tới khi nào có người giúp việc mới và chúng ta sẽ gặp anh ta vào bữa tối nay tại nhà Parker rồi.”

Thở dài nặng nề, Lucy cảm thấy chán nản khi tưởng tượng ra buổi tối dài thật dài trước mặt. Điều đó có nghĩa là sẽ phải nhiều giờ nữa họ mới được ở một mình với nhau, và nàng cũng khám phá ra rằng nàng thèm khát thế nào để được ở một mình với chàng. Nàng lo lắng khi để ý rằng còn bao lâu nữa một khởi đầu mới được bắt đầu. “Chúng ta phải đi thôi”, chàng nói, vuốt ve chiếc cằm của nàng bằng một ngón trỏ, đôi mắt chàng lấp lánh với vẻ tươi tắn. “Nhưng anh sẽ làm điều đó với em ngay sau đó thôi – anh đánh cược trên những lời anh nói.”

“Anh nói như là một quý ngài?”

“Đương nhiên rồi.”

“Em thích cái gì đó tin cậy hơn”, nàng trả lời, tặng lại cho chàng cái nhìn tán tỉnh và gọi lên cho chàng một nụ cười đáp lại.

“Sau đó,” chàng thì thầm, và miễn cưỡng để nàng đi.

***

Damon Redmond được đánh giá cao hơn hay thấp hơn những gì Lucy dự kiến. Nàng có cái nhìn thiện cảm đầu tiên với anh ta khi nàng và Heath được đưa đến một nơi riêng tư là một chiếc bàn trong phòng riêng của nhà hàng Parker. Parker là nơi gặp gỡ của những người có địa vị và ảnh hưởng, một trong số ít những nơi ở nước này phục vụ theo nhu cầu thực khách ở bất kỳ giờ nào trong ngày, với tiêu chí rằng khách hàng của họ có quyền ăn bữa ăn của mình bất kỳ lúc nào mà họ muốn.

Damon cầm tay nàng, nâng nó lên môi anh với một cử chỉ thành thực và lịch sự nói lên tất cả những nhận xét hợp lý của nàng. Sự kiêu ngạo và tự tin được di truyền và phát triển qua nhiều thế hệ nhà Redmonds sẽ được thể hiện rõ ràng nhất khi anh mặc đồ tang. Với vẻ ngoài hoàn hảo trong bộ quần áo, đôi giày sạch không tí vết và chiếc cà vạt xám, ở anh ta toát lên vẻ quyến rũ đối nghịch hoàn toàn với sự tỏa sáng của Heath. Anh cao, có lẽ thêm 2 inch là có thể cao bằng Heath, và với mái tóc đen cùng với gương mặt khó tính khiến cho anh ta có vẻ lạnh lùng nhưng vẫn rất đẹp. Khi anh cười, sự hấp dẫn tăng lên gấp đôi, nhưng không một lần nào trong suốt bữa ăn nụ cười của anh lan được tới đôi mắt đen linh động. Mặc dù anh thể hiện sự hài hước của mình trong việc đánh giá, thẩm định, nhưng vẫn có một khoảng cách nhất định nào đó, bởi vậy Lucy quyết định rằng đây là một bữa ăn tuyệt vời nhưng không phải là một cuộc thảo luận công việc có chất lượng.

Sau khi họ trao đổi ngắn về Boston và gọi thực đơn, Damon quay sang Lucy.

“Tôi hy vọng chuyển từ Concord tới sống tại Boston không quá sức của bà, bà Rayne.”

“Không hẳn. Thực tế thì tất cả mọi thứ đều có vẻ dễ dàng.” Mỉm cười với Heath, nàng nói thêm “Tôi chỉ hy vọng chúng ta có thể đưa tờ Examiner vào trật tự một cách nhanh chóng như ý định chuyển nhà của tôi vậy.”

“Thật tiếc rằng nó sẽ mất một thời gian.” Damon cục cằn nói, nhấp môi vào ly rượu vang và lơ đãng nhìn xung quanh phòng. Lucy nhận ra rằng anh ta không muốn thảo luận bất cứ chuyện kinh doanh nào trước mặt nàng cũng như nói bất cứ thứ gì về tờ báo. Muốn mừng nhớ tới lời cảnh báo trước đó của Heath trên đường tới Parker rằng Demon có xu hướng coi phụ nữ là những sinh vật không có não, nàng quay lại nhìn Heath và chàng tặng cho nàng cái nhìn vai không rõ ràng cùng cái nhìn “Anh đã nói với em rồi mà.”

“Có cần thiết phải đuổi việc nhân viên cũ của tờ báo đi không?” nàng hỏi, kiên quyết tiếp tục câu chuyện với chủ đề tờ Examiner.

Heath mỉm cười và chậm rãi trả lời, cảm nhận những gì nàng đang cố thể hiện với Damon. “Chủ yếu là các biên tập viên. Và bọn anh đã để cho phần lớn các phóng viên ra đi. Bọn anh cần một vài người mới, những người không ngại với một vài rủi ro có thể gặp phải.” “Anh sẽ đi đâu để tìm được họ?”

Damon dường như không thoải mái với câu hỏi của nàng. “Ồ đây và ở đó”, anh lảng tránh câu trả lời.

Heath tỏ ra rất thích thú “Không cần giữ bí mật với vợ tôi, Damon.” Cái nhìn của chàng hướng sang khuôn mặt đầy mong đợi của Lucy. “Các phóng viên được ‘đào’ lên từ những tiệm in ấn, Cín. Nhưng anh có cảm giác rằng chúng ta sẽ may mắn hơn nếu chúng ta tìm kiếm ở những khu vực khác.” Chàng hạ giọng xuống với vẻ bí ẩn và nháy mắt với nàng. “Nếu chúng ta may mắn, chúng ta có thể đánh cắp một vài người từ tạp chí Journal và Herald.”

“Thật không ạ? Điều đó không trái đạo đức chứ?”

“Rất. Nhưng rẻ hơn và ít rắc rối hơn là đào tạo lại từ đầu. Chẳng có nhiều điều dễ dạy được cho một phóng viên. ... họ chỉ cần kinh nghiệm. Bởi thế tốt hơn hết là chúng ta tìm được những người có kinh nghiệm.”

“Anh sẽ hứa hẹn điều gì để đưa họ rời khỏi tờ báo mà họ đang cống hiến? Nhiều tiền hơn chăng?”

“Điều đó cộng thêm các điều kiện làm việc hợp lý. Và tất nhiên cũng có một vài trở ngại.”

“Loại trở ngại

Damon cắt ngang, “Đó là một danh sách dài, bà Rayne. Tôi chắc chắn rằng bà sẽ không muốn phải đáng chán với chúng.”

“Ngược lại, ông Redmond.” Nàng nhìn thẳng vào cặp mắt đen thâm sâu của anh, “Tôi rất quan tâm tới tất cả những thứ liên quan đến việc kinh doanh của chồng mình.”

“Một sự quan tâm” Heath nhẹ nhàng, “mà tôi rõ ràng đã làm ít thứ để ngăn cản thì phải.”

“Rõ ràng”, Damon thì thầm, và rút lui vào yên lặng

“Về các phóng viên...?” Lucy hỏi Heath, chàng mỉm cười trước những câu hỏi không hề nao núng của nàng.

“Điều đầu tiên chúng ta phải làm là cấm tất cả những thứ văn về chán ngắt mà một ai đó cố gắng biến nó thành thời thượng hơn. Anh không muốn có thứ gì đó được ưa thích quá hoặc cao cấp... Anh chỉ muốn một thứ gì đó mà một người đọc bình dân không gặp bất cứ vấn đề gì để hiểu được nó. Và các phóng viên nói chung thì không cần đưa ra những hoài nghi, họ sẽ đưa ra các ghi chú về những gì họ nghe và nhìn thấy mà không đặt ra thêm bất cứ câu hỏi nào, và đào sâu vào phân tích sâu hơn. Chúng ta có rất nhiều những độc giả không biết làm thế nào để giải nghĩa những gì họ đọc, và một phần trách nhiệm của tờ báo là phải giúp họ hiểu những tin tức.”

“Nhưng làm thế nào mà các anh biết được các anh đang giải thích nó một cách đúng đắn?”

“Đúng, đó sẽ luôn là vấn đề cần lưu ý. Về mặt lý thuyết, chúng ta cần khách quan và không lảng tránh như một vài tờ báo đang làm. Tờ Examiner sẽ lập nên những chuẩn mực mới đáng được tôn trọng. Và chúng ta sẽ thấy thành công hoặc phá sản chỉ trong vài tuần.”

Lucy cười lớn. “Thật lạc quan. Đây là đêm đầu tiên của em ở Boston và anh thực sự đang cảnh báo với em về sự phá sản.” Nàng nhìn về phía Damon “Ông có đồng ý với những chính sách mới không thưa ông Redmond?”

Anh nghiêng đầu mình và gật nhẹ. “Trong tương lai xa thì sẽ có lợi nhuận nếu sản xuất tờ báo hướng về số đông quần chúng.” “Tôi chắc rằng quần chúng sẽ rất biết ơn vì điều đó.” Nàng trả lời, chỉ có một chút hơi quá ngọt ngào, và ngậm miệng lại khi nàng cảm nhận được cảnh báo của Heath ở dưới gầm bàn.

Bạn đang đọc truyện *Love, Come To Me* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

“Cái gì là một Damon Redmond nịnh hót?” Lucy kêu lên, bất mãn trèo lên giường và khoanh tay trước ngực. “Em ngạc nhiên rằng anh không khẳng khái đòi cái mà em nói xin phép nổi lần em muốn nói chuyện. Anh có nghĩ rằng mình sẽ làm việc được với anh ấy? Anh ta sẽ lái xe của nhân viên đi trong một tuần, với thái độ không thể chịu đựng.”

“Anh sẽ không giao dịch buôn bán với họ nhiều như anh ta.” Heath bật đèn nên và mở nút khuy áo.

“Em sẽ làm việc với anh ta. Anh ấy có những điểm tốt

“Chẳng hạn như?”

“Damon có một trí óc sắc sảo, và anh ta sẽ giữ được sự bình tĩnh trong trường hợp khẩn cấp. Bài xã luận của anh ấy có lối viết rất dễ hiểu, phân tích, gây chú ý. Và thẳng thắn mà nói, anh ta có rất nhiều bạn bè và những người quen mà sớm hay muộn sẽ có thể có ích.”

“Dù thế nào đi nữa, tại sao anh ta lại lo lắng với tất cả những điều này? Đó là một Redmond, anh ta không cần lo lắng về vấn đề tiền bạc.”

“Đó là một vấn đề nhạy cảm.” Heath cởi bỏ chiếc áo sơ mi của mình và ngồi xuống bên mép giường tháo đôi giày ông ra. Sức nặng của chàng gây ra làm nàng khó cử động hông mình, làm cho Lucy phải run nhẹ lên trong khi căn phòng ảm áp, một cảm giác, thoải mái dễ chịu trong căn phòng chiếu sáng mờ, sự hiện diện đầy an ủi của người đàn ông bên cạnh nàng. “Lý do thực sự mà anh ta làm phiền với tất cả những điều đó là anh ta và gia đình của mình như anh ta nói-phương diện tài chính khó khăn.” Nếu giấy tờ không thể được tham gia vào một dự án làm ra tiền, Redmonds sẽ không có đủ nguồn lực tài chính để giữ vững vị trí cao của họ ở Boston.

Không nhiều người biết điều đó, vì vậy...”

“Tất nhiên em sẽ không nói chuyện đó cho bất kì ai.” Rơi vào trầm tư, Lucy vắn về ống tay áo ngủ của nàng. “Em nghĩ rằng nếu anh ta không kiêu ngạo như vậy, em sẽ có một ít sự thông cảm với anh ta. Cả gia đình của anh ta đều phụ thuộc vào anh ta để cứu vãn tài sản của họ? Đó sẽ là khó khăn cho anh ta để giải quyết với tất cả thời gian.” Để ý thấy sự ranh mãnh của chồng, nàng gây ra một tiếng lách cách bằng lưỡi của mình. “Và nghĩ đến... thành công hoặc thất bại của anh hoàn toàn phụ thuộc vào một số gốc tự do của người Miền Nam và ý tưởng điên rồ của mình về tờ báo kinh doanh.”

“Anh sẽ giúp em cho rằng có, cô gái!”

Đột nhiên, Lucy được ép vào một thứ bằng phẳng phía sau và nàng quần quai, cười khúc khích khi chàng thừa lúc với tay đến và mang theo sự trả thù của mình. “Không! Không! Em không thể chịu được nhột!” Nàng rít lên với tiếng cười và phản kháng. “Heath... Nếu anh không ngừng lại...”

“Em sẽ làm gì?” Chàng hỏi, lần người qua phía bên cạnh khi chàng mỉm cười với nàng.

Nụ cười của chàng rất đẹp. Nàng bắt kịp hơi thở của mình khi nàng bắt gặp đôi mắt màu xanh âm áp của chàng, và sau đó nàng khàn khàn. “Em sẽ cù anh lại.”

“Nó sẽ không có việc gì với anh.”

“Em cược rằng sẽ có.”

Để thí nghiệm nàng liếng thoảng ngón tay nhẹ nhàng trên mặt vùng da màu hung của chàng, gần vai dưới cánh tay chàng.

Chàng đã không nao núng.

“Hiểu rõ? Chỗ che giấu của anh đã quá quen với việc chịu đựng quá nhiều những vết thương do chiến tranh gây ra, bây giờ anh không có được bất kì cảm giác nhột nào.”

Mặt chàng dịu xuống. “Đó là sự thật?”

Chàng cười nhẹ nhàng. “Không, cưng à. Anh nói đùa đấy... Anh vốn không có máu buồn trước chiến tranh rồi.”

“Em không thích đùa về điều đó.” Cái nhìn của nàng quét qua các dấu vết, nơi mà cuộc chiến đấu và trận đánh đã để lại trên người chàng những vết sẹo. Thời gian dài đau khổ trước đây, đã quá muộn cho nàng chăm sóc và xoa dịu chúng. Ý nghĩ rằng chàng bị thương, chảy máu, đã làm dao động tinh thần và đau thất tim nàng. Ngập ngừng, nàng nhìn chàng, liệt kê các dấu vết đã được chữa lành trên cơ thể chàng, nhận thấy rằng không phải là khá nhiều như nàng đã nghĩ. Có một vết sẹo dài, mỏng kéo từ cổ xuống xương đòn của chàng, và rất nhiều những vết sẹo nhỏ kéo dài từ bên này qua bên kia khuôn cơ bụng, và một vết sẹo mở rộng từ phía bên của bụng chàng kéo dài xuống dây thắt lưng quần dài. Chạm chạp Lucy đưa tay ra và chạm vào vai chàng, đầu tiên vuốt ve khắp những dấu vết đã phai mờ của vết thương do đạn, sau đó trượt ngón tay lên những vết sẹo trên xương đòn của chàng. Bàn tay trắng và nhỏ của nàng nung chảy tan ngực chàng.

“Tại sao lại có quá nhiều như thế?”, nàng tự hỏi to.

Heath vẫn đang trong tình trạng chịu sự giúp đỡ của nàng, đôi mắt chàng nhắm lại một nửa khi nàng theo dấu vết mờ nhạt của vết sẹo xuống đến bụng chàng. “Đó là những điều xảy ra khi một người đàn ông được đưa vào chiến trường, cưng à. Tất cả đều cố gắng...” Chàng dừng lại khi cảm thấy nàng đang tháo quần của mình, và khi chàng tiếp tục, giọng nói của chàng có một chút không ổn định. “Tất cả mọi người đều cố gắng sát vào nhau trốn trong hang. Cinda, những cái gì ở địa ngục thì là bạn... Oh, lạy chúa, điều đó hình như...”

“Vâng, em biết rằng một vài vết thương là điều chắc chắn phải có”, nàng nói, nghiêng về phía trước và hôn lên giữa xương quai xanh cổ họng chàng. Lưỡi của nàng lao vào chỗ lõm sâu, trong khi bàn tay tìm tòi sâu hơn vào quần của chàng. Nàng cảm thấy sự lan tỏa rõ ràng của chàng đối với đôi môi mình, thức tỉnh nhanh chóng vật nam tính của chàng trong lòng bàn tay.

“Nhưng anh trông có vẻ như giống những mục tiêu hàng đầu.

“Họ... họ bắn vào bất cứ người nào mà họ thấy đầu tiên... Anh chỉ là một mục tiêu lớn hơn hầu hết những người khác.”

“Lớn hơn nhiều,” Lucy đồng ý một cách e dè, và chàng đã ghen cười, nắm giữ lại cổ tay nàng và kéo các ngón tay tò mò rời ra.

“Quý nhỏ, em thì có đầy những sự trừng phạt tối nay, phải không em?”

“Em chỉ an ủi anh và những vết thương của anh...”

“Chúng đang được chữa lành bây giờ, cảm ơn, thưa quý bà. Anh chỉ vui vì em đã không có mặt tại thời điểm đó để chăm sóc anh, trí nhớ của em sẽ thoải mái kết thúc khi anh không còn nữa. Gần cuối cuộc chiến, chỉ có ý nghĩ về người phụ nữ xinh đẹp làm chủ số phận nhảy múa trước mắt anh.”

“Ah... Vì vậy mà anh đã không làm quen với những người phụ nữ xinh đẹp ở Virginia.” Lucy cười coi thường cái ý nghĩ mới gây ấn tượng cho nàng. “Có... đã có một ai đó đặc biệt mà anh nhớ đến không?” Có một chút do dự ngăn trước khi chàng trả lời. “Không có bất cứ một người đặc biệt nào.”

Sự tò mò của nàng tăng thêm. “Heath... Về những người phụ nữ anh biết trước khi kết hôn với em... Họ đã bao giờ...”

“Anh không nhớ.”

“Cái gì

“Anh không nhớ bất kì điều gì về họ.”

“Có nghĩa là anh không muốn nói cho em biết. Nhưng em thật sự muốn biết nếu họ đã bao giờ...”

“Cung à, đừng bận tâm hỏi bất cứ điều gì về những người phụ nữ từ quá khứ của anh. Một quý ông không bao giờ nói chuyện đó với vợ mình.”

“Nhưng anh đã không còn là một quý ông nữa. Cho nên anh hãy nói cho em nghe đi.”

“Chúng ta sẽ không nói về nó nữa.”

“Heath...”, nàng nói bằng giọng vui vẻ.

“Em cũng sẽ cảm thấy như thế nếu anh yêu cầu em nói về những gì em đã làm với Daniel. Em có thể nói là em không nhớ...”

“Em nhớ.”

Chàng cho nàng một vẻ mặt cau có nhạo báng, nâng cao người lên trên một khuỷu tay và nhìn xuống nàng. “Oh? Và em nhớ cái gì? Một đạo đi bộ dưới ánh trăng trên đường Main và một hay hai nụ hôn? Nó sẽ không thể có được nhiều hơn thế.”

“Vâng...”, nàng nói, nhìn lên anh chăm chú qua hàng lông mi, “Em phải thừa nhận, chưa từng bao giờ có ai hôn em như cách anh làm”.

Hì bình tĩnh lại, Heath bắt đầu nghịch với những dải ruy băng trên áo dài của Lucy. “Đó là bởi vì tất cả những thứ em biết là những người Yankees lạnh nhạt.”

“Trời, anh đã đưa ra một lời nhận xét chung chung. Em là một người Yankee, và em không lạnh nhạt.” Nàng phát âm từ lạnh nhạt cuối cùng, bắt trước chàng kéo dài giọng một cách hoàn hảo, và sau đó nàng mỉm cười với chàng. “Hoặc anh cho bản thân tin tưởng điều đó?”

“Em đang có được sự tươi tắn hết sức, Lucy Rayne.”

“Đoán rằng anh sẽ cho em một lí do.”

“Chết tiệt, nếu anh không.”

Trong một vài tuần kế tiếp, sự khởi đầu mới của họ đã thỏa mãn một số hi vọng điên cuồng nhất của Lucy, cả hai đều đã chinh phục được thế giới riêng của họ, và mỗi người bọn họ đã hăng hái lao vào công việc ở phía trước. Những ngày ngắn và bận rộn, những đêm thì đã được lấp đầy với đam mê. Trong những quãng đường họ đã đi qua, tất cả dường như hoàn hảo.

Nhưng vẫn tồn tại một bức tường giữa họ, và các bức tường đã trở nên tồi tệ hơn bởi vì họ đã không bao giờ nói đến. Họ luôn luôn ở đó, không xác định, không được đề cập, và Lucy sẽ nhận thấy bản thân trượt đi khi nàng ít mong đợi nó. Bất cứ lúc nào nàng cố gắng tìm hiểu thêm về cuộc sống của Heath trước khi chiến tranh, chàng sẽ sử dụng nhiều cách khác nhau để tránh trả lời, trêu chọc nàng, làm tình với nàng, thậm chí đôi khi bắt đầu một chủ đề khác để thay đổi chủ đề. Điều tương tự cũng xảy ra khi nàng hỏi chàng những câu hỏi quá cá nhân và thăm dò. Chàng sẽ cho nàng những câu trả lời vô nghĩa, hoặc chàng sẽ không trả lời bất cứ điều gì. Nàng bị tổn thương bởi nhận ra rằng chàng không có ý định để cho nàng vào nơi sâu thẳm nhất trong trái tim của chàng, chia sẻ bí mật của chàng, chia sẻ nỗi đau của chàng. Có, chàng sẽ cho phép bản thân thích nàng, an ủi và che chở nàng, nhưng nó rõ ràng rằng chàng không muốn của nàng.

Nàng không biết tại sao, và không ai có thể giúp nàng hiểu chàng.

Trong sự tự bảo vệ tuyệt đối, Lucy dựng lên các bức tường của chính mình. Nếu chàng sẽ không chịu nhường bất kỳ phần nào của trái tim mình cho nàng, nàng sẽ giữ chàng bên ngoài của nàng cũng được. Nàng rất tử tế và triu mến, cười và nói chuyện với chàng, hưởng ứng việc làm tình của chàng mà không có do dự. Nhưng nàng không bao giờ đề cập đến những suy nghĩ bí mật của chính mình và ước mong riêng tư. Nàng không bao giờ để chàng được quá thân thiết.

Tình yêu đã không, sẽ không tồn tại đối với một trong hai người bọn họ. Tình yêu chờ đợi bên ngoài các bức tường, bị từ chối cho phép vào, nó đã sợ hãi và không muốn. Và như vậy, những khoảng khắc của họ với nhau đôi khi trống rỗng. Đôi khi tiếng cười là không đủ. Đôi khi niềm vui, hoặc thậm chí tình cảm, là không đủ.

Heath đã cho Lucy toàn bộ trách nhiệm cho công hiến và trang trí nội thất ngôi nhà cũng như lựa chọn và đào tạo các thành viên. Chàng đã thiết lập tài khoản miễn phí cho nàng tại Jordan, Marsh và Công ty, Công ty CF Hovey, và các cửa hàng bách hóa lớn khác nơi nàng đã trở thành nhân vật nổi tiếng. Sau khi mua một số lượng hàng hóa chống mặt ở mỗi nơi, Lucy chỉ có đi bộ qua cánh cửa trước khi cô nghe tiếng kêu hài lòng từ người gác cửa và tất cả các tiếp viên nhà hàng.

“Ồ, bà Rayne, chúc bà buổi sáng tốt lành!” “Xin chào, bà Rayne!” “Bà Rayne, điều tốt đẹp như thế nào để bà trở lại sớm như vậy!”, vâng, nó là một kỉ tích để giành được vị thế cao như vậy với họ trong thời gian ngắn, xem xét dự trữ nổi danh của các nhà bán lẻ Boston. Nàng thích thú Heath vô cùng với câu chuyện được nịnh hót bởi các nhân viên lưu trữ và quản lí.

Nhiều lần nàng cảm thấy bản thân phiền não qua bởi các quyết định mà nàng phải làm. Nàng đã không từng được đưa chi tiền ngẫu nhiên, và nàng chưa bao giờ được giao phó với một cường độ trách nhiệm như vậy trước kia. Chọn một chiếc ghế sofa hoặc chọn ra một mẫu vẽ Trung quốc là một trong những điều đó nhưng trang trí trong một ngôi nhà thì hoàn toàn khác nhau. Đặc biệt là khi ngôi nhà quá lớn, và tồi tệ hơn, khi nàng muốn kết quả những nỗ lực của mình là một điều gì đó làm vui lòng chồng nàng và cũng như bản thân nàng. Nó là đáng sợ khi ra lệnh cho giá trị hàng ngàn đồng đô la của đồ nội thất và thảm, một điều đáng lo ngại bên trong đó là nàng có thể không có quyền lựa chọn màu sắc và phong cách. Ngôi nhà đã được trang nghiêm, đủ để phù hợp với sở thích của những người Boston bảo thủ sẽ đến thăm, nhưng Heath đã làm rõ rằng chàng sẽ không sống trong một căn nhà New England âm ỉ điển hình. Sở thích của chàng thì rõ ràng hiện đại. Thỏa hiệp giữa hai phong cách đã được thực hiện, và thỏa hiệp rất khó khăn để đạt được. Hầu hết thời gian Lucy đi không biết đích đến, nhưng kể từ khi không có một ai ở xung quanh đó để chỉ trích, những cố gắng của nàng bắt đầu dựa vào sở thích và bản năng của chính mình.

Nàng đặc biệt không thích các phong cách xây dựng thời trang như vậy, và vì vậy nàng chỉ sử dụng một màu nhất định và các hoa văn đơn giản. Đến khung cửa sổ, Lucy đã quyết định thay thế tấm nhung đơn giản dùng trong thời tiết ấm hơn bằng rèm cửa nhạt màu làm bằng vải mỏng sắc nét. Len được kéo chia ra từng phần về phía sau, đóng khung lại để vào mỗi phòng.

Trong phòng ngồi gia đình đã được thực hiện chuyển sang màu xanh và hồng, được trang trí với rèm cửa ren và vải thêu kim tuyến đẹp kì lạ gọi là Chateau Sur Mer. Nền của vải thêu kim tuyến là màu kem nhạt, in rất nhiều họa tiết hoa hồng nở to, lá cây màu xanh xoắn, và hoa phong lan tinh tế. Màu sắc của phòng khách thì rực rỡ, nhiều màu xanh lam sẫm, màu đỏ sẫm và xanh ngọc lục bảo, nền phong phú cho đồ nội thất bằng gỗ hồ đào sáng bóng.

Các phòng ngủ đã mất nhiều thời gian nhất để hoàn thành. Lucy đã quyết định phối hợp màu sắc bằng màu ngà, màu xanh sẫm và màu đào mềm mại. Ván lót giường kiểu cũ, bức tranh khung giường lớn được treo rèm kéo phù hợp với treo cửa sổ. Nàng đã mua một số lượng lụa thêu và vải khổ vải cho việc may và lót nệm, lót thảm và màn. Nó sẽ mất thời gian, nhưng cuối cùng nàng sẽ lấp đầy phòng ngủ với đồ trang trí làm bằng tay để làm cho nó thậm chí còn hấp dẫn hơn. Các bức tượng từng thuộc về mẹ nàng chiếm một vị trí danh dự trên mặt lò sưởi. Khi nàng đi từ đầu đến cuối căn nhà, Lucy cảm thấy sự hài lòng bao la với từng chi tiết. Cảm giác giống như nàng đã về nhà; nàng cảm thấy sự hứa hẹn của tương lai ở đây, giữa cá duyên dáng và cảm giác yên tĩnh chào đón họ.

Sau khi giải quyết vào văn phòng của chàng tại Examiner, Heath phát hiện một cách nhanh chóng rằng con đường mà chàng đã chọn để đặt chân đi là phức tạp và thậm chí thối nát nhiều hơn chàng đã dự đoán. Hầu hết những người Boston nhìn những ý tưởng mới và phương pháp mới với sự nghi ngờ, có nghĩa là Heath đã nhạy cảm được với ranh giới giữa sự đổi mới và đi một bước quá xa. Những gì chàng quan tâm đến là không thành kiến, những người khác nghĩ cực đoan, một thực tế, chàng đã trở nên nhận thức rõ. Chàng đã học được dựa vào sự phán xét của Damon.

Damon, với sự hiểu biết bẩm sinh của mình về tính khí New England, sẵn sàng sáng tạo, nhưng anh ta cũng biết bao nhiêu là quá nhiều. Damon biết giáo dân của đất, và bài xã luận của anh ta lúc nào cũng nổi bật, thích đáng, đơn giản, và hợp lí. Anh ta là một người biên tập tài giỏi về mặt kĩ thuật, gần như hoàn hảo. Thật không may, anh ta không được ưa chuộng với các nhân viên giấy tờ. Phải mất đôi chút tài năng để truyền cảm hứng xuất sắc cho những người khác, một tài năng mà Damon đã không có. Anh ta đã quá, quá thiếu sự kiên nhẫn với sự chậm trễ của người khác, quá cứng nhắc. Heath có ý nghĩ rằng đó là điển hình về kiểu căng New England, nhưng xét cho cùng, Damon cũng chưa từng tỏ ra quý mến ai cả.

Heath, mặt khác, đã lớn lên trong một xã hội nơi mà sự quyền rũ cần thiết như hơi thở, ăn, ngủ, và chàng biết chính xác như thế nào để giữ sự bình tĩnh và xoa dịu cái tôi bị tổn thương. Đó là chàng phải sử dụng tất cả các mưu mẹo của một người điều khiển tài giỏi để có được công việc mà chàng muốn bằng những nhân viên ở Examiner. Chàng đã dành rất nhiều thời gian để nói chuyện với các phóng viên triển vọng nhất của mình, thảo luận bằng văn bản và ý tưởng của họ, dẫn họ từ một điểm đến tiếp theo cho đến khi họ kết luận cái mà chàng muốn họ làm. Biết được giá trị của lời khen ngợi, chàng đã quan tâm được hợp lí nhưng sáng ngời với quyết định của mình.

Báo cáo rõ ràng, chính xác là những gì làm cho Examiner thành công, và một khi nền tảng vững chắc được thành lập, họ sẽ xây dựng điều đó. Heath có ý định để thêm một ấn bản chủ nhật cho Examiner và cơ cấu lại các giấy để các quảng cáo sẽ ở trên các trang bên trong và không phải là các trang đầu. Và các tiêu đề có thể lớn hơn, chứ không phải là chiều rộng của một hoặc hai cột, nhưng gấp đôi kích thước thậm chí có thể gấp ba lần so với kích thước cũ. Chàng sẽ làm cho nó phổ biến hơn Herald và Journal, để khi ba giấy tờ ở bên cạnh nhau, Examiner sẽ là tờ báo đầu tiên lọt vào mắt xanh. Sẽ mất vài tháng trước khi những nỗ lực của chàng được nhìn thấy, nhưng ít nhất việc lưu hành đã được tổ chức. Nó thậm chí còn vượt lên trên tất cả bây giờ và sau đó, dưới ảnh hưởng của Heath, họ chậm nhưng chắc chắn học rõ ràng làm việc như thế nào với những người khác. Ngay cả Damon, người đã bắt đầu hăng hái và độc lập như một con ngựa thuần, đã bắt đầu bình tĩnh.

“Vào đi.” Heath nói, nhận ra tiếng gõ của Damon vang lên trên cửa văn phòng của chàng. Heath chiếm riêng toàn bộ tầng nhà, trong khi Damon làm việc trong phòng của các nhân viên biên tập khác sử dụng. Ở đó các bức tường đã được dán bằng bản đồ, các góc đã được lấp đầy với các kệ sách, và tất cả mọi người ngồi tại bàn làm việc nhỏ màu xanh lá cây.

Mặc dù làm việc cạnh những người khác dường như làm cho Damon có vẻ dễ gần hơn một chút. Sau khi thích thú kéo căng hai chân của mình mỗi nửa giờ, Damon sẽ đi tản bộ đến phòng tài vụ, phòng biên tập và phòng soạn thảo, đôi mắt đen của anh ta chú ý vô số chi tiết của tiến trình công việc. “Có việc gì không?” Heath hỏi mà không nhìn lên.

“Vẫn còn phản ứng dữ dội về việc phê chuẩn về các Điều sửa đổi bổ sung thứ 14. Một cái gì đó ở trên các bức điện tín vào lần sau về một trận động đất ở San Francisco... được cho là một vụ lớn. Và các thùng đựng nước ở góc phòng biên tập có một vết lõm mới.”

“Anh biết đấy, Damon, tôi sẽ cảm thấy có một cái nhìn tốt đẹp hơn về hướng phán đoán của anh nếu cậu không đề cập đến thùng nước một mạch như trận động đất.”

Một trong những nụ cười hiếm hoi của Damon xuất hiện. “Tôi biết đó là một trong những cái sẽ có hậu quả hơn ngay lập tức đối với

“Nó thì ngoại lệ đối với tôi, nơi anh có lòng từ bi rất nhiều.”

“Có thể sự bình tĩnh của tôi sẽ được cải thiện nếu tôi không phải ở lại cho đến hơn 3 buổi sáng, nhận được giấy thúc ép.”

“Khi anh có vợ và có ngôi nhà để về, tôi sẽ bắt đầu cảm thấy có lỗi về điều đó.”

“Tôi sẽ cho anh biết ngay khi tôi tìm thấy một người phụ nữ đáng giá để kết hôn.”

“Tôi chắc chắn ở nơi nào đó có một người chờ đợi dành cho anh.” Heath trả lời một cách lạnh nhạt. “Nhưng anh sẽ tìm thấy cô ấy nhanh hơn rất nhiều nếu anh dừng việc nhìn vào gia phả của người phụ nữ trước khi đưa ra những đánh giá về tính cách của cô ấy.”

“Tôi đã được nuôi dưỡng với sự tôn trọng lành mạnh cho dòng dõi huyết thống. Một dòng máu tệ hại sẽ luôn bộc lộ, anh biết mà.”

“Không có ý định vi phạm... nhưng nó không phải vấn đề ai là ông nội vĩ đại của cô ấy. Nó không phải là cái mà anh bạn sẽ leo lên giường mỗi đêm.”

“Tôi cho rằng không.” Damon trả lời không được tư tin.

Heath đột ngột thay đổi đề tài. “Anh đến đây để nói về điều gì?”

“Giao thông vận tải. Có một cuộc tấn công bên ngoài, các phóng viên có thể thực hiện bốn phần. Hầu hết thời gian Ransom sử dụng để che mắt các sở cảnh sát, nghĩa là bất cứ khi nào cần đến, nó không có ở đó. Chúng tôi nói với họ rằng hãy đi ra ngoài và khám phá những tin tức, để được như nó đang xảy ra thay vì chờ đợi để nghe một cách gián tiếp, nhưng nếu một câu chuyện không trong phạm vi khoảng cách, chúng ta không thể bắt đầu...”

“Tôi hiểu. Chúng ta sẽ nhận được một cuộc tấn công khác.”

“Một trong những điều khác.” Damon ôn tồn nói. “Tôi đã được tiếp cận bởi một số bên tham gia muốn giữ kín danh tính, nói chuyện với bạn về một cái gì đó trên báo Newspaper Row. Tất cả môi trường.”

“Cái gì sẽ xảy ra?”

“Một người gác cổng.”

“Một người gác cổng?” Heath lặp đi lặp lại một cách hoài nghi.

“Để lấy thẻ từ khách tham quan.”

“Cút xuống địa ngục đi.”

“Đó là vấn đề về uy tín...”

“Anh nói với họ” Heath nói với sự dịu dàng đáng lo ngại “rằng chúng ta sẽ có một người gác cổng khi được xuất bản.”

Lucy đã có một cuộc đấu tranh của riêng mình để đối phó. Nàng đang đứng trong hành lang, phía trước là đồ nội thất đã được đưa đến và cuộn giấy dán tường được trải rộng, và nàng quay vòng tròn khi nàng trở thành mục tiêu cuộc oanh tạc của những câu hỏi.

“Bà Rayne, chúng tôi có thể đặt cái bàn ở nơi nào?”

“Bà Rayne, cái giấy dán tường này phải là ở căn phòng đầu tiên trên tầng hai, hay là phòng thứ hai ở tầng một?”

“Bà Rayne, tha lỗi cho tôi, nhưng bà có muốn chiếc ghế sofa đặt sát vào tường hay là được đặt ở trung tâm căn phòng?”

“Bà Rayne, bà muốn tôi sơn trang trí căn phòng ăn màu xanh hay màu kem?”

“Dừng lại!” Lucy kêu lên đột ngột, nắm chặt bàn tay của nàng như thể để tránh tất cả. Hít một hơi thật sâu, nàng nhìn đối diện mình và nói nhanh. “Cái bàn đó nên đặt giữa hai cái ghế nhưng trong phòng khách. Giấy dán tường, phòng đầu tiên, tầng thứ hai. Sofa đặt sát vào tường. Sự trang trí nên là màu kem.”

Khi đám đông nhỏ giải tán, hai người đàn ông giao hàng xuyên qua hành lang, mang thêm các gói hàng.

“Bà Rayne...”

“Bà Rayne...”

Nếu bất cứ ai đó gọi tên nàng thêm một lần nữa vào ngày hôm nay, nàng sẽ hé lên.

“Ông Rayne, ông muốn gặp tôi?”

“Đừng thế.” Heath nói, đặt bút xuống và gấp cánh tay của mình để chúng nghỉ ngơi trên máy tính để bàn. “Ngồi đi, Bartlett.”

“Vâng, thưa ông.”

“Anh hãy nhớ lại các cuộc thảo luận, mới gần đây chúng ta có làm các cuộc phỏng vấn cá nhân?”

“Vâng, thưa ông.”

“Bởi vì đó là một lĩnh vực tương đối mới trong kinh doanh, không ai có thể làm cho nó thật sự tốt, ngoại trừ các Chicago Sun, và có thể là New York Tribune. Nhưng các cuộc phỏng vấn sẽ trở nên rất quan trọng đối với Examiner, Bartlett. Mọi người thích đọc về những người khác.”

“Tôi nhớ ông nói với tôi...”

“Và khi anh áp dụng cho mình, công việc của anh hoàn toàn... đạt yêu cầu. Đó là lý do tại sao tôi giao cho anh nhiệm vụ phỏng vấn thị trường Shurtleff.”

Người đàn ông trẻ thâm trầm không dễ nắm bắt ngồi trong chỗ ngồi của mình trong khi đôi mắt xanh của Heath gắn vào anh với một cái nhìn chăm chăm khốc liệt. Theo cách Heath tiếp tục phát triển kiểu điều hành của riêng mình, sự kết hợp của cái nhìn chăm chăm và sự ôn hòa, giọng nói kéo dài càng ngày càng làm cho các phóng viên gan dạ nhất thành một đồng bột gỗ.

“Thưa ông, tôi có thể giải thích điều đó...”

“Những điều gì anh không thể nhớ lại, Bartlett, là những cái tôi nói với anh.”

“Đó là gì?”

“Mọi người không thích đọc tin tức cũ.” Heath dừng lại và giáng bàn tay xuống bàn thật mạnh, làm cho Bartlett giật nảy mình khỏi chỗ ngồi. “Mẹ kiếp, mọi người đều biết Shurtleff đi đến Harvard. Mọi người đều biết nguyên nhân ông ta xây dựng đường phố ở đây và ở đó. Mọi người đều biết ông ta thực tế thuộc tầng lớp thượng lưu lịch sử của thị trấn. Điểm chết tiệt viết về tất cả những điều đó là gì? Sau khi đọc bài phỏng vấn của anh trong tay, vô cùng rõ ràng rằng anh đã không hỏi ông ta tại sao ông dành nhiều thời gian lo nghĩ về lịch sử nhiều hơn ông dành thời gian lo nghĩ về việc tổ chức cơ sở cứu hỏa tuơng tốt hơn. Tại sao ông ta không làm một cái gì đó về các công viên công cộng? Ông ta nghĩ gì về đạo luật thuế quan Morrill và những gì nó thực hiện được cho người nghèo? Ông ta nghĩ gì về thái độ của Boston đối với pháp luật về cuộc tái thiết? Anh đã không hỏi ông ta những câu hỏi đó.”

“Nhưng thưa ông... lúc đó có những người đàn ông khác trong căn phòng.”

“Cái gì?” Heath hỏi với sự kiên nhẫn đáng ngại “Không có thể làm với bất cứ điều gì?”

“Một quý ông sẽ không nghĩ một điều xấu hổ khác ở trước mặt đồng nghiệp của mình.”

“Bartlett,” Heath làm bầm “Trời ơi là trời! Công việc của anh phải làm điều đó. Anh không hiểu? Không, anh không.” Chàng thở dài, và suy nghĩ vài giây, và sau đó nhìn lại người phóng viên luống cuống. “Được rồi. Đây là cái anh sẽ hiểu. Lại với Shurtleff, nói với ông ta một hoặc hai điều anh muốn làm sáng tỏ...”

“Nhưng...”

“Nếu anh có thể, nhắc ông ta ngay rằng anh không muốn công khai chuyện xấu. Và khi anh nói chuyện với ông ta, hỏi ông ta, về cơ sở cứu hỏa, hoặc đạo luật thuế quan, hoặc một cái gì đó gây tranh cãi không kém. Nếu anh có thể trở lại cho tôi với một câu trả lời cho những câu hỏi gây lung tung chỉ một, tôi sẽ tăng lương cho anh lên 10%. Điều đó đã đủ rõ ràng chưa?”

“Vâng, thưa ngài.”

“Bây giờ, đi đi. Và 10%, đừng quên điều đó.”

Bây giờ, ngôi nhà đã gần hoàn tất và một đội ngũ nhân viên hoàn chỉnh đã được thuê, bao gồm một đánh xe, một nấu ăn, hai người giúp việc, và một quản gia, Lucy đã có thời gian rỗi của mình. Từ một người phụ nữ nằng nặng gặp trong những cuộc thám hiểm của mình, nàng chấp nhận một lời mời đến tham dự một buổi thuyết trình vào thứ sáu và bữa ăn trưa được tài trợ bởi Câu lạc bộ Phụ nữ New England. Vô cùng tận hưởng bản thân, nàng quen biết được nhiều người và dự kiến bắt đầu tham dự các cam kết xã hội khác và thảo luận về thẩm mỹ viện. Oh, khác nhau như thế nào từ các cuộc gặp mặt câu lạc bộ nàng đã đến ở Concord! Thời trang, các vụ bê bối ở thị trấn nhỏ và các vấn đề tình yêu không bao giờ được đề cập trong các salon ở Botton. Ở đây, phụ nữ nói chuyện về văn học và chính trị, họ nghe các bài giảng từ các nhân vật xã hội nổi tiếng và các nhà giáo dục học, và họ tranh luận tất nhiên một cách lịch sự những điều đúng và sai, và những thay đổi có sẽ xảy ra trong tương lai. Lucy lắng nghe một cách chăm chú, say mê bởi các cuộc tranh luận giữa hai giáo sư Harvard hoặc bài độc thoại của một chính khách nước ngoài, cái sẽ đi vào trong vài phút trong khi tất cả mọi người ăn những lát bánh xốp và nhâm nháp trà trong những cái tách mỏng manh như vỏ sò.

Khao khát, Lucy uống trong các ý tưởng và thông tin, tìm kiếm để hài lòng rằng nàng đôi khi làm cho Heath rất ngạc nhiên với sự hiểu biết của nàng trong những vấn đề của chàng và các giây tờ khác phải đối mặt.

Đôi khi Heath sẽ mời Damon đến dùng bữa tối với họ, thường là sau khi họ đã làm việc cho đến cuối bữa tối. Sau lần đầu tiên mà Heath đã xuất hiện với vị khách ăn tối bất ngờ, Lucy đã phản đối riêng tư, nói với Heath rằng cô đã không đánh giá cao sự thiếu cảnh báo trước, và bên cạnh đó cô không đặc biệt thích người công ty Redmond Damon. Heath đã phản đối lại với lời giải thích rằng Damon không có vợ để chăm sóc cho anh ta, và kể từ khi anh ta bỏ lỡ những bữa ăn với gia tộc Redmond, anh ta sẽ ăn cơm trưa một mình hoặc bỏ qua bữa tối. Để tỏ rằng Lucy cảm thấy một chút xin lỗi cho Damon, và một ít tội lỗi rằng nàng đã không muốn anh ấy có ở đó, và nàng luôn làm một nỗ lực đặc biệt hiếu khách với anh ta sau đó.

Các bữa ăn tối thường xuyên với Damon để chịu hơn nhiều hơn so với một trong những đầu tiên tại Nhà Parker đã có. Kể từ khi anh đã trở nên quen với cách không bị ngăn cản của Lucy với chồng và sự quan tâm sôi nổi của nàng trên các tờ báo, Damon đã học được cách tham gia vào các cuộc thảo luận của nàng và Heath. Liên quan đến các vấn đề tin tức, Damon làm nàng cười với sự hài hước tinh quái của anh. Anh trở nên thoải mái hơn rất nhiều xung quanh nàng, ít thận trọng, tự do hơn với nụ cười của anh. Và sau đó, đã có lần khi nàng nói với Heath về những gì đã nói ngày hôm nay ở buổi thuyết trình nàng có đến, hoặc các sự kiện diễn ra trong giao thiệp với một trong các câu lạc bộ của nàng, và nàng sẽ nhìn qua tại chỗ Damon để thấy rằng đôi mắt màu than đen của anh đã được cố định trên nàng với một sự chú tâm đáng lo ngại. Lucy đã bối rối với anh ta. Mặc dù những ấn tượng của anh và tên phân biệt của anh, anh dường như không có nhà, không có gia đình, anh ta là một kẻ cô độc, giống như Heath có trước khi kết hôn. Và bởi vì nàng cảm thấy điều đó ở anh ta, Lucy vô thức cung cấp cho anh ta sự thông cảm rụt rè điều đó đã đi xa hơn trong việc làm mềm trái tim của anh về phía nàng.

Đó là do sự ảnh hưởng của Damon, mặc dù anh sẽ không chấp nhận lời cảm ơn của Lucy, rằng nàng và Heath đã được mời tham gia một buổi khiêu vũ của các bữa tiệc tối để ăn mừng cuộc bầu cử của một ủy viên hội đồng đường phố mới cho thành phố. Chính thức phải mất một năm để đến “ở” Boston, điều này có nghĩa là thông thường một lời mời độc quyền như vậy sẽ không được cung cấp cho người mới đến. Damon đã xuất hiện bữa ăn tối và sau khi nhét lời mời vào túi áo khoác của anh, đem lại cho họ về phần Lucy khi họ ngồi xuống bàn.

“Ồ, ông Redmond”, bà ta kêu lên, tươi cười với chàng và sau đó nhìn chăm chăm xuống giấy mời trong sự ngạc nhiên. “Làm thế nào bản tính của ông... Ngọt ngào và chu đáo, và.. Tốt, tôi đã thậm chí không biết đây là những chuyển nhượng! Làm thế nào mà ông quản lý các...”

“Tôi đã làm nó vì những lý do ích kỷ”, Damon thừa nhận với một cái nhún vai, vấn đề thực tế của như mọi khi “Tôi đã có đủ kinh nghiệm với các loại buổi tối để biết khi nào người ta hứa hẹn sẽ đặc biệt là buồn tẻ. Tôi đã lên kế hoạch trông cậy vào hai người để làm giảm bớt sự nhàm chán của tôi.

Lucy nhìn Heath với một nụ cười trên choker và đưa cho chàng giấy mời. “Chúng ta có nên chấp nhận một món quà khi anh thừa nhận để cho nó với những động cơ kín đáo ở trong đầu” nàng hỏi, và đôi mắt Heath lấp lánh khi chàng trả lời.

“Không biết về em, cưng à, nhưng tôi không bao giờ từ chối của biếu không.”

Để có đủ thời gian để ăn mặc và chải gọn mái tóc của mình cho buổi khiêu vũ vào bữa ăn tối, Lucy đã không đi đến các buổi thuyết trình hàng tuần cô thường tham dự vào thứ Sáu. Với sự giúp đỡ của một trong những người giúp việc, cô rửa sạch tóc của mình và rửa lại với nước chanh và nước. Phải mất rất nhiều kẹp cài tóc và nhiều hơn nữa một vài sự nản lòng để sắp xếp khéo các sợi lụa của nó trong thời trang phổ biến hiện nay, các kẹp ghim nó trên trán thành các cuộn và để cho nó rơi xuống phía sau cổ của nàng thành những lọn tóc dài.

Bộ váy của cô là một tác phẩm tỉ mỉ của satin màu đen dệt gấm thêu với những chiếc lá vàng và bạc. Đuôi dài lê thê của chiếc váy được trang trí với viền ren đăng ten sâu 15 inch điều đó làm nó kêu xào xạc một cách êm ái như là lướt trên sàn nhà, trong mức thấp, vòng che trên thân trên cho thấy, các đường cong của bộ ngực và bờ vai của nàng. Vòng eo của nàng, đặc biệt làm nhỏ với viền mạnh mẽ, được tạo điểm nhấn với một dây thắt lưng thêu ren bản rộng, trong khi vạt của chiếc váy được kéo chặt để lộ ra đường cong nhẹ nhàng của hông. Khi Lucy ngắm mình trong gương, nàng làm mím uốn cong đến chân mày bằng đầu ngón tay trở làm ẩm nước và một chút cho đôi môi nàng cho chúng đỏ lên.

“Không. Anh sẽ chăm sóc nó.” tiếng nói của Heath từ cửa ra vào, và nàng quay đầu lại mỉm cười với chàng. Chàng tuyệt đẹp trong sự phối hợp trang trọng của màu đen và trắng, trong đó nhấn mạnh màu xanh, màu xanh lá cây của mắt và màu vàng tối cổ xưa của tóc chàng.

“Anh sẽ chăm sóc cái gì?” nàng hỏi.

Đổi trả lời, chàng đi đến bên nàng, phủ lên bờ vai trần của nàng bằng tay mình và hạ thấp miệng chàng xuống nàng, hôn nàng đến khi chắc chắn rằng đôi môi của nàng đã bị tách rời. Đầu lưỡi của chàng lướt nhanh từ bên này sang bên kia trong vòm miệng của nàng, tìm kiếm các vị trí nhạy cảm nhất và kéo dài cho đến khi Lucy đẩy chàng ra xa với một tiếng cười run rẩy và thở hổn hển.

“Heath! Nếu em muốn sự giúp đỡ của anh. Em sẽ yêu cầu nó.” Một cách vội vã, nàng quay trở lại với chiếc gương, âm thầm trách móc bản thân đã để chàng làm xáo động bản thân một cách dễ dàng. Má của nàng như bốc cháy, và môi của nàng bây giờ trông mềm mại và hồng hào.

“Anh nghĩ rằng em muốn một chút màu trên khuôn mặt của mình.”

“Em đã! Nhưng em không muốn nhìn giống như vừa mới ngã ra từ giường với anh.”

Anh cười khúc khích và đi đến phía sau nàng, đặt tay lên hai bên eo của nàng. “Nếu như anh có

“Vâng, em biết.” Lucy nói, lắc lư tay chàng với sự phiến toái giả tạo và với lấy bông thoa phấn trên bàn trang điểm. “Bây giờ để em một mình trong năm phút nữa để em có thể kết thúc chuẩn bị sẵn sàng.”

Với sự nghe lời giả tạo Heath ngồi lên chiếc ghế nhỏ mạ vàng lố bịch gần đó và nằm ườn biếng nhác ở đó, xem từng cử động nàng làm. “Anh không có gì để làm ư?” Lucy gắng hỏi, tạm dừng giữa chừng việc chải cho một trong những lọn tóc của mình. “Anh đang ngồi ở đó như một con mèo Tom lười biếng.” Khi chàng giữ im lặng, nàng rắc nhẹ nhàng lên mũi của mình bột phấn và ném một cái nhìn xiên vào chàng. “Anh trông rất đẹp trai.” Nàng nói, giọng nói mềm mại hơn trước đây. Chàng mỉm cười yếu ớt, đứng lên và lơ đãng đi đến bên cửa sổ như thể ở đây không thoát mái với cái nhìn chăm chú của nàng.

Vì kiểu dáng đẹp tinh tế và hoàn hảo, Lucy dành cho chàng một cái nhìn cuối cùng trước khi trở về cái nhìn trước gương. Nhưng khi nàng nghĩ rằng chàng quá đẹp trai để có thực, vết sẹo trên thái dương của chàng nhắc nhở nàng rằng mặc dù chàng có nét của một thiên thần, chàng cũng đã từng cách xa sự hoàn hảo. Vết sẹo đó tồn tại như một lời nhắc nhở có thể nhìn thấy với nàng rằng chàng đã bị tổn thương bằng những cách thức không thể nhìn thấy được. Một vài thời gian trong quá khứ của mình, chàng đã triển khai phòng thủ bất khả xâm phạm để bảo vệ chính mình, và chàng đã không từ bỏ nó, mặc dù nó đã không còn cần thiết. Đôi khi nàng cảm thấy rằng chàng giữ mình tách biệt với nàng ngay cả trong khoảng khắc thân mật của họ. Nếu chàng sẽ tin tưởng nàng đủ để cho nàng nhìn thấy mặt để bị tổn thương của chàng. Nếu thế, chỉ có khả năng duy nhất cho thấy rằng chàng muốn nàng cho một cái gì đó nhiều hơn trò tiêu khiển hoặc khoái cảm thể xác.

Có lẽ là một số người nghĩ rằng họ đã có một cuộc hôn nhân hoàn hảo. Lucy biết rằng nhiều người sẽ có thể ghen tị với họ vì những gì họ đã có, một tình bạn, tình bạn chặt chẽ được nâng cao bởi niềm say mê. Tại đó được sự tự do trong mối quan hệ của họ, sẵn sàng để cho nhau phát triển, và một khía cạnh nào đó của sự trung thực. Có lẽ việc nàng muốn nhiều hơn thế đã sai. Oh, tại sao nàng lo lắng bởi một cảm giác ngày càng tăng của sự bất mãn cho thấy không có dấu hiệu hiệu giảm

Bởi vì nàng quan tâm đến chàng, đến nỗi nàng rất sợ phải thừa nhận ngay bây giờ, ngay cả với chính bản thân mình.

Sau khi đeo vào một bông tai mã não dài lủng lẳng nửa chừng xuống vai và đóng đưa vui nhộn đối với cổ của nàng, Lucy bắt chợt thở dài. “Em đã sẵn sàng để lên đường bây giờ?”

“Cinda.” Đôi mắt của Heath tối lại và nghiêm túc khi chàng nhìn nàng. Chàng bước về phía nàng từ từ, và nhịp tim của nàng đập nhanh hơn khi nàng nghe thấy sự do dự trong giọng nói của chàng. “Trước khi chúng ta đi, có một việc anh muốn quan tâm đến. Anh nghĩ về nó một vài tuần trước đây, và ... nó là cái anh nên làm ngay sau khi chúng tôi đã kết hôn.”

“Em không thể hình dung ra những gì anh đang nói.” Nàng nói với một nụ cười ngập ngừng.

“Anh đoán anh đang cố gắng để xin lỗi cho thiếu sót...” Giọng nói của Heath nhỏ dần đi khi ánh mắt của họ bắt gặp nhau. “Cái gì?” nàng thì thầm.

Sự tĩnh lặng. Những giây kế tiếp với nhau trong im lặng, rất nhanh sau đó.

Ngón tay cái của chàng di chuyển lên trên cái cằm thẳng mềm mại của nàng, lưng đốt ngón tay của chàng lướt qua cổ họng nàng. Chàng đã cố gắng để nói với nàng bằng cái vuốt ve nhẹ nhàng? Chàng cúi xuống và nắm lấy tay nàng, cái nắm tay nhẹ nhàng và không cưỡng lại được của chàng. Đôi mắt của chàng vẫn còn bị khóa lại với nàng khi chàng hôn lên lòng bàn tay nàng, và sự chạm nhẹ nhàng của chàng gây ra cho ngón tay nàng cảm giác ngứa ngáy.

Đừng dịu dàng với em... Nàng muốn bật khóc. Nàng không có biện pháp chống lại sự dịu dàng

“Anh...” Nàng cố gắng để nói, và giọng nói của không có gì ngoài hơi thở của âm thanh. “Anh không cần phải...”

“Anh nên mang nó cho em từ lâu...”

“Nhưng em đã thậm chí không nghĩ về...”

“Anh biết. Đó là một cam kết ngắn, và không có thời gian.”

“Heath... Em không biết những gì để...”

“Em có thích nó không?”

“Có. Có, tất nhiên...”

“Nếu em muốn một cái gì đó khác, chúng ta có thể...”

“Không. Nó rất tuyệt vời. Nó...” Đôi mắt nàng lấp lánh rực rỡ hơn so với viên kim cương. Nàng không hỏi lý do tại sao chàng mặc dù đã có nó, hoặc lý do tại sao chàng đã cho nàng, trong trường hợp lý do chàng đã cho nàng không phải một cái mà nàng muốn được nó. “C... cảm ơn anh”. Một giọt nước mắt rơi xuống má nàng, và chàng dừng nó lại trên môi nàng.

“Anh không nghĩ đến việc làm em khóc.” Chàng

“Thế anh nghĩ rằng em sẽ làm gì?” Nàng gắng hỏi, nhe cười và dò dẫm trong áo khoác của mình chiếc khăn tay bỏ túi. Nhưng trước khi nàng có thể làm khô mắt mình, môi họ đã bám vào nhau trong một nụ hôn của sự bối rối tuyệt vọng. Sự bối rối làm nước mắt của nàng biến mất ngay lập tức, tan rã bởi sự đòi hỏi hết mình của nụ hôn của chàng. Sự thèm muốn, tràn đầy và đốt cháy, lây lan lên từ sâu thẳm trong cơ thể nàng. Heath nghiêng người gần sát hơn vào nàng và kéo nàng dựa vào khuôn ngực cứng cáp của chàng. Một cái gì đó ấm áp và dịu dàng nảy nở bên trong nàng, ngày càng lớn dần, bỏ mặc nàng không thể che giấu và đau đớn dễ bị tổn thương.

Khi chàng nâng miệng mình lên khỏi nàng và kéo đầu mình trở lại một hai inch, nàng nhìn thấy một mớ tóc màu vàng nâu rơi trên trán chàng và nàng vươn ra vuốt nó lại với những ngón tay run rẩy, “Heath” nàng thì thầm, bị choáng váng bởi màu xanh của mắt chàng.

Nàng không thể dừng lại. Nhìn chăm chăm vào sự im lặng của chàng, nàng đọc được những câu hỏi trong đôi mắt chàng. Ôi, một lần chàng đã không hiểu sự im lặng của nàng. Nàng biết ơn cho điều đó.

“Tốt hơn chúng ta nên đi”, chàng lặng lẽ nói, và nàng chậm rãi gật đầu.

Buổi tối đã có tất cả các vụ việc nhằm chận mà Damon đã dự đoán nó sẽ xảy ra. Trong số khách mời là các doanh nhân nổi bật nhất, thương gia, ngân hàng, và các chính trị gia trong thành phố. Các cuộc trò chuyện bữa ăn tối đã được hạn chế bởi sự hiện diện của phụ nữ; các cuộc thảo luận thực sự về chính trị và các sự kiện hiện hành sẽ diễn ra sau đó giữa những người đàn ông. Tuy nhiên, công ty này rất hấp dẫn. Lucy nói chuyện luân phiên với người phụ nữ bên trái của nàng và người đàn ông ở bên phải của nàng. Heath đã ngồi xuống bên kia bàn, trong khi Damon và một phụ nữ tóc vàng với một bầu không khí khác thường từ sự tĩnh tế tiến hành một cuộc hội thoại gần như đối diện trực tiếp với cô ấy. Vâng, Damon dường như đã thường kín đáo bản thân mình. Quyết định gọi lại cho anh ta khỏi thói quen tách biệt của mình, Lucy đã có một vài nhận xét kín đáo với anh ta cho đến khi anh ta phản ứng lại với các loại cãi nhau thân thiện mà cô đã hy đến. Khi khiêu vũ bắt đầu sau đó, Damon tuyên bố nhảy điệu thứ hai với nàng, thông báo cho Heath rằng anh đã yêu cầu đền bù cho sự trêu chọc của Lucy trong bữa ăn tối.

“Cái mà một vũ công có được anh đang có,” Lucy nói trong điệu nhảy, mỉm cười ranh mãnh vào anh ta. Không nhiều lắm có thể làm đối thủ Heath về sự nhịp nhàng uyển chuyển, nhưng những bước đi của Damon gần như là hoàn hảo. “Mọi Redmond đều có sở trường chung?”

Bề ngoài lịch sự của Damon tan ra thành một nụ cười như khi anh không chống nổi sự quyến rũ của đôi mắt nâu lục nhạt vui vẻ của nàng. Lucy muốn anh sẽ mỉm cười thường xuyên hơn, bất cứ khi nào anh làm thế, nó biến anh từ một người đàn ông chỉ hấp dẫn thành một người đẹp trai hấp dẫn. “Chúng tôi đã học được từ người hướng dẫn giống nhau. Ba thế hệ cuối cùng của Redmonds đã bị bắt buộc không khác trẻ em những bài học từ Signor Papanti, một số người Ý thành lập một học viện nhảy trên đường Tremont.”

“Tôi đã nghe nói về ông ta.”

“Tôi không ngạc nhiên. Ông ta đã rất có tiếng.”

“Tôi đã nghe nói rằng ông ta thì rất, rất nghiêm khắc.”

“Ông ấy làm tôi nhớ rằng bất cứ khi nào chúng tôi bước vào phòng khiêu vũ, chúng tôi sẽ phải cho anh ta eo sâu thành một cánh cung, trong khi ông đứng so với chúng tôi với những một cây cung vĩ cầm lớn trong không khí, giống như thế này... và nếu ông ta không hài lòng, ông sẽ gõ lên vai chúng tôi.”

Lucy không nhịn được cười biểu hiện đáng thương xót của anh. “Tôi nghiệp Redmond. Anh bị gõ thường xuyên không?”

“Mỗi lần

“Anh nên đến cha của anh và nói với ông.”

“Cha tôi là một người kỷ luật,” Damon nói nhẹ nhàng, và nhe răng cười “Ông có thể đánh tôi vì sự kêu ca.”

Đột nhiên tràn đầy với sự đồng cảm, Lucy không trả lời nụ cười của anh, và một số cảm xúc khôn lường lung linh trong đôi mắt đen của Damon. Tốc độ của điệu nhảy tăng lên, và cái chạm nhẹ ấm áp của các ngón tay của anh gây áp lực trên lưng nàng để thích ứng với biến tấu nhanh hơn.

“Người phụ nữ anh đã nói chuyện tại bàn là ai?” Lucy hỏi.

“Alicia Redmond.”

“Redmond?”

“Một người em họ xa. Từ khi tôi là đứa con trai còn lại duy nhất chưa lập gia đình, gia đình đã chỉ ra với tôi rằng một sự phù hợp giữa chúng tôi sẽ không là một ý kiến xấu. Cô nghĩ gì về ý tưởng này?”

“Rất tệ”, nàng nói ngay lập tức, sự quyết đoán của nàng khiến anh mỉm cười.

“Tại sao?”

“Tôi không nghĩ rằng tôi sẽ cho anh biết. Tôi không chắc chắn anh cần có ý kiến

“Ngược lại, tôi cần. Đó là việc mà mọi người hiếm khi làm với tôi, tôi không có cơ hội để chứng tỏ tốt như thế nào khi tôi nhận được chúng.”

“Tốt, sau đó...” Lucy hạ thấp giọng nói của mình một vài độ. “Tôi nghĩ rằng anh cần một loại phụ nữ khác hơn. Cô ấy dường như không phải là một người rất hấp dẫn. Anh sẽ không thích một người vui vẻ hơn? Cô ấy dường như không làm anh mỉm cười.”

“Không, cô ấy không,” Damon trả lời chu đáo. “Nhưng tôi chưa bao giờ đưa lên suy nghĩ vui vẻ là một phẩm chất cần ở một người vợ. Và nó không thực sự quan trọng đối với tôi...”

“Ồ, nhưng đó là không đúng sự thật!” Lucy nói nghiêm túc. “Tôi nhấn mạnh rằng anh nên kết hôn với một người... một người vui vẻ, tự nhiên và làm cho anh cười, và không s...”

Damon toét miệng cười. “Cô nói là một người không sợ tôi?”

Nàng đỏ mặt. “Tôi không có ý là...”

“Nhưng bất cứ người nào sẽ sợ tôi?” Anh hỏi, nhẹ nhàng chế giễu.

“Anh có một cách để... nhìn người ta.”

“Một cách mà làm cho họ sợ?”

“Không chính xác sợ...” Lucy nói, và dừng lại khi nàng thấy rằng tiếng cười ở mắt anh đã ngừng.

“Nói cho tôi biết”, anh nói. Đột nhiên nàng thấy đó dường như là một yêu cầu cần giúp đỡ, đối với một bí mật mà chỉ có nàng có thể hiểu anh. Say mê bởi khăn cầu mờ hồ trong giọng nói của anh, nàng nhìn chăm chăm vào sự yên lặng của anh. “Xin vui lòng,” anh thêm vào, rất tầm thường, như thể anh không quen sử dụng từ.

“Cách anh nhìn mọi người,” nàng thì thầm, “Nó làm cho họ nhận thức được lỗi của mình. Nó làm cho họ nghĩ rằng... để gây ấn tượng với anh, họ nên là một cái gì đó khác hơn bản thân họ. Nhưng tôi không nghĩ rằng anh có ý định cho họ cảm thấy như vậy.”

“Không.” Ánh đèn nô đùa trên mái tóc đen nhánh của anh khi anh lắc đầu.

“Đó là lý do tại sao anh nên chờ đợi một người không sợ anh. Nó có thể là kiểu phụ nữ duy nhất... rằng anh đã bao giờ đến việc biết được hoàn toàn. Khi một người chồng biết vợ mình.”

Làm thế nào cuộc trò chuyện kì lạ thân mật và cá nhân đã xảy đến. Lucy cảm thấy má nàng chuyển sang màu đỏ và tự hỏi nếu nàng đã để cho miệng hoạt động từ nàng.

“Cảm ơn”, Damon nói nhỏ nhẹ “Tôi cảm kích cao sự trung thực của cô.”

Phần còn lại của điệu nhảy trôi qua trong im lặng, và khi điệu nhảy gần kết thúc Lucy nhìn lên và gặp đôi mắt của anh một lần nữa. “Ông Redmond... Tôi có một nhận xét cá nhân muốn nói.”

“Bắt đầu đi.”

“Tôi sẽ thích hơn nếu anh gọi tôi là Lucy khi chúng ta là những người bạn, tôi biết Heath sẽ không có ý kiến.”

Đúng lần thứ hai nàng nhìn thấy một cái nhìn trong đôi mắt của anh, một cái nhìn bị ảnh hưởng, khao khát, không, nó là... sự cô đơn? Nhanh chóng nó đã được che dấu. “Cô rất tốt vì muốn mở rộng tình bạn với tôi,” anh nói nhẹ nhàng. “Và tôi sẽ chấp nhận nó, nếu tôi có thể với hy vọng rằng cô sẽ chấp nhận tôi trở lại. Nhưng tôi không muốn sử dụng tên của cô.”

“Như anh muốn”, Lucy nói với một nụ cười không biết đó rất khó như thế nào để đạt được tình bạn của Damon Redmond, và nhiều người đã thất bại trong nỗ lực của họ để giành chiến thắng đó, không biết rằng một khi anh đã đưa ra một cam kết như vậy, anh sẽ tôn vinh nó suốt đời. Đối với những người như anh, tình bạn là một trái phiếu dài hơn so với tình yêu. Lucy không hề có ý tưởng bao nhiêu nàng sẽ cần tình bạn Damon trong tương lai.

Damon vẫn rõ ràng xa cách nàng trong phần còn lại của buổi tối, nhưng Lucy hầu như không nhận thấy, ngay sau khi Heath lấy lại được sự chiếm hữu nàng, chàng đòi hỏi tất cả sự chú ý của nàng. Chàng lướt xung quanh phòng khiêu vũ với sự mượt mà như nhung nàng hầu như không ý thức các ngón chân chạm xuống sàn. Khi nàng khiêu vũ với Heath, âm nhạc và sự chuyển động bằng cách nào đó biến thành ma thuật, và tất cả mọi thứ dường như lấp lánh hơn. Bàn tay của họ bị ngăn cách bởi găng tay, nhưng nàng biết cái ôm chặt ấm áp của làn da chàng bằng trái tim. Đôi mắt của chàng, ấm áp màu xanh, màu xanh lá cây một vùng biển nhiệt đới, vuốt ve nàng từ từ, trong khi hàm răng trắng lóe lên thường xuyên trong một nụ cười rực rỡ. Bị lạc trong bùa mê choáng váng, Lucy đã tìm cách kiêu khích tốt nhất chàng một cách nhẵn tâm, liếc nhìn chàng qua hàng lông mi e lệ hạ thấp và để cho bộ ngực tròn trĩnh mềm mại của nàng cọ vào ngực chàng lấy cổ nghiêng người gần hơn thì thầm với chàng.

Để tất cả các quan sát các cặp vợ chồng đẹp trai, cuộc đối thoại của họ đã thận trọng, nhưng nếu nó được nghe thấy, sự khinh suất đó sẽ gây ra hậu quả không đáng có. Lucy hát ngâm nga nhỏ nhỏ cho Heath trong một giọng Southern giả vờ kéo dài, làm cho những quan sát tình quái, thì thầm đoạn ngắn vô nghĩa và giải trí với những những gợi ý che kín về quần lụa đen nàng đảm bảo với chàng nàng đã mặc.

“Em thậm chí không có quần lụa màu đen”, Heath nói, đôi mắt nhảy múa với những trò giải trí của nàng.

“Em chắc chắn. Em mặc nó. Anh nói rằng anh không thích màu trắng cũ đơn giản. Và em có trên một cái áo nịch ngực phù hợp.”

“Anh sẽ cực kì. Anh gần như tin rằng em có.”

“Anh sẽ tin vào em sau đó”, nàng kêu nhỏ nhỏ, và chàng cười lớn.

“Cái gì sẽ nhận được vào tối nay?”

“Không có gì. Chỉ là em đã có một quyết định.”

“Oh? Em có quyết định gì?”

“Một cái gì đó riêng tư. Em không thể cho anh biết.”

“Ah. Sao quyết định của em phải liên quan đến anh, hoặc em sẽ không giữ bí mật.”

“Trong mọi phương diện,” nàng nói, và mỉm cười với chàng trong một cách mà làm hơi thở của chàng ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Love, Come To Me* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Ngâm nga một bài hát giáng sinh, Lucy vật lộn với một ôm đầy những cành nhựa ruồi và đặt cho cân một mớ trên thành lan can. “Bess”, nàng nói với người giúp việc đang quanh quẩn ở gần đầu cầu thang, “nếu cô có thể buộc ở phía trên bằng một trong những cái nơ đỏ kia... rồi, và chúng ta sẽ làm như thể trên cả lối đi xuống...”

“Đừng ngã về phía sau,” Bess cảnh báo, quá lo lắng đến Lucy đang đứng bấp bênh trên mép của bậc thang để dành hết chú ý đến những đồ trang trí

“Đương nhiên tôi không ngã đâu”, Lucy trấn an. “Ồ, những cái nơ trông vừa đẹp.”

“Bà đang đi giật lùi đấy!”

“Tôi sẽ không ngã đâu. Tay tôi nắm lan can đây rồi.”

“Bà Rayne, tại sao không để tôi treo cành nhựa ruồi bà có thể buộc nơ?”

“Bess, không có cần phải lo lắng.”

Cuộc trò chuyện bị dừng lại bởi tiếng cửa trước đóng sầm và cả hai đều nhìn xuống cầu thang. Heath đang rũ tuyết ra khỏi chiếc áo khoác dài đến đầu gối của mình và ném chiếc mũ len màu nâu vào góc bằng cái phất tay thô bạo. Khi chàng nhìn lên và thấy khăn giả của mình đang sẵn sàng trên cầu thang, chàng đưa ra một cái gạt đầu cọc lốc hầu như không để chào hỏi.

“Rồi”, Lucy nói, “có vẻ như tinh thần Giáng sinh của anh vừa bị dập tắt.”

Heath nói điều gì đó qua hơi thở và đi lên cầu thang, đi qua cô mà không nói từ nào. Chàng dừng lại khi đến gần Bess, cô lùi lại với đôi mắt tròn màu xám. “Tôi muốn có một chai Old Forest

er và một cái ly.” chàng cúi kinh. “Ngay bây giờ.”

“Heath, có chuyện gì vậy?” Lucy hỏi, buồn rầu và khó chịu bởi sự lố mẫm của chàng. “Dù có chuyện gì đi nữa, không cần phải lờ em đi và dọa cho em sợ... Heath, anh đi đâu thế?” Nàng đi theo chàng đến phòng ngủ, không thể tưởng tượng nổi những chuyện gì có thể khiến chàng rơi vào tâm trạng như vậy. “Anh có chuyện gì tại toà báo hôm nay vậy?”

Chàng đã đưa ra một tiếng cười khô khốc, không đùa cợt. “Cũng có thể nói như vậy.”

“Anh đã về nhà sớm.”

“Anh không muốn nói chuyện, và cũng không muốn trả lời các câu hỏi. Cái cô hầu gái đó đang ở nơi quái quỷ nào vậy? Chết tiệt, có phải em đã cố để thuê bất cứ ai không kéo lê chân

“Anh đã cãi nhau với Damon sao?” Lucy gắng hỏi, biết rằng chàng muốn nói chuyện, nếu không lúc về nhà chàng đã không dựng lên màn biểu diễn như vậy. Tiếng đập cửa của Heath luôn luôn là thông báo cho việc đòi hỏi một cuộc trò chuyện.

“Damon”, Heath nói với giọng ghê tởm nhất “Mẹ kiếp đúng là anh đã chửi nhau với hắn.”

“Anh không cần dùng thứ ngôn ngữ đó”, nàng quở trách.

“Anh nghĩ hắn ta hiểu anh đang cố làm gì. Nhưng hôm nay anh nhận ra rằng hắn không phải người như anh nghĩ. Sau hàng tháng trời làm cùng với nhau, cùng mục đích, mà hắn ta đứng trong văn phòng, nói như một người xa lạ – mở cửa đi, cô ta mang whisky đến rồi.”

“Anh không phiền nếu nói với em về điều này trước chứ?” Câu trả lời duy nhất của nàng là một đôi mắt giận dữ vĩ đại màu xanh biếc. Nàng thờ dãi và đi về phía cửa.

“Cảm ơn, Bess.”

“Bà Rayne...” Cô hầu thăm thì, nhìn dáng người cao mảnh khảnh của Heath khi chàng bước tới lui như một con báo kích động. “Bà sẽ không sao chứ? Tôi có nên...?”

“Mọi chuyện đều ổn”, Lucy nói, mỉm cười trấn an, đỡ lấy cái khay bạc từ người phụ nữ kia. “Sao cô không hoàn tất phần trang trí khi tôi và ông Rayne đang trò chuyện?” Khi Bess gạt đầu thông cảm, Lucy đóng cửa lại bằng chân và đặt cái khay lên bàn trang điểm. “Cô ấy mới làm ở đây có 1 tuần, Heath. Cô ấy chưa quen với thái độ của anh, và nó khiến cô ấy hoảng sợ, nên cố gắng kiểm soát...”

“Cô ta nên tập quen với nó, hoặc là cô ta có thể làm việc cho người khác.” Heath tự rót cho mình và dùng điệu cười nhếch mép của mình đủ lâu để uống một ngụm dài.

“Damon đã làm gì mà khiến anh giận dữ đến thế?”

“Damon không đưa ra cái cách khôn khéo nào về vấn đề bọn anh đang đương đầu. Đó chỉ là một bài tập trí tuệ với hắn. Hắn ta nhìn vào điểm này hay điểm kia, tìm ra những điểm tấn công hay chống lại chúng, rồi hắn đứng về bên có điểm cao nhất. Đứng và sai – Chỉ là một phương trình toán học đối với anh ta. Anh sẽ bị nghiền rữa nếu có thể làm việc như thế.”

“Em chắc rằng đó không phải sự thật. Em chắc rằng anh ấy có tính công minh và đức độ.”

“Anh ta như là quỷ sứ!” Heath uống sạch chỗ whiskey và nghiêng cái chai một cách cầu thả để rót thêm ly khác. Lucy chưa bao giờ thấy chàng uống nhiều như thế trong thời gian ngắn như vậy.

Đột nhiên tất cả sự gay gắt và giận dữ trong chàng bỗng tan đi và chàng gật đầu, nuốt thêm một ngụm chất lỏng cay nồng. Những ngón tay chàng nắm chặt lấy cái ly. Lucy giữ im lặng, ngồi bên mép giường và nhìn chàng khi chàng uống cạn cốc whisky thứ hai. Chàng đang đau khổ. Nàng không thể làm gì cho chàng cho đến khi chàng tự hạ vài bức tường ngăn xuống. Hãy bảo em ôm lấy anh... tay em đây, sẵn sàng bao bọc anh. Trái tim em đây... chỉ cần anh gọi...

Heath đứng bên cửa sổ, im lặng trong sự cô độc tự mang lấy. Chàng hít một hơi dài và gật đầu lần nữa, nâng vai lên với một cái nhún vai đầy bất lực. “Hôm nay...” chàng bắt đầu, và những từ còn lại chỉ bay biến đi, không muốn thành lời. Chàng sai bước đến chai rượu, nhưng Lucy đã cầm lấy trước chàng, và đặt những ngón tay lên bàn tay chàng đang vươn tới.

“Đừng uống thêm nữa”, nàng nói, nhìn vào chàng. Chàng thấy điều gì đó trong đôi mắt nàng khiến tay chàng thả lỏng cái chai. Chàng chậm rãi thu tay lại và đi về phía cửa sổ, nhưng trước đây nàng chưa từng thấy tia đau khổ trong biểu hiện của chàng như bây giờ. Nàng run lên bởi sự gấp gáp của việc nàng cần phải an ủi chàng.

“Điều gì đã xảy ra hôm nay?”

“Tin xấu.”

“Tái thiết ư?” Nàng không nghĩ ra điều gì khác có thể ảnh hưởng tới chàng mạnh mẽ đến vậy. “Chuyện gì thế?”

“Heath, đừng làm em phải đoán nữa. Hãy nói với em.”

“Chúng ta cuối cùng đã đạt được vài bước tiến. Cho đến tận hôm nay, chính phủ liên bang đã nói lòng sự kiểm soát với miền Nam. Họ đã quyết định bắt đầu với Georgia...”

“Vâng.” Nàng vội vã lấp đầy sự yên lặng. “Em biết một chút về điều đó. Georgia và một vài bang khác đã được kết nạp lại trước quốc hội.

“Và những kỷ luật quân đội đã được gỡ bỏ. Cuối cùng. Phần còn lại của miền Nam cũng được cho phép làm theo. Và cuộc chiến đã thực sự kết thúc. Không còn những người lính trên đường nữa. Không có những luật lệ độc đoán, những uỷ ban quân đội... không có những gã quỷ quái. Chúng ta được trả lại đất đai. Chúng ta lấy lại được quyền công dân... quyền mà chúng ta đáng được h”. Chàng thở dài và tựa trán vào khung cửa sổ.

“Nhưng bây giờ Georgia đã thoát khỏi sự kiểm soát của liên bang, tất cả điều đó sẽ xảy ra.”

“Không” chàng trả lời ngắn gọn, “Hôm nay Georgia đã sa thải tất cả những người da đen ra khỏi cơ quan lập pháp. Chính phủ coi đó như là hành động khởi đầu cho sự phiền loạn.

“Ồi, Heath... ời không” Nàng nhìn chàng hoài nghi. “Họ sẽ trừng trị bang đó rất khắc nghiệt.”

“Họ đã làm rồi. Georgia đã bị đuổi khỏi quốc hội, và sẽ không được nhập lại cho đến khi thông qua điều luật bổ sung số 15. Và nó đã được đặt dưới sự kiểm soát của quân đội một lần nữa. Em có biết toàn bộ miền Nam đã bị đẩy tụt hậu bao xa không?”

“Cin, họ bị tọng vào họng tất cả những thay đổi này nhanh đến nỗi không thể nuốt được. Họ cần xoa dịu điều đó... họ... họ đang cố gắng để giữ lấy niềm kiêu hãnh của mình. Nhiều năm liền họ không có tiếng nói, không kiểm soát được điều gì xảy đến với mình. Anh không tha thứ cho những gì họ làm, nhưng họ cần phải có một ít tiếng nói đối với những phán quyết cho chính họ. Georgia cũng là một phần của đất nước như là Massachusetts hay New York vậy, và những người dân Georgia xứng đáng được hưởng quyền lợi ngang bằng. Nhưng họ không bao giờ có được điều đó. Mỗi khi quân đội liên bang rút khỏi, những điều như thế này lại diễn ra, và sau đó họ lại được đặt dưới nắm đấm của chính phủ quốc gia. Điều này chẳng bao giờ chấm dứt.”

“Heath.”

“Anh rời khỏi vì anh không thể chịu được khi nhìn thấy điều đó.” chàng tiếp tục, lò đi cố gắng ngắt lời của nàng. “Sự vỡ mẻ... anh có thể cảm thấy dù anh đi đến đâu. Điều đó ở trong không khí anh hít thở, không có cách nào để thoát ra được. Bọn anh đã bị đánh bại... nhưng có quá ít hi vọng... có lẽ mọi chuyện sẽ ổn. Có lẽ bọn anh cần phải xây lại cuộc sống... có thể tất cả những gì ngài Lincoln khôn khéo của em nói về đưa ra một cánh tay giúp đỡ miền Nam sẽ trở thành sự thực.”

“Nếu ông vẫn còn sống...”

“Nhưng ông đã không còn, và chúng ta có Johnson, tên bất tài ngu si, và Grant, cái gã không bao giờ đưa ra cái quý gì nếu không ai phiền nhiễu hắn về việc thao túng cỗ phiếu. Thời khắc chiến tranh kết thúc, hàng ngàn người miền Bắc đến miền Nam để cướp phá và dọn sạch, và họ đã làm điều đó trong nhiều năm rồi, làm đi làm lại. Bọn anh chỉ là những người Mi đã thua một cuộc chiến, và đã bị kẻ thù chiếm đóng. Chỉ còn lại thời gian dài em có thể chịu đựng những điều đó cho đến tận khi em bắt đầu chiếm lại bằng cách duy nhất mà em biết. Và dù đó có là cách tốt hay không cũng không vấn đề gì, miễn

là anh đang làm cái gì đó.”

“Em biết,” Lucy trả lời lặng lẽ. “Em biết anh muốn nói đến cuộc nổi dậy của các anh, và em biết anh muốn giúp các bên hiểu được nhau. Nhưng anh không thể mong đợi Damon trở thành tiếng nói của người miền Nam được.”

“Anh đã không yêu cầu hấn như thế. Anh chỉ cần một bài xã luận khiêm tốn. Không có gì cấp tiến cả.”

“Và anh ta từ chối?”

Không, hấn ta viết ỏn. Hấn không thể thoả hiệp với chính phủ liên bang hơn nữa, và hấn khốn kiếp đã nói như thế.

“Anh đã cố thuyết phục

“Thà anh tự đập đầu vào tường còn hơn. Hấn không nhúc nhích lấy 1 ly.”

“Và anh đã bùng nổ,” Lucy nói một cách buồn bã.

Heath đi đến chỗ chai whisky và tự rót cho mình thêm một ly nữa, ánh mắt nhìn ngang như lặng lẽ thách thức nàng dám phản đối. Lucy giữ im lặng một cách khôn ngoan. “Anh bảo hấn anh sẽ tự viết bài báo. Hấn dọa hấn sẽ rời khỏi tờ báo nếu anh làm vậy.”

“Heath.” Lucy cảm thấy đau khổ khi nghĩ đến tất cả những kế hoạch, những hi vọng của chàng tan biến nhanh chóng như vậy.

“Anh không thể điều hành tờ báo như bây giờ, Cin.” chàng nói nhanh, uống cạn ly thứ ba. “Anh sẽ phản bội tất cả những gì anh tin tưởng. Và anh không thể lo tất cả đi được. Đó là mục đích của tờ báo, để gánh lấy những vấn đề như vậy. Đó là điều anh mong muốn ở tờ báo.”

Nàng gấp tay lại trên váy và giật mình khi Heath ném cái ly của chàng vào lò sưởi. Nó vỡ tan thành hàng trăm mảnh rực sáng, tạo nên một luồng xoáy những tia lửa bay lên khỏi những miếng vỡ. Phân vân, hoang mang bởi cơn giận của chàng, nàng lại nhìn chăm chăm vào vạt váy.

“Hãy nói với em làm sao để giúp anh.” Nàng nói khê khàng. “Em không biết phải làm sao.” Nàng sợ hãi khi chàng bước về phía nàng, nàng cảm thấy sự giá lạnh của bóng chàng bao trùm lên nàng, khi chàng đứng trước nàng.

“Anh cũng không biết”, chàng nói khàn khàn, âm sắc gay gắt hơn do rượu, “Tất cả những gì anh biết là anh đã chán ngán tất cả những thứ đó, anh chán phải tranh đấu cho từng chút tiến triển, khi mà không gì chặn được cơn thu triều. Anh chán phải đưa ra quyết định. Anh đã rời bỏ miền Nam... vì anh sợ bị đánh bại... Ôi chúa ơi, Cinda, có những điều... anh chưa hề nói với em...”

Chàng thở dài, khụy gối và vùi mặt chàng vào lòng nàng, đôi tay chàng giằng vò cái váy lụa đầy hương thơm. Lucy sững sờ. Nàng nghe thấy một âm thanh tan vỡ, lặng lẽ, và nàng nhìn xuống mái đầu vàng kim của chàng với vẻ ngạc nhiên và hoảng sợ. Heath Rayne bần thần, cay độc, nóng nảy, đang vùi đầu trong lòng nàng, và những ngón tay bầu chắt lấy những nếp gấp trên váy nàng.

Đột nhiên, nàng không phải băn khoăn về những điều có thể nói với chàng nữa, bởi vì những từ ngữ cứ thế lộn xộn tuôn ra khỏi miệng nàng không kịp ngăn lại. Nàng khom người xuống, vuốt tóc chàng, thì thầm những lời êm dịu, khản thiết. “Đương nhiên anh đã rất mệt mỏi, anh đã làm việc quá nhiều... đương nhiên... Em biết anh đã không kể hết mọi điều với em... không sao cả đâu.”

“Anh từ bỏ vì nó sẽ không dừng lại... cho đến tận khi tinh thần của họ suy sụp... anh không thể chịu nổi khi nhìn thấy điều đó.”

“Không... không, đương nhiên không.” nàng dỗ dành, không cố tranh cãi hay nói lý lẽ với chàng nữa. Sau này mới là thời gian để thấu hiểu hay tìm ý nghĩa của bất cứ điều gì. Bây giờ chàng đang mệt mỏi và thất bại, và chàng chỉ muốn một khoảng thời gian không phải nghĩ ngợi. Nàng nhớ lại cảm giác đó, vào cái đêm mà nàng chạy đến bên chàng sau khi Daniel từ chối nàng. Heath đã ở đó để giúp nàng, để nàng dựa vào sức mạnh của chàng. Liệu nàng có đủ sức mạnh để bao bọc chàng như thế không?

“Anh không thể chịu nổi...”

“Suyt! Tất cả mọi thứ sẽ ỏn thôi.”

“Em không hiểu điều đó tồi tệ như thế nào đâu.”

“Em có. Em hiểu mà.” Nàng nói, đặt những ngón tay giá lạnh lên gáy chàng.

“Không, anh đã quay lại, anh nhìn thấy tất cả bọn họ đều ở đó... Raine. Raine cũng ở đó. Clay bị thương – lưng anh ấy cứ quy đi. Họ cần anh. Anh đã có thể giúp. Anh nên chăm sóc tất cả bọn họ... Anh đã không nên chạm đến cô ấy. Anh đã không nên...”

“Heath?” Lucy hỏi, hơi thở nàng làm bay bay mấy tóc hung khi nàng cúi xuống với chàng. “Raine là ai? Anh đang nói về ai thế?”

Chàng chỉ gạt đầu, cầm lấy bàn tay nhỏ của nàng và áp lưng bàn tay vào bên thái dương có sẹo.

Nhiều mây căng thẳng, Lucy tự hỏi không biết điều gì đã diễn ra giữa chàng và Raine, cô ấy là ai? Yêu? Hận? Nàng đấu tranh với bản thân để chấp nhận sự thật rằng trong quá khứ chàng có thể đã từng yêu sâu sắc một người phụ nữ khác, dành cho cô ấy tất cả những điều mà chàng chưa từng cho nàng. Có thể đó là Raine. Cho đến tận bây giờ nàng không biết rằng sự ghen tuông có thể sâu sắc đến vậy.

“Cô ấy không công nhận rằng... cô ấy cần anh...” Chàng lau mắt bằng tay áo với một dáng điệu chạm đến tận trái tim nàng, và gục đầu vào phần lõm êm ái trong lòng nàng. Nàng im lặng khi lắng nghe chàng nói, giằng xé giữa hi vọng rằng chàng cứ tiếp tục nói và việc không muốn nghe thêm một chút nào nữa. “Cô ấy không bao giờ. Không bao giờ.”

Nàng xoa xoa khớp ngón tay của mình trên thái dương của chàng bằng những cái vuốt ve ngập ngừng

“Anh đã muốn em,” chàng nói, giọng chàng nhẹ nhàng, “từ ngay lần đầu thấy em. Anh đã nói với em chưa?”

“Không, anh chưa.”

“Trời đang mưa. Em băng qua đường. Em đi lâu hơn bất cứ ai, bởi vì... bởi vì em đi vòng qua tất cả những vùng nước nhỏ. Anh muốn em”

“Heath.”

“Sau khi anh tìm thấy em ở dòng sông, em cứ gọi anh là Daniel... Nhưng đó là anh. Đó là anh đã ôm lấy em.”

“Em biết đó là anh mà.”

“Nhưng em cứ...” Chàng thở dài và rơi vào im lặng, đầu và cánh tay chàng trở nên trĩu nặng trong lòng nàng khi chàng thả lỏng. Lucy biết nếu chàng tiếp đi, nàng không thể nào mang chàng lên giường được. Ý nghĩ phải gọi ai đó giúp mình khiến nàng phải hành động.

“Heath, anh dậy đi và để em tháo đôi ủng của anh ra.”

“Không, em không cần phải...”

“Có, em có, vì anh sẽ không bao giờ tự tháo nó ra.”

Làm bầm một câu rửa, Heath đành phải từ bỏ sự ấm áp mềm mại trong lòng nàng và lê mình lên trên giường, giờ ra một chân cho nàng nắm lấy. Nàng cầm chặt chiếc ủng và cố gắng kéo nó ra, cảm thấy cố gắng đáng kể của Heath để giúp nàng bằng cách ngo ngoáy đầu ngón chân. Sau khi vật lộn vài phút, một cái ủng rời ra, và rồi một chiếc nữa.

“Có khi cả ngày anh đã chưa ăn gì cả.” Nàng lo lắng nhìn Heath khi chàng nằm ườn ra trên tấm đệm, tay dang ra.

“Vây đây là kết quả của việc anh lấp đầy cái dạ dày trống rỗng với 1 panh rượu whisky.” Nàng trườn ra nằm bên cạnh chàng và tháo cavat. “Em chưa bao giờ thấy ai uống thứ đó như là nước vậy. Em đã nói là anh đừng uống nữa.” Khi nàng la mắng chàng một cách dịu dàng, nàng tiến hành việc lao động cực nhọc là cởi đồ cho chàng.

“Đây, rút tay anh ra khỏi ống tay áo.”

“Anh không làm được.”

“Heath, nếu như anh cố gắng...”

“Anh không thể, em đã cởi cúc tay áo đâu.”

“Em rất mừng là anh không thường xuyên uống rượu, vì em không thích cứ phải luôn làm những việc này cho anh.”

“Em không giỏi chuyện này lắm”, chàng nói, nắm lấy một lọn tóc nàng một cách chiếm hữu khi nàng kéo gấu áo của chàng ra khỏi quần.

“Vâng, em sẽ không xin lỗi về sự thiếu kinh nghiệm khi cởi quần áo đàn ông đâu. Lạy chúa anh nặng quá.”

Với sự cương quyết và sự cố gắng rất nhiều, Lucy mới có thể cởi bỏ hết quần áo của chàng, chỉ dừng lại một khoảnh khắc để ngắm nhìn thân hình đầy cơ bắp của chàng trước khi với lấy cái gối. “Bây giờ, em có thể làm gì cho anh nữa nào?”

“Cinda”, chàng nói ngập ngừng, “trước đây, anh bảo em... cư xử như vợ anh... nhưng... ý anh là nếu em chỉ... em biết là anh không có ý...”

“Em biết”, nàng thăm thẳm, thẳng thốt giật mình bởi sự nghi ngại của chàng. Có phải chàng đã thực sự lo lắng như thế, bản khoán có phải trách nhiệm của chàng đối với nàng đơn thuần là cảm giác về phận sự. Chàng người đàn ông quá quắt, nàng nghĩ với một luồng sôi nổi đột ngột, làm sao chàng có thể hiểu rõ nàng về một mặt nào đó mà lại hầu như không hiểu gì về những mặt khác?

Cuối cùng nàng đã thú nhận với chính mình rằng nàng yêu chàng. Tình yêu tuôn trào từ trong cơ thể nàng, làm đầy ngực nàng, thấm qua cổ họng, cuộn xoáy trong đầu nàng khiến nàng choáng váng. Tình yêu dường như toả ra từ đầu ngón tay nàng khi nàng trượt bàn tay mình trên vai chàng. Chắc chắn, chàng có thể cảm nhận nó trên môi nàng, cảm thấy nó run lên trong cơ thể nàng. Nàng sửng sốt khi thấy nàng đã mất bao nhiêu thời gian để nhận ra nó. Cả cuộc đời nàng đã trở thành khúc dạo đầu cho giây phút này.

“Anh cần em, Cin.” Chàng rên lên, và đôi môi chàng quấn lấy môi nàng hết lần này đến lần khác, những nụ hôn nồng nàn cuồng quýt khiến nàng không thờ được. Phổi nàng cố gắng để hít lấy một ngụm dài không khí, nhưng áo ngực nàng chặt cứng như thép. Mềm nhũn trong cái ôm mạnh mẽ, nàng đáng

cho chàng miễm mình và cả cơ thể mình hoàn toàn, trong cố gắng cho chàng thấy nàng thuộc về chàng. Nhưng khao khát của chàng quá hoang dại, quá dữ dội để có thể làm dịu lại. Nàng cố gắng cời hàng cúc ở phần bụng, dò dẫm một cách vô vọng, nhưng đột nhiên tay chàng đã đặt ở đó, và xé rách phần trước của váy với một cái giật đơn giản, hoang dã. C ngực ren bung ra ngay tức khắc.

Lucy tháo bỏ những mớ vải vóc còn vương bận lại trên người mình, nàng run rẩy khi bờ ngực trần của mình áp vào da thịt cứng rắn của chàng. Bàn tay của chàng tham lam ve vuốt trên ngực nàng, cọ xát vào núm vú làm cho núm hồng trở nên cương cứng. Hơi thở hỗn hển của chàng phả vào cổ nàng. Và nàng quay mặt lại, cọ xát má nàng với má chàng và vụng về tìm kiếm đôi môi chàng. Tiếng rên của nàng bị dập tắt khi chàng hôn lại nàng, âm thanh ấy chỉ còn lại một tiếng nghẹn trong cổ họng. Họ đã thân mật với nhau rất nhiều lần, chàng đã yêu nàng bằng sự dịu dàng và tràn ngập đam mê, nhưng chưa bao giờ hoang dã như thế này.

Phía dưới của nàng vẫn còn vương lại vô số lớp lớp quần áo. Thiếu kiên nhẫn, chàng giật mạnh cho đến khi nàng được giải thoát khỏi mớ quần áo nặng nề đó. Làn da trắng xanh của nàng hiện lên hoàn toàn trong ánh nắng của buổi chiều muộn. Nàng rướn người lên áp sát vào chàng, nhấn vùng nhạy cảm của nàng vào vùng nam tính đang cương lên của chàng. “Em muốn anh.” Nàng thì thầm vào tai chàng. “Em sẽ trao cho anh bất cứ điều gì anh cần. . . bất cứ điều gì anh muốn.”

Bàn tay chàng lướt qua phần hông mềm mại vào giữa hai chân nàng, chàng trượt đầu ngón tay của mình vào trong nàng, ve vuốt phần da thịt mềm mại ấy. Lucy run rẩy, dang rộng đùi ra cho chàng và vùi mặt vào vai chàng trong một tiếng van xin thầm lặng. Nàng trượt lòng bàn tay ẩm ướt của mình lên lưng chàng, đầu ngón tay vuốt ve, cảm nhận sức mạnh của cơ bắp trên lưng chàng. Chàng luôn luôn cảm nhận được sự mong manh tinh tế của những cái vuốt ve mang lại khoái cảm, như thể chàng sợ mình sẽ làm nàng tổn thương. Và trong giây phút nàng, tất cả những hạn chế đó đã biến mất khi chàng hạ thấp hông mình trượt vào nàng một cách dữ dội và mạnh mẽ tạo ra một cú sốc của sự thỏa mãn khi hai người hòa làm một. Nàng rên rỉ và di chuyển cùng chàng, cơ thể của nàng mở rộng ra chào đón chàng. Họ cùng nhau đắm chìm trong vị ngọt bất tận của những nụ hôn, nhưng vuốt ve tìm kiếm. Heath trượt tay xuống gối nàng và nâng chân của nàng lên quấn quanh hông chàng. Chàng thì thầm tên nàng và môi chàng hôn lên những giọt nước mắt của nàng. Họ có thể chưa trao nhau những bí mật. Nhưng tình yêu. . . Dù vẫn chưa nói ra nhưng mỗi lần họ kết hợp với nhau là những xúc cảm mãnh liệt lại dâng cao hơn. Hãy để nó mãi như thế, trái tim nàng cầu khẩn trong bóng tối, hãy để nó kéo dài mãi mãi.

Một giọng nói êm dịu xuyên qua đám mây giấc ngủ của chàng, bên bị đè cho chàng đã có hết sức để lờ đi. “7 giờ rồi, Heath. . . dậy đi. . . em không để anh ngủ thêm đâu, vì thế hãy mở mắt ra đi. Bữa ăn sáng sắp xong rồi.”

Ôi chúa. Với ý nghĩ thức dậy, đối mặt với một ngày đầy những nhiệm vụ phức tạp, những quyết định khó nuốt, những giọng nói gay gắt và viễn cảnh buồn nôn của bữa sáng, chàng xoay người nằm sấp xuống, làm ra một âm thanh cộc cằn. Nàng túm lấy cái gối phụ trước khi chàng có thể kéo nó trùm lên cái đầu rối bù, và chàng không nghe ra đang nói gì, nhưng có vẻ rất thông cảm.

Lucy ngồi xuống bên cạnh chàng và vạch một đường dài dọc sống lưng chàng, nàng đặt lên một nụ hôn ở giữa và bắt đầu massage vai chàng. “Đừng khó chịu như vậy,” nàng vỗ về, miết mài bàn tay mình trên cơ bắp rắn chắc của chàng với những chuyển động sâu và nhịp nhàng. “Anh không biết mọi chuyện sẽ càng tồi tệ thế nào nếu em không đánh thức anh dậy và anh sẽ muộn mọi thứ trong cả ngày hôm nay. Anh sẽ phải đến chỗ The Examiner sáng hôm nay. Anh sẽ có vài quả núi cần phải dời đi và rất nhiều thứ để. . .”

“Nếu em có lỗi anh ra khỏi giường,” Heath cầu nài, suy nghĩ về tờ báo đánh thức chàng trong khoảng 2 giây, “em tốt hơn hết nên dùng những mảnh khác thay vì nói với anh là anh có bao nhiêu thứ phải làm.”

Chàng thờ dãi khi nàng xoa phần cơ bắp đau nhức ngay bên dưới xương vai. “A. . . thấp xuống chút. . . mmmm”

“Em đã chuẩn bị nước nóng cho anh. Anh sẽ khá hơn rất nhiều sau khi ngâm mình trong đó vài phút. Và em đã mang một ít cà phê mới cho anh. Nó ở ngay trên bàn ăn ở giường cho anh. . .”

“Ughh.

“Sao anh không thử uống vài ngụm khi anh tắm? Em sẽ mang vào cho anh.”

Chàng gật đầu ngáp ngừng, nhắm mắt với cơn nhói đau trên đầu, và rên rỉ ngồi dậy. Lucy lặng lẽ đưa cho chàng dây lụa có hoa văn màu vàng đỏ dịu và sọc xanh. Chàng kéo nó lên và đứng dậy, nhìn xuống nàng khi nàng thắt dây quanh phần eo rắn chắc của chàng. Khi nàng làm xong, chàng kéo ghì nàng vào cơ thể mình, vùi mặt vào cổ nàng và nghĩ rằng quà tặng tuyệt vời nhất mà chàng có được là được ngủ gục khi đang đứng thế này, dựa đầu trên bờ vai mềm mại của nàng.

“Hôm nay anh sẽ chẳng đi đâu cả.” Chàng nói giọng nghèn nghẹt.

“Sao không chứ?”

Chàng mở mắt và liếc về phía cửa sổ. Lucy đã kéo bức rèm nhưng màu kem để ánh ban mai ủa vào phòng. “Trời nắng quá.”

Lucy khúc khích cười, buông chàng ra khi chàng đi về phía nhà tắm. Đã mặc xong quần áo và chải xong tóc, nàng không còn việc gì làm trong buổi sáng nay ngoài việc chăm sóc Heath. Dù cho tất cả những khó khăn ở The Examiners có thể được giải quyết để làm cho cả Heath và Damon có thể giữ nguyên vẹn lòng tự trọng của họ hay không, nàng vẫn cảm thấy hạnh phúc đến phát cuồng một cách kì diệu. Thật khó để không tấm lên Heath tình yêu chứa chan đó. Nàng muốn xuyên thủng sự phòng thủ của Heath với điều đó, muốn bao vây chàng với điều đó. Nhưng ngay cả việc nhắc đến tình yêu cũng là đưa ra một yêu cầu mà chàng chưa sẵn sàng. Nàng cố gắng hết mức để kiềm chế cảm xúc của mình, nhẫn nại chờ đợi cho đến khi chàng có thể chính mình nói với nàng việc chàng cần nàng thực ra là cảm xúc gì. Cuối cùng chàng đã nói ra và làm điều đó tối qua, nàng biết chàng quan tâm đến nàng. Chàng đã nói chàng cần nàng. Thật là tuyệt diệu đến phi thường khi nghe chàng nói điều đó.

Nàng nén lại những xúc cảm nồng nàn thành những biểu hiện bình thường và cầm lên tách cà phê đen bốc khói, cẩn thận không để sánh ra đĩa. Khi nàng mang nó vào phòng tắm, nàng thấy Heath ngả đầu trên vành tròn của cái bồn tắm bằng men, mắt chàng nhắm nghiền như là chàng đang ngủ gục lần nữa. Nàng khẽ khàng ngồi lên nắp bồn nước. Heath mở một mắt và với lấy tách cà phê.

Nàng lặng lẽ đưa nó cho chàng, cưỡng lại sự thôi thúc muốn đưa tay ra lùa vào mái tóc ẩm ướt xoắn xoăn đang rũ xuống trán chàng. Heath uống lấy một ngụm thăm dò, và thêm một ngụm nữa trước khi đưa trả nàng cái tách. “Không tệ,” chàng nói miễn cưỡng, cầm lấy bánh xà phòng và xoa lên một đám bọt.

“Chắc một lát nữa anh sẽ muốn ăn sáng thôi.”

“Anh không chắc về điều đó.”

Nụ cười của nàng chứa đầy thông cảm khi nàng nhìn chàng.

Chàng tránh ánh nhìn của nàng, dành toàn bộ sự chú ý cho miếng xà bông. “Anh... hi vọng là đã không nói quá nhiều tối qua,” chàng nói bất chợt, “Anh không nhớ nhiều lắm.”

Lucy đẩy những suy nghĩ i ôi về Raine – mặc kệ cô ta là ai – ra khỏi tâm trí của mình. Nàng không muốn nghĩ về cô ta. Và ngoài ra, Raine là ai đi nữa cũng chẳng quan trọng, cô ấy chỉ là một phần trong quá khứ của Heath, trong khi chính Lucy mới là vợ chàng. Lucy là hiện tại và tương lai của chàng, và nàng sẽ không cho phép bất cứ ai hay bất cứ điều gì phá vỡ trạng thái tốt đẹp của cuộc hôn nhân hiện tại.

“Không,” nàng trả lời với âm điệu bình thản. “Anh đã không nói điều gì

“Ồ.” Sự nhẹ nhõm của chàng hầu như không được giấu giếm khi chàng tiếp tục tắm. Lucy kín đáo thưởng thức cơ thể quyến rũ của chàng khi chàng xoa xà bông lên ngực và đùi đi. Sau vài phút chàng dừng để uống một ngụm cà phê và cười gượng gạo.

“Em có nhớ em đã nói với anh là thật điên rồ khi một người miền Nam muốn điều hành một tờ báo Boston không? Em đã có thể...”

“Em đã sai.”

“Ồ?”

“Hoàn toàn sai.”

Chàng nhìn nàng nghi hoặc. “Anh có vẻ đã bỏ qua một bước nào đó trong quá trình. Em đã quyết định điều đó khi nào thế?”

“Sau khi em bắt đầu đọc tờ báo. Em... em thích những ý tưởng của anh. Em thích cách mà tờ báo đang trở thành, và những người khác sẽ bắt đầu cảm thấy như vậy. Em biết anh sẽ đạt được một số lợi nhuận nếu anh kêu gọi thêm một ít quảng cáo.”

Khoé mắt chàng nheo lại như sắp cười. “Anh quý trọng sự chung thủy của em với anh. Nhưng thật bất hạnh là tờ báo chuẩn bị dừng lại bởi cuộc nội chiến thứ hai.”

“Vì thế anh phải tìm cách nào đó để thoả hiệp. Không có vẻ gì là anh và Damon trước đây chưa từng có những bất đồng sâu sắc.”

“Bọn anh đã. Và tất cả đều bắt nguồn từ sự thực rằng thiên của bọn anh về chính trị, xã hội và tôn giáo là hoàn toàn khác biệt.”

“Đương nhiên là anh đang thổi phồng lên...”

“Em không rõ Damon như anh,” Heath nói u ám. “Sau khi em hiểu, em sẽ đồng ý rằng những mâu thuẫn trong bài báo lần này sẽ tiếp tục xảy ra, bởi vì nó không thực sự là về những gì xảy ra ởGeorgiagày hôm qua. Nó là về niềm tin của anh ấy trái ngược với anh, và chúng sẽ không bao giờ hoà hợp được.”

“Anh có thể tìm những điểm tương đồng để gặp nhau. Không ai trong số các anh muốn chiến tranh xảy ra nữa, và anh cần nhắc nhở anh ấy như vậy. Anh là một người có sức thuyết phục nhất mà em từng biết. Em biết anh có thể thuyết phục anh ấy đứng trên một lập trường ôn hoà hơn.”

“Bây giờ thì ai là người thuyết phục đây?” Chàng kéo nút bồn rửa và với lấy khăn tắm khi nước tắm chảy ừng ực rút xuống. Chàng lau khô đầu tóc một cách thô bạo và bước ra khỏi bồn tắm, quấn khăn tắm quanh hông. “Nếu anh có thể bảo hấn sửa bào báo thì sao chứ? Nếu anh viết theo ý của anh, hấn sẽ bỏ đi.”

“Vậy đề anh ấy đi.”

“Chúng ta có thể sẽ mất tờ báo nếu thiếu hấn.”

“Vậy đó là thất bại của tất cả mọi người. Nhưng điều duy nhất em quan tâm là anh. Anh phải làm tất cả những gì cần làm để giữ lấy lòng tự trọng và tự tôn. Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nếu anh phản bội lại niềm tin của mình và dân tộc mình. Đó là tờ báo của anh. Điều hành nó theo cách mà anh muốn, cho đến khi mà anh còn sở hữu nó.”

Chàng vuốt ve má nàng bằng đầu ngón tay, truyền cho nàng một con run rẩy dọc sống lưng. “Anh phải cảnh báo em là nếu chúng ta mất tờ báo, chúng ta

sẽ phải bán nhà.”

“Không sao cả.”

“Và cả đồ đạc.”

“Em không quan tâm.”

“Và...”

“Chúng ta có thể cầm, bán và đổi tất cả những gì chúng ta có... nhưng nếu anh dám nói một câu về cái nhẫn kim cương của em, anh sẽ hối hận trong suốt cuộc sống hôn nhân còn lại của mình. Cái nhẫn này là của em, nó sẽ không rời ngón tay em.”

Chàng cười toe toét trước con sóng nổi của nàng. “Anh sẽ không nói gì về cái nhẫn của em đâu, em yêu.” Cúi xuống hôn nhẹ nàng, chàng in lại dấu tay ướt của mình trên eo và trên thân áo choàng của nàng, nhưng nàng quá mê mải vì nụ hôn của chàng đến nỗi không hề cự nự.

“Anh có mùi cà phê.” Nàng thì thầm khi môi chàng rời khỏi môi nàng.

“Anh có thể thêm nữa.”

“Cà phê hay hôn?”

“Đương nhiên là hôn rồi,” chàng đặt một cái hôn nhẹ nhàng lên khoé môi nàng một lần nữa. “Nhưng ý anh là cà phê. Em đã ăn sáng chưa đó?”

“Em đang chờ anh.”

“Thế sao em không xuống nhà trong khi anh mặc đồ. Anh sẽ xuống vài phút nữa thôi.”

“Đừng lâu quá nhé!” Nàng nói, và đứng ở khung cửa để nhìn từ đầu đến chân cơ thể chàng đang được che đậy quá ít đến nỗi khiến nàng sôi máu. Nàng cong khoé môi lên đầy ẩn ý. “Bánh... muffins sẽ nguội mất.”

Khi nàng đi khỏi, Heath sững sờ băn khoăn không biết làm sao mà nàng học được cái kiểu nói một câu đơn giản với bao nhiêu bóng gió như thế. Chàng cũng sững sờ khi thấy làm sao mà theo quy luật tự nhiên chàng có thể muốn nàng một lần nữa, khi chàng vừa trải qua cả đêm bên nàng.

Ngay khi Lucy xuống đến chân cầu thang, có ai đó gõ cửa với những tiếng gấp gáp. Người phục vụ đi ra phẩy tay vào để mở cửa, anh ta trông vội vã bất thường đến nỗi Lucy biết là anh vẫn chưa ăn sáng xong.

“Tôi sẽ ra mở cửa, Sowers,” nàng nói

“Nhưng thưa bà Rayne...”

“Nhưng tôi có cảm giác đó là ai rồi. Anh có thể quay lại bếp ăn.” Với cái nhìn biết ơn, người phục vụ biến mất không do dự, và Lucy đi về phía cửa, mở nó ra giữa một cơn dồn dập những tiếng gõ cửa. Trực giác đã dẫn nàng đến hi vọng, vách là Damond Rémon. Anh vẫn bánh bao không thể chê được như mọi khi, nhưng đôi mắt anh có những tia vằn đỏ và khuôn mặt thì đầy mệt mỏi. Anh đứng dựa vào khung cửa như là nó đang đỡ cho anh đứng thẳng vậy... “Buổi sáng tốt lành,” Nàng nói.

“Chúng ta đều có những ý kiến khác nhau về điều đó, Bà Rayne.”

“Ôi nào,” nàng nói, và mỉm cười khi dẫn anh vào trong. “Hãy ăn sáng cùng với chúng tôi.”

“Cảm ơn, nhưng...”

“Ít nhất thì cũng uống cà phê chứ,” nàng mời mọc, và anh mỉm cười yếu ớt.

“Cô đã gặp ai có thể từ chối cô bất cứ điều gì chưa? Tôi nghi ngờ đấy.” Damond giao nộp áo khoác của anh cho nàng và không nói gì thêm khi đi cùng nàng vào phòng ăn. Lucy ái ngại nghĩ rằng chắc anh cũng rồi bời về bài báo như Heath, trông anh như là chỉ mới ngủ được 1 hay 2 tiếng. Nàng đưa nhanh cái áo cho Bess, nói nhỏ rằng cần thêm một bộ đồ ăn nữa, và mời Damon ngồi xuống bàn.

“Heath sẽ xuống ngay trong vài phút thôi,” nàng nói khi Damon yên vị trên một chiếc ghế đối diện nàng. “Ngay sau khi anh ấy làm vệ sinh và mặc đồ xong...” Giọng của nàng chùng xuống khi nàng nhận ra đôi mắt sẫm màu của anh liếc nhanh trên phần thân áo của chiếc váy. Nhìn lại mình, nàng chợt nhận ra dấu bàn tay ướt của Heath vẫn còn hiện rõ, ngay bên dưới ngực nàng. Nàng có thể thấy má mình đang đỏ bừng lên. “Anh ấy đã cần giúp đỡ một chút khi anh đang tắm”, nàng nói khập khiễng.

“Tất nhiên,” Damon trả lời, lúc nào cũng rất lịch sự, dù nàng vẫn nhìn thấy tia lấp lánh le lói trong mắt anh.

“Anh ấy tức giận chưa từng thấy, nghĩ đến tất cả mọi thứ.” Nàng sẽ không tiết lộ thêm gì nữa cho đến khi nàng biết rằng Damon đến để thỏa hiệp hay từ bỏ.

Damon trấn an tức thì. “Tôi không thể chỉ gặp anh ấy ở toà báo. Tôi nghĩ nếu chúng tôi bàn luận trước ở đây.”

“Em nghĩ đó là ý kiến hay.”

“Anh muốn tin rằng có một cơ hội tốt để dung hoà những điểm khác biệt giữa bọn anh.”

“Anh ấy là một người rất biết điều, ngài Redmon. Tôi biết là anh ấy rất muốn tìm một sự thoả hiệp thích hợp giữa vị trí của anh và anh ấy.”

“Vội tắt cả lòng tôn kính xứng đáng, bà Rayne.” Damon nói cứng cỏi, “Tôi không nghĩ là tôi có ấn tượng đó vào ngày hôm qua.”

“Tôi chắc rằng rất nhiều người nghĩ rằng anh ấy quá... tiến bộ.”

“Rất lịch thiệp nhưng...”

“Có lẽ là quá tiến bộ thôi. Nhưng anh ấy tin tưởng rất mạnh mẽ vào những gì anh ấy đang làm, và anh ấy cảm thấy có trách nhiệm rất lớn với dân tộc của mình. Chắc rằng anh có thể hiểu điều đó.”

“Tôi không đến để tranh cãi với

“Điều tôi cố gắng muốn nói với anh là...” Lucy tiếp tục một cách mềm mỏng, “nếu như anh ấy cảm thấy rằng anh đang tiếp cận anh ấy với sự thấu hiểu quan điểm của anh ấy, anh ấy sẽ có xu hướng lắng nghe những gì anh nói hơn. Và như anh đã biết, nếu anh cứ cố thắng anh ấy trong cuộc chạm trán công khai, anh ấy sẽ càng cố chấp hơn.”

“Cám ơn lời khuyên của cô.” Damon thăm thẳm, “Tôi sẽ cố nhớ lấy điều đó.”

Họ ngầm quyết định thay đổi chủ đề khi Bess bước vào với những chiếc đĩa và đồ bạc cần thêm. Cô hầu gái lỏng lỏng một chút khi cô bày bộ đồ ăn phía trước Damon, liếc nhìn khuôn mặt sẫm màu quyến rũ của anh thường xuyên đến nỗi Lucy sắp mất tập trung vì quá vụng về. Damon không có vẻ gì nhận ra sự say mê của cô hầu, sự chú ý của anh hoàn toàn tập trung ở Lucy với một phong cách khiến người ta vừa tự hào vừa bối rối. Lucy đưa về phía anh giỏ bánh muffins vừa nướng, mời mọc anh cầm lấy một trong những cái to hơn. Nàng mỉm cười hài lòng khi anh lấy hai cái bỏ vào đĩa. “Tôi rất mong ai đó ở bên cạnh mình ăn ngon lành sáng hôm nay,” nàng nói.

“Chỉ bởi vì tôi đang chịu những lời chỉ trích cá nhân và những thảm hoạ tài chính không có nghĩa là tôi cũng phải chết đói.” Damon bẻ một miếng muffins đang bốc khói lên và trét bơ.

“Thật là rất thực dụng.”

“Đương nhiên. Không điều gì khác được mong đợi từ một người nhà Redmon. Nhà Cabots thì lỗ mẫn, nhà Forbeses bảo thủ, nhà Lawrenceskeo xỉ, nhà Lowells lạnh lùng. Nhà Redmons thực dụng.”

“Thật kì lạ”, Lucy mỉm cười nhìn anh trong khi thầm nghĩ rằng truyền thống gia đình thật hoàn toàn vô vẩn. Là một người thuộc một gia hệ có một cuộc sống riêng của mình? Mọi thứ đã được sắp đặt cho Damon từ ngày anh sinh ra cho đến tận khi chết, bao gồm cả giáo dục, bạn bè, công việc, người vợ tương lai – thậm chí cả tính cách. Nàng biết rằng nhiều người đã rất sốc khi anh quyết định mua toà báo thay vì theo bước chân các anh mình trong ngành ngân hàng. Nàng hi vọng rằng anh có thể tiếp tục thoát ra khỏi khuôn mẫu nhà Redmon, bởi nàng có cảm giác rằng có một Damon Redmon rất khác tồn tại bên trong gã đàn ông buồn tẻ mà gia đình anh đã định sẵn anh phải trở thành.

“Tôi đã được nuôi dưỡng để sống thực tế” nàng giải bày, đổ một lượng lớn kem vào trong tách cà phê của mình và khuấy lên chậm chậm. “Đối với tôi, mọi thứ luôn luôn được sắp đặt chu đáo và đoán trước được. Những quyết định được đưa ra dễ dàng. Vấn đề được giải quyết dễ dàng.” Nàng lắc đầu nhớ lại và cười khúc khích. “Và sau đó tôi gặp Heath, và không cái gì còn được như thế nữa. Không có gì là đơn giản. Thật khó mà có thể sống thực dụng khi xung quanh là ai đó có thể khiến điều hợp lý nhất trở nên lố bịch.”

“Anh ấy thật sự có vẻ như tiếp cận với sự việc ở một trình độ khác so với những người còn lại trong chúng ta.” Damon công nhận một cách gượng gạo. “Một trình độ rất phức tạp. Cho đến giờ tôi đã nên tìm ra cách để tránh những vấn đề như thế này. Nhưng cho đến tận giờ tôi cũng không đạt được gì nhiều trong việc cố gắng hiểu anh ấy.”

Lucy được cứu thoát khỏi việc trả lời khi Bess xuất hiện với khay thức ăn. Nàng nhấc tách cà phê lên một cách ưu tư. Nó nóng đến nỗi nàng chỉ để vài giọt chất lỏng sẫm màu lướt qua đầu lưỡi. Nàng thấy rất hứng thú khi mà nàng và Damon có cùng khó khăn khi đối diện với Heath. Những người quá thực dụng thường nghĩ về chàng như là một người không thể hiểu được. Đã từng có thời gia nàng cũng như thế, đã từng xem việc tìm hiểu chàng là rất quan trọng. Nhưng không có kiểu người nào mà có thể xếp Heath vào. Có quá nhiều thứ để suy xét. Tốt hơn là cứ chấp nhận chàng như thế, những sự mơ hồ và tất cả, và miễn nguyện biết rằng chàng cần một ai đó như nàng, kiên định và bất biến, để giữ cho thế giới của chàng cân bằng.

Heath vào phòng ngay sau đó, dừng lại ở khung cửa để đưa mắt nhìn vị khách không mời. Lucy nhìn từ khuôn mặt chàng đến khuôn mặt Damon, vô tình nín thở.

“Không ngạc nhiên là anh ở đây.” Heath nói khô khốc. “Tôi cũng chưa nghe thấy gã Yankee nào ngần ngại đi đến lãnh địa kẻ thù.”

Damon cầm góc chiếc khăn ăn và vẩy vẩy như đó là cờ hàng. “Tôi đến để hỏi ngài, thưa Tướng quân, nếu như có bất cứ hi vọng nào về thoả thuận hoà bình.”

Heath cười nhẹ, kéo cái ghế bên cạnh Lucy và ngồi xuống. “Có thể đấy. Anh có thể bắt đầu bằng đưa tôi chỗ bánh muffins.”

“Vâng, thưa ngài.”

Lucy thở phào và mỉm cười khi cuộc thoả thuận diễn ra và những dàn xếp được thảo luận. Không ai trong hai người đàn ông này cứng đầu đến nỗi có thể hi sinh hoà hảo vì lòng tự ái. The Examiner có ý nghĩa với họ hơn cả tiền bạc, hơn cả mực và giấy, từ ngữ và cột báo. Nó đã cho hai người đàn ông trần tục cơ hội duy nhất để mơ mộng, và họ chưa sẵn sàng để từ bỏ nó.

Lucy đã mất hàng giờ thuyết phục, nhiệt tình để dụ dỗ Heath đưa nàng đến tiệc đêm giáng sinh nhà Hosmer ở Concord thay vì tham dự dạ hội hàng năm trang lệ ở nhà Redmon. Có ít huyền ảo và lộng lẫy hơn, đương nhiên, nhưng giáng sinh ở Concord cổ điển và đặc biệt, trang trí với quả thông và nhựa ruồi, mỗi phòng ngập hương thơm với những quả cầu hoa phủ bụi quế. Khung cửa được tô điểm với những củ khoai tây to được bao phủ bởi những cánh tâm gửi nhỏ và dải ruy băng dài. Bề phong tục lâu đời, bất cứ ai bị bắt được đang đứng dưới cây tâm gửi phải chấp nhận một

Người dân ở Concord tổ chức kỉ nghỉ lễ với những bữa tiệc được chuẩn bị kĩ càng, khi những người bạn quen biết lâu tụ tập lại ăn uống và trò chuyện. Những cái bàn được chất đống những vòng bánh mì Ireland, phủ đầy nho khô, rắc đường, và anh đào ở trên cùng, những bát đầy rượu pân – nam viết quất, bánh kẹp dâu, những lát hoa quả ướp đường, và những cái tách mỏng manh đựng cocktail trứng sữa có rắc nhục đậu khấu.

Biết rằng nàng có thể gặp người quen cũ, rất nhiều người trong số họ nàng đã không đến thăm hàng nhiều tháng, Lucy ăn mặc rất chín chu. Nàng mặc váy đầm màu nhung xanh, tay áo cắt với những góc nhọn hình chiếc lá, và chiếc khăn choàng thêu rất kĩ bằng chỉ vàng. Khung váy phồng của nàng hẹp một cách bất thường, chỉ bằng một nửa so với cỡ váy phồng thông thường, và phần váy thừa ra được xếp lại đằng sau để khỏi ngã trên tàu điện. Heath đồng ý kiểu váy mới hết lòng. Những kiểu váy phồng thông thường thường chiếm hết chỗ trên sofa, ngoài ra cũng ngăn không cho người đàn ông đứng gần người phụ nữ hơn khoảng cách một cánh tay.

Khi Heath hộ tống Lucy đến cửa trước nhà Concord, vợ chồng Hosmers, đón chào họ với sự nồng nhiệt đáng ngạc nhiên. Bà Hosmer khen ngợi chiếc váy nhung của Lucy và gọi một trong ba đứa con mang cho vợ chồng Raynes những tách cocktail trứng sữa, trong khi ông Hosmer kéo Heath ra ngoài và giới thiệu với những khách mời khác.

“Lucy,” bà Hosmer nói, đôi mắt sắc trở nên dịu dàng hơn mọi khi, “chúng tôi không nghe tin gì từ cô từ khi cô biến mất để đến Boston. Cuộc sống ở thành phố thế nào?”

“Vợ chồng tôi thấy rất bận rộn, nhưng cũng khá dễ chịu,” Lucy trả lời, lén nhìn khi ông Hosmer dẫn Heath ra phòng bên cạnh.

“Tôi nghĩ là cô sẽ thấy thế. Đặc biệt là khi nhìn vào cách kiếm sống của chồng cô... một tờ báo..., trong số tất cả mọi thứ... thật ra mà nói không ai trong chúng tôi mong đợi một điều như vậy... cô hiểu đấy...”

“Tôi hiểu,” Lucy nói với nụ cười yếu ớt, “Việc đạt được tờ báo với tôi cũng là một điều ngạc nhiên.”

“Ồ, thật ư?” Bà Hosmer hỏi, và cái giọng hơi biến sắc của bà tỏ rõ sự thật là bà chẳng tin chút nào. “Ồ, có vẻ như anh ấy đang trở thành một người đàn ông khá có ảnh hưởng ở Boston, mặc dù xuất thân của anh ấy.”

“Thật ư?” Lucy lảng tránh, nhận lấy một ly cocktail trứng sữa. “Bà thật tốt khi nói như thế.”

“Ngay từ đầu cô đã làm điều tốt hơn cho bản thân mình khi khiến cho chúng tôi tin tưởng.”

Câu nói đó khiến Lucy cảnh giác. “Tôi không có chủ ý định dối gạt ai” nàng nói dè dặt, và người kia ngượng đỏ mặt.

“Tôi biết chắc là cô không, cô gái.” Bà nhìn qua vai của Lucy vào một cặp đôi vừa bước vào nhà. “Ôi, chúa ơi,” bà riu rít, “Nếu đó không phải là đôi trẻ đẹp nhất ở Concord! Sally, sao cô không... ồ...” Bà Hosmer ngượng chín mặt bối rối khi nhìn từ Lucy đến Daniel và Sally. Lucy quay lại và đối diện họ điềm bình thản, nhận ra rằng nhìn thấy Daniel sau nhiều tháng như thế không quá khó khăn như nàng dự định.

“Chúc giáng sinh vui vẻ,” nàng nói, môi nàng cong lên nhẹ. “Hai bạn thật đẹp đôi!”

“Lucy.” Sally kêu lên, những lọn tóc quăn vàng óng lộng lẫy lắc lư khi cô bước mấy bước về phía trước và ôm chầm lấy Lucy. “Cậu thật là hợp thời trang nha! Mình hầu như không thể tin được là chiếc đầm hợp mode đến thế nào, và tóc nữa.”

“Đừng nói nhiều thế, Sally,” Daniel nói một cách lơ đãng, đôi mắt sẫm, dò xét của anh bắt gặp ánh mắt của Lucy.

Lucy không kim lại được một cái mỉm cười. Daniel không thay đổi gì, “Hai người trông thật tuyệt,” nàng nói, nhìn lướt từ vẻ đẹp vàng hoe của Sally đến khuôn mặt Daniel. Anh trông đẹp trai và chín chụ, bộ ria mép được nuôi từ hình lưỡi liềm thành một hình đầu đạn hoàn mỹ, cong lên hai bên mép. Dù kiểu này có thể quá già cho hầu hết đàn ông ở tuổi anh, nó phù hợp với anh một cách hoàn hảo. Dáng người chắc nịch, mảnh khảnh của anh mặc một bộ comple, áo khoác, áo vest và quần được may bằng cùng loại chất liệu. Điềm tĩnh và tự tin như mọi khi, anh đưa ra một nụ cười lạnh nhạt trong khi ánh mắt đánh dấu từng sự thay đổi của nàng. Dù nàng không còn cảm giác gì với anh nhưng với một sự vui thích kín đáo, Lucy vẫn rất vui mừng là không thể tìm thấy khuyết điểm nào trên diện mạo của nàng.

Nàng phân vân tự hỏi không biết anh có nhớ cái cảnh kinh khủng giữa họ, khi mà nàng ở trong trạng thái nhục nhã và cầu xin anh đừng đuổi nàng đi, “Tôi không muốn người đàn bà mà cô đã trở thành...” anh đã nói thế. Khi đó nàng không hiểu ý anh, bây giờ nàng đã hiểu.

Thời gian đó đã trôi qua thật lâu làm sao! Lucy đã rất biết ơn rằng nàng không cưới Daniel mà nàng đã phải quy lụy. Anh là một người đàn ông tốt, một

quý ông. Cảm xúc của anh lặng lẽ và kiên định, và tính cách hoàn toàn lịch sự. Nhưng nếu cuối cùng nàng lại là vợ của Daniel, nàng sẽ không bao giờ được trải nghiệm những yêu thương của nàng đối với Heath, sự đam mê, sự đòi hỏi, sự kiêu hãnh, ngay cả những bí mật nữa.

Nét mặt của Daniel phẳng phất biến đổi khi nhìn chăm chăm vào nàng, như là anh đang nhớ lại những ngày đã qua lâu rồi. Lucy cảm thấy điều đó rất lạ, đứng trước anh và nhận ra rằng nàng đã từng yêu anh, khi khoảng cách bây giờ giữa họ không bao giờ bước qua được dù là chỉ trong kí ức.

“Các bạn sẽ cưới sớm chứ?” Nàng hỏi anh.

“Thời gian tới trong năm nay, vào mùa xuân,” Anh trả lời lặng lẽ

“À,” Lucy thở ra, gạt đầu chậm chậm. Luôn luôn. Luôn luôn là thời gian tới trong năm nay, luôn luôn là thời gian tới. Anh đã treo Lucy lơ lửng ba năm với lời hứa như vậy, nàng đột nhiên cảm thấy xót xa cho Sally. “Tốt hơn là hãy bắt anh ấy thực hiện điều đó,” nàng nói, và màu vàng hoe cười nhẹ, không biết đến ngụ ý và lời cảnh báo tế nhị hàm ý trong câu nói. Daniel, tuy nhiên, không bỏ qua ý tứ của nàng, hơi đỏ mặt.

“Đương nhiên tớ sẽ khiến anh ấy giữ lời,” Sally nói, cười khúc khích và Lucy mỉm cười trước khi quay lưng rồi đi, đột nhiên thấy cần phải tìm Heath.

Khi nàng nhìn quanh các góc và nhìn vài phòng khách riêng nhỏ nhỏ màu vàng và xanh nhạt, có ai đó tiến đến sau nàng, vòng bàn tay rắn chắc xung quanh eo nàng và lôi nhanh nàng vào trong phòng trống. Một giọng mềm mại, châm chọc chạm đến trong tai nàng với cái vuốt ve thân mật.

“Tình yêu mới lại sau xa cách. Thật cảm động.”

Lucy dụ đi khi nàng nhận ra kẻ bắt giữ. “Anh làm em giật mình.”

Heath để nàng vịn vào trong vòng tay chàng để đối diện với chàng, và nàng thấy có vẻ tự giễu và cái gì đó giống như là khó chịu trong vẻ mặt của chàng. Nàng nhanh chóng đoán ra nguyên nhân. “Anh có tình cờ gặp Sally và Daniel không?”

“Đó là Daniel à? Anh khó đoán ra tại vì cái lộc sụp trên mặt anh ta.”

“Không cần phải lấy ria mép của anh ấy ra làm trò đùa.”

Chàng bắt ngờ buông nàng ra. “Anh cầu xin em tha thứ. Anh quên mất rằng em luôn luôn thích thú với nó.”

“Cái quái quỷ gì đang làm phiền anh vậy?” Không đợi câu trả lời, nàng tiến về cánh cửa đang khép hờ.

“Người ta đang nhận ra chúng ta đã biến mất, và em không muốn họ nghĩ...”

Anh túm lấy bắp tay nàng bằng một cú siết nhẹ, không khoan nhượng và quay nàng xoay vòng. “Anh muốn biết hai người nói chuyện gì.”

Mắt nàng mở to ngạc nhiên. “Em không hiểu vì sao anh tức giận như vậy.”

“Đừng nói với anh là em không biết cái cách anh ta nhìn em.”

“Làm sao em quản được cách anh ta nhìn em chứ.” Nàng phản kháng, làm một cố gắng vô vọng kéo cánh tay nàng ra khỏi cái siết chặt của chàng.

“Và em... nhìn chăm chăm vào anh ta, mắt lấp lánh và ghen tị.”

“Em không có!”

“Bức tranh thật là hoàn hảo. Một giáng sinh mới trên nước Anh. Hai người yêu nhau từ thời thơ ấu đang ôn lại những kỉ niệm cũ.”

“Anh thật vô lý!”

“Hai người đã có thể là một cặp đẹp đôi. Hai người hợp với nhau đấy.”

“Em không nghĩ vậy,” nàng nói nhanh, đưa bàn tay nhỏ nhắn đặt lên ngực chàng ngăn chàng lại khi chàng định chồm lên nàng.

“Ồ?” Ngọn lửa ghen tị bùng bùng trong mắt chàng không có dấu hiệu gì là giảm đi.

“Không, em không thích kiểu đàn ông đó tí nào. Anh ấy... anh ấy quá thấp, là một điều. Trước đây em không nhận thấy là anh ấy thấp vậy. Và mái tóc, nó quá sậm. Em thích tóc sáng màu hơn.” Nắm tay của Heath lỏng hơn, một dấu hiệu khuyến khích Lucy tiếp tục. “Anh ấy quá lặng lẽ, quá dễ đoán... quá cổ hủ. Em sẽ chết vì buồn chán nếu ở bên anh ấy đến năm phút. Anh ấy không thích tranh cãi hay chửi thề, cũng không uống quá chén hay nổi giận. Anh ấy không phải kiểu người thích quần lụa đen của phụ nữ.”

“Hắn ta có một gia đình đáng kính mà bất cứ ai cũng phải công nhận.”

“Em không quan tâm bất cứ ai nghĩ gì.”

Heath kéo nàng lại gần chàng, không giấu giếm sự giận giữ. Ngón tay chàng bầu chặt vào sau vai nàng, nhưng cũng không gay gắt đến mức làm nàng thâm

tím. Hàng lông mi dày hạ xuống đôi mắt màu xanh da trời như đang nhìn vào môi nàng.

“Em đã muốn hắt từ khi em còn là đứa trẻ,” chàng chỉ ra một cách cục cằn.

Mặc kệ cánh cửa và những ánh mắt lang thang, chàng kéo nàng lên, bắt nàng kiễng chân để hôn chàng. Sức ép chậm chậm, nhẹ nhàng của đôi môi chàng lên môi nàng tăng dần cho đến khi nàng tách chúng ra với một tiếng kêu nghèn nghẹn, phả hơi nóng dịu dàng trong miệng nàng cho chàng. Những ngọn lửa thiêu đốt trong mạch máu của nàng, thổi bùng sự ngọt ngào lên bề mặt da khiến má ửng hồng lan ra. Sự thôi thúc muốn đáp trả chàng đã quét sạch những ý nghĩ lý lẽ, những rào chắn nàng dựng lên trôi tuột xuống cổ họng nàng, cạnh rằng chàng lướt qua những dây thần kinh ngay sát dưới bề mặt da của nàng. Đầu gối nàng hơi cong xuống khi bàn tay chàng khám phá bên dưới lớp vải mềm của chiếc váy, xoa vòng quanh bộ ngực trần của nàng. Cái điểm nóng bóng sũng dưới bàn tay chàng, kéo một cơn nhói đau ở đầu ngực khi chàng chạm vào.

“Heath,” nàng thì thầm, “anh là tất cả những điều em muốn. Không ai khác... không ai cả...”

“Anh chỉ dẫn em tới đây hôm nay vì em muốn thế.” Giọng của chàng dịu dàng và gay gắt cùng một lúc. “Anh không quan tâm tới việc có đặt chân lên Concord hay không.”

“Nhưng em lớn lên ở đây. Em sẽ phải đến thăm nơi đây thường xuyên.” Khi môi chàng đang tập trung ở một điểm cực kì nhạy cảm trên cổ nàng, đầu nàng gục lên vai chàng, cảm thấy quá nặng nề để có thể chống đỡ thêm nữa. “Nó là một thị trấn nhỏ không tồi.”

“Em là phần tốt đẹp nhất của nó. Em là lí do duy nhất khiến anh ở lại đó lâu đến

Nàng cười bên lên. “Có thật không?”

“Sau chuyện xảy ra ở con sông và hai ngày chúng ta ở bên nhau, anh quyết định đợi và chỉ quán sát xem em bám dính với Daniel thế nào.”

“Anh làm rất nhiều thứ hơn là ‘đợi và xem’.”

“Anh không thể bỏ mặc em cô đơn.”

“Sự thiếu kiên nhẫn của anh không lý gì đến việc phá hỏng sự đính ước lâu dài của em.”

Chàng đặt một nụ hôn nhẹ như lông vũ trên môi nàng, nắn nắn trên khoé môi. “Hối tiếc rồi sao?”

Nàng cong ngực nàng về phía bàn tay chàng, ôm lấy chàng sát hơn. “Anh sẽ không bao giờ hối nếu như không biết chắc là em không như vậy.”

Heath mỉm cười trên làn da nàng, nàng vận người thoát khỏi chàng và cười to khi nàng tránh được chàng lạnh lẽo sắp bắt được nàng lại. Chạy trốn đến vị trí tạm thời an toàn đằng sau một chiếc bàn tròn nhỏ, nàng chống tay nhẹ lên mép bàn và ném cho chàng một cái nhìn chế giễu. “Anh lại chuẩn bị ra lệnh phải không?”

“Và anh muốn em phải nghe theo chúng,” chàng vờ tiến về một phía chiếc bàn và chạy ra phía còn lại để tóm lấy nàng khi nàng chạy bắn sang bên kia. Dù chàng có thể tóm được nàng dễ dàng, chàng để nàng lách đi, và miệng chàng giấu cợt thích thú khi nhìn nàng trốn một cách đặc về phía bên kia của căn phòng.

“Em chỉ nghe theo lời anh khi nào em muốn,” nàng thông báo với chàng, dựa vào góc tường khi anh đi đến.

“Trả lời câu hỏi trước đây của anh,” chàng ra lệnh, đưa ra cái quắc mắt đe dọa. “Có bao giờ em hối tiếc vì đã lấy anh thay vì Daniel?” Nàng dựa lưng vào tường, mắt lấp lánh và cười chứ không chịu nói từ nào. “Em càng lâu không trả lời, bà Rayne, thì hiểm họa em bị cù vào mông càng đến gần.”

“Em yêu, trong tất cả những thứ xuất hiện như là thách thức với anh, thì vượt qua khung vẩy của em không bao giờ là một trong số chúng.”

“Làm sao anh dám nói một điều như thế với phu nhân của anh,” nàng kêu lên, chạy lắt léo qua chàng và cười hết hơi khi chàng tóm được eo nàng và ôm vòng lấy.

Bất ngờ, những phút sáng khoái riêng tư của họ bị gián đoạn bởi một giọng nói phía cửa. “Lucy?”, bà Hosmer nhìn họ chằm chằm với vẻ không tán thành thấy rõ. Bà chưa bao giờ có những hành vi như thế trong nhà mình. Nó làm thành một tấm gương xấu cho ba đứa con bà học theo, ngoài ra còn xúc phạm đến sự đứng đắn của bà. “Lucy, cha cô vừa đến. Ông đang tìm cô. Tôi chắc rằng ông sẽ rất thất vọng nếu như cô không đến chúc mừng giáng sinh ông ngay.”

“Cám ơn, bà Hosmer”, nàng nói, trượt khỏi vòng tay của chồng và liếc nhìn chàng hết sức khiển trách. “Chúng tôi sẽ đến chỗ ông ngay đây.”

“Đương nhiên chúng tôi sẽ”, Heath lặp lại, mỉm cười ôn tồn cho đến khi bà Hosmer liếc chàng ngờ vực và rời khỏi phòng. Sau đó về mặt chàng trở nên cáu kỉnh. “Bằng tất cả mọi cách, hãy cho cha em thấy anh đã ảnh hưởng xấu đến con gái ông thế nào.

“Em không nghĩ thế đâu. Ông luôn ngưỡng mộ anh là đã cứu vớt đứa con gái hư hỏng của ông.”

“Và con gái của ông thì sao? Cô ấy nghĩ thế nào về điều đó?”

“Cô ấy nghĩ rằng...” Lucy dừng lại và liếc nhanh lên trên đỉnh đầu, “rằng anh thật vô tâm khi không nhận ra rằng cô ấy đang đứng ngay dưới một chùm

tầm gửi.”

Nụ cười của chàng dịu dàng và lười biếng, làm nàng liên tưởng đến chàng đang nhìn một miếng mồi ngon. Khi chàng nhìn vào mắt nàng, chàng rướn người lên, giật lấy chùm tầm gửi từ trên vòm cửa, và trượt cành cây vào trong túi. “Để dành sau đó”, chàng nói, và mỉm cười nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Love, Come To Me* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Heath vẫn không quen với sự khắc nghiệt của khí hậu, và chàng thích nguyên rửa thời tiết mỗi khi chàng bước ra bên ngoài. Cái lạnh lẽo của mùa đông miền Bắc thấm sâu vào tận xương và gió thì thổi thật dễ dàng xuyên qua vài lớp quần áo. Từ lúc Lucy sống ở Massachusett trong suốt cuộc đời mình, nàng đã quen với sự khắc nghiệt của mùa đông và nghĩ nó chẳng đáng kể gì. Với Heath, điều đó gần như là không thể chịu đựng được. Khi gió mùa tăng cường hơn vào tháng Một, cái giá lạnh trở nên tồi tệ đến nỗi không thể đi ra ngoài lâu hơn vài phút vào thời điểm đó được. Heath khẳng khái là mỗi căn phòng trong nhà phải ấm áp và tất cả các lò sưởi phải chất đầy nhiên liệu, điều đó làm Lucy đau đầu; nàng đã đưa ra một truyền thống nghiêm ngặt về việc tiết kiệm, đặc biệt là trong vấn đề sưởi ấm nhà. Tuy nhiên vì lợi ích trong việc làm vừa lòng thậm chí giữ hòa khí, nàng buộc mình phải học cách lãng phí than đá và củi gỗ mà không nhân nhó.

Trong suốt một tuần thời tiết đặc biệt xấu tệ đó, những đồng tuyết xám xịt chất thành dãy trên các con phố chật hẹp của Boston tan chảy phần nào, kết quả là có một vài cm băng khi nhiệt độ giảm xuống trở lại. Việc di chuyển thật khó khăn và bức mình vô kể khi mà ở một số khu vực của thành phố không thể tới. Heath trở về nhà từ tòa soạn toàn thân lạnh cóng, tóc chàng tối sẫm bởi sự ẩm ướt của tuyết và mưa.

“Anh không đội mũ ư,” Lucy nói, cau mày và giúp chàng cởi chiếc áo khoác.

“Hôm nay anh quên mất,” chàng nói một cách buồn bã, răng thì va lập cập. “Một sai lầm tệ hại.”

“Quá tệ ấy chứ,” nàng đồng ý, rồi chộp lấy chiếc khăn và chà xát chàng một cách lo lắng. “Tại sao anh lại ướt như vậy chứ?”

“Đường Washington... quá... đóng băng hết cả đê xe ngựa đi qua. Phải xuống đi bộ ở góc đường... lạnh cắt da cắt thịt.”

“Tay và mặt anh lạnh cóng cả rồi,” nàng kêu lên, cố gắng để làm ấm chúng với sự ma sát của lòng bàn tay mình, và những nỗ lực vô ích của nàng khiến chàng khẽ nhoen cười.

“Không chỉ có tay mặt thôi đâu.”

Nàng quá lo âu để mà cười. Một cách sốt ruột nàng hộ tống chàng lên cầu thang, khẳng khái rằng chàng phải cởi hết quần áo ướt ra và choàng một cái áo khoác vào ngay lập tức.

Heath đứng trước ngọn lửa một lúc lâu, sưởi trong cái ấm áp của nó như là một con mèo đực run rẩy vậy.

Họ ăn tối trong phòng ngủ ở cái bàn nhỏ phía trước lò sưởi trong khi ánh vàng của ngọn lửa đẩy lùi bóng tối phải rút lui vào tận các góc của căn phòng. Lucy giải khuây cho Heath bằng việc cất nghĩa một bài diễn thuyết mà nàng đã tới ngày hôm đó. Khi chàng nhắm nháp rượu mạnh và lắng nghe nhẹ nhàng, Heath trông thật chu đáo tỉ mỉ trong tối nay. Những ngón tay dài của chàng khum quanh ly rượu mạnh; ngón cái cựa nhẹ trên miệng ly. Lúc này việc đó như thể là một sự uể oải đầy duyên dáng trong những cử động của chàng và Lucy có thể dõi theo hàng giờ.

“Và sau đó Đại diện Gowen nói... Heath, anh có đang nghe em nói không đấy?”

“Anh đang nghe mà,” chàng cam đoan với nàng một cách lười nhác, ngả cái lưng xa hơn và đặt đôi chân trần lên mép ghế của nàng. Với sự khó khăn vô kể, chàng hướng sự chú ý của mình khỏi việc chiêm ngưỡng khuôn mặt nàng trong ánh nến để tập trung vào cuộc trò chuyện.

“Đại diện Gowen nói gì vậy?”

“Ông ta nói về việc bảo vệ ngành công nghiệp vận tải hàng hải của đất nước và việc làm cho hải quân hùng mạnh trở lại.”

“Tốt. Nó đã bị quên lãng kể từ khi chiến tranh dẫn lối.”

“Và ông ấy nói rằng chúng ta có lợi thế trong ngành đóng tàu hoàn toàn hơn 50 năm qua kể từ khi những con tàu được làm từ gỗ, nhưng giờ đây chúng đang được làm từ sắt, người Anh đã đi trước chúng ta. Đại diện Gowen nghĩ là chúng ta nên có những trợ cấp cao hơn nữa cho ngành vận tải hàng hải Mỹ và đánh thuế tất cả mọi thứ chúng ta nhậu cho ngành đóng tàu của chúng ta.”

“Tiếp đi,” chàng nói nhẹ nhàng, tỳ cằm mình trên tay và nhìn nàng chăm chú.

“Nếu anh quan tâm tới phần còn lại mà ông ta nói, em... đưa ra một vài ghi chú trong bài diễn thuyết của ông ấy mà anh có thể đọc.”

Cô nhún vai tỏ vẻ không quan tâm. “Hoặc em có thể kể nó cho anh. Chẳng có gì quan trọng cả.”

“Ghi chú ư,” Heath nhắc lại, tò mò tức thì. Chàng tự hỏi nàng đã ghi những gì, và chàng cong toàn bộ cơ thể với tất cả nỗ lực của mình hướng tới áp đảo với một nụ cười vào biểu hiện hoàn toàn lạnh nhạt của nàng. “Có, anh muốn nhìn thấy chúng.”

Rõ ràng đó là câu trả lời mà Lucy muốn, cho nên nàng đứng dậy không hề do dự và đi tới bàn trang điểm của mình.

“Chúng phải ở đây.” Nàng mở ngăn trên cùng và lôi ra một sấp giấy mỏng. “Chỉ là vài dòng nghịch ngoạc thôi.”

Khi nàng đưa cho chàng bản thảo của mình, Lucy bị kích động với rất nhiều hồi tiếc. Nàng muốn giật nó lại trước khi chàng có thể đọc nó. Nàng không biết những gì nàng đã dùng để viết về bài thuyết giảng đó. Nó dường như là một ý tưởng hay ho vào buổi sáng nay, nhưng bỗng nhiên nàng lại thấy vô cùng hối tiếc là nàng đã buông xuôi theo nó. Đó chỉ là do Heath đã luôn nói chuyện về mấy phóng viên của chàng, về những thành tích của bọn họ, những lỗi mà họ mắc phải, và nàng đã muốn xem liệu nàng có thể viết một bài báo hay không. Lucy thậm chí tự hỏi liệu những nỗ lực của nàng sẽ có gây xấu hổ cho chàng.

Nhưng nỗi thậm chí có vẻ còn ngốc nghếch hơn cả khi nàng cảm thấy vào lúc này đã giữ nàng không thốt lên bất cứ lời nào cả. Nàng giấu bàn tay đang sau lưng, quá kích động để ngồi xuống.

Nửa chừng trang đầu tiên, Heath ngước lên nhìn nàng một cách sắc sảo.

“Đây gần như là những gì mà anh thường gọi là vài dòng nghịch ngoạc đấy, Cín à.”

Nàng nhún vai hờ hững và nhìn tránh khỏi chàng khi chàng tiếp tục đọc. Lúc chàng kết thúc, Heath đặt bài viết lên bàn một cách cẩn thận. Có một biểu hiện kỳ lạ trên khuôn mặt chàng, một cái gì đó mà nàng không thể giải mã nổi.

“Nó thật hoàn hảo. Anh không thể đề xuất một ý sửa đổi nào cả. Em mất bao lâu để viết bài này vậy?”

“Ồ, chỉ một hoặc hai giờ gì đó.” Nó đã lấy mất tất cả các buổi chiều, nhưng chàng cần thiết phải cho chàng biết điều đó làm gì.

“Cấu trúc câu, độ dài, văn phong... tất cả nó chỉ là theo cái cách...” Chàng dừng đột ngột và trao cho nàng một cái cười nửa miệng giấu cợt. “Em có biết Damon và anh khó khăn thế nào để thúc đẩy các phóng viên của mình có được cái gì đó giống như thế này không?”

Cảm thấy ánh sáng của niềm vui trong sự ngợi ca của chàng, nàng đã chiến đấu thật khó khăn để ngăn một nụ cười ngốc nghếch trên mặt mình.

“Em chỉ muốn thử tay nghề của mình trong việc đó thôi.”

“Anh muốn đưa nó cho Damon.”

“Ý anh là cho tờ Examiner?”

“Đúng vậy, đó là những gì mà anh nghĩ.”

“Em không nghĩ nó đủ hay đâu,” nàng ngăn lại.

“Đây không phải là lúc dành cho sự nhún nhường,” chàng nói thẳng thắn. “Nó đủ hay đấy.”

“Anh nghĩ vậy ư?” Nàng cười với chàng. “Nếu anh muốn vậy, sau khi đưa nó cho Damon thì đừng nói với anh ấy ai là người viết nhé. Chỉ ký nó với vài chữ viết tắt, và nếu anh ấy không thích nó thì chẳng ai sẽ phải biết về nó cả.”

“Anh sẽ không nói với cậu ta ai là người viết nó,” chàng đảm bảo với nàng. “Nhưng cậu ta có thể sẽ nghi ngờ đấy.”

“Có phải anh chỉ đang cố chiều lòng em và dung túng những cảm xúc của em hay là anh thực sự thích bài viết này?”

“Anh không hề cố gắng dung túng những cảm xúc của em đâu.”

Heath liếc xuống bài viết và lướt những ngón tay trên trang đầu, vẫn còn ngạc nhiên bởi sự chính xác rõ ràng trong bài viết của nàng. Một cảm giác tự hào lướt qua ngực chàng khi chàng nhận ra những gì mà nàng đã làm.

“Thực ra thì anh xấu hổ vì phải thừa nhận là anh rất ngạc nhiên.”

“Xấu hổ ư?”

“Anh không nên bị ngạc nhiên bởi điều gì giống như thế này. Không phải từ em.”

Chàng đứng dậy và đi về phía nàng, cọ cọ vào cằm nàng bằng ngón trỏ và lướt nghiêng lên khuôn mặt nàng. Nàng có biết là nàng khác thế nào so với cô gái mà chàng đã cưới không nhỉ? Một năm trước đây, nàng có sở hữu điều gì đó, một dấu ấn của cái gì đó đặc biệt mà nó đã cuốn hút chàng, chống lại ý chí của chàng. Giờ đây đó là dấu ấn không thể tả xiết của ma thuật đã phát triển thành cái có thể lực vượt xa hơn nữa.

Chúa giúp chàng khi nàng cuối cùng đã học cách sử dụng nó.

“Em thật tuyệt vời làm sao.” Chàng mỉm cười chậm rãi.

“Vì đã làm điều đó cho anh Lucy à.”

“Sao cơ?”

“Đừng bao giờ để anh bắt đầu nghĩ về em chỉ như là... người cùng chơi của anh.”

“Có mối nguy hại trong việc đó sao?”

Chàng ném một cái nhìn tinh quái về phía ường ngủ. “Anh sợ rằng trong sự cảm kích của mình về một số tài năng của em, anh có lẽ có xu hướng bỏ qua một số điều khác.”

“Em có thể nghĩ về anh như một người chơi cùng sao?”

Một nụ cười nở rộng ở khóe miệng chàng.

“Luôn luôn vậy.”

Chàng tuột áo choàng của nàng khỏi bờ vai và tăng cường vuốt ve khuôn ngực nàng bằng ngón tay cái của mình, nhận thức sự lạ đi, âm vang của hơi thở mà nàng tạo nên trong sự hướng ứng.

“Em có chán trò chuyện không?” chàng thì thầm, cắn một cách ý nhị vào dải tai nàng bằng răng mình. “Vậy thì hãy tới giường và chơi đùa thôi Cinda. Anh có một trò chơi mới cho em tối nay đây.”

Và nàng theo chàng sẵn sàng, mê muội bởi sự lường gạt nguy hiểm trong nụ cười của chàng.

Bài viết của Lucy được in lên báo, và nó không lâu trước khi Heath khuyến khích nàng viết một bài khác. Bài thứ hai có nhiều khó khăn để viết hơn bài đầu tiên, nhưng khi nàng phát hiện ra Heath sẵn lòng như thế nào trong việc trả lời những câu hỏi do dự của nàng thì nàng trở nên chẳng ngại ngần gì về chuyện hỏi han sự giúp đỡ của chàng. Chàng ngồi xuống với nàng và đưa ra những gợi ý về cách làm thế nào để nàng có thể tiến bộ, trong khi nàng chế ngự để nuốt trôi sự phẫn nộ về việc phải loại bỏ những đoạn yêu thích của nàng. Và nàng nhận ra thật tốt làm sao chàng đúng là những gì mà chàng đại diện, và làm thế nào mà chàng có thể khiến cho viễn cảnh của việc viết lại một bài báo dường như giống một niềm vui thay vì là một việc vất vả.

Chẳng có gì phải băn khoăn trong việc Damon khen ngợi khả năng biên tập rất cao của chàng. Heath có một tài năng trong việc đưa ra mọi chuyện một cách rõ ràng, và đó là một tài năng quý giá. Hầu hết các nhà văn chẳng bao giờ hoàn toàn có thể nói một cách chính xác những gì mà họ có ý nói cả. Heath thì không. Chàng biết chính xác những gì chàng định nói và chàng muốn mọi người khác cũng được biết. Như tờ Examiner vậy, khi chàng nhìn vào nó, nó sẽ phải phản ánh cùng một thái độ tương tự đó, táo bạo và một chút tự phụ. Chàng muốn những phóng viên của mình phải táo bạo. Và chàng yêu cầu bọn họ báo cáo về những việc mà “không một phóng viên nào ở những tờ báo khác” thậm chí không nghe được gì cả.

Tin tức theo quan điểm của chàng thật cấp tiến so với những tiêu chuẩn ngày ấy. Hầu hết các tờ báo đều chỉ đơn thuần giới thiệu cho tiếng nói của một biên tập. Nhưng tờ Examiner xếp chỗ cho những chuyện quan trọng chưa được nghe qua trong những nỗ lực của các phóng viên: đừng đợi tin tức xảy ra, mà hãy ra ngoài và tìm nó, tạo ra nó, miêu tả nó. Chỉ một vài phóng viên hiểu những gì Heath muốn từ bọn họ và họ làm việc tích cực để làm hài lòng sự kỳ vọng của chàng.

Sống chung với Heath đã mang cho Lucy một lợi thế hơn tất cả bọn họ — nàng hiểu hơn về chàng, những cảm nhận về ngôn ngữ của chàng và công việc của chàng hơn bất kỳ người nào trong số bọn họ có thể từng am hiểu. Một nhà báo truyền thống được coi là một nhân chứng sống vào thời đại chàng sống. Nhưng nàng biết là Heath còn muốn được hơn thế nữa, dù chàng không nói nó ra thành tiếng. Chàng muốn có thể gây ảnh hưởng tới các sự kiện, con người và cả những quyết định thông qua sức mạnh đơn thuần của những ngôn từ trên báo. Nguyên do là chàng tin rằng sẽ chẳng thể giải quyết được bằng bất kỳ cách nào khác cả. Vì vậy mà mục tiêu đầu tiên là làm cho tờ Examiner trở thành tờ báo tin tức và quyền lực nhất ở Boston. Lucy tin rằng điều đó là có thể, và nàng sẽ giúp bằng những nỗ lực nhằm hướng tới việc đem nó về.

Nàng có tài năng của chính mình với ngôn từ và ngày càng tự tin, điều đó sẽ giúp nàng chọn lựa chúng thật tốt. Đáng kể hơn, nàng đã có mối quan hệ với những người n ở Boston mà cả Heath lẫn Damon không tiến lại gần được — không phải bản thân bọn họ những kẻ tai to mặt lớn, mà là vợ họ.

Thời điểm, lại một lần nữa thời điểm nàng chứng tỏ giá trị của mình khi là một nguồn thông tin, như là nàng đã có vào ngày hôm đó khi mà chẳng ai tò mò một lời thốt ra từ một thượng nghị sĩ liên quan đến việc đề xuất mua lại mấy phà phía Đông Boston của thành phố. Lucy phát hiện ra mọi chi tiết về đề nghị ghe phà từ bà vợ của thượng nghị sĩ khi bọn họ nhấm nháp trà tại buổi gặp mặt câu lạc bộ. Qua người phụ nữ nàng kết giao cùng, nàng tìm ra ai là người lên kế hoạch và bọn họ sẽ tiến hành ở đâu, nàng kín đáo thông báo cho chồng. Những phóng viên của Examiner bắt đầu lật tung ở những nơi chẳng nghi ngờ gì, chỉ cần thời gian để nắm bắt câu chuyện mới nhất, và những bài báo của họ đạt được danh tiếng cập nhật nhất hơn bất kỳ tờ nào khác.

Những câu chuyện kỹ lưỡng nhất, tuy nhiên Lucy để dành riêng cho mình viết, và những kỹ năng của nàng tiến bộ dần dần. Nàng yêu việc có thể chia sẻ trong công việc của Heath. Vui mừng khi thấy rằng đôi khi họ có thể giao tiếp như một học giả đơn thuần ngang bằng vậy. Theo kinh nghiệm trong quá khứ của Lucy, nàng đã phát hiện ra rằng hầu hết đàn ông không thích thấy cái mặt thông tuệ của phụ nữ. Nhưng Heath không bị đe dọa bởi sự thông minh của nàng; chàng thích thú trao đổi những ý tưởng với nàng. Trong thực tế, chàng dường như thích thú mọi thứ về nàng, thậm chí cả những giây phút thỉnh thoảng trái tính hay nóng nảy. Đôi khi chàng rút lui theo cách của chàng để chọc tức nàng khỏi sự khuôn mẫu và cách cư xử tốt, khiêu khích nàng

vào một cuộc tranh cãi. Chàng yêu thích tranh luận với nàng, chọc giận rồi lại quyến rũ nàng. Chàng nắm giữ toàn bộ chìa khóa đam mê của nàng và chàng khiến đích xác là nàng được sống và trải nghiệm mỗi một điều trong số chúng cũng nhiệt huyết như chàng đã từng. Những kỷ ức của nàng về cuộc sống trước khi nàng lấy chồng dường như mờ nhạt ảnh hưởng của nó. Nàng đã biết gì về hạnh phúc sau này chứ? Nàng biết đã biết được bất cứ chuyện gì chứ?

Ngày 26 tháng Một, Virginia chấp nhận bản sửa đổi thứ mười lăm, là việc thừa nhận Liên Minh. Các tin tức thúc đẩy một khối lượng hoạt động khổng lồ ở văn phòng mỗi tòa soạn trên phố Washington; mỗi một tờ đều nói về lời tuyên thệ thứ gây tranh cãi của lòng trung thành mà thượng viện đã công bố ở tất cả các nơi công cộng, cũng như các điều khoản liên quan đến quyền biểu quyết, nắm giữ chức vụ được bầu, và những trường công lập. Sau đó vào tháng Hai, Mississippi phê chuẩn việc sửa đổi, và tiểu bang dường như nháo nhào với hàng chục sự cố bạo lực chống lại người da đen kéo theo sau. Có rất nhiều tin tức lớn tràn ngập.

Heath bắt đầu thói quen làm việc thêm giờ và về nhà kiệt sức mỗi đêm. Chẳng lời cầu khẩn nào của Lucy là làm chậm lại và nghỉ ngơi có tí ảnh hưởng tới chàng. Dường như chẳng một mồi gì, chàng đẩy tất cả mọi người gần như cực nhọc giống chàng đã làm với chính mình, thêm một ấn phẩm Chủ nhật của tờ báo và hai trang đặc biệt về các vấn đề trong ngày. Kết quả là mọi người tại tờ Examiner đều hài lòng khi nhìn thấy sự tăng vọt về tỷ lệ 5.000 người đọc, đặt nó lên cùng một bậc với tờ Journal.

Heath và Damon hớn hờ với sự tiến bộ mà tờ báo đã tạo nên. Giờ đây họ không chỉ sống sót. Mà họ còn cạnh tranh. Và có những câu chuyện đùa quanh thành phố về việc mấy ông chủ của tờ Herald bắt đầu nhìn qua vai họ lo sợ “Kiểm tra” (= “Examination”)

Lucy đã rất vui mừng bởi những thành công của Heath, nhưng đồng thời nàng cũng lo lắng với những hoạt động không ngơi nghỉ của chàng. Chàng làm việc mỗi phút mớ mắt trong ngày, đưa nàng đến các sự kiện xã hội suốt dịp cuối tuần, và loại bỏ giấc ngủ cứ như thể nó là một hàng hóa có thể tiêu dùng dễ dàng vậy. Thậm chí Damon cũng phải thừa nhận là anh ta tới thăm thời gian gần đây mà không thể theo kịp tốc độ của Heath. Dần dà cái thời khắc trừng phạt bắt đầu việc rung chuông của nó.

Sự bình tĩnh của Heath trở nên ngắn hơn nhiều so với trước đây. Chàng phát ra giọng khản nhẹ nhưng dai dẳng do thường xuyên nhiễm tiết lạnh bên ngoài, và cái giọng mượt dài tron tru của chàng bị thay thế bởi một sự khản khản thô ráp dường như sẽ chẳng chịu bỏ đi. Khi nhận thấy cái nhìn mới về gò má chàng hóp lại và nhận ra rằng chàng đã bị sụt cân, Lucy đặt chân mình xuống.

“Cin,” Heath nói, sải bước vào phòng ngủ và với thẳng lấy cái cà vạt của mình, “em gần như đã sẵn sàng chưa? Chúng ta sẽ đi...” Chàng dừng ngay khi chàng thấy nàng vẫn mặc áo choàng, ngồi ở mép giường.

“Em sẽ không đi tới nay đâu,” nàng nói một cách cứng đầu.

Miệng chàng cứng lại với sự thiếu kiên nhẫn. “Cung oi, anh đã giải thích rõ với em là chúng ta không có sự lựa chọn nào cả. Đây là một bữa tối của Hội báo chí, và có vài người anh phải nói chuyện—“

“Anh cũng nói là Damon sẽ ở đó mà. Anh ấy có thể nói chuyện với bọn họ.”

“Không có thời gian để mà tranh cãi đâu—“

“Vậy thì chúng ta cũng không.” Nàng nhìn chàng và không thể kiểm soát được dòng nước đang đầy lên trong khóe mắt. Chàng đẹp trai và quần áo không tỳ vết như luôn luôn vậy, chỉ có ánh sáng đặc trưng của sức sống mà chàng đã luôn sở hữu thì đã bị tước đi bởi làm việc quá sức, và có những quầng thâm mờ phía dưới đôi mắt xanh của chàng. Biểu hiện của chàng khắc nghiệt và mệt mỏi. Điều gì khiến chàng quá không bằng lòng mà chàng phải cố gắng bắt bản thân làm việc cho đến chết vậy chứ? Có cái gì đó không thích đáng từ nàng không? Có điều gì lo lắng rầy rà là chàng không thể dễ bản thân nói về việc đó không?

“Em không thích ra ngoài mỗi cuối tuần liền,” nàng nói, giọng trở nên lung lay. “Chúng ta không có thời gian để ngồi xuống và chỉ có nhau thôi sao.

“Nó không thể như thế mãi được đâu,” Heath nói lặng lẽ. “Chỉ là có rất nhiều điều cần phải lo lắng ngay lúc này, và—“

“Nhưng anh không phải bắt bản thân làm tất cả những điều đó!” nàng khóc, “Anh chẳng bao giờ tin tưởng bất kể ai để lo lắng cho một vài ... công ... việc đó cả... và... đây chỉ là sự kiêu ngạo, khi nghĩ rằng chỉ anh là người duy nhất có thể làm được!”

“Lucy...” khi chàng nhìn thấy những giọt nước mắt rơi xuống từ mắt nàng, chàng thờ dãi và day hai bên thái dương.

“Thôi được rồi. Trong vài tuần tới anh sẽ bắt đầu tìm ra vài cách để san bớt trách nhiệm.”

Việc đó không làm hài lòng nàng. Thực tế, nó chỉ làm nàng muốn khóc to hơn nữa.

“Em không biết mất bao lâu nữa anh lại tiếp tục như thế này, chỉ là em không thể mà thôi!”

Lắm bầm một câu thề, chàng cởi giày, áo khoác, cà vạt, ôm nàng lên, và ngồi xuống giường với nàng ở trong lòng mình. Lucy rúc vào ngực chàng, vùi gương mặt ướt át vào cổ chàng. Chàng ảm áp và vững chắc, nhịp tim chàng đập đều đặn ở bên dưới bàn tay nàng.

“Suyt... ổn thôi,” chàng nói phả vào tóc nàng, ôm nàng thật chặt. “Chúng ta sẽ không đi tới nay. Chúng ta sẽ ở đây thôi.”

“Em không h. hạnh phúc khi em thường...”

“Anh biết. Anh biết, cung à. Anh sẽ làm điều đúng đắn. Mọi thứ sẽ tốt đẹp kể từ lúc này.”

“Anh đừng có mà c..cười em nhiều như anh vẫn thường cười đấy nhé.”

“Anh sẽ làm vậy. Bắt đầu từ sáng mai.”

“Anh dành tất cả năng lượng của mình ở tòa soạn...v..và em chỉ nhận ra anh khi anh quá mệt mỏi.”

“Chúa ơi.” chàng mỉm cười và dụi vào tóc nàng, hôn nhẹ lên đangg sau dái tai nàng. “Anh xin lỗi. Đừng khóc nhiều nữa, cung dịu dàng...suyt...”

Chàng thì thầm với nàng và bế nàng, vuốt ve mái tóc của nàng cho đến khi những giọt nước mắt của nàng ngừng lại. Thăm dò, một cách đầy háo hức chào đón sự giải tỏa đã đánh cắp hoàn toàn Lucy khi họ thả lỏng trở lại trên giường. Chẳng có gì sai trái như lâu nay chàng đã ở cùng với nàng và cánh tay chàng ôm xung quanh nàng cả.

“Hãy ở lại với em,” nàng nói, thắt chặt cái ôm của nàng khi nàng cảm thấy trọng lượng chàng thay đổi. “Đừng đi. Chỉ là... hãy nghỉ ngơi một lúc thôi. Và chúng ta sẽ ăn tối ngay sau đó ở đây.”

Kể ra trời vẫn còn sớm, Lucy nghĩ là chàng từ chối. Luôn có những bài báo và những bài viết để Heath xem qua trước khi chàng đi ngủ mỗi đêm. Nhưng lúc này chàng thật đáng ngạc nhiên, không phản đối khi nàng rời chàng và vận nhỏ những ngọn đèn. Khi nàng trở lại giường ngủ, chàng đã ngáp ngủ và nằm sát lại gần nàng, ngả đầu lên ngực nàng.

Lucy chào đón sức nặng của chàng, cho phép những ngón tay của mình chải vào mái tóc nâu của chàng khi nàng nhìn đắm đắm vào lò sưởi. Cơ thể chàng thư giãn chậm rãi khi chàng ngủ. Nhưng giấc ngủ này thật khác xa với những giấc ngủ thông thường của chàng, một giấc ngủ thỏa mãn. Chuyện này vẫn còn là một điều đáng ngại. Giấc ngủ này thật sâu và mệt mỏi, một giấc ngủ đối khát đã nuốt trọn chàng quá nhanh. Thậm chí chàng còn chẳng nhúc nhích gì khi có tiếng gõ khẽ vào cánh cửa phòng ngủ.

“Vâng?” Lucy đáp với một giọng thấp, nhìn về phía cửa. “Có chuyện gì vậy?”

Bess nhìn vòng quanh các góc phòng một cách thận trọng.

“Bà Rayne ơi, người đánh xe—”

“Hãy cảm ơn ông ấy về sự phiền hà của ông ấy và nói với ông ấy là ông ấy không cần đến tối nay nữa.” Lucy nói chẳng hề mỉm cười. “Bảo ông ấy là đánh chiếc xe đi chỗ khác. Và chắc rằng chúng tôi không bị làm phiền tối nay nữa.”

Nàng biết là cách nói của nàng bất nhã không cần thiết, chỉ là người giúp việc dường như chẳng có lỗi gì.

“Vâng, thưa bà Rayne.”

Cánh cửa được khép lại lần nữa và căn phòng bị phủ kín trong bóng tối ngoại trừ ánh sáng le lói màu đỏ của than trên những thanh thép. Có âm thanh khe khẽ, chỉ là tiếng lách tách thường trực của những mẫu than củi và nhịp thở chậm rãi của Heath mà thôi.

Lucy chợt tỉnh lúc quá nửa đêm, cứ như thể sự thận trọng của nàng hi có một việc duy nhất để làm là đảm bảo giấc ngủ cho chồng mình vậy. Có lẽ một ngày nào đó nàng sẽ tìm ra cách giải tỏa ký ức khỏi căng thẳng và sự mộng lung, làm thế nào nàng lại nghĩ ra những sợ hãi vô lý như thế rồi vòng tay ôm chàng như thể để bảo vệ chàng khỏi thế giới đã chờ đợi bên ngoài kia. Có lẽ một ngày nào đó nàng sẽ nhớ lại chuyện này và rồi cười to. Nhưng lúc này thì không. Không phải bây giờ.

“Anh bị sốt rồi,” nàng khẳng định, lảng xảng theo sau lưng và trước mặt chàng khi chàng mặc quần áo và chuẩn bị đi làm.

“Có thể là vậy,” Heath nói thực tế vấn đề. Chàng lau khô khuôn mặt cạo sạch sẽ bằng một cái khăn và sải bước trở lại phòng ngủ. “Trời đang mùa đông. Mọi người đều có chút nhiệt độ lúc đó và sau thì...Việc chết tiệt cũng không ngăn được anh khỏi công việc đâu.”

Lucy làm một tràng bực tức. “Nếu em biết anh sẽ cứng đầu thế nào thì em đã trói anh vào giường trong lúc anh ngủ rồi!”

Chàng cười với nàng và vươn vai, cảm thấy tràn đầy năng lượng hơn chàng có vài tuần trước. “Anh mừng là chúng ta đã ở nhà tối qua. Một chút thư giãn đặc biệt là những gì mà anh cần.”

“Anh vẫn cần nó đấy. Anh thật sự nghĩ rằng chỉ một đêm ngủ ngon sẽ lùi lại những tuần tự lạm dụng bản thân ư. Ô, nó không được vậy đâu!”

Khi Lucy nhận thấy chàng trông thân nhiên ra làm sao, nàng trở nên rất kích động rằng việc cào cấn chàng là tất cả những gì mà nàng nghĩ có thể làm. Có cách nào khác để làm thông suốt chàng không nhỉ?

“Nếu anh không về nhà sớm tối nay và giữ lời về việc anh đã hứa với em...”

“Đừng cầu nhàu, cung ạ.”

Chàng đặt một nụ hôn lên mũi nàng và rời khỏi phòng để đi xuống cầu thang.

Nắm tay của Lucy cuộn lại khi nàng vật lộn để giữ cho giọng nàng trở nên chói tai như giọng của một bà vợ hàng cá. “Bữa sáng thì sao chứ?” nàng chế nhạo để hỏi một cách kiềm chế hợp lý.

Giọng nói khàn của chàng phát ra từ hành lang. “Không còn thời gian, Cín ạ. Anh sẽ gặp em tối nay.”

Mặc dù sự khởi đầu tốt đẹp đến với một ngày của chàng thì tâm trạng tốt của Heath cũng biến mất một giờ sau khi chàng bước vào văn phòng mình. Chàng ngồi xuống bàn làm việc để đọc. Một chút nhức đầu mà chàng đã không nhận thấy trước khi bùng nổ thành chính thức đầy đủ với hộp sọ như nứt ra nhói buốt. Con đau đầu đó có vẻ được kết nối với từng cái xương trong cơ thể chàng vậy, xuống ngay tới tận gót chân. Chàng bỏ qua nó và tập trung vào con chữ ở trước mặt chàng cho đến khi chúng nhảy tán loạn trên trang giấy. Kiên trì chàng làm việc tới lúc trời gần trưa, và tiếng gõ cửa quen thuộc của Damon vang lên ở cửa. Với mỗi tiếng gõ vào cửa, có một sự xung động tương ứng trong đầu Heath.

“Cậu không phải đập bằng búa thế,” chàng giận dữ nói, và Damon bước vào phòng với biểu hiện già bộ rụt rè.

“Xin lỗi, tôi có thể thấy rằng cậu không mong muốn bị gián đoạn sáng nay. Tôi chỉ muốn thống nhất với cậu những ý tưởng cho việc xuất bản thôi.”

“Tôi không nhớ tìm ra bất kỳ vấn đề nào với nó, cái tờ...” Heath ngừng lại và dụi mắt. “Cái chết tiệt gì với tờ về... Hiram Revels chứ?”

“Không. Đó là ngày hôm qua rồi.” Damon ngoảnh lại chàng bằng đôi mắt đen trầm tĩnh tò mò, khiến Heath cảm thấy sự quấy rầy tăng mạnh không giải thích nổi. “Đây là về cuộc nổi dậy của Cuba,” Damon tiếp tục chậm chậm, “ca ngợi Bí thư Fish trong việc giữ tổng thống khỏi việc tuyên bố các bên tham chiến. Và tôi nghĩ là chúng ta sẽ gộp một đoạn về những kẻ tạp chủng đang chạy tới Tây Ban Nha. Việc đó sẽ kích thích một lượng nhất định sự cảm thông với người Cuba.”

“Hay, hay đấy. Đi với nó đi.”

“Được rồi.” Damon dừng lại trước khi rời đi, giọng anh ta trở nên lạnh lẽ. “Vợ quản lý giữ cậu ở nhà tối qua ư?”

“Chấn chấn,” Heath đáp khàn khàn.

“Thật tốt cho cô ấy. Cậu đã không để bản thân nghỉ ngơi gần đây. Đừng lo, cậu không bỏ lỡ gì nhiều ở bữa tiệc của Hội báo chí đâu. Tôi có khả năng xử lý mọi thứ, cậu biết mà. Nếu cậu chỉ hơi nói lỏng dây cương ra, thì tôi có thể cướp lấy lúc chùng dây đấy.”

Heath nhìn như thể chàng không nghe được anh ta nói một cách chính xác. Sự hùng hục của con sói đã cho mượn cái nóng bùng cháy trong mắt chàng, khiến chúng thêm sắc xanh của sừng sốt, bao phủ sự xấu xa làm Damon đóng băng với một hơi thở mạnh kiềm chế.

“Chúa toàn năng.” Đối với một người luôn bình tĩnh như Damon thì tiếng kêu khê đó tương đương với một tiếng thét báo động của kẻ

“Cậu không khỏe rồi. Tôi sẽ cho ai đó đưa cậu về nhà trong xe ngựa.”

“Đừng ngốc thế chứ. Tôi chỉ cần một ít... nước.” Heath để đầu mình gục lên cánh tay, sụp xuống trước bàn làm việc.

“Cậu ta gọi tôi là kẻ ngốc á,” Damon lầm bầm. “Tuyệt làm sao.” Anh ta rời khỏi căn phòng nhỏ và trở lại chưa đầy năm phút. Khi Heath đặt má mình trên bề mặt mát lạnh của cái bàn và tập trung vào việc lấy lại sức mạnh của mình, anh ta phải thề ở bực Kinh thánh rằng ít nhất đã một giờ trôi qua. “Xe ngựa ở ngay ngoài kia,” Damon nói. “Có lẽ sẽ mất hai đến ba người để đưa cậu ra đó, vì vậy tôi sẽ...”

“Tôi ra ngoài một mình thôi,” Heath nói, di chuyển đầu mình và nhìn chăm chăm vào Damon bằng đôi mắt xanh kỳ lạ.

“Cậu cần được giúp.”

“Không... trước mặt mọi người.”

Damon biết rằng Heath đang đề cập đến nhân viên của tờ Examiner. Heath không muốn xuất hiện mà không có sức mạnh trước mặt bọn họ. Damon bị cám dỗ để mà đi tranh cãi, suy luận một cách chính xác thì sức kháng cự của Heath sẽ sụp đổ nếu anh ta kéo dài cuộc tranh cãi lâu một chút. Thật là liều lĩnh khi để cậu ta đi bộ một mình. Nhưng Damon bắt đầu hiểu ra bản chất niềm tự hào của người Miền nam, và anh ta đã có sự ngưỡng mộ kỳ lạ đối với sự ngốc nghếch hết sức hào hiệp của nó. Anh ta cũng biết rằng Heath sẽ mãi mãi phải chịu một mối ác cảm với mình vì anh ta đã không đồng ý với yêu cầu cá nhân này.

“Thôi được rồi. Cậu có thể cố gắng để ra ngoài đó mà không cần giúp,” Damon nói miễn cưỡng. “nhưng tôi sẽ đi bên cạnh cậu, phòng trường hợp cậu ngã. Và nếu cậu ngã vào tôi, cậu sẽ khiến tôi thiệt hại đáng kể đấy, trong trường hợp đó tôi sẽ kiện cậu tới tận tai đất.”

Heath lầm bầm cái gì đó không đáng trọng về người Yankee và đứng lên trong một cử chỉ mềm rũ, nắm chặt mép bàn khi căn phòng đảo vòng vòng quanh chàng.

“Đồ cứng đầu,” Damon không thể tránh buột lời thì thầm. “Cậu đã làm gì bản thân vậy?”

Bị cảnh báo bởi cái đập hống hách của nắm tay trên cửa, Lucy chạy tới phía trước hành lang giống như Sowers đón khách vậy.

“Heath!” nàng kêu lên, phát ốm với kinh hoàng khi nàng thấy chồng mình ngã nghiêng nặng nề tỳ trên khung cửa, khuôn mặt nhợt nhạt của chàng ẩn bên dưới lớp da rám nắng. Damon ở bên cạnh, giữ chàng vững bằng tay.

“Anh khỏe mà,” Heath khàn khàn.

“Cậu ấy bị bệnh,” Damon nói nhẹ nhàng, ra hiệu để quản gia giúp anh ta đưa Heath vào bên trong nhà. “Tôi gửi một bác sĩ đã khám cho gia đình tôi tám nay. Ông ta phải ở đây từ vài phút rồi chứ nhỉ.”

“Tôi chỉ cần nghỉ ngơi...”

“Những người Miền Nam chết tiệt,” Damon nói. “Họ chẳng bao giờ biết khi nào thì đầu hàng.” Mặc dù tuyên bố được thốt lên trong cái cách mát mẻ thường ngày của anh ta, nhưng có gì đó gần như là tình cảm thô bạo ẩn dưới giọng nói.

Mất đến ba người bọn họ mới đem được Heath tới phòng ngủ và lên giường, rồi Sower đi xuống cầu thang để chờ bác sĩ. Thông thường Lucy sẽ đỡ mặt và bối rối với ý nghĩ cời quần áo chồng mình trước sự hiện diện của người khác, nhưng nàng cời áo khoác của chàng ra và kéo đôi giày mà không hề do dự, hầu như không nhìn thấy đôi mắt đen chăm chú của Damon. Heath run lẩy bẩy. Thoáng chút lo âu Lucy thì thầm với chàng và kéo chăn lên tận cổ chàng, đôi tay vuốt nhẹ nhàng liên tục trên bờ vai chàng.

“Bà Rayne?”

Nàng nhận ra giọng Bess và đáp mà không hề nhìn lên.

“Mang thêm chăn.”

“Những viên gạch nóng bọc trong vải thì sao ạ?”

“Đứng, đứng rồi, nhưng nhanh lên,” Lucy nói, cắn môi mình. Người giúp việc rời khỏi phòng và lao xuống cầu thang, còn Heath xoa má mình vào lòng bàn tay của Lucy, nhắm mắt lại rồi rơi vào giấc ngủ một cách dễ dàng khủng khiếp. Nàng cảm thấy như đang khóc. Da chàng rất nóng. Làm thế nào mà chàng lại có thể thấy lạnh được chứ? Nàng liếc nhìn Damon; đôi mắt màu hạt dẻ của nàng tối sạm với cảm giác tội lỗi và đau khổ.

“Anh ấy đã làm việc quá sức,” nàng thì thầm. “Tôi đáng lẽ phải ngăn anh ấy lại.”

“Cô không thể đâu,” Damon nói lạnh lẽo. “Chúng ta đã rất cố gắng. Nhưng có một con quỷ cười trên lưng cậu ấy—trong một thời gian dài. Cô không thể dừng cậu ta lại được.”

Giật mình, Lucy trao anh ta một cái nhìn dò hỏi. Anh ta nói vậy là có ý gì? Heath đã tâm sự điều gì đó với Damon mà chàng không nói với nàng chứ? Hoặc Damon chỉ đoán được một số lý do bí mật trong việc không ngừng lao động của Heath? Nàng không bao giờ tìm ra câu trả lời, vì bác sĩ đã đến trước khi Damon có thể trả lời.

Chẳng có chuyện tốt bụng và đáng tin cậy trong việc họ phải xuất hiện cả, các bác sĩ luôn luôn e dè Lucy. Sự hiện diện của họ là một dấu hiệu cho thấy có gì đó sai lầm nghiêm trọng. Họ dường như luôn cứng nhắc một cách không cần thiết và trong suy nghĩ của Lucy có một thực tế là bọn họ quá thường xuyên đối mặt với nỗi đau và cái chết khiến một phần bọn họ khác những người bình thường. Bác sĩ Evans, người đàn ông Damon gửi đến có thể chịu đựng được hơn so với hầu hết. Ông ấy có cái lối thích hợp của một người ông, và ông dường như hiểu được nỗi sợ của Lucy, đảm bảo với nàng rằng chẳng có gì đáng lo với Heath cả ngoại trừ một cơn sốt và sự kiệt sức. Thuốc bổ và nằm nghỉ bất động là chỉ định, rồi sau đó ông bác sĩ cao tuổi rời đi với lời khuyên bảo động viên. Lucy đi với ông tới trước cửa và nhìn ông ra ngoài.

“Cậu ấy thế nào rồi?” giọng nói của Damon đến từ phía sau nàng, và nàng quay lại để thấy rằng anh ta đã ngồi đợi ở phòng khách.

“Tốt hơn nhiều so với điều tôi đã lo sợ,” nàng trả lời chậm rãi. “Anh ấy chỉ cần nghỉ ngơi. Tôi không biết phải nói thế nào với anh về việc giúp đỡ mà tôi có, và sự biết ơn tới anh về...”

“Chẳng có gì cả.”

Lucy không bị lừa phỉnh bởi giọng nói vô tư của anh ta. Damon phải cố gắng để che giấu những cảm xúc của mình, nhưng nàng đã chứng kiến mối quan tâm của anh ta khi bọn họ đưa Heath lên gác, và nàng cũng nhận thức được sự nhẹ nhàng của anh ta với nàng.

“Tôi rất biết ơn,” nàng nhắc lại, muốn nói nhiều hơn nhưng lo sợ khả năng khiến anh ta lúng túng.

“Tôi phải trở lại tòa soạn đây.”

“Tôi có thể mang đến cho anh đồ gì để ăn hoặc uống trước khi anh rời đi không?” nàng hỏi khi nhận thấy rằng anh ta đã lỡ mất bữa trưa của mình.

“Một chút trà nhé?”

“Cám ơn, nhưng không được. Có quá nhiều việc tôi phải làm.”

“Những lời đó giống hệt điều vậy.”

Nhận xét của nàng đã khiến Damon cười. “Nghiện làm việc quá sức như cậu ấy phải được lây lan.”

Nàng cười một cách buồn bã. “Rồi hãy cẩn thận nhé. Chúng tôi không muốn anh cũng bị ốm đau đấy.”

“Không đâu.” Nụ cười âm đạm trong mắt anh ta lẫn lộn vui buồn khi anh ta nhìn xuống nàng.

“Xin hãy nói vài điều với chồng cô hộ tôi. Nói với cậu ta đừng lo lắng gì về tờ Examiner cả. Tôi sẽ giữ mọi việc trong trật tự cho cậu ta.”

“Tôi biết là anh ấy tin tưởng anh chăm lo cho mọi thứ.”

“Còn cô thì sao chứ?” biểu hiện của Damon đánh lại với sự tự chế nhạo của anh ta ngay khi câu hỏi bật khỏi môi. Lucy không chắc tại sao anh ta hỏi vậy và nàng cũng cảm thấy anh ta cũng chẳng chắc tại sao.

“Tôi cũng tin tưởng anh,” nàng nói nhẹ nhàng.

“Xin thứ lỗi. Tôi phải lên với Heath. Sowers sẽ đưa anh ra.”

Tò mò và bối rối, Lucy đi lên gác mà không hề nhìn lại anh ta. Bản năng của nàng mách bảo là nàng chẳng có gì để sợ Damon Redmond cả, nhưng anh ta đối xử với nàng quá lịch sự cẩn trọng, cứ như thể anh ta sợ nàng có thể khám phá ra một bí mật ganh ghét được bảo vệ không bằng. Anh ta không có vẻ muốn lòng biết ơn của nàng, tuy vậy anh ta lại có mặt ở đây hôm nay giống như một cái bóng không phô trương, chăm sóc mọi thứ và ở lại cho đến khi anh ta chắc chắn rằng anh ta không còn cần thiết nữa.

Nàng ngủ thật thảnh thơi đêm đó, nhạy cảm với mọi cử động của Heath, thức dậy nhiều lần để đổ chàng uống nhiều thuốc bổ và gài chăn chặt hơn quanh chàng khi chàng run lẩy bẩy vì lạnh.

Mệt mỏi vì lo lắng và thiếu ngủ, nàng để bản thân có một giấc ngủ ngắn khi trời gần sáng. Nàng tỉnh giấc để kinh hoàng nhận ra những tấm phủ bị dính và ướt đầm bởi mồ hôi, còn mái tóc Heath thì ướt rượt từ gốc đến ngọn. Áo choàng của nàng bám vào người ẩm ướt, thấm vào cái lạnh lạnh của buổi sớm.

“Heath?” Nàng kéo những tấm phủ lên quanh chàng, một cách cố gắng giữ chàng ấm áp cho đến khi cái giường có chút thay đổi. Đầu chàng lay động trên gối và hàng mi dày nàng lên để lộ ra một tia nhìn.

“Không, đừng,” chàng làm bầm, tạo ra một nỗ lực để gạt chặn đi. “Nóng... nóng lắm...”

“Em biết điều đó,” nàng nói nhẹ nhàng, đặt tay lên trán chàng. Da chàng dường như tỏa nhiệt như than đá. “Vẫn còn... vẫn còn... với tôi.” Chàng nói điều gì đó không rõ ràng và nhắm mắt lại, quay mặt khỏi nàng.

May mắn thay với Bess, đã một lần kết hôn, không khó tính trong các vấn đề cá nhân. Cô ta có một sự kết hợp vô giá giữa năng lực và thực tế. Lucy thật biết ơn sự giúp đỡ của cô ta trong việc thấy sự thoải mái của Heath và việc thay những tấm trải sạch sẽ khó ráo.

“Bác sĩ bảo chuyện này chỉ cùng lắm là một hoặc hai ngày thôi,” nàng nói với người giúp việc khi bọn họ đi vào phòng với một ôm đầy vải sạch.

“Thật tốt.” Bess trả lời, trông đầy nghi ngại hình dáng bất động trên giường. Sự bồn chồn không yên ngay trước đó của Heath đã biến mất với tốc độ đáng ngạc nhiên. Giờ chàng ngủ cứ như là chàng bị đánh bất tỉnh vậy.

“Đã bao giờ cô từng chăm sóc cho chồng cô qua chuyện gì đó như thế này chưa?” Lucy hỏi, xanh xao buồn bã, và bằng cách nào đó lại cực kỳ bình tĩnh.

“Rồi, Bà Rayne ạ.”

“Tôi cho rằng con sốt luôn xấu đi vào ngày thứ hai phải không?”

“Không phải luôn vậy đâu.” Khi mắt họ gặp nhau, Lucy đọc được sự thật trên gương mặt người giúp việc, rằng con sốt của Heath thật ra tệ hơn bất cứ điều gì Bess đã từng thấy trước đây.

“Tôi... tôi nghĩ chúng ta sẽ thử cố gắng đỡ cho anh ấy ăn một ít súp sau vậy. Với canh gà trong.” Lucy nói chậm rãi, bỏ qua tiếng nói bên trong đang gọi ý là bác sĩ đã sai và Heath bị bệnh nặng. Không chàng sẽ bị ốm một hoặc hai ngày thôi rồi chàng sẽ bắt đầu trở nên tốt hơn.

Nhưng sang ngày hôm sau con sốt đã không hề giảm. Nó còn tồi tệ hơn lúc trước, và Heath không còn mạch lạc nữa. Bị đuổi bắt trong cơn mê sảng không ngừng, chàng ướt đầm mồ hôi một lúc rồi lại bắt đầu run lạnh vào lúc sau, còn Lucy thì không ngừng lặp đi lặp lại cái vòng lau thấm cho chàng, thay những tấm trải và đút thuốc cho chàng. Nàng gửi lời đến Bác sĩ Evans lần nữa, người đã ở lại lần này lâu hơn lần đầu tiên. Ông mang một biểu hiện nghiêm trọng khi ông hướng Lucy khỏi giường và nói với nàng lặng lẽ.

“Nếu nó không sớm bị phá vỡ, chúng ta sẽ phải gói cậu ta ở trong băng. Thật nguy hiểm vì nhiệt độ của cậu ta mức cao như thế.”

Họ phủ nệm bằng vải không thấm nước rồi phủ băng tuyết quanh chàng. Nhưng chẳng điều gì họ thử có thể phá vỡ cơn sốt.

Lucy ngồi một mình với Heath trong căn phòng tối, nhìn chăm chăm vào cái con người lạ hoắc có tâm trí lang thang không mục đích trong cơn mê sảng, người có đôi môi gọi những cái tên mà nàng không nhận ra, người nói chuyện với một cảm giác điên rồ trong giọng nói. Người đàn ông này bị đau khổ và rùng mình dữ dội không phải là Heath chồng nàng với mái tóc vàng, mắt cười lấp lánh. Chỉ trong suốt những khoảnh khắc ngắn là chàng nhận ra nàng và những lúc đó có chút đau đớn và xa cách giữa bọn họ. Nàng nói với chàng mà chàng chẳng hề nghe nàng nói. Chàng hỏi những câu hỏi mà dường như

chẳng hiểu những câu trả lời. Chẳng dường như trở lại cái thời điểm khi mà chẳng hề biết nàng, và nó thật đau đớn để nhận ra là chẳng không hề thốt ra tên nàng.

Damon đã gửi hơn một người giúp việc trong nhà Redmond tới giúp Lucy chăm sóc Heath. Lucy hiếm khi rời khỏi giường, tuy nhiên: nàng không muốn rời khỏi chàng lâu trong sự trông chừng của người lạ. Nàng phải bị cưỡng ép trong việc ăn uống, nhưng làm thế nào nàng có thể ngủ được khi biết rằng từng giờ từng phút chàng đang tuột xa khỏi nàng chứ?

Thường thì chẳng dường như nghĩ là chẳng quay lại trại tù ở Đảo Governor trong suốt cuộc chiến. Lần đầu tiên khi việc đó xảy ra là khi Lucy đang dở việc vắt một cái khăn để đặt lên trán chàng. Nàng nhìn xuống và thấy chàng nhìn chăm chăm mình, mắt chàng lạnh lạnh. Trái tim nàng nảy lên vì dường như chẳng n

“Nước,” chàng thì thầm. Nàng trượt một bàn tay run rẩy ra phía sau đầu chàng, nâng một cái cổ tới gần môi chàng. Heath uống đói khát và tạo ra một âm thanh ghê tởm, nghẹn thở như thể nàng cho chàng uống thuốc độc vậy.

“Chúng ta xứng đáng hơn... cái thứ rác rưởi này,” chàng thở hỗn hển. “Chẳng vấn đề gì bên... chúng ta không phải... những con vật.” Một cách ngây dại nàng cầm cái cốc và quay đi khỏi sự thù hận trong giọng nói của chàng.

Heath rùng mình không kiểm soát được. “Chẳng có chần...mày không thể thấy sao...những người đó đang chết. Bọn Yankee lạnh lùng ngu ngốc...mày lấy những thức ăn tốt nhất của chúng tao, và...bán nó thành dòng chảy vào túi của riêng mày...để lại cho chúng tao chỉ toàn mỡ và xương...” Chàng nghĩ nàng là bảo vệ nhà tù của Liên minh.

“Giấy...” chàng thở hỗn hển. “Giấy.”

“Ờ báo làm sao chứ?” nàng hỏi, nghĩ rằng ý chàng là tờ Examiner.

“Nhiều hơn nữa. Những khẩu phần ăn dành cho điều đó. Tao sẽ... trao đổi.” Chàng đang yêu cầu giấy để viết. Để giữ những ghi chép chàng đã viết trong suốt cuộc chiến. Khi chàng tiếp tục nói lung tung, Lucy bắt đầu khóc không dấu giếm.

“Heath,” nàng nói, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, “là em... Lucy đây. Em yêu anh. Anh không thấy em sao? Anh không biết em sao?”

Tiếng khóc của nàng vang tới tai chàng và chàng im lặng trong vài giây, bối rối, biến đổi không ngừng.

“Đừng,” chàng nói. “Đừng khóc mà.”

“Em không thể ngăn nó được...”

“Xin đừng, Raine. Anh không biết làm bất cứ điều gì cho em cả. Đừng đi. Raine...em biết là anh cần em thế nào mà. Đừng làm điều đó...”

Lucy chết lặng, cảm thấy như thể nàng bị đá vào bụng vậy. Lại là Raine. Những đau đớn trong giọng nói của Heath đã cửa sâu vào trái tim nàng. Nàng lúng túng cầm cái khăn khô và lau mặt mình, chạm cái khăn vào khóe mắt để thấm nước mắt.

“Mẹ ơi, con đã mười bảy rồi...” chàng thì thầm nhẹ nhàng. “Giờ con đã là đàn ông. Con biết những gì mẹ nghĩ... nhưng con yêu cô ấy.” Đột nhiên có sự khô khốc ma quái trong giọng cười của chàng. “Cô ấy rất đẹp. Mẹ không thể tranh cãi chống lại điều đó được. ...mẹ có thể...”

Lưng Lucy đau nhói khi nàng cúi xuống trên người chàng và nhấn cái khăn ướt lên cái trán nóng bỏng của chàng.

“Raine...” Chàng giật cái khăn ra và nắm chặt cổ tay nàng.

“Chết tiệt. Em không yêu anh ta... ồ, Chúa ơi...” Những ngón tay của chàng xiết chặt cho đến khi nàng nao núng và giật tay nàng ra, xoa nó để giảm cơn đau. Toàn bộ cơ thể Heath giật nảy và chàng kêu lên, bàn tay chàng giờ lên chăm chăm tới thái dương mình. “Anh không tới đây để làm đau em. Anh sẽ không bao giờ làm đau em cả.”

Chúa ơi, Lucy nghĩ một cách ngây dại, hãy giúp con chịu đựng việc này

“Bà Rayne, Ông Redmond đang ở đây để gặp bà.”

Lucy ngừng lại giữa lúc vỗ nước vào mặt và với tay lấy cái khăn. Người chăm sóc mà Damon đã gửi qua đây chỉ trông chừng buổi đêm bên cạnh Heath mà thôi.

“Tôi phải đi thay trang phục,” Lucy lẩm bẩm, nhìn xuống bản thân. Nàng dính bết, mệt mỏi và nàng có thể thấy sự lộn xộn của mái tóc bám vào mặt và cổ mình.

“Ông ấy nói rằng ông ấy chỉ có ý định đến thăm chóng vánh thôi,” Bess nói. “Về việc tờ báo.”

“Vậy thì tôi nghĩ rằng chẳng có thời gian để thay đồ. Tìm cho tôi một cái lược, nhanh nhé.”

Một cách tê dại, Lucy nỗ lực để làm gọn gàng mái tóc và khiến bản thân đoan trang hơn; rồi, nàng đi xuống cầu thang tới phòng khách. Damon đứng dậy ngay khi nàng bước vào phòng. Anh ta mặc một bộ vest tối màu sắc nét và anh ta sáng bóng, thật chỉnh chu. Lucy cảm thấy một cảm giác lạ kỳ thoải mái

trong cái nhìn chỉ của anh ta thôi. Anh ta rất chùng mực và ở mức độ đứng đầu thì sự hiện diện của anh ta dường như làm giảm bớt cái không khí ác mộng đang tồn tại trong nhà. Mặt anh ta thể hiện là chẳng bắt ngờ hay mất tinh thần ở sự xuất hiện của nàng cả, chỉ có sự điềm tĩnh mà thôi.

“Tôi xin lỗi đã làm phiền anh.” Nàng thỉnh thoảng gật đầu.

“Có chút thay đổi nào không?” anh ta hỏi lặng lẽ

“Không. Chẳng có thay đổi nào cả.”

“Cô cần ai đó trong gia đình ở cùng mình. Tôi nên gửi lời nhắn đến ai đây?”

“Chẳng ai ngoài cha tôi cả. Và ông sẽ chẳng thể giúp được gì. Ông sẽ chỉ... cảm thấy khó chịu, còn tôi lại... không muốn gặp ông ngay lúc này.” Lucy tự hỏi liệu nàng có nên bày tỏ sự từ chối của nàng khác đi không. Có lẽ đó là một tội lỗi mà nàng không muốn cha nàng mắc phải với nàng, và trong trường hợp này nàng không nên để cho Damon biết nàng cảm thấy thế nào. Nàng biết suy nghĩ của Lucas, rất miễn cưỡng và bị hút vào trong việc kinh doanh rất chạy của cửa hàng bách hóa, mái đầu bạc trắng của ông cúi xuống bên trên cuốn sổ sách kế toán. Cha nàng chưa bao giờ thích đối phó với những cảm xúc sâu sắc, cho dù chúng là của ông hay của bất kỳ ai khác. Ông cũng chưa bao giờ biết phải làm gì khi nàng khóc cả. Ông luôn thích cái phần thực tế của việc nuôi dạy con tốt nhất là đưa ra lời khuyên với nàng và đôi khi giảng giải, cho nàng những đồng xu và để cho nàng vọt quanh lẹ kẹ khi nàng cư xử tốt. Ông sẽ không biết phải làm thế nào để giúp nàng trong tình huống như thế này đâu.

Nàng háng giọng một cách lúng túng, “Bess có đề cập đến cái gì đó về tờ báo thì phải.”

“Đúng vậy. Có một bài viết về Sở lao động của tiểu bang mà Heath đã mang về nhà để xem qua. Cô có ý tưởng nào về nơi cậu ta có thể để nó không?”

“Đó sẽ là bàn làm việc của anh ấy. Nếu anh đợi ở đây, tôi sẽ xem xem liệu tôi có thể tìm thấy nó không.”

“Tôi sẽ đánh giá cao điều đó.”

Hình ảnh chiếc bàn làm việc của Heath trong thư viện với các ngăn kéo giấy tờ xếp gọn gàng, những phong bì được rạch khéo léo và sách tham khảo tùy tiện xếp chồng lên nhau khiến Lucy mỉm cười buồn bã. Lần cuối nàng nhìn thấy chàng ngồi đây, nàng đã đi vào để cầu nhàu chàng về việc ở lại quá muộn và chàng đã làm gián đoạn bài thuyết giáo của nàng bằng việc kéo nàng vào lòng và giữ yên nàng bởi một nụ hôn thấu cảm. Nàng sẽ cho đi bất cứ thứ gì để có một nụ hôn của chàng ngay lúc này. Có điều gì mà nàng sẽ không làm để khiến chàng nhìn vào nàng và gọi nàng bằng tên, biết nàng là ai chứ?

Mở đóng các ngăn kéo, nàng tìm kiếm bài viết, vui mừng với nhiệm vụ nhỏ và cơ hội mà nó cho nàng để suy nghĩ về việc gì đó bên cạnh sự thất vọng và mệt mỏi của nàng. Trong ngăn kéo thứ hai bên phải là một chồng những phong bì nhỏ, được gắn với một dây mảnh và cái nệm ở góc đằng sau. Cái trên cùng có địa chỉ của Heath là nét chữ cong cong nữ tính. Cảm thấy tội lỗi vì nàng chưa bao giờ vượt quá bàn làm việc của chàng, Lucy cứ nhìn chăm chăm vào những lá thư. Điều nên làm là bỏ qua cái bọc đó và giả vờ là nàng chưa bao giờ nhìn thấy nó cả. Nàng đỏ mặt rồi sau lại trắng bệch, đưa một cái nhìn lên quanh phòng trước khi nhặt cái chồng thư cảm đồ và nhét nó vào túi áo mình. Nàng sẽ chỉ nhìn qua chúng thật nhanh, chỉ tìm xem ai là người viết chúng. Minh là vợ anh ấy mà, nàng tự nói với bản thân vậy. Chẳng có gì phải bí mật giữa bọn họ cả. Và anh ấy chắc chắn biết mọi thứ về mình rồi! Tuy nhiên, lương tâm nàng bứt rứt khi nàng đóng ngăn bàn lại và tiếp tục tìm kiếm bài viết. Khi nàng tìm thấy nó, nàng quay trở lại phòng khách và đưa nó cho Damon, không khiếm nhã thấy chỗ phòng của chồng thư trong túi mình.

“Cám ơn,” Damon nói, nhận thấy cái khác biệt của nàng lúc trước. Anh ta thấy tội lỗi trên mặt nàng sao? Có thể anh ta bảo rằng nàng đã tìm ra thứ gì trên bàn làm việc của Heath không? Có lẽ biểu hiện của anh ta chẳng khác gì so với lúc trước cả. Nó có thể chỉ là những điều tưởng tượng của nàng mà thôi.

“Nếu có bất kỳ điều gì cô cần hay bất cứ việc gì tôi có thể làm,” anh ta nói, “xin hãy nói.”

“Tôi sẽ làm vậy,” Lucy đáp lời, đột nhiên thiếu kiên nhẫn với việc anh ra khỏi nhà. N thật xấu hổ. Nhưng hiện giờ nàng đã làm điều sai rồi, ít nhất nàng được quyền hiểu rõ về những gì nàng đã khám phá. Nàng khó có thể đợi để được một mình và kiểm tra những bức thư một cách kín đáo.

Khi Damon đi khỏi và Lucy một mình, nàng kéo tấm rèm che cửa của phòng khách và ngồi xuống chiếc ghế bọc tròn trĩnh. Ngả đầu mình vào lưng ghế, nàng thờ dãi và nhắm mắt lại trong vài giây để làm dịu bớt sự cháy khô của chúng. Nàng khó có thể tin những gì nàng đang làm. Trong khi chồng nàng bắt lức và ốm yếu ở trên gác thì nàng lại ở dưới này lục lọi những điều tương đối riêng tư của chàng.

Tôi không nên... tôi không nên vậy. Nhưng tôi phải biết. Cởi cái dây một cách nhanh chóng, nàng bắt đầu lướt qua những bì thư. Tất cả được viết bởi cùng một tay người. Tất cả được viết bởi cùng một phụ nữ. Là Raine ư? Không. Đôi vai nàng dãn ra nhẹ nhõm khi nàng lấy bức thư trên cùng ra và nhìn vào cái tên ở phía dưới. Amy. Đó là tên của cô em cùng cha của Heath. Những dòng xiên xẹo, được viết một cách cẩn thận, nét bút trẻ con đó phản bội tuổi trẻ của người viết. Lá thư đầu tiên đề ngày của hơn một năm trước, vào Tháng sáu năm 1868. Khi Lucy lướt qua nó, nàng phát hiện ra nó lấp đầy những nhận xét và quan sát của Amy về tình cảnh của đồn điền nhà Price và những người ở đó. Cái tên Clay- người anh cùng cha của Heath—được nhắc đến thường xuyên nhất và có một sự liên quan gần gũi tới Raine, nhưng chẳng có mô tả về cái người Raine ấy cả. Một cách kiên nhẫn Lucy trượt bức thư lại phong bì và cầm tới cái tiếp. Nàng đọc hết thư này tới thư khác, mắt nàng nán nã trên những cụm từ nhất định và những câu đó cứ chực nhảy bật ra khỏi nàng.

Hôm nay Mẹ nói là chúng em không được nhắc đến tên anh nữa. Nhưng chị Raine và em vẫn bí mật nói chuyện về anh, thậm chí ngay cả sau khi có những chuyện xảy ra với anh. Lưng của anh Clay bị đau nhiều. Anh ấy ốm yếu. Mẹ thì cau gợn suốt ngày. Bà nói bà chẳng bao giờ nên bỏ nước Anh để kết hôn với Cha cả. Giờ khi anh ấy đi rồi, bà muốn quay trở lại đó. Anh Clay tội nghiệp biết là bà phải ở đây vì anh ấy. Bác sĩ Collin nói là Clay phải sống ở nơi ẩm áp. Raine chỉ cho em xem bông hoa đầu tiên mà anh từng trao cho chị ấy. Chị ấy ép nó trong cuốn Kinh thánh của mình. ...

Raine và Clay đã có một cuộc chiến. ...

Đôi khi em thích chị Raine nhưng khi chị ấy trở nên cáu gắt một cách nhanh chóng thì... Lúc này chị ấy chẳng muốn làm gì với anh Clay cả. Em nghĩ Mẹ nói đúng về một điều. Chị Raine không phải là một người vợ tốt với anh ấy.

Hơi thở của Lucy ngừng bật khi nàng đọc lại câu cuối cùng. Raine là vợ của Clay ư? Vậy là cô ta phải cưới anh ta khi biết rõ là Heath yêu cô ta. Nhưng tại sao cô ta lại chọn Clay hơn là Heath chứ? Vì đồn điền? Vì tiền bạc? Hoặc có lẽ bởi vì Heath là con không hợp pháp. Đúng, nó chắc chắn phải là lý do.

Em kể với anh Clay và chị Raine về lá thư của anh. Anh Clay đã cười khi anh ấy phát hiện ra anh cưới một phụ nữ Yankee. Anh ấy bảo đó là những gì anh đáng được nhận. Chị Raine buồn bã trong một thời gian rồi sau đó chị ấy phát điên lên. Em nghĩ là chị ấy vẫn còn yêu anh. Tại sao anh lại lấy một phụ nữ Yankee chứ? Chị ấy có nhiều tiền lắm phải không? Có rất nhiều cô gái ở đây cần chồng. Em nghĩ là anh sẽ tốt hơn là chẳng có gì với một trong số bọn họ cả. Chị Raine không chia sẻ căn phòng với anh Clay nữa. Chị ấy ngủ ở phòng mà anh thường dùng mỗi khi anh tới thăm ấy. Em nghĩ là anh Clay đang chết...

Sự im lặng thăm thẳm Lucy bị phá vỡ bởi âm thanh trong giọng nói của Bess. “Bà Rayne ư?”

“Chuyện gì vậy?” Lucy hỏi, ngay lập tức xấu hổ khi nghe thấy giọng mình gay gắt thế nào. Nhưng nàng cảm thấy giống như một tên trộm bị bắt ở giữa một vụ cướp vậy và sự kích động là cách duy nhất để nàng có thể che dấu tội lỗi của mình.

“Ông Rayne đang gọi bà.”

Lucy giật bắn lên ngay tức thì. Những bức thư rơi khỏi đùi nàng xuống sàn như thác soàn soạt. Nàng liếc nhìn chúng với cái nhìn lo lắng.

“Tôi sẽ nhặt chúng lên,” Bess nói.

“Không, không, tôi sẽ làm sau. Xin hãy để chúng ở đây.” Ấn ngón tay run rẩy lên miệng, Lucy ngáp ngừng, đôi mắt ngược nhìn cầu thang. Tại sao chàng lại gọi nàng lúc này chứ? Là Chúa cho nàng một cơ hội để nghe Heath nói tên nàng trước khi—điên cuồng nàng lắc đầu trước ý nghĩ đó.

Ánh mắt đợi chờ của Bess thúc giục nàng hành động. Lucy nghiêng rặng, đưa một bước về phía trước, rồi bước khác, và nàng thấy khi nàng tự mình bước lên cầu thang nàng đã để nỗi sợ của mình lại đằng sau. Một loại bình tĩnh của sự lúng túng làm vững dạ trong nàng. Trái tim nàng ngừng lại ở giữa nhịp, treo giữa ngực nàng như thể là con lắc đồng cứng vậy.

Người y tá, biểu hiện của cô ta trang nghiêm và tử bi, đã gặp Lucy ở cửa phòng ngủ. “Giờ còn tệ hơn,” cô ta nói.

“Tôi sẽ gặp anh ấy. Hãy để chúng tôi một mình.”

Heath cử động khẽ và rên rỉ khi nàng lại gần giường.

“Lucy... tôi muốn Lucy...”

Dịu dàng nàng đặt tay mình lên ngực chàng.

“Em đây.”

Nhưng chàng dường như đã không còn biết cái chạm của nàng và chàng cứ nhắc tên nàng mãi. Lucy cúi xuống thấp và nói với chàng khe khẽ, chặn lại mấy lời như câu kinh của chàng bằng những từ thân mật và nhẹ nhàng cho đến khi chàng yên lặng.

Nàng giữ tay mình trên mặt chàng, nghiêng người trên chàng cho đến khi những cơ ở cổ và lưng của nàng la hét phản đối. Nàng mệt mỏi với mọi chuyện, sự suy sụp của thần kinh và bị cạn kiệt hy vọng. Nàng mệt mỏi với việc một mình và nàng muốn chồng nàng trở lại, nàng phát ốm với sự sợ hãi không ngừng rằng nàng sẽ chẳng bao giờ có được chàng lại nữa.

Từ từ Lucy gục đầu xuống cho đến khi nó nằm gọn trong cánh tay kia của mình. Nàng nhắm mắt lại để đối mặt với bóng tối lấm lem và ánh sáng rực rỡ. Tàn dư của quá khứ trôi nổi khi nàng ngủ và mơ màng... Heath, cười với sự dửng dưng rõ ràng của nàng... làm tình với nàng... vùi đầu trong lòng nàng và thốt ra lời thú tội của kẻ say... mỉm cười với nàng trong ánh nến... ôm nàng khi nàng khóc. Vòng tay chàng dường như biến mất khỏi nàng, và nàng đã chiến đấu để được ở gần chàng, nhưng khi chàng lùi sâu hơn vào trong bóng tối thì nàng không thể tìm thấy chàng đâu nữa. Một mình, nàng xoay tròn trong bóng tối, nhìn xuyên qua bóng tối trong một nỗ lực vô ích để chạm vào chàng. Nhưng chàng đi mất rồi. Nàng đã mất chàng rồi. Và nàng chưa bao giờ nói với chàng là nàng yêu chàng cả...

Lucy mở mắt với hơi thở hổn hển và tìm đập thỉnh thoảng con ác mộng. Chớp mắt, nàng nâng đầu lên khỏi cánh tay và nhìn Heath. Lông mi chàng nằm như đôi cánh của bóng tối trên làn da nhợt nhạt. Phản xạ, nàng đưa tay ôm chặt hai bên mặt chàng. Sự rung động ẩn dưới khung xương hàm của chàng vẫn đập đều đều bên dưới những ngón tay nàng. Da chàng thấy hơi mát.

Nàng đang mơ? Con sốt thực sự đã hết? Nàng run rẩy không thể tin được những điều ngay trước mắt nàng. Kiểm tra chàng lần nữa, Lucy cảm thấy nhịp đập của chàng yên tĩnh, sự ôn hòa của hơi thở đập vào những ngón tay của nàng, và sự biến mất kỳ diệu của cơn sốt. Nàng quên hết sự mệt mỏi và cơn đau cơ khi niềm vui nhanh chóng lan tới nàng. Chàng lại là của nàng một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Love, Come To Me* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11

“Heath, anh đang làm gì vậy?” Lucy dừng khựng lại giữa phòng ngủ. Nàng phải đi kiểm tra chàng ngay khi nàng về đến nhà. Thật kinh ngạc khi nhìn thấy chàng ra khỏi giường và hầu như đã ăn mặc đầy đủ lần đầu tiên trong mấy tuần. Chàng quay sang nhìn nàng và cài mấy cúc áo, ném một cái nhìn chăm biếm về phía nàng.

“Trông có vẻ như anh đang mặc quần áo vào, không phải vậy sao?”

“Anh không có việc để ra khỏi giường.”

“Anh đã ở trên giường hai tuần nay rồi. Anh phải nuốt những chai thuốc bổ, ngủ quá mười bốn tiếng một ngày và ăn từng thìa đầy trong phòng bệnh được đặt trước mặt anh. Anh nghĩ anh đáng được hưởng ít giờ bên ngoài cái giường.”

Mất họ giao nhau, ánh nhìn của chàng với quyết tâm tiềm ẩn, nàng dịu lại với sự khẩn cầu thận trọng. Lucy thấy rằng chẳng có tí rầy la, cầu xin hay thuyết phục nào sẽ có hiệu quả với chàng, và nàng giờ tay trong một cử chỉ bất lực.

“Anh luôn chọn lựa để thử giới hạn của anh. Nhưng lúc này quá sớm...”

“Lúc này sự lựa chọn không phải là của anh. Anh không thể chơi không hợp lệ được nữa. Có vài vấn đề ở tòa soạn.”

“Redmond có thể lo được...”

“Damon đã đến thăm ngày hôm qua trong khi em ở buổi họp câu lạc bộ. Cậu ta có một vài điều khó khăn gần đây...” Miệng Heath cong lên với sự tự căm ghét bản thân khi chàng thêm vào, “chủ yếu là vì cậu ta phải kéo sức nặng của anh cũng như của cậu ta vậy. Cậu ta sẽ lại ở đây ngày hôm nay, cho một vài gợi ý cậu ta nên làm một số việc như thế nào cho đến khi anh trở lại.”

“Em không biết anh ấy đã đến chơi ngày hôm qua,” nàng nói, bỗng nhiên cảm thấy chua xót của việc bị loại trừ.

“Em không phải biết,” Heath nói nhẹ nhàng. Nàng hít một hơi ngắn nhẹ nhàng. “Ồ.” Nàng nói, và cười run rẩy, cố gắng để che đi nhát đâm làm tổn thương do lời nói của chàng gây ra. “Ý anh là nó là công việc của anh. Em không có ý nâng cao...nhưng anh phải thấy như thể em đã cố gắng giữ anh bên dưới bàn tay em vậy.”

“Anh không hề nói điều đó.

Nhưng cả hai bọn họ đều biết nó là sự thực. Từ từ Lucy đi tới bàn trang điểm và ngồi xuống với việc giả bộ giữ thẳng mái tóc mình. Đôi lông mày của nàng nhíu lại gần nhau bởi nếp nhăn hình thành giữa chúng. Chàng chắc phải gần như phát cuồng với sự thiếu tự do và riêng tư. Nhưng nàng có thể làm bất cứ điều gì khác trong mấy tuần qua chứ? Nàng có thể giữ bản thân khỏi việc làm phiền, lo lắng, rầy rà không? Chỉ trong trường hợp nàng yêu chàng ít hơn mà thôi. Nàng gần như mất chàng và điều đó khiến nàng sợ khi bỏ chàng một mình rất lâu. Nó khiến nàng muốn vợ lấy mỗi phút nàng có với chàng, biết mọi ý nghĩ của chàng, giữ rịt toàn bộ chàng cho chính mình. Không chế ngự, một ngày nào đó sự sở hữu của nàng có lẽ sẽ biến nàng thành một người đánh đá ghen tuông. Nàng phải để chàng ra khỏi phòng hoặc có nguy cơ khiến chàng rời xa nàng mất.

Heath đã từng nói với nàng rằng những yêu cầu của nàng sẽ khiến một vài người quá sức xử lý. Nàng yêu một cách mạnh mẽ. Nàng thiếu thốn một cách mạnh mẽ. Lucy không thể phủ nhận rằng đó là khoảng thời gian dài trước khi nàng cảm thấy đủ an toàn để được thoải mái với mối quan hệ của bọn họ như nó vốn có. Bản năng của nàng là khiến với mỗi cơ hội nàng phải củng cố để nắm chặt Heath, không ngừng tìm mọi cách để tăng sức nặng ràng buộc giữa họ, trong khi nàng nên đơn thuần thư giãn và cho phép chàng cái tự do mà chàng cần.

Nàng quay lại nhìn Heath, buộc mình mỉm cười khẽ.

“Em có nên đặt một chỗ khác để ăn tối không?”

Chàng đáp lại nụ cười của nàng, dù nó không tới từ mắt chàng.

“Hãy làm vậy đi.”

Sau khi chàng rời khỏi phòng, Lucy tiếp tục nhìn chăm chăm vào chỗ chàng đã đứng. Heath Rayne, ông trùm tờ báo vùng Đông Bắc, nhìn và nghe có vẻ rất khác với người đàn ông mà nàng đã kết hôn. Giờ chàng ít vui tươi, khi có quyền lực hơn. Cái không khí vô tư đã được thay thế bởi một ánh hào quang đáng gờm của quyền lực và trách nhiệm. Thậm chí cả cái ánh vàng trên mái tóc của chàng cũng thẫm lại trong những tháng mùa đông thành màu tro, khiến chàng trông già hơn so với tuổi 27 của mình. Không khí bí ẩn xung quanh chàng được tăng cường. Chàng hấp dẫn hơn, khó hiểu hơn và cả khó tiếp cận hơn bao giờ hết.

Lucy thờ dãi trong sự thất vọng, thừa nhận là lần đầu tiên có sự khác biệt ở chàng cả từ trong ra đến ngoài và nàng sẽ phải bắt đầu chấp nhận. Tại sao

chẳng ai nói với nàng về việc đàn ông lại thay đổi sau khi đã tán tỉnh xong và hôn nhân bắt đầu chứ?

Nàng đã hy vọng rằng Heath sẽ thích được nuông chiều và nâng niu trong khi chàng hồi phục khỏi cơn bệnh. Thực tế là giả định của nàng hoàn toàn sai phục vụ để chứng minh một lần nữa là nàng chẳng hiểu tý gì về chàng cả. Chàng hầu như không để nàng chiều chuộng và chia sẻ cùng. Có lúc nàng phải chạm vào chàng hoặc đặt một nụ hôn lên má chàng chỉ để trấn an bản thân mình rằng chàng rất ổn, chỉ là bề ngoài chàng không phản ứng với những cử chỉ tình cảm của nàng mà thôi.

Cho đến lúc này, xanh xao, trầm lặng và đè nén, chàng đã chấp nhận sự giam cầm của chàng là chiếc giường với điều ngạc nhiên là thiếu đi việc tranh cãi.

Đáp lại những câu hỏi riêng của Lucy, Bác sĩ Evans đã nói rằng hành vi của Heath chẳng có gì bất bình thường cả, và rằng nó sẽ khiến chàng mất vài tuần để hồi phục sức khỏe mà chàng đã có trước khi bị ốm. Tuy nhiên, Lucy cảm thấy chắc chắn là những thay đổi nàng nhìn thấy ở Heath, tâm trạng khó hiểu của chàng, sự im lặng bất thường của chàng, chỉ là một phần kết quả của tình trạng thể chất mà thôi. Nguyên nhân khác là cái gì đó đáng lo ngại hơn nhiều. Nó dường như là chàng đã có một vài sự sáng tỏ trong suốt cuộc vật lộn của chàng với cơn sốt, một vài sự tự nhận thức đã làm phiền chàng một cách thái quá.

Chàng không nói về nó với nàng. Thực sự thì chàng có vẻ đôi khi đề phòng chống lại khả năng đề cập đến nó.

Raine. Mặc dù họ chưa bao giờ từng nhắc đến tên cô ta hay tên ai khác thì cái tên của cô ta cũng đang lửng lơ trong sự lặng im giữa họ, ngăn trở việc trao đổi thoải mái mà bọn họ đã từng chia sẻ với nhau. Lucy không biết liệu Heath có nhớ bất cứ điều gì về tình trạng mê sảng mà chàng đã bị mắc kẹt trong đó rất lâu hay không. Chàng có biết là chàng đã nhắc đến Raine rất nhiều hay không? Thậm chí chàng có ngờ đó là chính chàng không?

Những nghi hoặc đó cản trở Lucy không được xoa dịu bởi sự thiếu minh bạch của chàng trong việc quan tâm tới nàng. Họ ở mỗi phòng riêng, ngủ trên giường riêng mỗi tối và suốt khoảng thời gian dài đó khi họ có thể trở lại thói quen cũ là ngủ chung với nhau, Heath không hề tỏ dấu hiệu là chàng muốn có một thay đổi trong thỏa thuận hiện tại. Tất cả những kế hoạch đang hình thành nửa vời trong đầu Lucy đã tình cờ quay trở lại thành sự đè nén và phòng ngủ đã khóa lấp đi những ngày đã qua đó. Nàng đã để nó đi quá xa; giờ đây nó sẽ thật khó khăn và vụng về trong việc đưa Heath quay trở lại giường của chàng. Có thật sự cần thiết cho nàng phải dụ dỗ theo cách của nàng vào cái vị trí mà đã luôn đúng là của nàng hay không? Chắc chắn không phải làm vậy. Nhưng tại sao, sau đó, nàng lại sợ hãi nửa vời là nàng sẽ bị từ chối chứ? Nàng không chắc chắn lắm. Đó là kiểu của kẻ hèn nhát, phải đợi cho đến khi chàng đề cập đến điều gì đó về việc lại muốn nàng, chỉ là sự tự tin của nàng bị bầm dập và nàng không muốn nguy cơ thiệt hại lớn hơn mà thôi.

Damon thường xuyên đến thăm nhà để tham khảo ý kiến của Heath về tờ Examiner. Nếu anh ta nhận thấy có điều gì đó không đúng giữa Lucy và Heath thì anh ta cũng chẳng nói một lời. Mỗi bận tâm của anh ta là tờ báo và hiện tại được ưu tiên hơn tất cả các thứ khác. Không có Heath giữ bọn họ thẳng hướng và thúc đẩy thì những nhân viên của tờ báo có xu hướng ngang bướng và ít cẩn thận với công việc của bọn họ. Damon là một quản lý khó tính và thiếu kiên nhẫn với điểm yếu của kẻ khác. Anh ta mặc nhiên thừa nhận là anh ta không có sự kiên nhẫn của Heath, cũng không có khả năng đối địch với những phóng viên trong mỗi bài viết khác nhau để rút ra được những nỗ lực đỉnh nhất của họ.

Điều cứu cánh tuyệt vời nhất là mọi người chào đón Heath quay trở lại văn phòng của tờ Examiner. Khi những bước chân quen thuộc của chàng vang lên trên nền của phòng biên tập, có một điệp khúc những lời chào mừng và trận mưa các câu hỏi, cái đã khiến chàng đẩy lùi đi vài hai tay nâng lên và nụ cười tự tin quen thuộc.

“Trong văn phòng tôi. Tôi sẽ nói với các bạn lần lượt từng người một. Bắt đầu với chữ cái A cho đến chữ cái Z... có nghĩa là, nếu bất kỳ ai ở đây đã học và biết bảng chữ cái.”

Damon rướn đôi mày đen khi Heath vượt qua cái bàn làm việc.

“Tôi đã hy vọng vào sự trở lại câu nệ hơn thế cơ.”

Heath dừng lại và nhìn xuống anh ta, cái mỉm cười của chàng nở rộng một cách nhẹ nhàng.

“Cậu nghĩ tôi nên có một bài phát biểu chắc?”

“Gần như vậy. Chỉ là tôi vui mừng cậu đã quyết định đưa sự lười biếng của bản thân cậu ra khỏi cái giường và quay trở lại công việc xuất bản của tờ báo mà thôi. Cậu không biết chính xác đã thu được những gì mà cậu giữ trong mấy tuần qua đâu.”

“Sau khi đọc con số phát hành ngày hôm qua và thấy bằng cách nào cậu xử lý mọi việc trong khi tôi vắng mặt, tôi quyết định đã đến lúc tôi trở lại.”

“Cậu nghĩ cậu có thể cải thiện được việc phát hành ngày hôm qua ư?” Damon hỏi với một biểu hiện nhún nhường sẽ khiến cho phần còn lại của dòng họ Redmond tự hào.

“Chết tiệt là tôi có thể làm tốt. Tôi bị nhừ mắt sau khi cố gắng tìm một ý về đội Red Stocking của Cincinnati ở bất kỳ đâu trong bài báo.”

“Tôi không thể thấy bất cứ tin gì đáng giá trong cái thực tế là có vài câu lạc bộ bóng sẽ tiến tới chuyên nghiệp cả...”

“Và sẽ làm một chuyến trong tám tháng từ New York đến Bồ Tây. Tôi đọc tất cả về nó trong tờ Journal—bọn họ đang bắt đầu có một cột bóng chày hàng tuần: ‘Bóng chày diễn ra ở bất cứ đâu’.”

“Chết tiệt vì nó đúng vậy. Bóng chày Mỹ. Tôi sẽ phải để Barlett viết một trang đặc biệt về đội Red Stocking.

“Tuần tới nó sẽ là trượt băng.” Damon cầu nhàu.

“Chẳng vấn đề gì trong những ý kiến trí thức của cậu cả, mọi người thích đọc về thể thao.”

“Dầu sao còn nhiều lý luận khác nhau về những gì mà con người ta thích đọc lắm. Nếu cậu định viết về thể thao, hãy làm một bài gì đó về môn cricket đi. Trò chơi của những quý ông ấy.”

Heath nhăn nhó giả bộ phẫn nộ. “Điện hình. Những người Boston điện hình như cậu. Tôi không biết làm thế nào mà cậu giữ được tờ báo mà không có tôi.”

“Nếu cậu muốn biết sự thật thì tôi thích thú với hòa bình và yên tĩnh trong khi cậu đi vắng.” Damon thông báo với chàng và bọn họ quắc mắt với nhau, vui mừng khi mọi thứ trở lại bình thường. Những phòng còn lại của tòa soạn rung lên rằng rắc rối với năng lượng mới. Rayne và Redmond- có gì đó không giống như đang làm việc của hai bọn họ. Một cách riêng biệt, mỗi người trong bọn họ có thể khiến tờ báo tới một thái cực không mong muốn. Nếu không có ảnh hưởng của Damon, Heath sẽ có xu hướng nhảy ngay vào những thảm họa sáng tạo, và nếu không có Heath thì Damon sẽ khiến nó bị óc thiếu tương tượng rữa trôi. Tuy nhiên cùng nhau họ điều hành tờ báo như thể chẳng có ai trên các cột báo cả với những bước nhảy vọt đám sáng tạo và thật nhiều sự sinh động, không hề kiểu cách.

Kiệt sức bởi một ngày dài và các cuộc thảo luận kéo dài đằng đẳng, Lucy im lặng một cách bất thường suốt bữa tối. Heath xoay mòng trong mối bận tâm với các vấn đề liên quan đến tờ Examiner. Kết quả là một bữa ăn ngắn và bận rộn, sau đó Lucy rút vào phòng khách để đọc còn Heath tới thư viện làm việc.

Khi đồng hồ bằng đồng sơn mài trên mặt lò sưởi điểm mười hai tiếng, mới đặt bút xuống và sắp lại các tài liệu trên bàn mình. Bỗng qua cánh cửa phòng khách, chàng thoáng thấy Lucy trong chiếc váy màu rêu nhạt. Xúc động, chàng cúi xuống kiểm tra nàng. Một nụ cười nở trên môi chàng khi chàng nhìn thấy nàng đã ngủ, cuộn tròn trong chiếc sofa nhỏ. Tờ tạp chí của nàng đã rơi xuống sàn, trong lúc đôi bàn tay thả lỏng trong lòng. Nàng trông trẻ trung và rất dễ bị tổn thương trong giấc ngủ. Chàng bước về phía nàng, nụ cười của chàng biến mất khi chàng nhìn chằm chằm vào nàng. Đã lâu rồi kể từ khi chàng ôm nàng vào lòng. Bỗng nhiên, Heath muốn nàng rất rất nhiều, chàng muốn nắm nó, muốn ghì sát nàng trong vòng tay mình, Chàng biết nàng đã không hiểu được tại sao chàng cảm thấy cần phải đặt ra khoảng cách giữa bọn họ trong những tuần qua. Bởi niềm tự hào đáng nguyên rủa bản thân chàng, chàng đã không muốn bị phụ thuộc vào nàng và thực tế là nàng đã làm chủ mỗi lúc tỉnh giấc của chàng trong suốt đợt ốm thật khó nuốt trôi đó. Để giữ việc dùng nàng như một mục tiêu của sự thất vọng, chàng đã rút lui khỏi nàng, có lẽ điều đó đã làm đau nàng, nhưng nó còn tốt hơn là việc có thể nàng bị lạm dụng bởi chàng.

Đôi mắt xanh của chàng bao trùm sự hồi tiếc khi chàng đứng phía trên nàng. Những ngón tay chàng lơ đãng trượt vào mái tóc đã tuột khỏi cái búi ngốc nghếch của nàng. Nó làm chứng về sức khỏe của nàng, rằng trong suốt mấy tuần qua nàng có thể thấy những nhu cầu của chàng cũng giống như chính bản thân nàng vậy. Và chàng thích sự quyết đoán mới tìm thấy của nàng dù nhiều người đàn ông sẽ muốn gọi chàng là điên khi khuyến khích nó. Tuy nhiên, có lúc chàng đã nghi ngờ về những trách nhiệm mà chàng đã buộc nàng phải chấp nhận. Chàng có đúng khi lấy đi cái chân bông mà nàng đã được bọc ủ trong suốt cuộc đời nàng không? Nàng có thực sự hạnh phúc hơn với những thứ như thế chúng thay thế những thứ mà đáng lẽ phải là vậy không?

“Lucy,... anh đã không khiến mọi việc dễ dàng cho em, phải không?”

Chìm sâu trong giấc ngủ, nàng không nghe thấy chàng nói. Heath mỉm cười buồn bã, khom mình, trượt cánh tay xuống phía dưới vai và chân nàng, cơ thể nàng thả lỏng và vô cùng ấm áp. Nàng tạo ra một tiếng phản đối tỉnh giấc và chớp mắt vài lần.

“Được rồi, Cin... anh đang đưa em lên gác.” Chỉ thấu hiểu một nửa những gì chàng nói, nàng ngả đầu mình lên vai chàng và ngủ trở lại, vùi mặt mình vào cổ chàng với một tiếng thở dài mệt mỏi. Heath mang nàng lên gác và vào trong phòng ngủ, chịu đựng những lời phản nân nhỏ nhỏ của nàng với sự nhẫn nại dịu dàng khi chàng đứng trên nàng và cởi chiếc váy của nàng. Lucy nâng đầu mình lên, dụi mắt bằng tay và ngáp. Cừ chi trẻ con của nàng vận xoắn trái tim chàng, làm đẹp bỏ cái mong muốn cần nàng ngay lập tức.

Bọn họ còn cả cuộc đời sau này nữa cơ mà. Chàng có thể đợi nàng một đêm. Sau khi cởi áo lót của nàng và tiện tay ném xuống sàn, chàng nâng cơ thể trần trụi của nàng trong vòng tay mình và đặt nàng vào giường ngủ, mỉm cười khi nàng chui xuống phía dưới đồng chăn mà vẫn còn chui xuống nữa. Và mắt chàng không rời khỏi nàng khi chàng cởi đồ, nhìn thấy nàng trên giường là điều rất đối tự nhiên và đúng ra chàng nên tự gọi mình là thằng ngốc vì đã không mang nàng lên đây sớm hơn. Minh trần, chàng trượt vào giường bên cạnh nàng và kéo nàng lại gần, một tay đặt thấp trên bụng nàng và tay kia luôn phía dưới cái gối mà nàng đặt đầu. Sự ấm áp của cơ thể họ lẫn khuất bên dưới tấm chăn, khiến chàng thờ dãi trong sự thoải mái cao độ; một người đàn ông nên kết hôn vì điều này nếu không có những điều khác. Việc ngủ cùng với một người phụ nữ mỗi đêm, trở nên thân thuộc với mùi hương của nàng, cơ thể nàng, nhịp thở của nàng thật gây nghiện. Chàng, người chưa bao giờ có xu hướng hình thành những thói quen trước đây, đã dần dần lặng lẽ có một thói quen trong số chúng, và tất cả những điều đó tập trung quanh Lucy.

Chàng đã trở nên quen được gặp nàng ở trước cửa mỗi khi chàng trở về nhà từ tòa báo, và vào những khi nàng không có ở đó, chàng đã thấy cả sự khó chịu lẫn lúng túng cứ như thể một vài nhiệm vụ quan trọng bị lãng quên vậy. Chàng thích những thói quen mà nàng đã thiết lập quanh nhà, rằng bánh táo họ có trong món tráng miệng mỗi chủ nhật, những ngọn nến luôn được thắp trong bữa tối, cái kiểu nàng nhàn n lẳng nghe khi chàng giải tỏa bản thân với những chuyện ở tòa báo hay tin tức.

Chàng thích trêu chọc về việc nàng là một người có lối hành xử của thợ sửa xe. Mối bận tâm của nàng về nghi lễ là đặc điểm đúng của người New England mà nàng sẽ chẳng bao giờ để mất.

Một ngày nào đó bọn họ sẽ nuôi dạy lũ trẻ ở đây và chàng sẽ thích thú được dõi theo khi nàng uốn nắn lời nói cho bọn trẻ và dạy lũ nhóc làm thế nào để ngồi cho ngay ngắn ở trên ghế của chúng. Và chàng sẽ lần ra đằng sau lưng nàng để cho con gái chàng thêm tiền mua băng đô và đồ trang sức lặt vặt, và cả việc dạy cậu con trai làm thế nào để giống một người Miền Nam.

Ôm nàng thật sát, chàng vui mặt mình vào mái tóc thơm ngát mềm mại của nàng.

Lucy ngọt ngào, nghiêm nghị, thực tế và đam mê, vẫn không biết là nàng hấp dẫn đến thế nào, và chàng cần nàng làm sao. Bàn tay chàng di chuyển một cách đầy chiếm hữu trên cơ thể nàng, và chàng tìm thấy sự bảo đảm trong cái cảm giác quen thuộc ở nàng.

Lucy cong người rồi lại vươn dài, uốn éo trong cái áp chế của sự hài lòng bắt đầu vào lúc nàng khám phá ra vị trí mà nàng nằm. Nàng chỉ có ký ức mơ hồ về đêm hôm qua, khi ngủ quên ở tầng dưới và Heath mang nàng lên đây. Chỉ là nếu chàng đã không rời đi vào sáng nay trước khi nàng thức giấc! Nhưng nàng đã ở đây, lưng đặt ở bên phải giường với những hồi ức của sự dịu dàng tươi mới của chồng nàng trong ký ức. Nàng không nghi ngờ việc đêm hôm nay mối liên hệ thể chất của họ sẽ bắt đầu lại.

Rõ ràng, nàng nháo nhào trong bụng và mỉm cười vui trong gối, tưởng tượng những điều bọn họ sẽ làm để bù đắp cho khoảng thời gian dài chay tịnh. Nàng muốn mọi thứ, tất cả mọi thứ với chàng. Câu hỏi duy nhất là bọn họ sẽ bắt đầu với điều gì đây. Những suy nghĩ chẳng chút xấu hổ. Nàng nằm đó thêm vài phút, hít hà mùi hương nam tính trên gối chàng, ước là ở đây rồi. Nửa trước của ngày trôi qua với nhịp điệu nhàn nhã. Nàng có một cảm giác kỳ lạ, dầu vậy, có một điều gì đó khác thường sẽ xảy ra và có cảm giác chờ đợi—gần như sợ hãi—sẽ chẳng rời bỏ nàng, dù nó chẳng có tí cơ sở hợp lý nào cả. Tại sao mọi thứ hôm nay có vẻ khác thường như vậy? Sự khó chịu của Lucy được chứng minh một chút vào buổi trưa, khi Bess vội vàng vào phòng khách để báo với nàng rằng Heath vừa bước chân lên thêm cửa. Nàng đặt đồ khâu của mình xuống và ào ra cửa, biết rằng Heath sẽ không về nhà vào giờ này trừ khi có việc gì đó khẩn cấp xảy ra.

“Cin à, anh chỉ vừa nhận được một bức điện ở văn phòng,” chàng nói mà chẳng mào đầu. “Anh không có thời gian để giải thích việc đó... anh phải đi trong vài phút nữa.”

“Đi ? Đi đâu chứ ạ?”

“Virginia.” Chàng ném một cái nhìn vội vã xung quanh hành lang và nắm lấy tay nàng, giục nàng lên cầu thang. “Hãy tới phòng ngủ—em có thể giúp anh xếp đồ khi chúng ta nói chuyện.”

“Tại sao? Có chuyện gì đã xảy ra vậy?” Lucy hỏi hốt hoi, chiến đấu để theo kịp với sai bước dài của chàng khi bọn họ bước lên cầu thang.

“Mọi việc ở đó đang trong một mớ hỗn độn khủng khiếp. Anh cùng cha của anh là Clay... ờ... hôm qua anh ta cuối cùng... anh ta đã mất.”

“Ồi, Heath... em rất tiếc. Khi nào thì tang lễ được tổ chức?”

“Nó đã được tiến hành vào sáng nay rồi.”

“Nhanh vậy sao? Gần như không đủ để thực hiện những sắp xếp

“Anh thiết tưởng bọn họ không thu xếp nhiều gì cho buổi lễ,” Heath nói âm trầm, để mặc cánh tay nàng xoa xoa khi họ đi vào phòng ngủ. “Chết tiệt, chúng ta để cái túi du lịch ở đâu nhỉ?”

Lucy vội vàng ra cửa và gọi Bess.

“Bess ơi, cô tìm hộ tôi cái túi da màu nâu có chữ viết tắt Ông Rayne trên nó với? Nó ở trong cái rương bên dưới cầu thang ấy.”

Nàng quay lại phía Heath. “Không, đừng gấp mấy cái áo sơ mi của anh như vậy—chúng sẽ bị nhăn hết mất. Hãy để em. Và hãy thôi chửi thề đi. Ôi trời, làm sao mà anh lại mang theo nhiều áo đến vậy? Anh không có ý định ở đó lâu đấy chứ?”

“Anh không biết mất bao lâu,”

Heath trả lời, giọng nói hung dữ khi chàng nói lóng cái ca vạt. “Bức điện từ em cùng cha của anh Amy. Có vẻ như Victoria, mẹ kế anh đã quyết định rũ bỏ mọi thứ vương vãi của bà ấy để bỏ đi Anh ngay lập tức.”

“Một ngày sau khi con trai bà ấy chết ư? Bỏ đi mà không có cô con gái? Điều đó nghe thật không hợp lý.”

“Chính xác. Em đứng về Victoria, luôn ở trong một cái vỏ. Bà ta chẳng bao giờ có lý cả. Và bà ta không bao giờ đưa ra một... bà ấy chưa bao giờ quan tâm đến bất cứ thứ gì về bất kỳ ai, thậm chí ngay cả chính con gái bà. Chỉ có một điều duy nhất mà bà ta từng quan tâm đến là Clay, và giờ đây khi mà anh ta đã đi, chẳng có điều gì để níu giữ bà ta ở đây cả. Gia đình bà ta ở Anh và bọn họ có lẽ sẽ đón nhận bà ta.” Miệng chàng cong lên. “Chẳng cần phải lo lắng về Victoria. Bà ấy luôn đặt được chân mình trên đất. Trong khi đó, Amy đơn độc với đống di sản tan hoang để có thể bán và hàng trăm quyết định cần phải đưa ra.

“Một mình? Còn Raine thì sao?” Heath đồng cứng và căn phòng hoàn toàn im lặng. Chàng nhìn nàng, cái nhìn của chàng thâm thúy, sắc bén, như thể chàng cố gắng để nhìn thấu qua đôi mắt màu hạt dẻ ngây thơ của nàng. Bess ồn ã vào phòng, kéo theo cái túi xách màu nâu bằng cả hai tay.

“Hãy đặt nó xuống giường.” Lucy nói rất nhẹ nhàng, đáp lại cái nhìn của Heath mà không hề nao núng, biết rằng chàng đang cố để tìm ra nàng có thể biết được nhiều đến chừng nào.

“Em biết gì về Raine vậy?” Heath hỏi thẳng thừng, khi Bess đã rời khỏi phòng.

Rõ ràng chàng chẳng còn thời gian để mà ngọt nhạt.

“Anh nhắc đến cô ta trong giấc ngủ một hay hai lần gì đó.”

Làm thế nào mà chàng có thể chứ? Làm thế nào mà chàng lại cố gắng để giữ những gì đã có giữa hai người bí mật khỏi nàng chứ? Nàng muốn hét vào chàng, đột nhiên tức giận. Tại sao chàng không thành thật với nàng chứ? Nàng có thể gần như không tin rằng đó là giọng nói mà nàng đang nghe thấy, rất bình tĩnh và tò mò một cách nhẹ nhàng.

“Em biết cô ta là chị dâu của anh đúng không? Hay có điều gì đó bí mật thật sâu kín mà anh không muốn tiết lộ ra?”

“Cô ta là chị dâu của anh,” Heath trả lời cộc lốc, chuyển sự chú ý của mình sang cái cà vạt.

“Thế còn câu hỏi của em? Giờ cô ta không ở cùng với Amy sao?”

“Có lẽ vậy. Đây, em sẽ gấp những cái quần này chứ? Đúng. Raine ở cùng với Amy nhưng có thể cô ấy sẽ tới sống với bất kỳ người họ hàng nào mà cô ấy còn ở trong nước. Vì vậy chỉ có Amy là điều mà chúng ta cần phải lo đến thôi.”

“Em không có ý lo lắng về bất cứ ai nhưng Amy,” Lucy nói lạnh lùng, đoán biết khi nàng nhìn xuống mấy cái quần và gấp chúng lại gọn gàng lúc mà Heath đưa mắt nhìn nàng thật lâu và dò hỏi.

“Anh có ý định gì? Bán đồn điền và ...?”

“Con bé còn rất trẻ, Cìn à. Và con bé chẳng có bất cứ điều gì giống như mẹ con bé cả. Victoria là một bà mẹ bỏ đi. Anh đoán là anh có thể yêu cầu họ hàng Prices ở Raleigh đón nhận Amy. Nhưng bố anh đã bị gia đình ruồng bỏ, và thời gian là những gì mà bọn họ có thì đích xác con gái ông sẽ không được chào đón với vòng tay rộng mở. Có lẽ anh sẽ tìm một trường nào đó cho con bé vào học...”

“Ở đây ư?” Lucy hỏi, miễn cưỡng cảm nhận sự bứt rứt trong việc cảm thông với Amy. Heath không biết điều đó, nhưng nàng đã đọc từng lá thư của Amy, đến mức thấu hiểu hoàn toàn cô bé một cách cẩn thận, chữ viết tay trẻ con, và nàng cảm thấy thật tiếc cho cô bé. Thật đáng sợ khi ở một mình vào độ tuổi còn trẻ như cô bé.

“Nhưng ai là người cô bé sẽ cùng trải qua những kỳ nghỉ chứ? Có bất kỳ ai cho cô bé ở Miền Nam hay là cô bé hoàn toàn một mình?”

“Chuyện luân phiên thì sao?” Heath hỏi, khuôn mặt biểu lộ cảm xúc, và Lucy thờ dãi, gấp đôi quần khác, trán nàng nhăn lại với sự ư

“Anh hỏi như thể anh không biết luân phiên là gì ấy. Anh hoàn toàn biết rõ rằng sẽ thực tế hơn nhiều trong việc tìm trường nội trú cho cô bé ở đây. Nơi nào đó nhập học, vì thế mà anh có thể để mắt đến cô bé. Cô bé là em anh—và em sẽ không đưa ra bất kỳ lời phản đối nào nếu anh muốn cô bé đến thăm chúng ta trong các kỳ nghỉ của trường.”

Việc đó sẽ tăng thêm rắc rối và lo lắng, Lucy biết rằng nàng đã có thể thích chẳng có ai khác xung quanh can dự vào thời gian của nàng với Heath. Nhưng làm thế nào nàng có thể từ chối cho phép Amy có một góc tí xúu trong cuộc sống của chàng chứ? Lucy có quyền gì để đứng tách hai người bọn họ? Tất nhiên là không rồi. Và nếu nàng không đưa ra việc này một cách hân hoan thì có thể chàng sẽ đi tới phần nộ sự không sẵn sàng của nàng đáng ra phải được linh động ở mức độ mà em gái chàng đáng được quan tâm.

“Tại sao anh không đưa cô bé tới đây nhỉ?” nàng nói lạnh lẽ và nàng biết cái tia sáng bất ngờ trong mắt chàng rằng đó là điều mà chàng muốn.

“Cảm ơn em.”

Lucy nhún vai, nhìn tránh khỏi chàng, mừng là chàng có đủ nhạy cảm để hiểu về thực tế của vấn đề trong việc nhượng bộ của nàng. Vào lúc này, nàng không thể chịu được lòng biết ơn từ chàng. Không khi mà nàng đã quá thất vọng và khó chịu.

“Anh sẽ không đi nhiều hơn một tuần đâu, Cìn à.”

“Em không ngại đi với anh đâu.”

Biết rằng chàng sẽ từ chối lời đề nghị của nàng, nàng nói những lời đó còn hơn cả một điều ước khó bởi mong muốn thực tế được đi cùng với chàng. Nhưng những lời đó sẽ làm nhen nhào nàng mất nếu nàng không để chúng thoát ra. Ô, tại sao nàng không thể từ tể, duyên dáng, và hiểu biết nhỉ? Tại sao nàng cho phép bản thân được cáu giận với chàng thay vì để chàng được thoải mái?

“Chuyện đó đủ tồi tệ với một trong hai chúng ta phải đi rồi. Em hãy ở đây và giữ cho mọi việc hoạt động trôi chảy.”

“Còn tờ báo thì sao?”

“Anh ghét phải bỏ nó.” Chàng rên rỉ thất vọng. “Chết tiệt, anh ghét việc này. Nhưng anh sẽ phải dựa vào Damon trong việc quan tâm đến nó một lần nữa.”

“Anh sẽ cần một cái áo ngủ đấy,” nàng nói đều đều, nhìn qua các đồ trong túi da. “Em biết anh không thích mặc gì khi anh ngủ, nhưng khi mà anh đi du lịch...”

“Anh không biết liệu anh có cái áo ngủ nào nữa.”

“Anh có,” nàng nói thẳng. “Một cái. Ở đâu đó. Em đã thấy nó một lần khi em tìm cái khăn tay.”

Ngừng lời, nàng thêm vào một cách tế nhị, “Em thường ngạc nhiên bởi những điều em tìm thấy xung quanh ngôi nhà này.”

Im lặng. Lucy sắp xếp lại đồ trong túi da với sự tỉ mỉ cẩn thận, biết rằng nàng là mục tiêu của cái nhìn nghi ngờ. Sau đó, nàng nhìn lên và hơi rướn lông mày, trong một biểu hiện tra hỏi. Trò chơi mèo vờn chuột thật lạ lùng; họ chẳng bao giờ dừng đến nó trước đây.

Heath trông như dù đã sẵn sàng kết thúc cái trò đùa chọc thiếu kinh nghiệm của nàng bằng vài câu hỏi khó, nhưng thay vào đó chàng thò tay vào ngăn kéo và ném mấy đôi tất lên giường.

“Nếu em cần bất cứ điều gì trong khi anh đi,” chàng nói, “Nhà Markham ở ngay dưới phố, và David nợ anh một vài đặc ân. Hãy tới chỗ bọn họ nếu em có bất cứ vấn đề gì.”

“Tại sao không phải là Redmonds chứ?”

“Damon sẽ đủ bận rộn với tờ báo.”

“Nhưng trước đây khi anh bị ốm, anh ấy đã nói với em rằng nếu em có bao giờ cần...”

“Đừng,” chàng cắt ngang tức thì. “Đừng tranh cãi. Đừng bận tâm về Damon. Và đừng trái lời anh trong chuyện này.”

Lucy vô cùng tức giận bởi cái cách giọng cao tay của chàng. Sự tức giận duy trì trong nàng suốt toàn bộ quá trình đóng gói đồ, những lời chỉ dẫn ở phút cuối cùng mà chàng đưa ra, là toàn bộ mọi điều đã được nói cho đến lúc nói lời tạm biệt. Và rồi khi chiếc xe ngựa đợi ở bên ngoài, cả hai bọn họ đứng trước cửa, với người đầy tớ ho vài tiếng không thoải mái, rồi khuất khỏi hành lang. Lucy cảm thấy toàn bộ cơn giận dữ của nàng biến mất ngay tức thì.

Nàng giữ đôi mắt mình ở trên ve áo khoác của chàng, khổ sở nhận thức được sự im lặng giữa hai bọn họ. Nàng biết rằng nàng phải phá vỡ nó, rằng chàng không được phép rời đi mà không nói một lời giữa bọn họ.

“Đã rất lâu rồi kể từ khi anh ở Virginia nhì,” nàng nói cứng nhắc.

“Ba năm.”

“Làm thế nào để em biết là anh không muốn ở đó chứ?” Nàng nói khô khốc, nhưng có một ý thực sự lo lắng trong giọng điệu của nàng.

“Bởi vì bọn họ không biết cách làm bánh táo New England.”

Nàng mỉm cười nửa hồ hởi. “Đó không phải là lý do hay ho đâu.”

“Nguyên nhân thực sự đấy,” chàng nói khàn khàn. “Bởi vì anh đã đưa ra chọn lựa khi anh cưới em, và anh đảm bảo chắc rằng đó là những gì mà anh muốn.”

“Vậy là do em làm nó ư.”

Cả hai đều nghĩ về đêm hôm qua, và những gì mà buổi tối có thể mang lại, bọn họ có thể trải qua cùng nhau.

“Thời gian qua đi tất cả những chuyện này có thể tốt đẹp hơn,” Heath nhận xét dứt khoát.

“Anh không bao giờ rời xa em trước đây cả.” Nàng không thể nhìn vào chàng. “Không lâu như thế này.”

“Lúc này anh sẽ không nếu anh có một lựa chọn.” “Hãy sớm trở về nhé.”

“Vâng, thưa bà.” Bàn tay chàng ôm vòng quanh vai nàng, và chàng cúi xuống hôn nàng.

Theo dự định thì như là một cái hôn nhẹ nhàng, trêu mến, nhưng đôi môi nàng run lên bên dưới chàng, có một âm thanh thấp, nhẹ thoát ra từ sâu trong cổ họng chàng và một cách thêm khát chàng ôm nàng vào trong vòng tay. Bị giật mình bởi ngọn lửa đột ngột của sức nóng giữa bọn họ, nàng khẽ đẩy ra, nhưng chàng ôm nàng chặt hơn, miệng chàng buộc nàng mở ra. Sự hài lòng ngấm ngấm lan khắp nàng, ngọt ngào và không thể cưỡng lại. Hai tay nàng run run trên bề mặt vững chãi của lưng chàng trước khi ngã lơ lửng trên vai chàng, và ngực nàng thì ép vào ngực chàng khi nàng căng người ra hơn. Môi chàng di chuyển từ dưới phía trên nàng, cái sự ma sát ấm áp mịn màng dường như kéo dài mãi. Nàng nuốt xuống một cách rối loạn và hít lấy một hơi thật nhanh, phổi nàng dường như không được lấp đầy bởi không khí mà là bởi lửa.

Toàn bộ cơ thể nàng nhẹ bẫng và nóng bừng, không trọng lượng trong vòng tay chàng, run rẩy với sự cần được gần chàng hơn. Thậm chí khi chàng để nàng đi, nó dường như là cơ thể họ đã hòa nhập với một sợi dây vô hình; nàng có thể cảm thấy sức kéo của nó khi chàng quay lưng bước đi khỏi nàng. Heath lầm bầm điều gì đó trong sự thất vọng bối rối và nhanh chóng rời đi, đóng cánh cửa với một tình lặng không tự nhiên. Run rẩy, Lucy đi tới cửa sổ và nhìn chăm chăm phía sau chàng khi chiếc xe ngựa lao đầu xuống phố.

Chàng đã đi gần được hai tuần rồi. Trong suốt quãng thời gian đó, nàng không gặp Damon, dù nàng nhận được một tấm thiệp bày tỏ sự cảm thông và hy vọng nàng sẽ cho anh ta biết nếu nàng cần bất cứ điều gì. Lucy không biết tại sao Heath kiên quyết muốn nàng không được nói chuyện với Damon. Có

thể việc đó khiến chàng ghen tị ư? Chắc hẳn chàng biết là chẳng có chuyện gì giữa nàng và Damon cả ngoại trừ tình bạn, nhưng chàng đã rất đột ngột với nàng trong vấn đề này, rằng nàng không thể tự hỏi sự giúp đỡ.

Một cách tận tụy nàng đã chuẩn bị cho sự trở về của Heath cùng với Amy, xem xét để ngôi nhà thật sạch hoàn toàn và những phòng chuẩn bị thêm để cô bé sẽ có một sự lựa chọn chỗ mà cô bé muốn ngủ. Tuy nhiên, chẳng vấn đề gì trong chuyện có bao nhiêu công việc được làm, Lucy vẫn thấy bản thân buồn bã vẫn vơ và thường tự thấy rơi vào trầm cảm thương xuyên. Sự cô đơn là cơn đau liên tục trong ngực nàng. Mỗi một ngày đêm trôi qua với một tốc độ chậm chạp khiến nàng còn dư thời gian để suy nghĩ lại về những tháng trước đây và tất cả những việc mà nàng có thể làm khác đi. Nó cho nàng cơ hội để đi đến kết luận chắc chắn về bản thân nàng và cuộc hôn nhân của nàng. Từ bây giờ, nàng sẽ trung thực hơn với Heath. Nàng sẽ nói với chàng là nàng yêu chàng. Chẳng có lý do gì để chờ đợi chàng nói những lời đó cả, kể cả khi chàng có thể tiếp tục trong năm mươi năm tới mà chẳng cần phải thú nhận tình yêu của chàng thành lời. Chàng đã yêu nàng. Bọn họ đã sẽ chia quá nhiều với nhau. Bọn họ đã quá thân mật với nhau, cả về thể chất lẫn tình cảm, vì chàng không hề yêu cô ta. Tại sao ư, vào buổi sáng khi chàng để nàng lại, chàng đã thừa nhận rằng chàng không muốn rời xa nàng! Điều đó và tất cả những dấu hiệu khác chỉ ra một thực tế rằng cảm xúc của chàng cũng phải sâu sắc như nàng. Lucy muốn có sự tự do để nói với chàng nàng cảm thấy thế nào về chàng, và khi chàng trở về từ Virginia, nàng sẽ có cơ hội để làm những điều đó.

Heath gửi vài dòng rằng bọn họ sẽ trở về Boston vào buổi trưa Thứ Bảy, và Lucy đã dành toàn bộ buổi sáng để chuẩn bị cho bản thân nàng. Nàng rất lo lắng và háo hức đến nỗi hai bàn tay nàng run lên, còn Bess phải giúp nàng mặc váy và sửa soạn mái tóc cho nàng. Cái váy ni của nàng là một màu mới tuyệt đẹp mang sắc hồng đậm được gọi là Aurora, với tay áo ưa thích vô số và ôm khít kiểu Pháp- Basque. Mái tóc đen của nàng được bọc gọn gàng trong các dây ruy băng lông lảnh đã được xoắn lại và ghim chặt vào sau gáy của nàng, và nàng nhẹ nhàng vuốt lại những lọn tóc ở trước trán và đỉnh đầu chút nước hoa. Lucy bẹo má cho đến khi chúng đều cùng hồng như váy nàng, và nàng bước tới bước lui trước cái gương vài lần trong khi nàng đợi, quá kích động để đọc sách hoặc may vá. Cuối cùng một người hầu gái, một cô gái chỉ vừa bước ra khỏi tuổi thiếu niên của mình, gõ cửa phòng ngủ, nhảy lùi lại khi Lucy giật mở cửa.

“Bọn họ đã ở đây ư?”

“Xe ngựa chỉ vừa về đến, Bà Rayne ạ.”

“Hãy đi xuống cầu thang. Nhớ đỡ áo cho Cô Price đầu tiên, rồi mới đến ông Rayne nhé.”

Lucy có thể cảm thấy trái tim mình đập như sấm khi nàng dần xuống, và Sower đã đợi cho đến khi nàng đặt chân đến bước cuối cùng trước khi mở cửa. Với vài giây đầu tiên, tất cả nàng thoáng thu nhận là một loạt váy áo với áo choàng, và rồi nàng chú ý hoàn toàn tập trung vào Heath khi chàng bước qua cửa.

“Cinda.” Chàng dừng lại khi chàng trông thấy nàng, miệng chàng cong lên với nụ cười chậm rãi nửa miệng.

Khoảng thời gian ở Miền Nam dường như có phép lạ chuyển biến. Một lần nữa, chàng lại là cái anh chàng bánh bao mà nàng ghi nhớ từ những ngày tháng đầu tiên ở Concord, với sức sống trong mỗi bước chân và tiếng cười trong đôi mắt. Mặt trời đã làm sạm đi da chàng màu đồng và nhuộm tóc chàng với ánh vàng rạng rỡ. A, nàng đã quên mất là chàng đẹp trai thế nào rồi. Cái gì về Miền Nam đã gây nên một hiệu ứng ma thuật tới chàng đến vậy? Con người ư? Mặt trời hay khí hậu ?

“Mừng anh đã về,” nàng chế nhạo để nói.

“Em thế nào?”

Giọng chàng nặng hơn so với trước, khiến tiếng chàng mềm mại và kéo dài. Nàng yêu thanh âm của nó. Nhớ em, mắt chàng dường như nói với nàng như vậy và cái thông điệp lặng im đó khiến nhịp đập nàng tăng bất thường.

“Em ổn mà.” Nàng bắt đầu mỉm cười với chàng, khi có sự chuyển động lọt vào mắt nàng và nàng quay sang với những lời chào đón sẵn sàng trên môi. Có một cô gái tóc vàng cao, mảnh mai, hấp dẫn và khiêm nhường. Amy. Gương mặt cô bé nhẹ nhàng hơn nhiều so với Heath, nhưng có sự tương đồng ở hình dáng khuôn miệng và mắt. Cô nhìn Lucy với sự nhút nhát và bất an. Còn có một người khác nữa. Lucy biết ngay tức thì người đó là ai. Nhưng làm sao lại có thể vậy chứ? Sao có thể thế được?

Bất lực giận dữ, đau đớn, phẫn nộ— tất cả những điều đó sẽ đến ngay sau. Để lúc này, Lucy quá ngạc nhiên mà cảm nhận thấy bất cứ điều gì nữa cả.

Nàng có thể thấy mặt mình chuyển sang tái xanh, trống rỗng và cứng đờ khi nàng không chống đỡ nổi với cái tê cứng. Việc đó còn tốt hơn so với sự giận dữ và còn tốt hơn nhiều so với nỗi sợ hãi. Ít nhất Raine có thể thấy trên gương mặt nàng, tốt hơn nên là vậy.

“Anh xin lỗi vì đã thiếu sự báo trước,” Heath nói với sự chăm chú ngạc nhiên. “Bọn anh đã mất vài phút với bầu đoàn như thế này. Lucy, anh muốn em gặp Amy, em gái anh, và chị dâu anh, Laraine Price.

“Amy... Bà Price... tôi rất vui được gặp hai người. Tôi rất tiếc về sự mất mát của mọi người,” Lucy làm rầm một cách thụ động, và Raine di chuyển tiến về phía nàng, bước chân cô ta rất mềm mại khiến vạt váy của cô ta như có vẻ lướt trên sàn nhà.

Mảnh mai, cực kỳ xinh đẹp, Raine có một kiểu nhìn và nét kiêu diễm khiến cho tất cả những người phụ nữ khác cảm thấy vụng về và lúng túng. Đôi mắt cô ta màu khói xám, khuôn hình dài, lông mi cong đồ bóng trên làn da trắng không tỳ vết. Mái tóc màu nâu sáng được chau chuốt thành những lọn dài thả xuống bờ vai. Cô ta cao trung bình, nhưng sự mảnh mai yếu điệu khiến cô ta có vẻ cao hơn lên.

“Vợ của Heath...” Cô ta nắm lấy tay Lucy trong bàn tay lạnh và xanh của mình rồi ép nhẹ nhàng. “Anh ấy đã không nói với chúng tôi là cô xinh đẹp như thế nào. Hãy gọi tôi là Raine được không?”

Lucy ngạc nhiên khi thấy rằng bàn tay người phụ nữ này run run. Rõ ràng, Raine nhút nhát hay khó chịu hoặc cả hai; nhưng cô ta cho thấy chẳng có gì khác cả ngoại trừ bị cái run phản bội. Gương mặt cô ta bình thường, nụ cười thì ngọt ngào và đáng yêu. Nàng không thấy bất kỳ điều gì giống người phụ nữ mà Amy đã miêu tả trong những lá thư gửi tới Heath cả.

“Amy,” Raine tiếp tục, kéo tay Lucy và quay về phía cô gái lặng im phía sau cô ta, “đừng có e sợ chị gái mới của em chứ. Đến đây và cảm ơn cô ấy vì sự khoan dung của cô ấy đi.”

Nghe lời Amy tiến lại Lucy, đôi mắt cô bé mệt mỏi, bàn tay đan vào nhau ở phía trước. Dường như cô bé sợ người lạ hoặc có lẽ chỉ là sợ Lucy. Nó cũng rõ ràng với việc cô bé đã tranh luận như thế nào về chuyện thân thiện mà cô bé đã có với nàng- người vợ Yankee của ông anh.

Đột nhiên Lucy quên hết tất cả về Raine, về Heath, và cả về sự ghen tuông của chính nàng nữa khi nàng nhìn vào cô gái cao ngổng và nhút nhát này. Nàng cảm thấy sự đồng cảm lớn dành cho cô bé. Amy đã trải qua sự mất mát của anh trai và cả sự bỏ rơi của bà mẹ, giờ cô bé ở vùng đất của những người lạ lẫm- những người Miền Bắc. Cô bé trông rất cô đơn. Cô bé trông thật sợ sệt. Tôi sẽ không muốn phải thù thù và cười miễn cưỡng với người lạ nếu tôi là cô bé.

“Chị tưởng là em phải mệt lắm đấy,” Lucy nói thực chất của vấn đề và Amy nhìn lên với một ánh mắt cảnh giác.

Đôi mắt cô bé có cùng một màu xanh như của Heath, không yên lặng như kiểu sâu sắc hay thâm trầm của chàng, mà chỉ nổi bật theo cách của chính chúng mà thôi.

“Vâng, em không thích đi du lịch.”

“Chị cũng không,” Lucy đáp trong khi mắt Amy lướt qua toàn bộ kiểu dáng quần áo của nàng. Lucy không thể không nhận thấy là cả Amy và Raine đều mặc trang phục sạch sẽ và giữ gìn tốt, nhưng có cái nhìn trái ngược.

“Heath nói là em có một điều nhỏ,” Amy nhận xét. “Anh ấy nói em đi giày có gót suốt cả ngày.”

“Amy!” lời nhận xét cá nhân đã nhận được sự khiển trách từ Raine.

“Chị cũng đi những đôi giày có gót mà,” Lucy cười, “suốt ngày.

“Chị ấy nhỏ người,” Amy nói với Heath và chàng cười với cô bé.

“Anh đã nói với em rồi.”

“Tôi rất tiếc,” Raine xin lỗi Lucy, đôi mắt xám của cô ta chạm tới điều gì đó gần như là bối rối. “Cô bé vẫn như là trẻ con.”

“Tôi sẽ không dám gọi bất kỳ người nào cao hơn tôi là trẻ con đâu,” Lucy nói, ý thức về nụ cười vẫn còn nghi ngại của Amy.

Tâm trí Lucy như ở trong một tình trạng hỗn loạn mà nàng chưa bao giờ nhớ nổi những gì đã xảy ra trong suốt vài phút sắp tới nữa. Nàng vẫn bình tĩnh và lịch sự, và thậm chí nặn ra những nụ cười khi những vị khách được sắp xếp phòng của họ. Heath biến mất để thay rửa quần áo, và Lucy cố gắng một cách tuyệt vọng trong việc sắp xếp những ý nghĩ của nàng trước khi đi tới phòng bọn họ để nói chuyện với chàng. Khi nàng đi qua phòng Amy; nàng trông qua cánh cửa phòng để thấy cô bé đang ngồi ở mép giường, nhìn chăm chăm một cách mù quáng vào tờ giấy in Rosebank ở trên tường.

“Amy?” Lucy bị ấn tượng bởi sự yên tĩnh hoàn hảo của cô bé. “Em có muốn gì không? Một chút trà nóng hay...”

“Không. Cảm ơn chị.” Cô bé nhìn nàng thận trọng. “Đây là một căn phòng xinh xắn.” Nó được bài trí hoàn toàn mềm mại, màu vàng nhạt, trang trí với hoa văn tinh tế.

“Chị mừng là nó làm hài lòng em.” Chậm rãi Lucy bước vào phòng và tới cửa sổ, tự hỏi liệu Amy chào đón sự có mặt của nàng hay nghĩ đó là xâm phạm.

“Chị hy vọng không quá nóng cho em khi ở đây. ...Heath thường thích tất cả các phòng trong nhà đều rất nóng và ngọt ngào. Nếu em muốn có chút không khí trong lành, thì cửa sổ...”

“Không, thế này là tốt rồi.” Amy nói với một chút rùng mình. “Ồ Massachusetts trời thật lạnh.”

“Em sẽ thích nó hơn vào tiết xuân.”

“Heath nói anh ấy sẽ tìm trường học cho em ở đây.”

“Chị... không vui với ý tưởng đó?” Amy nhìn nàng với đôi mắt không chớp màu ngọc lam.

“Chị không để tâm đến việc đó đâu. Chị thích đọc. Chị muốn theo các lớp học.”

Điều đó như được khuyến khích vậy. “Có một vài học viện tốt nhất cho những phụ nữ trẻ trong nước có ở Massachusetts này,” Lucy nói nồng nhiệt. “Bọn họ thậm chí đã thành lập trường tư cho phái nữ ở Wellesley... trong vài năm, nếu em muốn tiếp tục việc học tập của em, em có thể tới trường như là đàn ông vẫn làm.”

“Bốn từ cuối cùng dường như thu hút được sự chú ý hơn của Lucy. “Chị là một nữ quyền ư?” cô bé hỏi, rõ ràng bị hấp dẫn bởi ý tưởng đó.

“Trong một vài chiều hướng, có lẽ vậy,” Lucy thừa nhận. “Chị chắc chắn nghĩ rằng phụ nữ nên được phép học tập và tìm hiểu mọi điều. Chị không nghĩ là chúng ta nên được đối xử như thể trí óc chúng ta ở bậc thấp kém hơn

“Mẹ và chị Raine nói rằng một người đàn ông sẽ không cưới một người phụ nữ nếu anh ta nghĩ là cô ấy thông minh hơn anh ta.”

“Việc đó chắc chắn cho thấy điều gì đấy về anh trai em,” Lucy lầm rầm.

“Cái gì ạ?”

“Ồ, không gì cả. Chẳng gì cả, Amy à. Chị chỉ nghĩ sẽ đi nói chuyện với anh Heath.”

“Về chị Raine ư?”

Nhận thức được sự bất ổn trong đôi mắt màu xanh lá cây nhắc Lucy một cách kỳ lạ về kiểu mà Heath nhìn nàng đôi lúc.

“Về rất nhiều việc,” nàng đáp lời. “Chị không được nói chuyện với anh ấy hai tuần nay. Bọn chị phải bắt kịp để sắp xếp.”

“Anh ấy không biết chị Raine tới ở lâu dài,” Amy nói, không bị lừa dối bởi sự lẩn tránh của Lucy.

“Không phải chúng em định làm vậy. Vào buổi sáng chúng em rời đi, chị ấy nói rằng những người ở hạt Goochland sẽ không muốn đón nhận chị ấy. Và chị ấy không còn người thân nào hạt Henrico nữa.”

Và giờ đây cô ta ở đúng nơi mà cô ta muốn, Lucy nghĩ với một nhát đâm giận dữ. Làm thế nào mà đàn ông lại bị dắt bởi phụ nữ thế! Vài giọt nước mắt, sự bất lực ngọt ngào của người Miền Nam.Ồ, điều đó phải thật dễ dàng một cách tức cười với Rai. Và tại đây nàng, Lucy đang chứa một phụ nữ bên dưới mái nhà của nàng! Nó là dấu hiệu của một trò hề hay ho.

“Tại sao em không ngủ một giấc ngắn nhỉ?” Lucy gợi ý nhẹ nhàng, nhận thấy quãng tối mờ nhạt dưới đôi mắt cô bé. “Chị sẽ tới và đánh thức em vào lúc tắm rửa cho bữa tối.”

Amy gật đầu nghiêm trọng, dõi theo mỗi cử chỉ của Lucy khi nàng rời khỏi phòng và đóng cửa lại.

Heath đang đợi nàng ở phòng ngủ, mặc một bộ quần áo sạch, mái tóc sáng và ẩm ướt của chàng được gội sạch sẽ. Màu đồng sẫm mới của làn da chàng thật đáng ngạc nhiên so với độ trắng của cái áo sơ mi. Bọn họ nhìn nhau chăm chăm, không mỉm cười, và các tín hiệu vô hình dường như chạy đua trở lại ở giữa bọn họ. Chàng căng thẳng. Nàng thì tức giận. Chàng chuẩn bị để sẵn sàng trở thành cứng đầu, và nàng cũng vậy. Cơ bản là mọi thứ ở tình trạng thất vọng quá tải không chịu nổi. Họ đã không làm tình trong vài tuần nay, và tất cả những kênh giao tiếp đã một lần nữa được mở giờ lại đóng kín. Ham muốn và giận dữ kết hợp thành một lần ranh giới giữa họ.

“Em muốn nói chuyện ở dưới thư viện.” Giọng Lucy căng thẳng. “Có ít cơ hội là chúng ta sẽ bị nghe thấy ở đó.”

“Em chắc phải lên kế hoạch để la hét,” chàng nói khô khốc.

“Em hy vọng nó không tới mức đó. Nhưng nếu anh không lắng nghe em chút nào thì em sẽ hét tướng lên. Và nếu anh quyết định đối xử nhẹ nhàng và cười cợt em, thì em sẽ đi khỏi cửa, và em sẽ không trở lại cho đến khi cô ta ra khỏi căn nhà này.”

Tất cả sự hài hước rời bỏ khỏi biểu hiện của chàng.

“Anh sẽ đối xử nhẹ nhàng với con giận dữ của em, Bà Rayne à... nếu em sẽ làm điều tương tự với anh. Chúng ta sẽ đi xuống dưới thảo luận ở thư viện chứ?”

Ánh chiều lấp đầy thư viện với ánh sáng hồng nhạt hòa lẫn với ánh đèn. Heath rót cho mình đồ uống, nhận thấy bàn tay gợn ra của Lucy, với cái miệng châm biếm, chàng đưa nàng một cốc giống mình. Lucy đón nhận sự ấm áp, tác động ổn định của tinh thần và nàng nhấp một ngụm khác cho đến khi rằng nàng không còn va lập cập vào miệng cốc nữa. Nàng nhắm mắt và đợi cho đồ uống nóng bỏng theo cách của nó đi xuống dạ dày và rồi nàng nhìn chàng với một sự đan xen không thể diễn tả của cảm xúc lấp lánh trong mắt.

“Làm thế nào mà anh lại có thể mang cô ta tới đây chứ?”

“Anh sẽ cảnh báo em là cô ấy đến với bọn anh nếu anh có cơ hội. Nhưng sáng nay khi chúng anh đang rời đi...”

“Em đã nghe về những vấn đề của cô ta với gia đình từ Amy,” Lucy nói. “Chỉ là việc đó quá tồi tệ. Em có rất nhiều điểm chung với họ hàng của Raine—em cũng không muốn cô ta sống với em.”

Heath ngửa đầu ra sau và dốc nốt ngụm rượu whiskey cuối cùng, sự cử động đầy nét nam tính. Sau đó mắt chàng khóa vào nàng với một cái nhìn dữ dội.

“Cô ấy sẽ không ở đây với chúng ta lâu. Khi Victoria rời đi nước Anh, bà ấy muốn Amy và Raine đi cùng. Victoria có gia đình ở đó sẽ đón bọn họ.

Nhưng cả hai đều từ chối. Amy biết là anh sẽ đến và đón nó. Còn Raine... ờ, anh đoán cô ấy chỉ không muốn chuyển đến nước khác, nhưng cô ấy không nghĩ đến nó nhiều trước khi có việc đó.”

Lucy có thể bóp cổ chàng. Nàng có thật nhiều ý nghĩ. Raine biết chính những gì cô ta làm—cô ta biết cô ta sẽ lại gặp anh. Cô ta muốn xem xem liệu có thể có lại anh không, đồ ngốc ạ!

“Nhưng giờ thì,” Heath tiếp tục, “Raine nghĩ một cách nghiêm túc về nước Anh. Cô ấy sẽ ở đây vài ngày cho đến khi chúng ta giải quyết cho Amy một chỗ nào đó và rồi cô ấy sẽ tới ở cùng với Victoria.”

“Tại sao Raine không chỉ cứ ở lại Miền Nam cho đến khi cô ta đã thông suốt ý nghĩ chứ?”

“Cô ấy không có chỗ để ở. Và anh nghĩ sẽ tốt hơn cho lợi ích của Amy khi cô ấy đi cùng với bọn anh tới đây. Em và anh là những người lạ với Amy, còn Raine là người thân...”

“Ôi, tha cho em việc này đi,” Lucy cắt đứt, quay ngoắt vòng tới cửa sổ. “Nó không phải là điều tốt cho Amy mà anh mang Raine đến đây. Và anh có thể thấy là có cách để Raine ở trong khách sạn vài ngày.”

“À, đó chắc chắn sẽ là điều mà một quý ông làm. Để một góa phụ trẻ vừa chịu tang một mình trong khách sạn...”

“Và cả hai ta đều biết anh không mang cô ta đến đây bởi vì anh cũng làm một quý ông chết tiệt.”

“Vậy thì hãy nói với anh tại sao chúng ta nghĩ là anh mang cô ấy tới đây,” chàng nói, trong giọng nói chứa sự ngọt ngào.

Lucy tỉ trán vào mặt gỗ lạnh lạnh của khung cửa sổ, nuốt xuống chống lại sự tức giận nơi cổ họng.

“Khi anh bị ốm với con sốt...” nàng bắt đầu và căn phòng trở nên yên lặng chết người, “anh nghĩ là anh đang ở trong quá khứ, khoảng thời gian trước chiến tranh và trong suốt cuộc chiến. Anh đã nói này nọ về chiến sự, về cha mẹ anh, bạn bè anh... nhưng hầu hết tất cả... anh nói về cô ta, Raine.” Nàng cất lên tiếng cười nghẹn ngào. “Em phát ốm với cái tên đó, em phải nghe nói rất nhiều. Anh đã cầu xin cô ta không lấy Clay. Anh đã nói về việc cô xinh đẹp ra sao... anh nói... là anh... yêu cô ta.”

Từ từ nàng quay trở lại. Khuôn mặt Heath trống rỗng một cách thận trọng, giống như một bức tượng vậy.

“Tại sao em chưa bao giờ từng nhắc đến cô ấy với anh trước đây?”

Nàng hỏi trong cái giọng mềm mỏng. “Điều đó không cần thiết.”

“Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao cô ta lại lấy Clay chứ?”

“Bởi vì anh ta là người Price. Một người họ Price hợp pháp. Nhà Price là một gia đình lớn và có ảnh hưởng trước chiến tranh. Anh chẳng là gì chỉ là con ròi. Raine và anh quan tâm đến nhau, nhưng anh đã có một sai lầm trong việc giới thiệu cô ấy với người anh cùng cha... không mất nhiều thời gian để bọn họ đính hôn.”

Ôi, Lạy Chúa. Nếu chàng có thể tha thứ cho Raine về việc đó, chàng chắc phải quan tâm đến cô ta sâu sắc. Lucy chộn rộn trong lòng với sự bất công của việc đó. Làm thế nào chàng vẫn còn muốn Raine sau cái cách mà cô ta đã đối xử với chàng chứ?

“Anh dường như không đổ lỗi cho cô ta vì đã chọn Clay hơn chọn anh,” nàng nói sắc nhọn.

“Lúc đó anh đã đổ lỗi cho cô ấy.” Một nụ cười mỉa mai cong nơi miệng chàng. “Quái quỷ, có chứ, anh đổ lỗi cô ấy, nguyên rủa cô ấy, nghĩ ra hàng trăm cách để lại có được cô ấy. Nhưng những cảm xúc đã thay đổi theo thời gian. Lúc này anh đã hiểu tại sao cô ấy làm vậy. Anh chưa bao giờ nhận ra người phụ nữ bất lực, phụ thuộc như thế nào... Raine chỉ đưa ra quyết định mà cô ấy có thể có. Cô ấy không bao giờ có thể tự do lựa chọn bất cứ cách nào khác. Điều rõ ràng là Clay với tiền của mình và tên tuổi có thể cung cấp cho cô ấy theo cái cách mà anh không thể có.”

“Anh đang bào chữa cho cô ta. Cô ta không phải chọn Clay. Tên tuổi anh ta, tiền bạc anh ta, gia đình anh ta sẽ không tạo ra bất kỳ khác biệt...”

“Anh không nghĩ là em muốn anh đại loại đổ lỗi cho cô ấy vì những gì mà cô ấy đã làm. Em sẽ lấy Daniel vì những lý do rất giống với lý do cô ấy lấy Clay.”

“Điều đó không đúng!” Lucy há hốc ngạc nhiên. “Có sự khác biệt rất lớn. Em yêu Daniel.”

“Em yêu ư?” Heath lắc đầu chậm chậm và mỉm cười một cách mệt mỏi. “Nó không còn quan trọng tý nào nữa rồi. Cuối cùng anh đã hiểu ra mọi điều khi anh ở trong trại tù. Anh học được rất nhiều thứ ở Đảo Governor, đặc biệt là về những điều như sự bất lực chẳng hạn. Anh không kiểm soát hết những gì xảy đến với anh. Anh chấp nhận những gì được trao cho anh, lợi dụng càng nhiều khi giúp anh có thể thoát ra khỏi mọi tình huống, nhưng cuối cùng anh vẫn bất lực. Lần đầu tiên trong đời mình. Ồ, là Raine. Rồi đến em.”

“Em không bất lực tý nào cả!”

“Không, em không. Em đã thay đổi. Nhưng Raine thì không. Cô ấy vẫn sẽ luôn bất lực.”

“Tại sao anh lại là người phải bảo vệ cô ta chứ? Anh có kế hoạch chu cấp cho cô ta suốt phần đời còn lại ư?”

“Không. Cô ấy sẽ tìm thấy một người nào đó quan tâm đến cô ấy sớm thôi. Đó là những gì tốt nhất cho cô ấy. Tất cả những gì anh đang yêu cầu chỉ là em hãy đặt mình lên với cô ấy trong vài ngày tới. Nó không phải là mãi mãi đâu.”

“Em giả sử là anh sẽ vẫn đi làm việc như bình thường chứ?”

Khi Heath gạt đầu ngắn gọn, Lucy không thể giữ môi mình cong lên.

“Đó là những gì mà em nghĩ, Hãy nói với em những gì mà em phải làm với Amy và Raine đây? Những gì em nên nói với Raine nào? Làm thế nào có thể nhìn vào cô ta và trò chuyện bình thường trong khi tất cả những gì em có thể nhớ đến là làm thế nào mà anh lại nói mê về cô ta trong cơn mê sáng suốt hai ngày?”

“Hãy nhớ điều này,” chàng nói với một sự mềm mại sâu sắc. “Chẳng có gì giữa Raine và anh cả. Chẳng có gì đã từ nhiều năm rồi. Hãy nhớ rằng cô ấy đã ở trong địa ngục suốt những năm gần đây. Nhớ rằng trong khi em đang ngồi cạnh lọ kẹo ở cửa hàng cha mình và tán tỉnh khách hàng thì cô ấy lại khiếp sợ người Yankee đốt mái nhà che đầu, bị hãm hiếp, bị giết và chết đói. Cô ấy đã trải qua cái chết của chồng mình và cô ấy thấy bạn bè và hàng xóm lân cận giết lẫn nhau còn nhiều hơn những vấn đề tái thiết mà em thích thảo luận bên tách cà phê và món tráng miệng hiện tại và sau này. Khi em bắt đầu cảm thấy tiếc cho chính mình, hãy nhớ đến điều đó.”

“Cô ta may mắn làm sao,” Lucy đáp trả, mắt nàng lạnh lùng, “để anh phải bảo vệ cô ta khỏi em.”

Heath chửi thề và cào cào mái tóc của mình. Chàng đột ngột xoay người và rót cho mình đồ uống.

“Có lẽ sẽ thật khó để tìm được chuyện gì nói với cô ta. Cô ta và em có rất nhiều điểm chung mà, phải không Heath?” nàng nhìn chàng chăm chăm cho đến khi chàng đặt cốc mình xuống và bắt gặp cái nhìn thẳng của nàng.

“Nói đúng những gì mà em đang hỏi đi?”

“Raine và em có anh là điểm chung, Heath.” Có phải đó thực là giọng nói của nàng, quá ư mềm mại hiếm độc?

“Nhưng chỉ là nhiều bao nhiêu thôi? Thật tốt làm sao nếu cô ta biết anh có? Cũng như em biết? Anh từng có bao nhiêu người yêu vậy?”

Chàng nhìn nàng như thể chàng không nhận ra nàng nữa. “em thật chết tiệt vì đã hỏi như thế.”

“Anh có bao nhiêu người yêu?”

“Nếu điều đó tạo nên sự khác biệt với em thì em có thể đi xuống địa ngục!”

“Anh có chứ?” nàng thì thầm.

“Không,” chàng nói, thờ dốc và trông bị xúc phạm hơn nàng đã từng thấy. “Không. Hỏi đó cũng không mà cả giờ cũng không.”

“Anh có thể dừng việc nhìn chăm chăm vào em như thế được rồi. Anh mời gọi tất cả những điều này bằng việc đưa cô ta tới đây. Anh nhồi nó vào đầu em, vì vậy đừng có mà đổ lỗi cho em vì những câu hỏi

“Em thật không thể tin được,” chàng nói với giọng nhỏ và nó không phải là một lời khen. “Thật ngạc nhiên là từng có lần anh nghĩ rằng em cần cứng rắn lên.”

“Anh thích ai đó bắt lực hơn sao?”

Ngay khi Lucy phải thừa nhận là nàng đã đẩy chàng đi quá xa. Heath quay đi khỏi nàng và nắm chặt bàn tay, vì tức giận mà chàng không thể nhìn thẳng. Một chút lo sợ chàng, Lucy vượt qua chàng và dừng ở cửa, liếc nhìn cái lưng cứng đờ của chàng.

“Em không muốn tình trạng này tiếp tục vô thời hạn, Heath ạ. Em có thể chịu đựng cô ta ở đây trong vài ngày, nhưng đó là tất cả. Nếu việc này biến thành một cuộc thi mà ở đó ai là người có thể ở lại đây lâu nhất thì em đảm bảo là cô ta sẽ tồn tại lâu hơn em, bởi vì em chẳng thể mất mát quá nhiều vào việc này cả.”

“Cái quái gì gì biến em thành như vậy hả?”

Người phụ nữ yêu chàng. Người phụ nữ sợ là cô ấy sẽ mất chàng.

“Em đang cố để trung thực với anh,” nàng nói.

“Giống như quý với việc em cố gắng trung thực ấy. Tại sao em không chỉ việc thừa nhận rằng tất cả những chuyện này chỉ bởi vì sự ghen tuông nhỏ mọn? Và nếu em đang thực sự không an toàn trong lúc này, và em không có bất kỳ sự tin tưởng vào anh trong việc này, thì anh không biết em hay anh nghĩ là anh đã làm ra vậy. Anh nghĩ anh hiểu đủ về em để tiến hành cuộc hôn nhân này.”

“Cuộc hôn nhân này chỉ tốt đẹp trước khi anh mang cô ta tới đây. Anh nghĩ đó là lý do để đưa ra yêu cầu kiểu đó với em ư? Anh nghĩ nó công bằng

sao?”

“Không hề,” chàng nói ngắn gọn, “Anh không vậy.”

Nàng lúng túng bởi sự thừa nhận của chàng. “Vậy thì... em không hiểu tại sao anh lại yêu cầu em đặt mình vào chuyện này.”

Heath ngừng trong một lúc lâu. Khi chàng nói, chàng rất trầm tư và có một vấn đề thực tế mà Lucy bỗng nhận thấy giống như một đũa tre vô cảm vậy.

“Anh sẽ luôn có thể đưa cho em lý do của tất cả mọi việc anh làm. Nhưng anh không hỏi em phải chứng thực mọi việc em làm. Ai nói là mọi việc giữa chúng ta sẽ luôn là công bằng chứ? Kết hôn không phải là việc diễn ra theo cách đấy. Không có hợp đồng nào giữa chúng ta cả. Chỉ có sự bảo đảm là những thứ mà anh trao cho em khi anh đặt chiếc nhẫn đó vào tay em mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Love, Come To Me* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Trong hoàn cảnh này, Lucy thầm nghĩ mình đã làm tốt vai trò bà chủ nhà duyên dáng. Nàng khiến bản thân tuyệt nhất để chắc chắn rằng không ai có thể tìm thấy lỗi nào từ những người phục vụ hay từ buổi tiệc của nàng, và bề ngoài chẳng có bất kỳ ty dấu hiệu bất hòa nào giữa bốn người bọn họ có những cuộc chuyện trò được diễn ra với sự lịch sự tinh tế — vào nhiều lúc, họ cẩn thận để nó dường như giống một sự cười nhạo nhả nhả thông thường. Đó là một tuần lễ trong đời mà nàng sẽ mãi mãi nhìn lại với sự chán ghét, nhưng nó lại là một khoảng thời gian dạy dỗ chất lượng. Nàng được học về rất nhiều điều mới, bao gồm cả sự khác biệt đáng kể giữa phụ nữ Miền Nam và một người Miền Bắc.

Amy và Raine sở hữu một sự giả dối và nét duyên dáng mà Lucy chỉ có thể ngạc nhiên trong cái cách nửa chê bai, nửa ghen tị. Ngoài những tài năng khác của mình ra, họ có khả năng tung ra những lời khen ngợi và tặng bốc bằng mỗi hơi thở họ nắm giữ. Đó là một nghệ thuật mà ngay cả Amy, người chỉ vừa ở tuổi thiếu nữ dường như đã làm chủ được. Chẳng vấn đề gì việc làm thế nào một cuộc trò chuyện được bắt đầu, đó luôn luôn là sự va chạm ngược trở lại của chính nó từ bọn họ.

Chẳng người phụ nữ Miền Bắc nào lại từng trao một người đàn ông đôi mắt mở to và nói, “Ồi, tôi chẳng khác nào một con ngỗng,” hay “Chỉ là tôi chẳng biết bắt cứ cái gì vào cái gì thôi,” nhưng Raine là vậy. Thật khó chịu Lucy phân tâm, nhưng nàng phải thừa nhận rằng Raine đã thật hấp dẫn khi cô ta đặt trong bầu không khí như vậy.

Mặc dù cô ta sẽ không bắt đầu tuyên bố rằng cô ta biết rất nhiều về hoạt động trí tuệ của con người, thì Lucy cũng chắc chắn rằng bất cứ người đàn ông nào, không thành vấn đề anh ta là ai, đều sẽ nhận thấy Raine hấp dẫn. Heath mà ngưỡng mộ kiểu hành vi này ở một người phụ nữ sao? Lucy bị chán nản bởi ý nghĩ đó. Tại sao Heath lại khuyến khích nàng sử dụng suy nghĩ của mình trong khi chàng muốn có một người phụ nữ không thích nói về những điều quan trọng chứ? Tại sao chàng khuyến khích nàng tranh cãi với chàng trong khi chàng lại muốn ai đó sẽ mỉm cười và đồng ý với mọi điều chàng nói chứ? Đã có tất cả một số loại thử nghiệm mà nàng đã thất bại sao?

Heath chưa bao giờ là quá khó hiểu với nàng. Tất cả những gì nàng đã tiến tới để liên kết với chàng — thái độ của chàng, phong thái hài hước của chàng, niềm tin của chàng — tất cả những điều đó đã đi hơi lệch khi hai người phụ nữ Miền Nam hiện diện. Chàng khác khi ở xung quanh họ. Bình thường chàng bị kích động bởi cuộc chuyện trò vô nghĩa. Tại sao, sau đó chàng lại chịu đựng sự vô nghĩa này?

Đã qua rồi những buổi chuyện trò ăn tối thú vị về chính trị và tờ Examiner. Raine và Amy không muốn nói chuyện về tin tức và các cuộc tranh luận nổi tiếng; họ nói chuyện về những tin đồn địa phương, như thể là thế giới xoay quanh cái hạt còn con của họ ở Virginia vậy. Heath dường như không để ý. Chàng lắng nghe dễ dãi với họ, cười việc bắt chước khéo léo của họ theo những người mà chàng đã từng biết đến, và trao những lời khen ngợi bất cứ khi nào họ ỉ oí.

Lucy gọn chút suy nghĩ như thể tự động cùng sự vô nghĩa nịnh hót, và nàng rất mừng là Heath đã không cố gắng để điều khiển bất cứ thứ gì của việc đó tới phía nàng. Nó sẽ là một sự xúc phạm đến trí thông minh của nàng, m thâm nàng ngồi suốt cả các cuộc trò chuyện ngoe ngoách và đắm mình với thắc mắc về những ý nghĩ gì gì ẩn náu đằng sau đôi mắt màu bạc của Raine.

Lucy biết rằng sớm muộn gì nàng và Raine sẽ tìm thấy chính mình trong một tình huống mà ở đó họ sẽ có cơ hội để nói chuyện riêng tư. Nàng tự hỏi cả ngày Thứ Bảy và Chủ Nhật những người phụ nữ sẽ như thế nào khi Heath không ở quanh. Raine sẽ tiếp tục chơi cái trò Người phụ nữ Miền Nam quyến rũ r, hay cô ta sẽ chọn tiết lộ vài điều về việc tại sao cô ta thật sự ở đây?

Vào buổi sáng Thứ Hai, Heath dậy sớm khác thường lệ và đi tới văn phòng trên con phố Washington, còn Amy xin thứ lỗi cho cô bé khỏi tới bàn ăn, để lại Lucy và Raine một mình ở phòng ăn sáng. Thêm chút đường vào cà phê của mình và khuấy nó một cách cẩn thận, Lucy nhìn người phụ nữ kia với một cái liếc ước lượng. Raine thật đáng yêu trong bộ váy màu hồng nhạt. Một dải nhung được luồn xuyên qua những vòng nhỏ hoàn hảo một cách đáng ngạc nhiên của mái tóc, được gọi là “hũn hũn của những lợn tóc”.

Raine nhìn chăm chăm lại nàng với một nụ cười nhẹ. Lần đầu tiên họ nói chuyện với nhau mà không có khán giả nà

“Ồ, nó cứ xuất hiện khi mà chúng tôi đã bỏ cuộc,” Lucy nói, đặt cái thìa của mình xuống và nhấp một ngụm cà phê.

“Tôi rất vui vì chúng ta chỉ có một mình. Tôi muốn gửi lời cảm ơn cô lần nữa, một cách rất riêng thôi, cho lòng tốt của cô với Amy và tôi. Chúng tôi chắc chắn không muốn là nguyên nhân cho bất kỳ rắc rối nào trong nhà cô cả.”

Lucy mỉm cười đáp lại sự ám chỉ tinh tế. “Xin đừng lo lắng. Cô không gây ra bất cứ rắc rối nào cả đâu.”

“Chẳng có một từ nào là sự thật trong điều đó cả,” Raine nói với một điệu cười êm ái.

“Đừng hy vọng sự hội họp luôn luôn gặp rắc rối. Nhưng tôi sẽ rời đi nước Anh sớm thôi, và sau đó cô sẽ có lại ngôi nhà và toàn bộ ông chồng cho chính cô lần nữa.”

Lucy cứng lưng lại ở sự bóng gió rằng Raine đã bằng cách nào đó làm suy yếu vị trí là vợ Heath của nàng.

“Cô được chào đón trong nhà tôi mà. Và tôi không phiền bất cứ lúc nào việc chồng tôi muốn ở cùng một trong hai chị em của anh ấy đâu.” Lucy nhấn mạnh từ cuối nhẹ nhàng.

Sau khi cho Raine vài giây để tiêu hóa câu đó, nàng tiếp tục bằng một giọng bình thường.

“Thật thú vị làm sao cái viễn cảnh của việc sống ở nước Anh phải có nhì.”

“Tôi ước là tôi cảm nhận theo cách đó. Nhưng một người Miền Nam bị búng đi luôn là một cái nhìn đáng buồn. Trên thực tế việc biết Heath như tôi đã biết ấy, chỉ là tôi không thể hiểu nổi những gì anh ấy đang làm ở đây mà thôi.”

Đôi mắt màu xám rõ ràng của cô ta mang mọi sắc thái trong sự biểu hiện cảnh báo của Lucy.

“Cô phải nhìn thấy anh ấy khi anh ấy đặt chân lên đồn điền... anh ấy chỉ là nhìn quanh và hít một hơi thật sâu, rồi nói về việc điều đó tốt như thế nào khi lại cảm nhận thấy mặt trời trên mặt mình. Một điều vật vãnh thôi, tôi chưa bao giờ thấy anh ấy quá xanh xao như vậy cả. Hết sức đỉnh điểm. Nhưng chỉ một hoặc hai tuần ở Virginia thôi, và anh ấy đã gần trở lại là chính mình rồi. Nó nhắc tôi nhớ về cái điều mà Mẹ tôi luôn luôn nói – chỉ là Người Miền Nam chẳng còn ý nghĩa để sống bất cứ nơi đâu trừ Miền Nam mà thôi. Tôi không biết Heath đã nghĩ những gì khi anh ấy chuyển tới Miền Bắc. Người dân ở đây không hiểu được người như anh ấy. Không phải là cô không biết cách làm thế nào để hài lòng anh ấy... tại sao nhì, chỉ là anh ấy điên lên vì cô thôi. Nếu bất cứ ai có thể giữ được anh ấy sống hạnh phúc ở Miền Bắc, thì tôi biết đó chính là cô.”

“Cho đến nay việc đó làm khá tốt đấy chứ.” Nó là một cuộc tranh đấu khiến Lucy giữ cho thanh âm phòng thủ. “Anh ấy tạo ra một nơi độc đáo cho chính mình ở đây. Thành tựu của anh ấy với tờ Examiner thật phi thường.”

“Ồ... tờ báo đó. À, anh ấy chắc chắn đang sống giấc mơ của Bố rồi. Nhưng một ngày nào đó tôi hy vọng anh ấy sẽ quyết định theo đuổi giấc mơ của riêng mình.”

“Anh ấy có vẻ khá hài lòng với những gì anh ấy đang làm.”

“Ồ...” Raine cụp mắt mình xuống một cách hối lỗi. “Tôi không có ý ám chỉ rằng anh ấy không như vậy. Dĩ nhiên là anh ấy hạnh phúc rồi. Dĩ nhiên là vậy.”

Có một lưu ý trong giọng nói của cô ta đã kích thích Lucy vượt ra ngoài lý trí, cứ như thể Raine đang nói chuyện với một đứa trẻ điên cuồng rằng cần phải nhẹ nhàng không bằng. Một số phiền toái của cô ta cần phải được làm rõ, để mà Raine trao nàng nụ cười hấp dẫn kia mang màu sắc với nhiều hơn một chút hài lòng.

Tâm trí của Lucy chạy đua khi nàng tìm kiếm những từ đúng để nói, lời nói mà bằng cách nào đó sẽ chỉ cho Raine thấy rằng nàng, Lucy đây, đã lấy chàng và chủ định ở lại theo cách đó.

Tôi là vợ anh ấy. Cô không thể thay đổi được điều đó nhiều như cô muốn đâu. Và nếu cô đã từng biết anh ấy nhiều như tôi biết, cô sẽ không bao giờ có thể từ bỏ anh ấy để lấy Clay. Ý nghĩ quay trở lại đo lường sự tự tin của nàng.

“Điều đó chỉ đúng rằng cô quan tâm đến hạnh phúc của Heath mà thôi,” nàng nói. “Cô chỉ là chị em dâu của anh ấy – và tôi cũng đã biết anh ấy trong nhiều năm”

“Nhưng cô không biết nhiều về cách mọi thứ cho anh ấy lúc này. Chính xác cuộc sống theo cách mà anh ấy muốn có. Anh ấy đang theo đuổi những ước mơ của chính mình, chứ không phải của bất kỳ một ai khác. Những ước mơ mới mẻ. Con người trước đây của anh ấy đã chết từ lâu rồi.” Nụ cười của Raine trở nên do dự. “Có một số thứ không bao giờ thay đổi được.”

Bây giờ vạch kẻ đã được vẽ lên, Lucy chưa bao giờ nghĩ rằng một trong số những trận đánh ác liệt nhất của đời mình sẽ là chiến đấu trên bàn ăn sáng, với những từ ngữ ôn tồn được lựa chọn cẩn thận. “Rất nhiều thứ về Heath đã thay đổi đấy chứ.”

“Anh ấy sẽ luôn là một người Miền Nam,” Raine khẳng định nhẹ nhàng.

“Nhưng không còn quá y nguyên như vậy nữa. Anh ấy đã thành công được ở đây là bởi vì tự khả năng anh ấy thay đổi. Giờ thì có vài người ở New England cũng làm cho anh ấy.”

Mặc cho độ nghiêm trọng của cuộc trò chuyện, Lucy hầu như muốn mỉm cười như thể nàng nhận thấy chính bản thân mình vậy. Heath sẽ chết đứng, nếu

chàng chứng kiến cuộc chuyện trò này.

“Nó có thể khiến cô hạnh phúc khi nghĩ như thế.” Lúc này Raine rõ ràng run rẩy. “Có lẽ nó thậm chí còn đúng sự thật nữa. Nhưng cô chẳng biết gì về những điều anh ấy muốn cả. Nếu anh ấy ở đúng giữa cả hai thế giới lúc này, thì tôi biết cái thế giới mà anh ấy thuộc về, và rồi một ngày anh ấy sẽ trở lại với nó mà thôi.”

“Và tôi sẽ ở ngay bên cạnh anh ấy.”

Lucy nhìn chăm chăm cô ta mà không nháy mắt.

“Tôi sẽ theo anh ấy bất cứ nơi nào mà anh ấy đi.”

“Cô có thể không phù hợp ở nơi anh ấy thuộc về. Không dù cô có ở đây một trăm năm đi

Đột nhiên việc kiểm soát của Raine bị phá vỡ và sự khinh thường lạnh lạnh trong giọng nói của cô ta, khiến tiếng cô thành tò mò trẻ con.

“Làm thế nào mà cô lấy được anh ấy thế? Cô chẳng có gì giống một người phụ nữ mà anh ấy mang bên mình cả. Anh ấy chưa bao giờ cho thấy một tí thích thú nào với tất cả kiểu người như cô cả”

“Cho đến khi anh ấy quyết định là anh ấy muốn kết hôn.” Raine không nói nên lời. Cô ta nhìn rất lâu vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy, và sau đó biểu hiện của cô ta trống rỗng, cứ như thể một tấm ván được rút sập xuống vậy.

“Cô phải chấp nhận lời xin lỗi của tôi, Lucinda ạ. Tôi không có ý tuôn ra những cư xử như vậy... tôi không biết tôi đã nói những gì. Tôi đã trở nên... khó chịu kể từ cái chết của Clay. Tôi đã không còn là chính mình nữa rồi.”

Lucy thận trọng gật đầu, đẩy ghế ra đằng sau và đứng lên. Raine cũng từ từ làm theo tương tự. “Hãy quên tất cả những điều chúng ta đã nói sáng nay nhé. Cô sẽ không đề cập nó với bất cứ ai đâu nhỉ, tôi hy vọng là vậy.”

“Không trừ khi tôi thấy cần phải vậy.”

Raine cắn môi, tìm kiếm khả năng tự vệ và rồi lạc lối. “Hãy tha thứ cho những gì mà tôi đã nói. Bất kỳ kẻ ngốc nào cũng có thể nhận thấy rằng cô là một người vợ tốt dành cho Heath mà.”

“Chẳng có gì để tha thứ cả,” Lucy nói, khi đang tìm kiếm sự thù ghét của cô ta rằng chẳng có gì cô ta có thể làm cả tuy vậy vẫn chỉ là lịch thiệp trong khuôn mặt phiền muộn của cô ta

Ồ, chỉ là nếu nàng có thể nói những gì mà nàng thực sự nghĩ nhỉ!

“Cô đã trải qua một một thời kỳ khó khăn. Tôi chỉ có thể tưởng tượng những gì mà nó gây ra giống như mất một người chồng vậy.” Nàng cố ý dừng lại trước khi thêm vào, “Trong thực tế, chỉ cần nghĩ về việc đó thôi cũng khiến tôi đánh giá cao tất cả những gì mà tôi có là hôn nhân.”

“Tôi mừng được nghe rằng cô đánh giá cao Heath, Anh ấy là một người rất đặc biệt, tôi đã luôn luôn nghĩ như vậy.”

Theo lời của Amy, cô đã lấy được một ông chồng hết sức đặc biệt cho mình.”

“Quả vậy. Clay cũng là tạo vật toàn vẹn nhỉ.”

Có rất ít dấu hiệu cảm xúc trên gương mặt Raine. “Một lúc nào đó cô có thể nói rằng Clay và Heath thích lẫn nhau. Nhưng chiến tranh đã làm thay đổi cả hai bọn họ. Clay đi một hướng và Heath đi một hướng khác. Cả hai người họ đều làm tất cả chúng tôi ngạc nhiên.”

Nhận thấy cái lạnh lẽo từ tia nhìn xám bạc kỳ cục trong mắt người phụ nữ kia, Lucy gật đầu và quay đi. Nàng thậm chí sẽ bị bối rối hơn nữa khi nhìn thấy nụ cười cong lên từ cái miệng mềm mại của Raine khi nàng rời khỏi căn phòng. Đêm đó Lucy tự thừa nhận rằng tình hình thậm chí sẽ nhiều căng thẳng hơn nàng đã dự đoán.

Nàng thật tuyệt vọng để được ở một mình với Heath, nhưng họ đã không có thời gian hay cơ hội cho việc đó. Những người khách của họ dường như có một sự độc quyền về việc chú ý của chàng, và nàng hầu như không trao đổi được nổi mười từ với chàng từ lúc chàng bước vào nhà. Khi tất cả họ đã đi nghỉ vào buổi tối, Lucy ló ra từ phòng tắm, trượt vào chiếc áo choàng và đi tới phòng ngủ với ý định nói chuyện với chàng.

Nàng chỉ vừa kịp lúc nhìn thấy cái dáng mảnh mai của Raine trong phản nửa bóng tối của hành lang, m thanh bị bóp nghẹt của cái ngăn kéo đang trượt mở và đóng lại từ bên trong phòng khi Heath chuẩn bị ngủ.

Không hề biết khán giả của cô ta bị kinh ngạc, Raine lặng lẽ mở cửa. Một sự phẫn nộ ban sơ quét qua Lucy. Raine nghĩ rằng cô ta đang làm trò gì thế? Cô ta có ý định hoàn thành cái gì vậy? Chuyện này thật quá mức rồi! Chưa bao giờ trong đời mình Lucy cảm thấy sự xúi giục tấn công một người nào đó về mặt thể chất, nhưng lúc này nàng ao ước được đặt tay mình lên những vòng hạt lợ lừng màu nâu được trang trí trên đầu cô ta mà giật chúng ra từng cái từng cái một.

“Raine,” Lucy nói, rồi giọng nàng ôn tồn thỉnh linh sát lại khiến người phụ nữ kia đông cứng ở giữa những bước chân qua ngưỡng cửa.

“Có điều gì mà tôi có thể giúp cô được không?”

“Ồ...,” Raine nói, và đỏ bừng mặt lên, nhìn xung quanh trong sự bối rối.

“Lạy chúa, tôi... ồ, chỉ là tôi không thể tìm thấy đường của tôi quanh đây thôi. Có rất nhiều phòng, và... tôi chắc phải tự mình xoay vòng vòng thành ra sai hướng. Tôi rất xin lỗi”.

Cánh cửa bật mở hoàn toàn ở đường đi, và Heath đứng đó trong quần dài và chân trần, áo sơ mi không cài khuy để lộ ngực và khoảng bụng rộng bằng phẳng. Sự bất ngờ lóe lên trong mắt chàng khi chàng thấy Raine, rồi sau đó cái nhìn của chàng chuyển sang Lucy

“Chuyện gì đang diễn ra vậy?”

“Raine quên mất phòng của mình ở đâu kia của hành lang,” nàng nói nhẹ nhàng. “Nhưng sau đó, nó phải là khó hiểu, với tất cả các cửa. Và nó còn là một ngôi nhà lớn nữa.” Nàng nhìn người phụ nữ kia. “Phòng cô ở hướng đó, Raine ạ. Lần sau chỉ cần nhớ rẽ phải ở đầu cầu thang là được.”

Raine đỏ mặt và lăm bắm câu xin lỗi, bước về phòng riêng của mình với váy áo xột xoạt. Một hương thơm tinh tế của hoa trôi nổi trong việc thức tỉnh nàng. Lucy đợi cho đến khi hình dáng nữ tính kiều diễm biến mất trước khi cô gắn chặt Heath với một cái nhìn chăm chăm buộc tội.

Chàng vội vã thờ dài. “Đừng bắt đầu chứ.”

Nàng ào qua chàng vào trong phòng ngủ, hướng đầu tới bàn trang điểm với cái cằm vênh cao. Giật lên cái lược bạc nặng nề, nàng kéo nó qua một suối tóc màu hạt dẻ tự nhiên rất vất vả khiến nàng có thể cảm thấy sự cào gọt dựng đứng lên trên da đầu mình.

Heath ngồi trên giường và dõi theo nàng âm thầm, mắt chàng lang thang tự do trên cơ thể phủ lụa là của nàng trước khi trở lại khuôn mặt.

“Em tưởng anh sẽ nói với em rằng cô ấy nói đùa về việc cảm nhận phương hướng,” Lucy nói qua cái nghiêng răng. Sau khi nàng đập cái lược xuống, nàng chia tóc mình thành từng lọn và bắt đầu nghi thức ban đêm trong việc tết nó lại.

“Toàn bộ tình trạng này thật vô lý. Tôi là con ngốc được đặt với nó.”

Khi Heath nói điều gì đó dưới hơi thở mình, nàng nhìn trừng trừng chàng.

“Anh nói gì vậy?”

Sau khi nhìn chăm chăm xuống nàng với đôi mắt xanh trầm tĩnh, chàng nói bằng một giọng lạnh lạnh.

“Họ sẽ đi trong một vài ngày tới. Anh đã thu hẹp xuống những lựa chọn cho trường học của Amy, và tuần tới cô bé sẽ bắt đầu các lớp học tại một hoặc những lớp khác trong số chúng”

“Amy không phải là vấn đề. Amy không phải là người em muốn đi ra khỏi căn nhà này.”

“Raine sẽ rời đến nước Anh ngay sau ngày Amy được sắp đặt trong trường học?”

“Tại sao không phải là bây giờ chứ?”

“Bởi vì tâm trí Raine sẽ không được thoải mái cho đến khi cô ấy biết được rằng Amy được sắp đặt một cách an toàn”

“Em sẽ đánh giá cao nó,” Lucy cắt ngang nóng nảy, “nếu anh lo lắng nhiều về sự bình yên trong tâm trí em như anh làm với cô ấy.”

“Anh chưa bao giờ nhận ra sự bình yên trong tâm trí em quá mong manh chết tiệt đến thế.”

“Em chỉ muốn biết những gì đang diễn ra giữa anh với cô ta mà thôi, và tại sao anh cứ khẳng khẳng giữ cô ta ở đây trong khi anh biết em cảm thấy thế nào về nó!”

“Chẳng có gì đang diễn ra giữa bọn anh cả!” Sự bình tĩnh của Heath nổi tung. “Vi Chúa, tại sao em cứ đẩy cô ấy vào anh chứ? Nó giống như em dám chắc tôi...”

“Dám chắc anh cái gì chứ?”

“Lucy,” chàng nói, tập trung tất cả nỗ lực của mình để kiềm chế sự thất vọng. “Anh không biết chuyện gì đã xảy ra. Em rõ ràng đang đau khổ, và em khiến cuộc sống thành địa ngục với cả hai chúng ta. Anh biết em thật dễ thương mà đây không phải là em nữa. Em là một trong số ít phụ nữ anh biết với một vài cảm xúc thông thường... và ở đây là em, hoàn toàn chẳng có gì mà kinh ngạc cả.

“Chẳng có gì ư!” Nàng kêu lên thảm thiết. “Làm thế nào mà anh có thể ngồi đó và nói chuyện này là chẳng có gì chứ?”

“Được rồi, vậy,” chàng nói nhẹ nhàng. “Hãy giúp anh hiểu đi.”

“Anh sẽ hiểu nhiều hơn nếu anh có thể nghe cuộc nói chuyện mà em đã có với cô ta sáng nay.”

Anh nhìn sắc bén. “Hai người đã nói về những gì vậy?”

“Tất nhiên là anh rồi.” Lucy cười chiều lệ. “Tất cả về anh. Về việc ở đâu. . . và với ai. . . anh thuộc về.”

“Cô ấy nói những

Lucy bỗng nhiên tràn ngập lo sợ rằng những gì Raine đã nói sáng nay là sự thật. Và khả năng nó có thể là vậy, nàng không thể ngồi đây và nói nó vào mặt chàng được. Ôi, liệu những gì Raine nói là đúng thì sao?”

Nếu những gì Heath thấy là chàng không thể để những giấc mơ trong quá khứ của mình ra đi, rằng giờ đây chúng ở trong tầm tay của chàng thì sao chứ? Nếu những gì chàng quyết định là chàng sẽ không bao giờ có hạnh phúc ở bất kỳ đâu trừ Miền Nam ra thì sao? Lucy có bằng chứng tận mắt cái công hiệu của ngôi nhà cũ đó khi nó có chàng. Chàng đã rời Boston nhộn nhịp và tồi tàn, rồi chàng trở lại từ Virginia trông như một người khác vậy. Có lẽ nó là sự thật, rằng chàng thuộc về nơi đó với riêng kiểu người của chàng, sống trong cái thế giới mà chàng được sinh ra để sống trong đó vậy.

“Cô ấy nói những gì?” Heath lặp lại gọn ghẽ.

Lucy không thể đối mặt với câu hỏi của chàng hay nàng chưa chắc chắn điều gì nữa. Nàng cần phải rút lui và tìm thời gian để suy nghĩ.

“Hỏi cô ấy ý. Em mệt rồi. Em cần nghỉ ngơi một chút.”

Đứng lên từ bàn trang điểm, nàng đi tới cánh cửa, không thể ở cùng phòng với chàng tí nào nữa.

Heath di chuyển thật nhanh khiến nàng thậm chí không nghe thấy chàng, xoay nàng vòng lại và nắm lấy vai nàng.

“Dừng lại.” Chàng lắc nàng nhanh một cái. “Hãy nói cho anh.”

“Không. Dừng chạm vào em! Để em đi ngủ.”

“Em sẽ đi ngủ, Bà Rayne ạ, nhưng là ngủ ở đây. Trong căn phòng này.”

“Em sẽ không!” Một cách dữ dội nàng cố gắng xoay khỏi bàn tay cầm giữ của chàng, thở hắt hắt giận dữ.

Chàng lắc nàng lảo nhão và cứng, những ngón tay chàng bám vào da nàng.

“Bình tĩnh, em cưng bé nhỏ, và đừng cố gắng để tự biến mình thành một con giận đi. Sẽ chẳng mất thêm tí nào với anh để khiến em ở trên đầu gối anh đâu.”

“Ồ! Điều đó sẽ giải quyết mọi chuyện đây.” Nàng nghen ngào. Axít dường như tăng lên trong cổ họng nàng. “Hãy để em đi!” Nàng bị che mắt bởi đám mây mù màu đỏ, và với cảm giác ốm yếu trong việc tuyệt vọng là nàng biết nàng đã mất kiểm soát bản thân.

Lắc mình dữ dội, nàng cố gắng tấn công chàng, nhưng nàng lại bất lực như một đứa trẻ chống lại chàng vậy. Sức nặng của sự sỉ nhục và tức giận âm ỉ chiếm đóng trên ngực nàng, khiến thật khó khăn để thở.

“Anh mang cô ta đến đây, và. . . anh mong đợi em hạnh phúc về nó. Ồ, Em sẽ không đâu! Em không phải bay bổng lên với nó đâu. . . em không phải. Đây là nhà em, và em là vợ anh, và em không muốn cô ta ở đây! Anh đang nghe em nói đấy chứ?”

Giọng nàng trở nên chói tai. “Anh hãy mang cô ta ra khỏi đây. Em muốn cô ta ra ngoài!” Qua cơn giận dữ của nàng, có một nhận thức lơ mơ là Heath bị giật mình bởi sự kịch liệt trắng bệch mặt của nàng.

Chàng đang nghĩ gì? Nàng tự hỏi, và ngẩng ra nhìn chăm chăm chàng, bỗng nhiên kiệt sức. Rằng nàng đã mất trí thông minh của mình. Nàng đang đẩy chàng ra xa—nàng không biết làm thế nào để dừng bản thân lại. Nàng nên làm gì? Cái gì tiếp theo?

Mất chàng tối đen và bối rối. Đó là nỗi sợ khi chàng nhìn vào khuôn mặt nàng, sợ rằng chàng đã không thể hiểu nổi, nhưng chàng tìm ra nó dễ dàng mà không hề do dự. Nhanh chóng chàng kéo cô lại gần và bao cánh tay mình quanh nàng, như thể tránh cho nàng khỏi một cơn bão dữ dội vậy. Nàng cố gắng hết sức chống lại chàng, nhưng chàng chỉ càng kéo nàng vào hơn bên trong áo sơ mi mình, giữ nàng tựa vào sự vững chãi an ủi của ngực chàng. Lucy rùng mình và để bản thân thư giãn, hít thở mùi hương của làn da nam tính ấm áp. Chỉ đến lúc này nàng mới nhận ra nàng cần nhiều đến thế nào cái liên hệ giản đơn này với chàng, sự che chở của cơ thể chàng. Chẳng ai khác trên thế giới này có thể mang cho nàng một thiên đường như thế.

“Heath”

“Im nào. Cứ yên thế,” chàng nói, và nàng thấy sự cọ xát êm dịu của khuôn mặt cọ rầu tỳ vào đỉnh trán nàng. Cũng như nàng đã ôm dựa vào sức mạnh vô biên của cơ thể chàng, cơn hoảng loạn của nàng bắt đầu tan chảy đi. Không nói gì nàng tựa vào chàng, nhận ra rằng chàng sẽ không để nàng đi cho đến khi nàng sẵn sàng bỏ cho chàng một số gánh nặng trên vai mình.

Đó là sự đổi vai cho phép chàng nắm quyền kiểm soát mọi thứ, để được chăm lo dù chỉ trong ít phút. Khi chàng cảm thấy nàng đã sẵn sàng để nói, Heath nói lỏng cánh tay một chút.

“Em đã mạnh mẽ với anh khi anh cần em.” Giọng chàng êm dịu và từ tốn. “Giờ hãy để anh là sức mạnh của em. Kể cho anh nghe tại sao em lại sợ, và anh sẽ nói với em tại sao em chẳng có lý do để mà vậy.”

Nàng hầu như không biết làm thế nào để bắt đầu cả. “Em thậm chí không còn hiểu anh khi anh ở quanh họ. Anh thay đổi thành như là... là sinh vật kẻ cả, và bọn họ tìm kiếm anh và há hốc những lời của anh như thể... như thể anh biết mọi thứ vậy.”

“Anh xin lỗi,” chàng nói, và mỉm cười một cách buồn bã sự phẫn nộ và hoang mang của nàng. Chàng cần phải dự kiến trước là lối hành xử của mình với Raine và Amy sẽ có vẻ lạ lẫm với Lucy chứ nhỉ... Lucy, người chẳng hề có kinh nghiệm với những lễ nghi tầng bậc và vị nể mà bọn họ đã có tất cả lúc lớn lên. Trở lại những ngày ở Virginia trước khi chiến tranh, chàng chẳng hề biết có bất kỳ cách nào khác để một người đàn ông và đàn bà liên kết với nhau.

Một người đàn ông tự nhiên là phải duy trì giả vờ rằng anh ta biết mọi thứ, và một người phụ nữ tự nhiên giả vờ rằng cô ta tin anh ấy. Một người phụ nữ Miền Nam sẽ không bao giờ có ý nghĩ châm chọc sự phù phiếm của đàn ông, cô ta nghĩ anh ấy chẳng thành vấn đề gì cả. Nó hoàn toàn dễ chịu và thoải mái, còn rất dễ dàng nữa chứ.

Chàng tự hỏi làm thế nào chàng lại có thể khiến Lucy hiểu thành giá trị con người anh đã thay đổi. Có thời gian khi chàng bắt đầu mong muốn sự trung thực từ một người phụ nữ. Có thời gian khi chàng mất Raine, người mà chàng tưởng rằng bản thân mình được yêu. Và sau tất cả những lời nói và việc làm, chàng đã có thời gian để suy nghĩ, chàng đã quyết định là chàng không hề muốn cái người mà chàng phải đối xử như là với trẻ con vậy.

Không hề chàng muốn được tôn thờ. Chàng muốn có một người có thể là cộng sự của chàng.

“Thật khó để giải thích,” chàng nói chậm rãi. “Đó là cách mà họ nói chuyện với nhau ở Hạt Henrico. Đó là vai mà đàn ông dự kiến sẽ đóng, và cũng là vai mà phụ nữ chơi. Nó là vấn đề của thói quen mà thôi. Của bọn họ và cả.”

“Anh có vẻ thích thú quá nhiều với nó đấy.”

Heath cười rộn. “Có phải em sợ anh sẽ muốn em để mai mối cho cái tôi của anh từ lúc này không?”

“Không. Em không bắt đầu để tìm thấy nó khó chịu như là thực tế vấn đề.”

“Nó trông không như vậy với anh đâu.”

Bàn tay chàng lang thang lên xuống sau lưng nàng trong cái vuốt ve nhẹ nhàng.

“Đó là sự thật. Trong nhiều năm qua anh đã thường cắt giảm khuôn khổ bất cứ đâu khi anh bắt đầu hành động quá cao ngạo và mạnh mẽ. Nếu em không giữ anh theo hàng lối. Thì anh sẽ là kẻ chết tiệt không thể quản lý. Nó là vậy đấy, nên em sẽ phải làm rất nhiều việc khi họ rời đi.”

“Em có... nghe là người Miền Nam không thuộc về bất cứ nơi nào trừ Miền Nam cả.”

“Anh thuộc về nơi đây.”

“Đừng bỏ lỡ những người đồng loại của anh.”

“Đồng loại của anh ư?” chàng nhắc lại, và cười nhẹ vì lý do mà nàng đã không hiểu.

“Không, anh không bỏ lỡ người nào ở Miền Nam cả. Em là kiểu anh muốn. Cái kiểu cộng sự kinh doanh của Damon khiến anh thích làm việc cùng. Chúng ta có những người bạn và hàng xóm tốt bụng, người thích quan tâm việc kinh doanh của bản thân họ. Anh không hề nhìn căn phòng để chứng minh tỷ lệ điều đó cả.”

“Nhưng anh trở lại từ Virginia hạnh phúc hơn rất nhiều và khỏe khoắn hơn khi anh ở đây...”

“Nếu em nhớ, khi anh rời Boston anh vẫn đang mang bệnh trên người. Một chút thời gian ở ánh nắng mặt trời khiến bất cứ ai trông cũng tốt hơn.”

“Nó không chỉ là ánh nắng mặt trời. Khi anh bước vào cửa trước, anh mỉm cười và... anh gần như là phát sáng, còn em biết điều đó là bởi vì anh đã ở cùng—”

“Anh hạnh phúc được trở về nhà với em đấy, hồi em bé nhỏ đầu óc tê cóng ạ. Anh không thể đợi để được lại có em, thậm chí dù anh biết em sẽ có chút giận dữ khi em phát hiện ra Raine ở đây với chúng ta.”

“Em vẫn không muốn cô ta ở đây đâu.”

“Anh thề với em là anh sẽ đưa cô ấy đi sớm nhất có thể. Và em sẽ không bao giờ phải nhìn thấy lại cô ấy nữa. Trong lúc này, em chỉ cần nhắc bản thân mình rằng chẳng có gì em phải sợ cô ấy cả được chứ?”

Nàng gật đầu nho nhỏ và cố gắng để kéo ra khỏi người chàng.

“Đợi đã,” chàng nói, túm tay mình dưới khuỷu tay nàng, nắm giữ nàng, thậm chí chàng để nàng lùi một bước. “Em đang có

“Tôi phòng ngủ khác. Xin đừng tranh cãi nữa.”

Chàng bị chọc tức bởi sự bướng bỉnh của nàng.

“Hãy ngủ ở đây.”

“Không... em biết điều gì sẽ xảy ra nếu em ngủ ở đây, và em không muốn như thế. Không phải tối nay.”

“Cin, nó đã nhiều tuần rồi. Nhiều tháng ấy chứ.”

“Đó không phải là lỗi của em! Anh bị ốm và sau đó thì”

“Dịu xuống đi mà. Anh không hề buộc tội em bất cứ điều gì cả. Chúng ta đã có khoảng thời gian tồi tệ ở một hai hoặc hai tháng trước, và đó chẳng là lỗi của ai cả. Trường hợp có giữa chúng ta là thời gian và lần nữa. Nhưng chẳng có lý do gì để phân biệt lúc này cả và anh không muốn chịu đựng điều đó thêm tý nào nữa.” Giọng chàng trở nên mềm mại, nịnh nọt.

“Em quên những gì là sở thích giữa hai chúng ta sao. Hãy để anh chăm sóc cho em tối nay. Hãy để anh nhắc lại cho em nhớ. Sau đó em sẽ thấy tốt hơn về mọi chuyện. Anh xin hứa đây.”

“Em không thể,” nàng nói một cách thảm bại. “Em... cảm thấy... trống rỗng... kiệt sức. Chẳng có gì trong em để gửi trao tối nay cả. Em không muốn lần đầu tiên của chúng ta sau một thời gian quá dài lại trở nên như thế. Nó sẽ không tốt đẹp gì. Nó sẽ không đúng nữa.”

“Lucy—”

“Xin anh đấy, hãy chỉ để em được một mình tối nay thôi.”

Miễn cưỡng, chàng để nàng đi. “Tôi sẽ là một kẻ chết tiệt nếu tôi xin xỏ.”

“Em không muốn anh cầu xin. Chỉ là em muốn được ở một mình.”

Chàng theo nàng tới cửa và chuẩn bị tay mình trên bản lề cửa, trong giây lát ngăn việc rời đi của nàng.

Nàng nhìn vào đôi mắt màu ngọc lam của chàng và vòng tay quanh thân mình, xấu hổ về cái cảnh tượng nàng đã gây ra và mơ hồ lo lắng rằng chàng sẽ không để nàng đi.

“Hãy nhớ những ngày tháng ngay sau khi chúng ta chuyển tới Boston nhé?” Cái nhìn của chàng dường như chu du đi tới những ý định của nàng và một phần xuyên qua trái tim nàng.

“Trong một thời gian chuyện đó rất tốt đẹp giữa hai chúng ta. Rất tốt.”

“Đúng, nó là vậy mà.” Nàng lắp bắp, bị thôi miên bởi sự hiển hiện có chủ định trong đôi mắt màu ngọc lam của chàng.

“Không có vấn đề gì khác biệt của chúng ta đâu nhỉ, em không bao giờ giữ bản thân trong mục đích để lại có được anh cho thứ gì đó anh đã làm hoặc đã nói

“Không! Dĩ nhiên không rồi—”

“Anh sẽ không để em đi ngay bây giờ đâu, Cin ạ, nếu anh nghĩ rằng chuyện này là một kiểu trừng phạt nào đó.”

Chàng đọc câu trả lời của mình trên khuôn mặt bị ảnh hưởng của nàng, và chàng gật đầu nhẹ, chứng tỏ được hài lòng. Hạ cánh tay mình ở bản lề cửa, chàng vịn nắm cửa cho nàng và giữ cánh cửa mở.

“Đi đi. Em đã mua cho mình một chút thời gian đấy.”

Thật may, nàng bỏ trốn, quần áo choàng chặt hơn xung quanh mình và cầm đầu vào phòng ngủ liền kề.

“Ồ, có em ở đây,” Lucy nói, bước vào trong thư viện và mỉm cười khi nàng nhìn thấy Amy lượn một cách cẩn thận dọc qua kệ sách. Amy dừng lại khi cô bé nhìn thấy nàng, lung túng giữ một chồng sách bấp bênh trong cánh tay trái của cô bé.

“Tôi thấy rằng Raine đang có một giấc ngủ ngắn, và chị không thể tìm thấy cô đâu.”

“Em nghĩ em muốn tìm vài cuốn sách ở đây—” Emy bắt đầu.

“Em thực sự thích đọc phải không?”

“Những cuốn tiểu thuyết,” Amy nói, và Lucy cười hân hoan.

“Hãy cho chị xem những cuốn em có... ừm, có một vài cuốn chị thích này. Snow Bound này... The Hidden Hand này... Wuthering Heights—”

“Đó cũng là sở thích của em”

“Em đã bao giờ từng đọc St. Elmo chưa? Chưa ư? Chị sẽ tìm nó cho em—em phải đọc nó. Nó là về vấn đề tình yêu lâu bền, đam mê, và một cô gái nghèo người trở nên giàu có và thành công... chị thấy em chỉ nhìn qua những quyển sách trên những kệ kia—”

“Một trong số chúng ở bên kia căn phòng trông ngu ngốc quá.”

“Đúng đấy,” nàng nói, nhả mũi nhanh. “Đấy là kệ của Heath. Còn đây là của chị.”

“Chị có rất nhiều cuốn sách mới,” Amy nói, đôi mắt xanh của cô bé tôn kính khi cô bé nhìn các hàng ngăn nắp của phạm vi những cuốn sách.

“Khi chị còn nhỏ, bố chị thường mắng chị do chị rất nhiều tiền vào những cuốn sách thay vì những điều gì đó thực tế hơn.”

Lucy mỉm cười đầy hồi tưởng và ngồi xuống ghế của Heath.

“Ôn Chúa Heath chưa bao giờ nói một lời, chẳng vấn gì trong việc chị mua bao nhiêu

“Clay khó chịu chuyện em đọc quá nhiều. Chúng em không còn có khả năng cho sách nữa, không khi chúng em cần tiền cho những thứ khác.”

“Các hóa đơn bác sĩ ư?” Lucy hỏi nhẹ nhàng, nghĩ về mấy bức thư kể tường tận những vấn đề về trước của Clay và bệnh tật thường xuyên.

“Và tiền thuê giúp việc—chúng em không làm được gì mà không có nó,” Amy nói, đặt những quyển sách lên bàn Heath và dựa vào mép nó. “Chỉ có Clay, Raine, Mẹ và em ở đồn điền. Chẳng ai trong chúng em là rất giỏi trong kiểu công việc đó cả. Chúng em đã trả cho một trong những cậu con trai của người hàng xóm để giúp việc—anh ta là kẻ lười biếng, nhưng khi anh ta cố gắng anh ta cũng làm được một công việc ra trò.”

“Chị xin lỗi.” Bức đồng Lucy đặt lên và vỗ vào tay cô bé.

“Xin lỗi cho điều gì chứ?”

“Chị xin lỗi vì mọi thứ đã quá khó khăn với em... và chuyện em không có những quyển sách hay—”

“Đó dường như không phải là khoảng thời gian tồi tệ—chị chẳng bao giờ nhận ra điều gì đó thực sự xấu thế nào cho đến khi chị nhìn lại nó. Tất nhiên, nó hoàn toàn có thể dễ dàng hơn nhiều nếu như Heath có ở đó để giúp... nhưng anh ấy không có.”

Chuyện đó hẳn phải xảy ra khi Heath chuyển lên đây. Lucy cảm thấy bắt buộc bảo vệ sự vắng mặt của chàng.

“Đó không phải là lỗi của anh ấy. Anh ấy muốn giúp. Heath đã tới đồn điền sau cuộc chiến, nhưng bọn họ đã không để anh ấy ở lại.” Amy lưu ý nàng với sự ngạc nhiên. “Anh ấy chưa bao giờ nói với chị về chuyện đó ư?”

“Không thực sự như vậy,” Lucy thừa nhận, trí óc nàng đang sắp xếp để làm thế nào nàng có thể moi thêm việc tiết lộ từ Amy.

Nếu nàng có thể khiến cô bé nói, Amy có thể chứng tỏ là một thông tin có lợi. “Chị biết rằng ở đó một vài chuyện giữa Heath, Clay và Raine—”

“Còn cả Mẹ nữa. Bà chưa bao giờ thích anh ấy cả. Chị biết tại sao, đúng không?”

“Bởi vì anh ấy là... anh ấy là... con của một người khác sao?” Lucy đoán hỏi.

“Đúng vậy. Clay và em được sinh ra trong Danh giá. Mẹ luôn nói rằng bọn em là những đứa con đích thực. Còn...”

Amy nhìn xung quanh và hạ thấp giọng mình, “bà nói Heath chỉ là một điều sai lầm. Bà cũng nói gương mặt anh ấy, rất nhiều lần.”

“Heath đã làm gì chứ?”

“Anh ấy chỉ cười thôi. Anh ấy có nụ cười khiến cho bà nổi con tam bành... ồ, chỉ là bà không thể chịu được ở quanh anh ấy. Sẽ mất nhiều ngày để sự bình tĩnh của bà hạ xuống sau khi Cha mang Heath tới thăm.

“Thế em và Clay thấy thế nào về anh ấy?”

“Em luôn luôn mến anh ấy. Clay thì có vẻ không như vậy, nhưng cả hai bọn họ chưa bao giờ gây hấn cả. Chưa từng, cho đến khi có Raine.”

“Cô ta là ai vậy?” Lucy hỏi, dừng dừng để giọng không quá háo hức hay thiếu kiên nhẫn. “Một người hàng xóm của mọi người ư?”

“Không hẳn thế. Nhưng gia đình chị ấy sống ở trong hạt. Chị ấy là người thứ hai—trong bốn chị em nhà Stanton. Raine là người đẹp nhất. Chị ấy thích tán tỉnh và trêu chọc, nhưng chị ấy chưa bao giờ quan tâm tới những chàng trai trong hạt cả.”

Lucy nghiêng mình tới trước, lắng nghe chăm chú. Được khuyến khích bởi sự thích thú của nàng, Amy bắt đầu nói thoải mái.

“Rồi sau đó mẹ Heath chết, và anh ấy tới sống với bọn em khi anh ấy mười bảy tuổi. Mẹ sẽ thích được giết chết bản thân mình, phải chịu đựng anh ấy

dưới cùng một mái nhà, nhưng Bố đã không lắng nghe bà. Ông say đắm Heath. Vì vậy Mẹ phải chịu đựng Heath cũng ở đó. Nhưng có một lối thoát mà tất cả bạn bè bà đều hiểu và cảm thấy buồn cho bà, còn bà thực tình không phải nhìn thấy anh ấy nhiều. Anh ấy luôn lượn lờ quanh hạt với đám bạn anh ấy.

“Cư xử không đúng ư?”

“Em đoán anh ấy vậy,” Amy thừa nhận. “Heath chỉ là ... ngông cuồng. Anh ấy luôn luôn gặp rắc rối, cái cách quyến rũ của anh ấy hết trong một ngày và trở lại là nó trong ngày hôm sau. Mọi người dường như thích anh ấy, nhưng chẳng ai muốn anh ấy quyến rũ con gái họ cả... chị hiểu tại sao mà. Heath sẽ là chàng trai nổi tiếng nhất trong hạt nếu anh ấy đến từ đúng kiểu nền tảng. Anh ấy có thể cười ngạo, chửi thề và bắn súng giỏi hơn bất kỳ ai, và anh ấy mau lẹ như một cái roi da nữa chứ. Từ những gì mà em nghe được, tất cả những cô gái đều mê mắt tới anh ấy- Raine nói anh ấy là người đẹp trai nhất từng đặt chân đến ranh giới hạt này—nhưng bọn họ đều hoàn toàn sợ hãi bị nhìn thấy cùng với anh quá thường xuyên. Điều đó sẽ hủy hoại danh tiếng của bọn họ.”

Lucy tiếp nhận âm thầm những thông tin. Heath đã luôn là một người bên lề, thậm chí ngay ở Virginia. Chẳng bao giờ nàng ngạc nhiên nữa khi nhớ lại cái cách không sợ hãi mà chàng đã đem ra thách thức được thực hiện ở một nơi để tự nâng bản thân tại đó. Cũng chẳng bao giờ phải thắc mắc việc chàng chưa bao giờ bày tỏ mong muốn quay trở lại Miền Nam. Chàng chưa bao giờ thực sự thuộc về bất cứ nơi nào cả.

“Heath và Raine thì sao...?” Lucy bắt đầu hỏi và thấy rằng nàng không thể hoàn thành câu hỏi bởi cụm từ Heath và Raine nghẹn lại trong cổ họng mình. Nàng ghét cái ý tưởng bọn họ với nhau, nhưng đó là điều bắt buộc, rằng nàng chỉ tìm ra cái gì đó khi tiến thẳng vào giữa bọn họ. Amy dường như hiểu chính xác cái điều nàng muốn biết.

“Từ giây phút Heath mê mắt tới chị ấy, anh ấy đã không muốn để chị ấy lại một mình. Nhà Stantons không thích anh ấy ngỏ lời tán chị ấy, nhưng họ có bốn cô con gái phải gả đi, và anh ấy có một khoản thừa kế tốt đến với mình. Raine đi xe bốn bánh với anh ấy dám một mình tách khỏi các chị em. Chị ấy không kể những gì đã xảy ra, nhưng chị ấy nói rằng vào đầu buổi chiều, anh ấy hầu như chỉ có một lần nói ‘cô thế nào’ và đến cuối buổi anh đã nói chị ấy hãy thành hôn với mình. Sau đó chị ấy gặp Clay—và thực sự họ thích nhau rất nhiều, ngoại trừ chuyện Clay là một người Danh giá còn Heath là...”

“Ngoài giá thú,” Lucy nói thẳng thừng. “Có vẻ Clay phải là một giao kèo tốt hơn rồi.”

“Chị ấy yêu Clay,” Amy trả lời đầy bệnh vực. “Anh ấy đẹp trai, dễ mến, và—”

“Chị chắc chắn anh ta là vậy.” Vội vã Lucy cố gắng làm dịu đi sai lầm của mình. “Chị xin lỗi. Chuyện đó tới khác hẳn với điều chị dự kiến. Xin hãy tiếp tục... em hãy cho chị biết điều gì đã xảy ra sau khi Raine gặp Clay đi.”

“Họ lấy nhau. Heath cố gắng ngăn cản bọn họ, nhưng anh ấy không thể. Anh ấy đánh nhau với Clay, và nói điều gì đó với Clay. Dù nó là điều gì thì bọn họ cũng không bao giờ có điều kiện thân thiết lại nữa. Và sau lễ cưới, Heath trở nên rất tệ, chẳng một ai có thể làm bất cứ điều gì với anh ấy cả—uống rượu và làm những điều quậy phá—rồi cuối cùng, Bố đã gửi anh ấy ra nước ngoài, hy vọng nó sẽ khiến anh thành một quý ông. Sau đó chiến tranh bắt đầu.”

“Điều gì xảy ra sau chiến tranh vậy? Tại sao bọn họ không để anh ấy ở lại đồn điền chứ?”

“Chủ yếu là do Clay. Sự trở lại của Clay do bị thương, và anh ấy luôn ốm yếu sau cuộc chiến. Anh ấy nghĩ rằng nếu Heath trở về sống cùng họ, Heath sẽ chiếm mất vị trí của anh ấy như là một người đứng đầu ở đồn điền ấy và sau đó mang Raine rời khỏi mình. Còn Mẹ không muốn Heath ở đó... và Raine...chị ấy đứng ở trước hiên và tranh cãi với Heath, rồi chị ấy gọi anh ấy bằng tất cả các loại tên. Anh ấy điên lên, và anh ấy...”

“Sao cơ?” Lucy thúc giục, hoảng hốt và thích thú. Khuôn mặt Amy trở nên đỏ bừng.

“Anh ấy cười chị ý bởi chị ấy đã lấy Clay vì tiền và đồn điền—tiền là toàn bộ những con cá hồi vô giá trị, và đồn điền đang suy sụp thành từng mảng. Chị là anh ấy cười vào chị ý. Raine nắm lấy cái roi ngựa mà ai đó đã để lại trên lan can hiên, và dùng nó đánh anh ấy—chỗ đó là nơi mà anh ấy có vết sẹo ở thái dương, gần mắt

“Ôi, Chúa ơi,” Lucy thì thầm, nâng ngón tay lên che miệng. Tất cả những ghen tị của nàng với Raine đã chết đuối trong một loạt sự cảm thông với Heath. Đó là một kiểu cảm thông hoàn toàn không ích kỷ mà vì nàng nao núng với hình ảnh những lời nói của Amy đã tạo ra. Bị tổn thương một cách nặng nề bởi chính người mà anh ta yêu—và đặc biệt là nếu anh ta có quá nhiều niềm kiêu hãnh như Heath. Tại sao, nó là cái gì mà anh ta lại có thể không bao giờ có được chứ. Raine đã để lại dấu vết trên anh ấy. Chỉ là nếu Lucy có thể chắc chắn được vết sẹo đó đơn thuần là sẹo sâu. Hay nó là một dấu vết sâu hơn để lại trong tâm hồn, vẫn chưa lành lặn? Nàng sợ rằng nàng sẽ không bao giờ tìm hiểu được.

“Không thực sự như vậy,” Lucy thừa nhận, trí óc nàng đang sắp xếp để làm thế nào nàng có thể moi thêm việc tiết lộ từ Amy.

Nếu nàng có thể khiến cô bé nói, Amy có thể chứng tỏ là một thông tin có lợi. “Chị biết rằng ở đó một vài chuyện giữa Heath, Clay và Raine—”

“Còn cả Mẹ nữa. Bà chưa bao giờ thích anh ấy cả. Chị biết tại sao, đúng không?”

“Bởi vì anh ấy là... anh ấy là... con của một người khác sao?” Lucy đoán hỏi.

“Đúng vậy. Clay và em được sinh ra trong Danh giá. Mẹ luôn nói rằng bọn em là những đứa con đích thực. Còn...”

Amy nhìn xung quanh và hạ thấp giọng mình, “bà nói Heath chỉ là một điều sai lầm. Bà cũng nói gương mặt anh ấy, rất nhiều lần

“Heath đã làm gì chứ?”

“Anh ấy chỉ cười thôi. Anh ấy có nụ cười khiến cho bà nổi con tam bành... ồ, chỉ là bà không thể chịu được ở quanh anh ấy. Sẽ mất nhiều ngày để sự bình tĩnh của bà hạ xuống sau khi Cha mang Heath tới thăm.”

“Thế em và Clay thấy thế nào về anh ấy?”

“Em luôn luôn mến anh ấy. Clay thì có vẻ không như vậy, nhưng cả hai bọn họ chưa bao giờ gây hấn cả. Chưa từng, cho đến khi có Raine.”

“Cô ta là ai vậy?” Lucy hỏi, dừng dừng để giọng không quá háo hức hay thiếu kiên nhẫn. “Một người hàng xóm của mọi người ư?”

“Không hẳn thế. Nhưng gia đình chị ấy sống ở trong hạt. Chị ấy là người thứ hai—trong bốn chị em nhà Stanton. Raine là người đẹp nhất. Chị ấy thích tán tỉnh và trêu chọc, nhưng chị ấy chưa bao giờ quan tâm tới những chàng trai trong hạt cả.”

Lucy nghiêng mình tới trước, lắng nghe chăm chú. Được khuyến khích bởi sự thích thú của nàng, Amy bắt đầu nói thoải mái.

“Rồi sau đó mẹ Heath chết, và anh ấy tới sống với bọn em khi anh ấy mười bảy tuổi. Mẹ sẽ thích được giết chết bản thân mình, phải chịu đựng anh ấy dưới cùng một mái nhà, nhưng Bố đã không lắng nghe bà. Ông say đắm Heath. Vì vậy Mẹ phải chịu đựng Heath cũng ở đó. Nhưng có một lối thoát mà tất cả bạn bè bà đều hiểu và cảm thấy buồn cho bà, còn bà thực tình không phải nhìn thấy anh ấy nhiều. Anh ấy luôn lượn lờ quanh hạt với đám bạn anh ấy.

“Cư xử không đúng ư?”

“Em đoán anh ấy vậy,” Amy thừa nhận. “Heath chỉ là... ngông cuồng. Anh ấy luôn luôn gặp rắc rối, cái cách quyến rũ của anh ấy hết trong một ngày và trở lại là nó trong ngày hôm sau. Mọi người dường như thích anh ấy, nhưng chẳng ai muốn anh ấy quyến rũ con gái họ cả... chị hiểu tại sao mà. Raine nói rằng Heath sẽ là chàng trai nổi tiếng nhất trong hạt nếu anh ấy đến từ đúng kiểu nền tảng. Anh ấy có thể cưỡi ngựa, chửi thề và bắn súng giỏi hơn bất kỳ ai, và anh ấy mau lẹ như một cái roi da nữa chứ. Từ những gì mà em nghe được, tất cả những cô gái đều để mắt tới anh ấy—Raine nói anh ấy là người đẹp trai nhất từng đặt chân đến ranh giới hạt này—nhưng bọn họ đều hoàn toàn sợ hãi bị nhìn thấy cùng với anh quá thường xuyên. Điều đó sẽ hủy hoại danh tiếng của bọn họ.”

Lucy tiếp nhận âm thầm những thông tin. Heath đã luôn là một người bên lề, thậm chí ngay ở Virginia. Chẳng bao giờ nàng ngạc nhiên nữa khi nhớ lại cái cách không sợ hãi mà chàng đã đem ra thách thức được thực hiện ở một nơi để tự nâng bản thân tại đó. Cũng chẳng bao giờ phải thắc mắc việc chàng chưa bao giờ bày tỏ mong muốn quay trở lại Miền Nam. Chàng chưa bao giờ thực sự thuộc về bất cứ nơi nào cả.

“Heath và Raine thì sao...?” Lucy bắt đầu hỏi và thấy rằng nàng không thể hoàn thành câu hỏi bởi cụm từ Heath và Raine nghẹn lại trong cổ họng mình. Nàng ghét cái ý tưởng bọn họ với nhau, nhưng đó là điều bất buộc, rằng nàng chỉ tìm ra cái gì đó khi tiến thẳng vào giữa bọn họ. Amy dường như hiểu chính xác cái điều nàng muốn biết.

“Từ giây phút Heath để mắt tới chị ấy, anh ấy đã không muốn để chị ấy lại một mình. Nhà Stantons không thích anh ấy ngỏ lời tán chị ấy, nhưng họ có bốn cô con gái phải gả đi, và anh ấy có một khoản thừa kế tốt đến với mình. Raine đi xe bốn bánh với anh ấy dám một mình tách khỏi các chị em. Chị ấy không kể những gì đã xảy ra, nhưng chị ấy nói rằng vào đầu buổi chiều, anh ấy hầu như chỉ có một lần nói ‘cô thế nào’ và đến cuối buổi anh đã nói chị ấy hãy thành hôn với mình. Sau đó chị ấy gặp Clay—và thực sự thích nhau rất nhiều, ngoại trừ chuyện Clay là một người Danh giá còn Heath là...”

“Ngoài giá thú,” Lucy nói thẳng thừng. “Có vẻ Clay phải là một giao kèo tốt hơn rồi.”

“Chị ấy yêu Clay,” Amy trả lời đầy bênh vực. “Anh ấy đẹp trai, dễ mến, và—”

“Chị chắc chắn anh ta là vậy.” Vội vã Lucy cố gắng làm dịu đi sai lầm của mình. “Chị xin lỗi. Chuyện đó tới khác hẳn với điều chị dự kiến. Xin hãy tiếp tục... em hãy cho chị biết điều gì đã xảy ra sau khi Raine gặp Clay đi.”

“Họ lấy nhau. Heath cố gắng ngăn cản bọn họ, nhưng anh ấy không thể. Anh ấy đánh nhau với Clay, và nói điều gì đó với Clay. Dù nó là điều gì thì bọn họ cũng không bao giờ có điều kiện thân thiết lại nữa. Và sau lễ cưới, Heath trở nên rất tệ, chẳng một ai có thể làm bất cứ điều gì với anh ấy cả—uống rượu và làm những điều quậy phá—rồi cuối cùng, Bố đã gửi anh ấy ra nước ngoài, hy vọng nó sẽ khiến anh thành một quý ông. Sau đó chiến tranh bắt đầu.”

“Điều gì xảy ra sau chiến tranh vậy? Tại sao bọn họ không để anh ấy ở lại đồn điền chứ?”

“Chủ yếu là do Clay. Sự trở lại của Clay do bị thương, và anh ấy luôn ốm yếu sau cuộc chiến. Anh ấy nghĩ rằng nếu Heath trở về sống cùng họ, Heath sẽ chiếm mất vị trí của anh ấy như là một người đứng đầu ở đồn điền ấy và sau đó mang Raine rời khỏi mình. Còn Mẹ không muốn Heath ở đó... và Raine...chị ấy đứng ở trước hiên và tranh cãi với Heath, rồi chị ấy gọi anh ấy bằng tất cả các loại tên. Anh ấy điên lên, và anh ấy...”

“Sao cơ?” Lucy thúc giục, hoảng hốt và thích thú. Khuôn mặt Amy trở nên đỏ bừng

“Anh ấy cười chị ý bởi chị ấy đã lấy Clay vì tiền và đồn điền—tiền là toàn bộ những con cá hồi vô giá trị, và đồn điền đang suy sụp thành từng mảng. Chỉ là anh ấy cười vào chị ý. Raine nắm lấy cái roi ngựa mà ai đó đã để lại trên lan can hiên, và dùng nó đánh anh ấy—chỗ đó là nơi mà anh ấy có vết sẹo ở thái dương, gần mắt ấy—”

“Ồi, Chúa ơi,” Lucy thì thầm, nâng ngón tay lên che miệng. Tất cả những ghen tị của nàng với Raine đã chết đuối trong một loạt sự cảm thông với Heath.

Đó là một kiểu cảm thông hoàn toàn không ích kỷ mà vì nàng nao núng với hình ảnh những lời nói của Amy đã tạo ra. Bị tổn thương một cách nặng nề bởi chính người mà anh ta yêu—và đặc biệt là nếu anh ta có quá nhiều niềm kiêu hãnh như Heath. Tại sao, nó là cái gì mà anh ta lại có thể không bao giờ có được chứ. Raine đã để lại dấu vết trên anh ấy. Chỉ là nếu Lucy có thể chắc chắn được vết sẹo đó đơn thuần là sẹo sâu. Hay nó là một dấu vết sâu hơn để lại trong tâm hồn, vẫn chưa lành lặn? Nàng sợ rằng nàng sẽ không bao giờ tìm hiểu được.

“Không thực sự như vậy,” Lucy thừa nhận, trí óc nàng đang sắp xếp để làm thế nào nàng có thể moi thêm việc tiết lộ từ Amy.

Nếu nàng có thể khiến cô bé nói, Amy có thể chứng tỏ là một thông tin có lợi. “Chị biết rằng ở đó một vài chuyện giữa Heath, Clay và Raine—”

“Còn cả Mẹ nữa. Bà chưa bao giờ thích anh ấy cả. Chị biết tại sao, đúng không?”

“Bởi vì anh ấy là... anh ấy là... con của một người khác sao?” Lucy đoán hỏi.

“Đúng vậy. Clay và em được sinh ra trong Danh giá. Mẹ rằng bọn em là những đứa con đích thực. Còn...”

Amy nhìn xung quanh và hạ thấp giọng mình, “bà nói Heath chỉ là một điều sai lầm. Bà cũng nói gương mặt anh ấy, rất nhiều lần.”

“Heath đã làm gì chứ?”

“Anh ấy chỉ cười thôi. Anh ấy có nụ cười khiến cho bà nổi con tam bành... ồ, chỉ là bà không thể chịu được ở quanh anh ấy. Sẽ mất nhiều ngày để sự bình tĩnh của bà hạ xuống sau khi Cha mang Heath tới thăm.”

“Thế em và Clay thấy thế nào về anh ấy?”

“Em luôn luôn mến anh ấy. Clay thì có vẻ không như vậy, nhưng cả hai bọn họ chưa bao giờ gây hấn cả. Chưa từng, cho đến khi có Raine.”

“Cô ta là ai vậy?” Lucy hỏi, dừng dừng để giọng không quá háo hức hay thiếu kiên nhẫn. “Một người hàng xóm của mọi người ư?”

“Không hẳn thế. Nhưng gia đình chị ấy sống ở trong hạt. Chị ấy là người thứ hai- trong bốn chị em nhà Stanton. Raine là người đẹp nhất. Chị ấy thích tán tỉnh và trêu chọc, nhưng chị ấy chưa bao giờ quan tâm tới những chàng trai trong hạt cả.”

Lucy nghiêng mình tới trước, lắng nghe chăm chú. Được khuyến khích bởi sự thích thú của nàng, Amy bắt đầu nói thoải mái.

“Rồi sau đó mẹ Heath chết, và anh ấy tới sống với bọn em khi anh ấy mười bảy tuổi. Mẹ sẽ thích được giết chết bản thân mình, phải chịu đựng anh ấy dưới cùng một mái nhà, nhưng Bố đã không lắng nghe bà. Ông say đắm Heath. Vì vậy Mẹ phải chịu đựng Heath ở đó. Nhưng có một lối thoát mà tất cả bạn bè bà đều hiểu và cảm thấy buồn cho bà, còn bà thực tình không phải nhìn thấy anh ấy nhiều. Anh ấy luôn lượn lờ quanh hạt với đám bạn anh ấy.

“Cư xử không đúng ư?”

“Em đoán anh ấy vậy,” Amy thừa nhận. “Heath chỉ là... ngông cuồng. Anh ấy luôn luôn gặp rắc rối, cái cách quyến rũ của anh ấy hết trong một ngày và trở lại là nó trong ngày hôm sau. Mọi người dường như thích anh ấy, nhưng chẳng ai muốn anh ấy quyến rũ con gái họ cả... chị hiểu tại sao mà. Raine nói rằng Heath sẽ là chàng trai nổi tiếng nhất trong hạt nếu anh ấy đến từ đúng kiểu nền tảng. Anh ấy có thể cười ngửa, chửi thề và bắn súng giỏi hơn bất kỳ ai, và anh ấy mau lẹ như một cái roi da nữa chứ. Từ những gì mà em nghe được, tất cả những cô gái đều để mắt tới anh ấy- Raine nói anh ấy là người đẹp trai nhất từng đặt chân đến ranh giới hạt này—nhưng bọn họ đều hoàn toàn sợ hãi bị nhìn thấy cùng với anh quá thường xuyên. Điều đó sẽ hủy hoại danh tiếng của bọn họ.”

Lucy tiếp nhận âm thầm những thông tin. Heath đã luôn là một người bên lề, thậm chí ngay ở Virginia. Chẳng bao giờ nàng ngạc nhiên nữa khi nhớ lại cái cách không sợ hãi mà chàng đã đem ra thách thức được thực hiện ở một nơi để tự nâng bản thân tại đó. Cũng chẳng bao giờ phải thắc mắc việc chàng chưa bao giờ bày tỏ mong muốn quay trở lại Miền Nam. Chàng chưa bao giờ thực sự thuộc về bất cứ nơi nào cả.

“Heath và Raine thì sao...” Lucy bắt đầu hỏi và thấy rằng nàng không thể hoàn thành câu hỏi bởi cụm từ Heath và Raine nghẹn lại trong cổ họng mình. Nàng ghét cái ý tưởng bọn họ với nhau, nhưng đó là điều bắt buộc, rằng nàng chỉ tìm ra cái gì đó khi tiến thẳng vào giữa bọn họ. Amy dường như hiểu chính xác cái điều nàng muốn biết.

“Từ giây phút Heath để mắt tới chị ấy, anh ấy đã không muốn để chị ấy lại một mình. Nhà Stantons không anh ấy ngờ lời tán chị ấy, nhưng họ có bốn cô con gái phải gả đi, và anh ấy có một khoản thừa kế tốt đến với mình. Raine đi xe bốn bánh với anh ấy dám một mình tách khỏi các chị em. Chị ấy không kể những gì đã xảy ra, nhưng chị ấy nói rằng vào đầu buổi chiều, anh ấy hầu như chỉ có một lần nói ‘cô thế nào’ và đến cuối buổi anh đã nói chị ấy hãy thành hôn với mình. Sau đó chị ấy gặp Clay—và thực sự họ thích nhau rất nhiều, ngoại trừ chuyện Clay là một người Danh giá còn Heath là...”

“Ngoài giá thú,” Lucy nói thẳng thừng. “Có vẻ Clay phải là một giao kèo tốt hơn rồi.”

“Chị ấy yêu Clay,” Amy trả lời đầy bênh vực. “Anh ấy đẹp trai, dễ mến, và—”

“Chị chắc chắn anh ta là vậy.” Vội vã Lucy cố gắng làm dịu đi sai lầm của mình. “Chị xin lỗi. Chuyện đó tới khác hẳn với điều chị dự kiến. Xin hãy tiếp tục... em hãy cho chị biết điều gì đã xảy ra sau khi Raine gặp Clay đi.”

“Họ lấy nhau. Heath cố gắng ngăn cản bọn họ, nhưng anh ấy không thể. Anh ấy đánh nhau với Clay, và nói điều gì đó với Clay. Dù nó là điều gì thì bọn họ cũng không bao giờ có điều kiện thân thiết lại nữa. Và sau lễ cưới, Heath trở nên rất tệ, chẳng một ai có thể làm bất cứ điều gì với anh ấy cả—uống

rượu và làm những điều quấy phá—rồi cuối cùng, Bố đã gửi anh ấy ra nước ngoài, hy vọng nó sẽ khiến anh thành một quý ông. Sau đó chiến tranh bắt đầu.”

“Điều gì xảy ra sau chiến tranh vậy? Tại sao bọn họ không để anh ấy ở lại đồn điền chứ?”

“Chủ yếu là do Clay. Sự trở lại của Clay do bị thương, và anh ấy luôn ốm yếu sau cuộc chiến. Anh ấy nghĩ rằng nếu Heath trở về sống cùng họ, Heath sẽ chiếm mất vị trí của anh ấy như là một người đứng đầu ở đồn điền ấy và sau đó mang Raine rời khỏi mình. Còn Mẹ không muốn Heath ở đó... và Raine... chỉ ấy đứng ở trước hiên và tranh cãi với Heath, rồi chị ấy gọi anh ấy bằng tất cả các lo tên. Anh ấy điên lên, và anh ấy...”

“Sao cơ?” Lucy thúc giục, hoảng hồn và thích thú. Khuôn mặt Amy trở nên đỏ bừng.

“Anh ấy cười chị ý bởi chị ấy đã lấy Clay vì tiền và đồn điền—tiền là toàn bộ những con cá hồi vô giá trị, và đồn điền đang suy sụp thành từng mảng. Chị là anh ấy cười vào chị ý. Raine nắm lấy cái roi ngựa mà ai đó đã để lại trên lan can hiên, và dùng nó đánh anh ấy—chỗ đó là nơi mà anh ấy có vết sẹo ở thái dương, gần mắt ấy—”

“Ôi, Chúa ơi,” Lucy thì thầm, nâng ngón tay lên che miệng. Tất cả những ghen tị của nàng với Raine đã chết đuối trong một loạt sự cảm thông với Heath. Đó là một kiểu cảm thông hoàn toàn không ích kỷ mà vì nàng nao núng với hình ảnh những lời nói của Amy đã tạo ra. Bị tổn thương một cách nặng nề bởi chính người mà anh ta yêu—và đặc biệt là nếu anh ta có quá nhiều niềm kiêu hãnh như Heath. Tại sao, nó là cái gì mà anh ta lại có thể không bao giờ có được chứ. Raine đã để lại dấu vết trên anh ấy. Chỉ là nếu Lucy có thể chắc chắn được vết sẹo đó đơn thuần là sẹo sâu. Hay nó là một dấu vết sâu hơn để lại trong tâm hồn, vẫn chưa lành lặn? Nàng sợ rằng nàng sẽ không bao giờ tìm hiểu được.

“Amy, có vẻ thật hạnh phúc sau cuộc nói chuyện anh đã có với cô bé sau bữa tối,” Lucy nói, tạm ngừng trong một hành động chứng tỏ đang đọc bức thư Heath đã viết những dòng nguệch ngoạc của chàng, bàn tay quá quyết. Họ cùng ngồi ở bàn của chàng, trong khi tiếng tích tắc nhẹ nhàng của cái đồng hồ nhắc họ rằng đang gần đến nửa đêm. Ngọn lửa nhảy múa trong đèn; bóng tối ngồi nhà trở nên giá lạnh hơn, và Lucy có một cảm giác âm áp như thể nàng và Heath làm việc dưới ánh sáng của ngọn đèn cháy rực vậy.

“Cô bé sẽ thích Trường Winthrop cho mà xem. Nó được nhận xét là tốt, cả việc học tập và... mọi thứ khác nữa. Anh được đảm bảo rằng đó là một nơi mà một người như Amy sẽ được sắp đặt rất tốt

“Bởi ‘một người như Amy’ ư, ý anh là một người Miền Nam ngu cư?”

Chàng mỉm cười và vói tới kéo một lọn tóc của nàng, không thể cưỡng lại được sự cảm dỗ.

“Đúng, đó là điều mà anh ám chỉ.”

“Anh có nghĩ cô bé có bất cứ nghi ngờ gì về việc ở tại đây thay vì ở cùng mẹ mình không?”

“Không. Chẳng có cơ hội đâu.”

Lucy đặt bức thư xuống, nhẹ nhàng các ngón tay nàng ở trên nó một cách lơ đãng.

“Khi anh đưa cô bé đến trường, hãy chắc chắn khiến cô bé hiểu là cô bé sẽ được chào đón ở đây bất cứ khi nào cô bé muốn trở lại nhé.”

“Anh sẽ làm vậy. Và anh sẽ cho em một món hời... nếu em đưa cô bé đi mua sắm ngày mai và cho cô bé bất cứ cái gì cô bé cần, sau đó anh sẽ có cô bé gọn gàng an toàn ở trường ngày hôm sau. Rồi mọi người sẽ được ra khỏi nhà vào cuối tuần, và... Chúa ơi, anh gần như sợ hãi nói điều đó... mọi thứ sẽ trở lại bình thường.”

Lucy gõ những đốt tay mình lên cái bàn gỗ những ba lần rồi vịn vẹo những ngón tay.

“Trong khi đó,” Heath nói, đứng lên và kéo nàng vào chàng, “đêm nay—”

“Thực ra,” Lucy đáp lại với một nụ cười e hẫi, cố gắng giằng tay mình được tự do khỏi chàng, “đêm nay yên tĩnh, hoàn toàn yên tĩnh, và em đang đứng lên đi ngủ đây—”

“Anh biết làm thế nào để đánh thức em mà.” Chàng cúi mình xuống, và nàng đột ngột quay đi

“Heath, không phải bây giờ.” Nàng không thể. Nàng không thể, không phải với Raine dưới một mái nhà. Nó sẽ dường như bị nhiễm độc vậy. Nàng phải biết là Raine biến mất hoàn toàn đã, có vậy thì mới không có nguy hiểm từ những ý nghĩ tri hoãn của Raine—anh ta hoặc cô ta can thiệp vào chuyện ân ái của họ.

Heath trở nên lặng thinh, cái tính hài hước tốt đẹp của chàng giảm đi rõ rệt, biểu hiện của chàng trở nên ủ rũ và rõ ràng bất bình. “Chỉ là bao lâu nữa thì việc này sẽ tiếp tục chứ?” chàng hỏi nhẹ nhàng. “Cho đến khi anh điên khùng một nửa sao?”

“Em không cảm thấy thích—”

“Anh cũng nhận thức được những gì em thấy không thích làm... nhưng chết tiệt anh thấy thích nó, và chuyện đó nhiều như thể vấn đề của em cũng là của anh vậy.”

Tức giận bởi cách giọng cao tay của chàng, nàng khoanh tay ngang ngực và nhìn trừng trừng vào chàng. Sự bình tĩnh của nàng quá thiếu trong những ngày này. Tại sao việc tự kiềm chế là quá sức có thể vậy?

“Em không thể ép buộc những cái mà em không cảm thấy được, Heath.

“Vậy thì cố gắng giả vờ em cảm thấy nó đi,” anh chế nhạo. “hoặc không phải là những gì em vẫn luôn làm ấy?”

Lucy bị choáng váng bởi cái chớp nháy nhanh chóng của sự tàn ác. Nàng có thể thấy rằng Heath tức thì xin lỗi về những gì chàng đã nói; sự hối tiếc được viết ra trên khuôn mặt chàng, nhưng trước khi chàng có thể nói bất kỳ lời nào nữa, nàng đáp trả lạnh lùng.

“Nếu anh quá lo lắng, sau tất cả những ý đó, hãy để chuyện đó được làm cho xong đi. Ở ngay đây được chứ? Vui lòng, trước đi nhưng hãy nhanh nhanh về nó cho em.”

Họ trao nhau một cái nhìn chăm chăm nóng nảy trong một phút dài thượt, nhưng không phải kéo họ trở lại.

“Anh sẽ không hỏi lại em nữa,” Heath cuối cùng nói với giọng sắt lại. “Anh sẽ không làm phiền em nữa. Khi nào em quyết định em thấy thích chuyện đó, hoặc em sẵn sàng, hay là trắng tròn đi nữa, hoặc bất cứ điều chết tiệt gì mà em đang đợi, hãy cho anh biết.” Chàng bắt đầu rời khỏi phòng, dừng lại, và thêm vào, “Và lúc đó anh sẽ suy nghĩ về nó.”

Nàng chống lại sự thôi thúc dừng sững chân nàng ở chỗ chàng vừa rời đi. Nhưng nếu chàng nghĩ rằng nàng sẽ di chuyển đầu tiên sau những gì chàng đã nói, thì chàng có một khoảng dài chờ đợi ở đằng trước chàng đấy!

Lucy nhận ra khi nàng nhìn ra ngoài cửa sổ là những dấu hiệu đầu tiên của mùa xuân sẽ ở đây trong vài tuần nữa thôi. a xuân luôn đến một cách khiên cưỡng và chẳng bao giờ ở lại lâu cả; bạn phải sử dụng trực giác của mình để biết là nó đã ở đây. Chỉ khi bạn nhận ra sẽ không còn có tuyết rơi và những hạt mưa lạnh công cho phần còn lại của năm, thời tiết mùa hè nóng nực để đổ xô ra những bãi biển Cape Cod và lội trong nước đá, đào xới trong bùn đen mát lạnh những con sò, tìm cách sử dụng sáng tạo cho những cụm rong biển. Nàng mỉm cười và hình dung ra Heath ở bờ biển.

Mắt chàng sẽ có màu xanh rạng ngời đối chọi với khung cảnh của đại dương. Khi mặt trời tối, nàng sẽ nghĩ ra một vài cách lôi kéo chàng ra khỏi công việc để đưa nàng tới Cape Cod trong vài ngày. Họ vẫn chưa có chuyến đi đám cưới ở bất cứ đâu cả, và nó sẽ là một nơi hoàn hảo. Hào hứng với sự vui thích trong việc lập kế hoạch cho tương lai, nàng nhìn phía trước cửa khi nàng nghe thấy những bước chân nhẹ nhàng của Raine băng ngang sàn nhà bóng lóng của phòng ăn.

“Tôi hy vọng cô sẽ có chút đồ ăn sáng trước khi cô rời đi,” Lucy nói, phát hiện ra rằng điều đó mang đến một động lực nho nhỏ được tốt đẹp tới Raine kể từ khi nàng biết là Raine sẽ đi khỏi cuộc đời nàng ít hơn nửa giờ trước.

“Có lẽ một chút cà phê,” Raine nói, bình thản ngồi tại bàn. “Tôi không thích đi du lịch với một cái dạ dày đầy căng.”

“Cô chắc chắn có một hành trình dài ở phía trước của mình đấy.”

Raine không nói gì; cô ta chỉ đơn giản nhìn Lucy qua hàng lông mi đen.

“Tôi chắc chắn,” Lucy tiếp tục nhẹ nhàng, rót cà phê từ một đồ dùng bằng bạc, “rằng Heath rất tiếc phải buộc rời đi sáng nay mà không tiễn cô được. Nhưng anh ấy phải làm bù khoảng thời gian mà anh đã lỡ khi đưa Amy tới trường ngày hôm qua.

“Tôi biết anh ấy phải rời đi sớm sáng nay. Chúng tôi đã trao gửi lời từ biệt từ tối qua rồi.”

Cái cách Raine nói gợi ra những ảo tưởng dài, những lời từ biệt dịu dàng. Kích động, Lucy phải tự nhắc nhở bản thân lần nữa rằng Raine sẽ ra đi sớm thôi.

Có phải mấy cái kim của đồng hồ đồng cứng tại chỗ, hay là thời gian thực sự trôi từ từ?

“Cả hai chúng tôi đều mong cô được tốt đẹp ở nước Anh—”

“Và tôi cũng mong cô được tốt đẹp,” Raine nói, đôi mắt xám lạnh của cô ta sáng lên với tia nhìn bí ẩn khi cô ta cầm tách cà phê từ bàn tay đưa ra của Lucy.

“Tôi đủ thích cô đấy, Lucinda. Cô có lẽ thấy thật khó để tin, nhưng tôi có đấy. Cô thật khó để mà không có thiện cảm. Trước khi tôi gặp cô, tôi biết rằng để bắt được Heath, cô phải là kẻ tron tuột như mỡ ngan vậy. Tôi đã sai. Heath cưới cô bởi vì cô là một tạo vật nhỏ bé vui vẻ, và cô có một nụ cười ngọt ngào... là thứ ám áp duy nhất Heath nhìn thấy trong cái nơi giá lạnh, ở giữa những con người rất lạnh lùng này. Cô nắm được anh ấy đúng lúc đúng chỗ, và đó là một điều may mắn cho cô. Nhưng tôi vẫn thấy tiếc cho cô đấy. Hai bạn không phù hợp, và điều đó sẽ chẳng bao giờ thay đổi đâu.”

“Anh ấy lấy tôi vì một lý do duy nhất. Bởi vì tôi khiến anh ấy hạnh phúc. Điều đó cũng không bao giờ thay đổi được.”

“Tôi đoán thời gian sẽ chứng minh tôi đúng hay sai—”

“Nó sẽ chứng tỏ rằng cô sai.

“Có thể thế.” Raine đứng dậy khỏi bàn, để lại cà phê không động đến. “Cùng tất cả mọi điều, tôi chúc cô may mắn, Lucinda. Tôi lấy làm tiếc cho cô. Vì

tôi hiểu hơn bất cứ ai cô cảm thấy thế nào về anh ấy.”

Đồng cứng, Lucy găm chặt cái nhìn của mình vào khung cảnh xuyên qua cửa sổ, bỏ mặc Raine cho đến khi cô ta lặng lẽ rời đi.

Những ngày sau khi Raine rời đi, Lucy bắt đầu cảm thấy rằng sẽ chẳng mất nhiều toàn bộ thời gian để đưa cuộc hôn nhân của họ trở lại đúng hướng. Như là một thói quen trong nhiều tháng trước khi Heath ốm, họ đi nhà thờ vào ngày Chủ Nhật và thăm hỏi những người bạn, những người quen họ đã không gặp một thời gian dài. Mặc dù nền tảng tôn giáo của Heath tai tiếng vô kỷ luật và nó cố gắng nỗ lực để kéo chàng tới nhà thờ, Lucy vẫn luôn tìm thấy một vài cách dụ dỗ chàng đi cùng với nàng. Khi đoàn giáo hội đổ ra Nhà thờ phổ Arlington, không khí ở Boston đã tràn ngập với hương thơm ngon lành của hàng trăm xiên thịt nướng ngày Chủ Nhật, được giữ nóng hổi trong những cái lò bên trong nhà thờ phục vụ họ có thể ăn từ giữa 2 đến 3 giờ.

“Lạy Chúa là hơn hẳn,” Heath lầm bầm. Các bài giảng thì dài và mạnh mẽ vào sáng hôm đó, toàn bộ cột sống ngứa ran bốc hỏa diêm sinh. Với Heath, nó dường như đã kéo dài trong nhiều giờ.

Chàng đã dành toàn bộ buổi sáng để vật lộn với niềm vui và nỗi đau của việc có Lucy giấu bên cạnh mình. Nhận thức sâu sắc hương thơm ngọt ngào của nàng, sự mềm mại của nàng, chàng đã thấy tâm trí mình bị chiếm đóng với những ý nghĩ là chẳng có gì để làm với sự phục vụ. Chàng cảm thấy giống một tội nhân ra khỏi nhà thờ hơn lúc chàng bước vào. Thật tai tiếng liếc nhìn xung quanh để chắc không ai nghe được chàng nói khi họ tràn ra ngoài giữa hai hàng cột trắng của nhà thờ đá nguyên khối với phần còn lại của đám đông.

“Yên nào—ai đó nghe lỏm được anh đấy!”

“Anh không thích được rao giảng như thể anh là một trong nhóm các học sinh cần được nắm bắt phần việc cho”

“Em không biết về tất cả mọi người khác, nhưng có rất nhiều thứ anh và em cần nắm bắt công việc,” Lucy thì thầm rõ ràng. “Chúng ta không ở đây trong vài tháng.”

“Chỉ là cái gì đã vậy—”

“Ồ, đừng nói điều đó,” nàng cầu xin, và giả bộ cười lạnh lẽo khi họ vượt qua nhà Treadwell và nhà Nicholson. Họ dừng lại và trao đổi những điều vui vẻ.

“Chào buổi sáng. ‘Buổi chiều chủ nhật đáng yêu’ phải không ạ? Vâng, nó là một bài thuyết giảng phong nhã.”

Ngay khi họ tiếp tục bước tới xe, Heath bỏ biểu hiện niềm nở của mình.

“Anh không biết tại sao bọn họ luôn phải bình luận bao lâu về nó kể từ Chủ Nhật tuần trước chúng ta ở đây—”

“Chúng ta có thể khắc phục điều đó bằng cách tham dự thường xuyên mỗi tuần.”

“Hoặc là chẳng gì cả.”

Chàng phát biểu có vẻ chẳng hồ thẹn ăn năn khi chàng đưa ra gợi ý đó khiến Lucy rên rỉ trong lẫn lộn tiếng cười và sự bức tức, để rồi rơi vào vòng tay chàng.

“Em bắt đầu nghĩ rằng tên của anh là viết tắt của từ ngoại đạo.” (Heath – Heathen)

Chàng nhìn xuống nàng và mỉm cười, vẻ ngoài của chàng chẳng có gì gần với thiên thần cả, với mái tóc tắm ánh mặt trời và đôi mắt xanh rạng ngời.

“Đừng nhìn em như thế,” nàng nói, trao chàng cái cau mày nghiêm trọng mặc dù nàng muốn cười to. “Em sẵn sàng quan tâm đến các vấn đề tội tệ, em sẽ mang bầu con của chúng ta.”

“Thứ lỗi cho anh nếu anh có vẻ không quá quan tâm đến con của chúng ta.” Có một đường cong cười cợt ở môi dưới của chàng. “Anh không nghĩ chúng ta sẽ phải lo lắng về chúng trong một thời gian, trừ khi em có kế hoạch về một số phương pháp thụ thai mà anh không biết tới.”

“Em không thể tin là anh kẻ sống sợ hãi đủ để nói cái điều như thế vào ngày Chủ Nhật,” nàng nói với một vẻ trang nghiêm lạnh tanh, khiến chàng bật cười.

“Em lo lắng về sự cứu rỗi của anh sao?” Chàng nhìn xuống nàng với nụ cười trêu chọc và quyến rũ chết người.

“Người nào đó phải vậy, và nó rõ ràng không phải là em.Ồ, thôi việc cười đùa đi—Anh đang nói nghiêm túc đấy!”

“Anh luôn mê mẩn bởi không khí thành kính mà em khoác lên mỗi ngày Chủ Nhật,” chàng nhận xét, nụ cười nửa miệng kéo tới môi chàng. “Được rồi. Nếu em muốn tới nhà thờ mỗi tuần, chúng ta sẽ đi mỗi tuần. Nhưng thật nghĩ ngờ là anh sẽ chẳng nhận được thứ gì lúc ra khỏi đó đâu.”

Sự nhượng bộ của anh xoa dịu cô một chút.

“Thật là tốt. Em không mong chờ bất cứ phép màu nào cả. Ít nhất là nó sẽ không có tác hại nào đâu.”

Heath giúp nàng vào trong xe, mắt chàng lấp lánh khi chúng đặt trên những ngón tay nhỏ nhắn, xinh xắn của nàng. Chàng đã không lên kế hoạch để thực hiện bất cứ lời hứa nào với nàng cả, nhưng sau đó nàng đã đề cập đến từ trẻ con, và trái tim chàng quên mất vài nhịp đập. Ý nghĩ về việc có những đứa

con trai và con gái với Lucy lấp đầy chàng với niềm vui và sự mong đợi. Theo cách, chàng sẽ xin lỗi để mắt sự quan tâm trọn vẹn của Lucy. Chàng thích việc có nàng hoàn toàn cho chính mình; chẳng có tí nghi ngờ gì về nó cả. Chàng có thể dành cả cuộc đời mình như thế này, một cách hoàn toàn hạnh phúc chỉ với hai người bạn họ với nhau mà thôi. Nhưng, hai người bạn họ cùng bạn nhóc- những gì là một gia đình mà họ sẽ có!

* * *

“Thứ hai,” Damon cầu nhàu nói, khiến cho tiếng nói như một lời nguyện rủa vậy, “nên quăng bỏ quyển lịch đi.”

Cậu ta và Bartlett, một trong các phóng viên trẻ nhất trong công việc bàn giấy, trông quanh phòng biên tập chán nản. Một vài phóng viên đang nghech ngoạc uể oải tại bàn của họ, trong khi những người khác lật qua những quyển sách tham khảo và chờ đợi văn phòng cảnh sát gọi lại để họ có thể ra ngoài và tìm kiếm một vài t

Bartlett thờ dài dưới sức nặng áp bức của sự nhàm chán.

“Ngay cả tin xấu cũng sẽ được chào đón lúc này.”

“Trong chuyện kinh doanh này thì tin xấu cũng là tin tốt... nhưng anh đã bao giờ từng có được chất liệu cho câu chuyện hay vào ngày Thứ hai chưa? Tất nhiên là chưa rồi. Nó là quá nhiều đề hỏi cho một thảm họa tự nhiên nhĩ? Một cơn bão nhỏ chẳng? Chúa mới biết trong một bang như Massachusetts nên có ít nhất một vụ bê bối chính trị chứ nhĩ.”

Cậu ta quay trở lại Bartlett.

“Chuyện gì với cuộc phỏng vấn cá nhân của anh vậy? Bà Lowell đồng ý nói chuyện với anh về cuộc đấu giá từ thiện của mình chứ?”

“Không hề”

“Tôi biết bà ấy sẽ không mà,” Damon nói với sự hài lòng quạu quọ. “Chẳng vấn đề gì việc Heath nói cả, tôi biết bà ta sẽ không đâu. Nhà Lowell ghét công khai dưới bất cứ hình thức nào. Mẹ tôi thường nói với tôi rằng một quý bà chỉ là một tờ giấy thời gian gấp 3 trong toàn bộ cuộc đời mình mà thôi; khi người ta sinh ra, khi người ta kết hôn, và khi người đó chết. Và khi mà người ta nghĩ về nó, thực sự không bao gồm những điểm chính.”

Bartlett chẳng có bất kỳ ý kiến gì để trả lời cả. “Tôi cũng cho rằng như vậy.”

“Ông Redmond!” Joseph Davis, người trợ lý trẻ của ban biên tập thành phố, gần như vấp ngã trên b làm việc của một phóng viên khi quăng mình tới trước Damon.

“Ông Redmond—”

“Sao vậy? Anh đang thấy hào hứng về điều gì đấy? Đừng kể với tôi anh tìm thấy một vài tin tức để báo cáo nhé.”

“Người gác cửa bảo tôi nói với ông rằng có ai đó ở đây tìm ông Rayne.”

“Bảo với ông ta rằng ông Rayne không ở đây, nhưng nếu ông ý để lại danh thiếp của mình—”

“Không phải là một ông đâu,” Davis nói không kịp thời. “Đó là bà Rayne ạ.”

Đôi mắt đen như mun chớp lóe với sự thích thú. Không một lời, anh ta rời khỏi Barlett và Davis đang đứng đó khi anh ta sải bước nhanh xuyên qua phòng biên tập để tới cửa. Người gác cửa, nút áo mạ vàng và sắc phục với sự trang nghiêm, đứng sang một bên để lộ Lucy, sau đó đóng cửa để cho hai người họ với sự riêng tư của hành lang. Mặc chiếc váy màu xanh lục bảo và một chiếc mũ nhung nhỏ chồm chệ làm dáng trên đầu nàng, Lucy trông giống một con chim nhỏ lạ kỳ đối lập với đủ sự u ám của những bức tường. Damon biết ngay khi nhìn thấy nàng là có điều gì đó không đúng. Dù nàng mỉm cười với anh, thì vẫn có sự căng thẳng trên mặt nàng.

“Anh Redmond, tôi xin lỗi đã làm gián đoạn buổi làm việc của anh.”

Anh nắm lấy bàn tay mảnh mai của nàng trong tay mình và đặt một cái hôn nhẹ vào mu bàn tay.

“Tôi không thể nghĩ ra một sự gián đoạn dễ chịu nào hơn nữa. Cô chưa bao giờ từng đến đây trước kia, phải vậy không? Hãy cho tôi biết, cô bắt đầu thực hành cung cấp các bài viết của cô về mọi người sao?”

“Ồ, không, tôi...” Nàng ngược nhìn anh ta và cười. “Anh không phải giả thiết để biết tôi là người viết chúng chứ. Heath đã nói với anh sao?”

“Tất nhiên là không rồi. Nhưng tôi biết ngay—tôi gần như có thể nghe thấy giọng điệu của cô vang lên khi tôi đọc chúng. Cô có một tài năng kỳ diệu với ngôn từ. Giờ, trước khi tôi bắt đầu trình bày với cô những lời khen ngợi, hãy cho tôi biết làm thế nào tôi có thể giúp cô.”

“Tôi muốn được nói chuyện với chồng tôi.”

“Thật không may, lúc này cậu ấy không có ở văn phòng.”

“Anh ấy ở đâu vậy?”

“Ra ngoài và lòng vòng, thất lại những mối lỏng lẻo, giữ con mắt ở bên ngoài cho các tin tức...” Giọng Damon tắt dần trong lặng im khi Lucy cúi đầu và nắm cái túi nhỏ của nàng thật chặt.

“Có rắc rối gì sao?” anh ta hỏi nhẹ nhàng. Nàng ngẩng đầu lên và mỉm cười gượng gạo.

“Không, tôi không nghĩ vậy. Có lẽ tôi buồn bã những việc không đâu thôi. Tôi chắc chắn nó chẳng có gì cả, nhưng... nhưng tôi nghe được một tin đồn tại buổi hội họp câu lạc bộ hiện thời của tôi ngày hôm nay, và tôi phải hỏi chồng tôi về nó. Anh có biết khi nào anh ấy sẽ quay lại không? Tôi biết tất cả chuyện này có lẽ rất ngớ ngẩn, nhưng tôi cảm thấy phải tìm anh ấy ngay lập tức. Với tôi nó

“Tin đồn gì vậy?” Damon cắt ngang câu chuyện kích động một cách kiên nhẫn.

Nàng ngập ngừng, mở miệng và sau đó đột ngột đóng lại.

“Bà Rayne... nếu nó làm phiền cô đủ để khiến cô tới đây, thì sau hết nó là chuyện gì đó cần phải được giải quyết ngay lập tức. Nó có thể là chuyện gì đó mà tôi có thể làm rõ ràng ngay được đấy.”

“Anh sẽ nghĩ rằng nó thật buồn cười—”

“Không có điều gì làm phiền cô lại là chuyện vô lý cả. Xin hãy cho tôi biết về nó.”

“Chuyện đó quá ngạc nhiên—tôi không biết phải nói gì khi ai đó kể cho tôi—tôi nghĩ tôi phải tự biến mình thành con ngốc mất, vì tôi cứ lăm bắm điều gì đó, tôi thậm chí còn không biết điều gì nữa, và sau đây tôi bỏ đi, ngay giữa buổi hội họp—”

“Cái chuyện ‘ai đó’ nói với cô là gì?”

“Anh phải biết là chị em chồng của Heath. Bà Laraine Price ở với chúng tôi vài ngày cuối tuần trước—”

“Đúng,” Damon nói xuống, “tôi được nghe một chút về nó.”

“Bà ấy đi Anh hai ngày trước. Bà ấy không còn ở Boston nữa. Nhưng Bà Cumming, một trong những ở câu lạc bộ của tôi lại nói rằng ai đó đã nhìn thấy Raine ngày hôm qua—”

“Nhưng chuyện đó chẳng có ý nghĩ gì cả. Không một ai biết bà Price. Làm thế nào ai đó lại có thể nhận ra bà ta chứ?”

“Có một ngày cuối tuần khi cô ta đi mua sắm với em gái Heath và tôi. Tôi đã giới thiệu họ với vài người—anh biết anh sẽ luôn nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc tại C.F.Hovey chứ? Vì vậy, ai đó đã nghĩ rằng mình nhìn thấy Raine ngày hôm qua phải là một người trong số họ... ồ, nó hoàn toàn vô lý, chỉ là như tôi đã nói đấy. Chẳng có lý do gì để Raine ở lại đây cả, và tôi không tin lấy một lời từ chuyện đó, bởi vì Heath sẽ không nói dối tôi, nhưng...”

“Nhưng dù sao cô vẫn nghĩ rằng cô muốn đến đây để hỏi cậu ấy về chuyện đó?”

“Vâng.”

Có cái gì đó về cách Damon hành xử... quá cẩn trọng, quá lịch sự, cho Lucy một cảm giác là anh ta đang giữ điều gì đó tránh nàng.

“Tôi có một gợi ý,” anh ta nói, với một nụ cười quyến rũ—cũng có chút ép buộc, nụ cười đó—“tại sao cô không về nhà và đợi Heath ở đó nhỉ? Tôi nay tôi sẽ khiến cho cậu ấy chắc chắn rời khỏi văn phòng sớm, và cô có thể làm tất cả mọi việc—”

“Anh ấy không thường ra ngoài văn phòng vào thời điểm này đúng không?” Lucy hỏi chen ngang.

“Nó phụ thuộc vào—”

“Anh ấy?” nàng cầu cứu, và đôi mắt đen của anh ta khóa vào nàng trước khi anh ta miễn cưỡng trả lời.

“Cậu ấy chăm lo một vài công việc kinh doanh.”

Một nghi ngờ khủng khiếp bùng lên trong tâm trí nàng, thiêu đốt giống như một trận đánh mới tấn công vậy.

“Anh ấy ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Love, Come To Me* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy Damon trông tệ đến vậy để yên tâm cả.

“Tôi không biết.”

“Damon,” nàng nói, cố ý sử dụng tên chính của anh ta. Giọng nàng thấp và van lơn, đầy căng thẳng.

“Anh trao tình bạn của anh cho tôi, tôi cứ nghĩ tôi có thể dựa vào nó. Tôi không hỏi sự giúp đỡ của anh hay lời khuyên của anh... tôi chỉ yêu cầu anh đừng chặn trên con đường của tôi mà thôi. Anh biết anh ý ở đâu. Nếu anh không nói với tôi, tôi sẽ tìm thấy anh ấy ở nơi nào đó. Tôi sẽ đi tới mọi con đường trong cái thành phố nà

“Cô không thể. Việc đó thật nguy hiểm—”

“Và tôi sẽ tìm thấy anh ấy cho mình. Nhưng đó không phải là quyền của anh khi mà bạn tôi lại giấu tôi. Tôi đang đấu tranh để giữ lấy chồng tôi. Những nguyên tắc không áp dụng ở đây được. Có lẽ khi nào anh kết hôn, anh sẽ có ý kiến tốt hơn về những gì tuyệt vọng dài dài, anh sẽ tiến tới... vì lợi ích của anh, tôi hy vọng không thể. Giờ, Heath ở đâu?”

“Bà Rayne... tôi không thể nói được.”

“Tôi hiểu,” nàng nói đều đều, mắt nàng sáng lên với quyết tâm. “Tôi sẽ làm sau. Ít nhất anh có thể gợi ý nơi tôi nên bắt đầu tìm được chứ? Gần Long Wharf? Market? Hay...?”

“Chúa ơi, không. Lucy đừng vậy. Những điều khủng khiếp nhất trần đời có thể xảy đến với cô, và tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình vì—”

“Nếu có bất cứ điều gì xảy ra với tôi, tôi chắc chắn sẽ không đổ lỗi cho anh. Và tôi cho rằng Heath cũng sẽ không như vậy đâu.Ồ, tôi thấy có rất nhiều khu vực để ẩn nấp, và tôi phải bắt đầu thôi. Tạm biệt.”

“Đội đã.” Damon nhìn nàng với thắc mắc và giận dữ lẫn lộn, chưa bao giờ nằm mơ là nàng có khả năng thao túng anh ta quá khéo léo hay gây áp lực không công bằng như vậy đến anh ta. Cả hai đều biết rằng anh ta sẽ cảm thấy chịu trách nhiệm nếu nàng đi ra ngoài một mình và bị hãm hại. Anh ta được nuôi dạy để là một quý ông trong mọi việc anh ta làm, việc đưa ra một cách hoàn hảo rằng anh ta chưa từng có một hao tổn trong bất kỳ tình huống nào—nhưng Chúa nhân từ ơi, một quý ông phải làm gì khi đối mặt với một chuyện gì đó như thế

“Cậu ấy ở Parker,” cuối cùng anh ta nói, trông như thể anh ta ghét chính bản thân mình. “Có một bữa trưa.”

Lucy gật đầu chậm chậm, với một nụ cười cay đắng.

“Dĩ nhiên rồi. Gọi các món bất cứ lúc nào. Tôi phải đoán ra mới phải.”

Anh ta nắm lấy cổ tay nàng một cách nhẹ nhàng khi nàng quay đi.

“Dừng lại, Lu... ý tôi là Bà—”

“Tôi sẽ tới Parker. Không ích gì trong việc cố gắng ngăn tôi lại đâu.”

“Chẳng có cách nào cô có thể thực hiện bằng việc đi tới đó cả.”

“Tôi phải nhìn thấy bằng chính mắt mình nếu như anh ấy ở cùng với cô ta.”

“Hãy đợi sự giải thích của anh ấy. Đừng cố dồn ép anh ấy.”

“Đó không còn là việc liên quan đến anh nữa.”

Anh ta thả tay nàng ra và cào cào ngón tay qua mái tóc tổ quạ của mình, cố gắng điên cuồng để nghĩ ra những gì phải làm.

“Chờ chút. Đợi ngay đây nhé. Tôi sẽ bàn giao việc cho biên tập viên thành phố phụ trách, và tôi sẽ quay lại trong vài giây thôi. Tôi sẽ đi cùng với cô. Đừng di chuyển. Đừng đi bất cứ đâu cả.”

Anh ta biến mất qua cánh cửa văn phòng và lao xuyên phòng biên tập khác, tung ra vài lệnh vội vã và buộc mình trở lại hành lang. Chẳng có ai ở đó cả ngoại trừ người gác cửa bắt đầu trở lại vị trí của mình.

“Bà ấy đâu rồi?” Damon hỏi với một chút cuồng cuồng.

“Tôi sợ là tôi không biết thưa ông Redmond. Bà ấy rời ngay sau khi ông đi qua cánh cửa.”

Chữ thề dữ dội, Damon bước ra ngoài phố, nơi mà chiếc

xe ngựa chỉ vừa trở về. Sau khi giặt mạnh tay phóng viên đèn đuôi kia ra khỏi cái xe nhỏ, anh ta thông báo cho người lái xe rằng họ sẽ tới Parker House, và rằng anh ta muốn vọt lẹ hơn tới đó.

Heath nhón lông mày đen khi chàng nhìn chăm chăm vào Raine, mắt chàng lạnh và xanh lá cây. Cô ta đáp lại cái nhìn của chàng không xấu hổ mà cũng chẳng cầu xin, trong khi khuôn mặt trái xoan hoàn hảo sáng nhợt nhợt và trong suốt đối lập với cái cảnh nền đỏ tía lạng cam của nhà hàng.

Người phục vụ di chuyển lặng lẽ quanh chiếc bàn, đồ đầy lại những cái ly của họ mà không làm sánh một giọt vào cái khăn trải bàn trắng mịn. Ngay khi người phục vụ rời đi, lạng lẽ.

“Nếu việc đó chỉ là đến với tôi, cô có thể sống ở Boston. Cô có thể sống ngay dưới phố và nó sẽ không tạo ra sự khác biệt với tôi đâu. Tôi không quan tâm. Có lẽ không cần nói nhiều đến cảm xúc của tôi về lòng từ bi... nhưng tôi không quan tâm.”

“Anh không thể thuyết phục tôi rằng chẳng còn gì trong trái tim anh dành cho tôi cả.”

“Một cách chân thực ư?... có lẽ một hoặc hai vết sẹo thôi. Nhưng chẳng có gì hơn thế.”

“Thậm chí không giận dữ ư?” cô ta hỏi, nhìn chàng một cách chăm chú. “Tôi thấy là thật khó để tin đấy.”

“Tôi đã giận dữ trong một thời gian dài. Và sau đó tôi bắt đầu hiểu ra tại sao cô lại làm điều đó—tại sao cô lấy Clay, tại sao cô không muốn tôi ở đó sau chiến tranh—”

“Nhưng tôi có muốn anh mà! Tôi có!” Sự nhấn mạnh khó khăn của tuyệt vọng thêm vào giọng nói cô ta. “Từ lâu rồi tôi muốn lấy lại cái ngày hôm đó và làm sống dậy toàn bộ lần nữa. Tôi muốn lấy lại mọi thứ, tôi nói- tôi không có ý là bất kỳ cái gì. Tôi sẽ không làm tổn thương anh nữa. Tôi không bao giờ có ý làm tổn thương anh cả, nhưng tôi đã có quá nhiều suy nghĩ về việc đó mà không hề lo lắng về cảm nhận của anh. Tất cả chúng ta đều là kẻ ích kỷ... anh cũng là kẻ ích kỷ!”

“Tôi cũng là kẻ ích kỷ” Heath lập lại nhẹ nhàng.

“Vậy là anh hiểu

“Tôi đã hiểu và tha thứ cho cô một thời gian dài trước đây rồi.”

“Vậy thì điều gì đang ngăn cản chúng ta ở bên nhau lúc này chứ?” cô ta hỏi, đầy hoang mang.

“Bắt đầu với việc tôi đã kết hôn rồi.”

“Tôi không yêu cầu anh phá vỡ hôn nhân của mình. Tôi không vậy sau khi một cái nhún cười... chỉ là tôi muốn anh thôi. Tôi sẽ ở đây, và chào đón anh bất cứ khi nào anh cần tôi. Vòng tay tôi sẽ luôn rộng mở—”

“Tôi không cần chúng. Sau khi tôi đã cho đi toàn bộ sự giận dữ, tôi ngừng việc muốn cô rồi.” Heath dừng lại, ghét sự cần thiết của việc lạnh lùng và tàn nhẫn. “Tôi đã ngừng suy nghĩ về cô rồi.”

“Tôi không tin điều đó.”

“Tôi chẳng có vấn đề gì với việc cô tin hay không, không lâu hơn chuyện cô rời Boston trong vòng 24h đồng hồ đâu.”

“Nhưng nếu anh không quan tâm liệu tôi ở hay không...”

“Vợ tôi có, và chuyện đó là toàn bộ vấn đề. Nếu tôi phải tự mình mang cô lên chuyến tàu tiếp theo chỗ có những cánh buồm ra khỏi cảng hay chuyến tàu lửa tiếp theo đang lăn bánh khỏi sân ga, thì tôi sẽ làm. Cô có phần còn lại của thế giới để sống ở... bất cứ đâu trừ Massachusetts.”

“Có chuyện gì với anh vậy? Lucinda sphai lúc nào cũng có thể giữ cho anh được hạnh phúc. Sớm thôi anh sẽ muốn một người hiểu anh, một người ở nơi mà anh đã lớn lên, một người có thể nói chuyện về những ngày xưa cũ với anh. Anh có cùng một thời quá khứ với tôi.”

Có hàng trăm cách khác nhau Heath có thể có để trả lời cô ta. Có quá nhiều điều chàng có thể cố gắng để làm cho cô ta hiểu—thế nào mà ngày xưa cũ ít tẹo đó lại có ý nghĩa với chàng chứ, thật tốt làm sao Lucy lại hiểu chàng, và dễ dàng làm sao để nàng khiến chàng hạnh phúc. Chàng có thể nói với cô ta cuộc đời chàng ở đây được hài lòng nhiều thế nào, nhưng chỉ là có một điều thực sự cần thiết để cho Raine hiểu, và chỉ có một cách chàng biết làm thế nào để nói nó.

“Tôi yêu cô ấy, Raine.”

“Anh cũng yêu tôi một lần.”

“Tôi bị thu hút bởi cô. Tôi quan tâm đến cô. Nhưng điều đó không phải là tình yêu. Nó không có thật.”

“Chẳng có gì khác từng là thật với tôi cả.”

“Vậy thì tôi xin lỗi cô. Và tôi hy vọng rằng một ngày nào đó cô sẽ tìm thấy được một người. Nhưng chẳng có hy vọng cho tôi và cô đâu. Raine... Tôi đã

tìm ra cô ấy là toàn bộ ánh sáng cuộc đời. Giờ đây tôi có cô ấy, không một ai khác có thể từng là thứ gì cả chỉ là tốt nhất thứ hai thôi.”

“Tốt nhất thứ hai sao? Với cô ấy ư?”

“Đúng vậy. Đừng bao giờ nghi ngờ

“Heath... Heath, tôi không hiểu,” Sự cứng đầu của cô ta bắt đầu lung lay, và hàng lông mi nặng chóp chóp bối rối. “Anh nhìn thấy gì ở cô ấy chứ? Cô ấy đã làm gì để bấy anh? Là cô ấy...” Raine lúng túng đầy kiêu căng với từ ngữ. “Là cô ấy đẹp hơn tôi? Rằng những gì anh nghĩ? Là rằng cô ấy thích nói chuyện với anh về tờ báo đó sao?”

Sự thương hại trong mắt chàng là thật tâm khi chàng nhìn cô ta.

“Tôi không biết liệu tôi có thể giải thích được điều gì với cô khi mà cô không thể nhìn, chạm, hay cảm thấy. Cô sẽ không hiểu được. Chẳng có gì trong việc cô ấy làm hoặc nói... nó không theo cách cô ấy trông thấy—dù Chúa biết tôi không thể tìm ra lỗi với chuyện đó. Đôi khi mọi người không phải làm mọi thứ để khiến cô yêu họ... cô chỉ cứ làm thôi, và chẳng cần sự giúp đỡ nào cho chuyện đó cả.”

Cô ta nhìn xuống khăn trải bàn, từ chối câu trả lời. Tuy vậy chàng đọc được chính xác sự im lặng của cô ta, và chàng biết rằng sáng mai cô ta sẽ phải rời khỏi Boston.

Cái xe trở tới Parker House chỉ vừa đúng khi xe Lucy dừng. Damon nhảy lên vỉa hè và tới cửa xe trong chớp mắt.

“Lucy, hãy cho tôi vào trong xe với—để tôi nói chuyện với cô chỉ trong một phút thôi. Xin đấy.”

Với sự đồng ý miễn cưỡng của Lucy, người đánh xe bắt màn mở cửa cho Damon trượt vào bên trong xe ngay tức thì. Kín đáo trong bóng tối tĩnh lặng của cái xe, Damon ngồi cạnh nàng và nhanh chóng sắp xếp qua các lựa chọn của mình. Những điều mà anh ta có thể nói với nàng? Đi vào trong đó,” cuối cùng anh ta nói, cảm thấy giống như một thằng ngốc bị xoắn lười khi anh ta đọc được những đau khổ cùng cực trong mắt nàng.

“Tôi không muốn,” nàng đáp lại, giọng nàng vỡ vụn. “Tôi sợ rằng tôi sẽ nhìn thấy Heath và Raine bên nhau, và rồi tôi sẽ không có bất cứ lựa chọn nào ngoại trừ—”

“Họ ở trong đó cùng nhau... đó là lời nói của tôi trong việc này. Vì vậy chẳng cần thiết đi vào trong đó và thấy cảnh đấy đâu.”

“Damon... tại sao anh ấy và cô ta?” nàng thì thầm. “Tại sao anh ấy không nói với tôi chứ? Tôi không biết phải làm gì cả.” Nàng tìm kiếm một cách vụng về trong túi xách cái khăn tay khi nàng bắt đầu khóc. Nước mắt nàng quá nhiều với anh ta. Sau khi rút chiếc tay từ túi mình ra và trao nó cho nàng, Damon lắng nghe tiếng khóc nghẹn ngào trong vài giây, cảm thấy sự bất lực nhiều hơn cả những năm qua anh đã có. Cần thận anh ôm nàng trong vòng tay, loi nhẹ, cái ôm mang tính chất anh em mà không hề có chút dấu hiệu của đam mê. Khi nàng vẫn tiếp tục khóc tay anh di chuyển ra sau đầu nàng trong cái vuốt ve nhẹ nhàng bảo vệ, và mắt anh nhắm hờ lại như thể anh đã đầu hàng với sự giả bộ đau đớn xa hoa. Đây là một trò quá nguy hiểm để chơi. Anh hối tiếc đã trao sự an ủi ngay khi anh cảm thấy sự mềm mại của nàng tựa vào vai anh, nhưng anh không thể quay lưng lại khỏi những giọt nước mắt của Lucy sớm hơn khi anh có thể ngăn trái tim mình đập thình thịch. Anh nghĩ về những điều ý nghĩa mà tình bạn của Heath có với anh. Anh nghĩ về danh dự của bản thân. Anh nghĩ về hạnh phúc của Lucy. Đó là chỉ có một con đường phía trước anh.

“Ở đây có vài điều để cô nghĩ đến,” anh nói, giọng cổ tình sáng sủa. “Tại thời điểm này, đó là sẽ xuất hiện một việc ngoài cuộc khách quan là hai chúng ta đang ở trong một tình huống buộc tội hơn rất nhiều so với Heath và Raine.”

Giật mình, nàng rời khỏi anh, mắt mở to. “Đó là việc nên nhắc nhở chúng ta,”

Damon tiếp tục đều đều, “không để đánh giá bởi sự xuất hiện.”

“Anh đang nói cái gì vậy?”

“Chuyện đó luôn luôn chẳng bao giờ chính xác như những gì cô về cả. Và thay vì việc nhảy vào để kết luận, cô nên để chồng mình giải thích hành động của cậu ấy. Cậu ấy xứng đáng có cơ hội đó. Cậu ấy không đáng được đưa thẳng tới địa ngục bởi một vài điều hiểu lầm.”

“Có đúng một điều mà tôi hiểu rõ mà thôi,” Lucy nói, lau cái má ướt của mình với một góc khăn. “Anh ấy nói dối tôi. Mỗi một phút mà anh ấy ở cạnh tôi và chẳng thềm nói với tôi rằng cô ta vẫn còn ở Boston này, là anh ấy đang nói dối.”

“Tôi cũng sẽ vậy thôi, nếu tôi nghĩ tôi mất cô.”

Tới từ Damon, đó là phản ứng mà Lucy ít dự kiến nhất. “Anh không thực sự sẽ vậy. Anh là một quý ông. Tôi không tin anh sẽ nói dối, anh sẽ không đúng không?”

Anh ta thở dài. “Vấn đề với việc có kỳ vọng quá cao với con người, Lucy ạ là những tiêu chuẩn không phải lúc nào cũng dễ dàng để sống cùng. Chúng ta là tất cả những liên kết để tạo nên sai lầm... và từ chỗ tôi đang đứng đây, tôi muốn nói rằng Heath tạo ra ít sai lầm hơn tất cả.”

“Có phải anh nói rằng tôi nên tha thứ cho anh ấy chuyện đang nói dối tôi không?”

“Hãy nhìn nó theo cách này: tại sao Heath sẽ mạo hiểm nói với cô rằng Raine vẫn còn ở Boston khi cậu ấy có mọi lý do để tin là cô sẽ không tìm ra? N điều cô không biết sẽ không làm tổn thương cô được.”

“Anh đang cố để biện minh cho sự thiếu trung thực của anh ấy!”

“Tôi đang cố để giải thích là tại sao cậu ấy không nói với cô. Cậu ấy nghĩ cậu ấy có thể lo cho mọi vấn đề của mình và bảo vệ cô khỏi điều từng biết—”

“Tôi không cần cái kiểu bảo vệ đó.”

“Vậy thì hãy nói với cậu ấy. Cậu ấy sẽ lắng nghe.”

“Làm sao mà anh biết chứ?” nàng đột ngột hỏi, hỉ mũi thật mạnh.

“Tôi chưa bao giờ thấy người đàn ông nào lắng nghe vợ mình như cái cách cậu ấy lắng nghe cô.”

“Anh ấy chỉ chiều lòng tôi thôi.”

“Không. Không hề, đó không phải là tất cả. Lucy...” Damon vỡ ra với tiếng cười chua xót. “Chúa ơi, cậu ấy sẽ giết tôi mất nếu cậu ấy phát hiện ra tôi từng nói với cô. Nhưng cô cần phải biết nó, điều này thật không phải khi giữ chuyện đó giấu cô. Lucy này, Heath chưa bao giờ có kế hoạch ở lại Massachusetts nhiều hơn là vài tháng cả. Tất cả việc đó là vì cô mà cậu ấy ở lại. Cô là lý do cậu ấy mua một ngôi nhà ở Concord và thậm chí là cả tờ Examiner. Cô là lý do mà cậu ấy quyết định sống ở New England thay vì trở lại Miền Nam.”

“Ssao cơ? Chuyện đó không thể nào là thật

“Tôi sẽ thề nó trên một kệ Kinh thánh. Cậu ấy tới thăm tôi trước khi rời New England. Cậu ấy nói rằng cậu ấy rời đây là điều tốt, rằng cậu ấy không tìm thấy cái điều mà cậu ấy tìm kiếm, và tôi nghĩ rằng đó là lần cuối cùng tôi từng nhìn thấy cậu ấy như vậy. Cậu ấy có cái nhìn của một người mất hết nguồn gốc của mình. Rất nhiều các cựu chiến binh trở lại như vậy—họ bắt đầu lạc lối. Một vài người bắt đầu bước trên đường ray và nhảy vào tàu chở hàng ở phần đời còn lại của họ.”

“Heath sẽ không bao giờ suy sụp đến vậy đâu.”

“Không, nhưng có một điều gì đó trong biểu hiện của cậu ấy... điều gì đó bất ổn... vô gia cư... tôi không thể giải thích. Cô phải nhìn thấy nó thì mới hiểu được những gì tôi đang nói. Nó đã biến mất khi tôi gặp cậu ấy vào lần sau. Cậu ấy trở lại một tháng sau và nói với tôi rằng cậu ấy mua một nơi ở Concord. Heath nói là cậu ấy đã chấm được cô gái mà cậu ấy sẽ kết hôn, và cậu ấy có ý tưởng vô lý về chuyện cậu ấy và tôi mua tờ Examiner, cái mà chìm như một hòn đá vào thời điểm đó.”

Damon cười nhẹ nhàng. “Tôi không ngốc khi việc đó đi cùng tiền bạc, Lucy ạ. Và tôi không có quá nhiều vào lúc ấy, vì vậy tôi có ý định cẩn thận về những cái tôi làm với nó. Nhưng tôi là kẻ chết tiệt nếu Heath cuối cùng không nói với tôi trong việc mua tờ báo, và sau đó cậu ấy xuất hiện với cô là vợ của cậu ấy.”

“Đợi một phút... anh nói rằng anh ấy có quyết định về cô gái mà anh ấy sẽ cưới ngay sau khi anh ấy mua một chỗ ở Concord ư?”

“Đó là vào cuối tháng Năm. Cậu ấy thậm chí còn nói với tôi tên của cô đấy.”

“Nhưng... nhưng đó là trước cả khi anh ấy gặp tôi mà,” Lucy kinh ngạc nói. Tâm trí nàng bay trở lại cái tháng Một đó khi chàng kéo nàng khỏi dòng sông đóng băng. Heath đã mua nhà ở Concord từ mùa hè trước đó.

“Anh ấy chỉ nhìn thấy tôi băng qua con sông, và qua cửa sổ ở cửa hàng cha tôi... mà anh lại nói rằng anh ấy đã quyết định sẵn rồi ư”

“Những gì cậu ấy nhìn thấy, cậu ấy phải thích lắm.” Từ tốn Damon cười. “Những chuyện mà tôi đang cố gắng nói với cô là toàn bộ việc đó là cho cô. Cô là lý do cho mọi thứ cậu ấy đã làm. Cho vấn đề rằng cô là lý do để tôi là người chủ biên của tờ Examiner. Liệu nó chẳng là gì với cô ư, Heath sẽ không bao giờ nói chuyện với tôi trong việc mua tờ báo.”

Damon nhìn nàng một cách giễu cợt. “Giờ cô cảm thấy tốt hơn về mọi chuyện chưa? Không ư? Vậy thì tôi sẽ nói với cô nhiều hơn một chuyện... chẳng thành vấn đề gì việc xuất hiện cả, chỉ có kẻ ngốc mới nghĩ là Heath sẽ chọn ai đó khác ngoài cô mà thôi. Theo mối quan tâm của cậu ấy thì chẳng ai còn sống có thể cạnh tranh với cô được. Cậu ấy in dấu vào cuộc đời.”

“Tại sao anh có vẻ rất thuyết phục về điều đó thế?”

Damon chứng tỏ lựa chọn những từ tiếp theo với sự quan tâm tuyệt vời.

“Cậu ấy thay đổi từ khi gặp cô. Lúc tôi biết cậu ấy trước đây, Heath là một người khác.”

“Khác như thế nào?”

“Cậu ấy sống rất vất vả, cậu ấy uống cật lực suốt ngày. Và...” Damon dừng lại và nhìn nàng với đôi mắt đen và khôn lường. “Cậu ấy sử dụng và vứt bỏ phụ nữ không nghĩ nhiều hơn dù cậu ấy có đi xuyên qua cái hộp thuốc lá King Bee.

Hai má Lucy đỏ mặt. “King Bees—”

“Hai mươi đô cho một đồng nickel. Được ưu thích bởi những người đàn ông chọn số lượng hơn chất lượng. Một sau những cái khác. Nhưng cô đã hiểu những điều tôi đang nói... cô phải từng nhìn thấy cậu ấy thậm chí trông thấy những người phụ nữ kia nữa?”

“Không phải khi tôi ở cạnh chứ, chi là—”

“Cậu ấy không còn thế cả khi cô không ở cạnh. Tôi đặt cược đời mình trên thực tế là cậu ấy hoàn toàn trung thành với cô. Tôi ở với cậu ấy khi những phụ nữ xinh đẹp vượt qua, và cậu ấy chẳng bao giờ có tí tha thiết nào với cái liếc mắt của họ cả. Cô là lý do tại sao đấy.”

“Anh đang cố gắng để làm yên lòng tôi, nhưng—”

“Tôi không cố để làm yên lòng cô. Tôi đang cố để nói với cô rằng tôi chưa bao giờ nhìn thấy một người quá... tốt, tôi sẽ để cậu ấy nói với cô điều đó. Tôi bước qua ranh giới quá xa rồi. Nói cho tôi biết... quyết định của cô sẽ là gì đi? Cô sẽ đi vào trong đó hay về nhà?”

“Tôi không chắc lắm.”

“Nếu cô về nhà, tôi sẽ nói chuyện với cậu ấy khi cậu ấy trở lại Examiner. Tôi sẽ nói với cậu ấy rằng cô biết Raine ở trong thành phố. Cô phải biết có thể xử lý mọi chuyện từ đoạn sau nhé.”

Nàng gật đầu và ng đôi mắt vào anh ta, nhìn thấy chẳng có gì ngoài tình thân dịu dàng trong ánh mắt anh, chẳng có gì để nghi ngờ những điều nằm bên dưới nó cả.

“Damon... tôi xin lỗi về những điều tôi đã nói với anh ngày hôm nay. Tôi nắm lấy tình bạn của chúng ta trên đầu anh giống như một cái roi vậy—”

“Dù là việc gì đi nữa,” anh đáp lời, và nhún vai. “Ồ, nếu không có gì khác, hôm nay có một chuyện hoàn toàn là...”

“Đó là gì vậy?”

“Chúng ta cuối cùng gọi nhau bằng tên.” Nụ cười ngây thơ của nàng mang lại cho anh cả niềm vui và nỗi đau. Vì lợi ích của nàng, anh sẽ không bao giờ đối xử với nàng bất cứ điều gì ngoài trừ tình cảm anh em. Và trong tình yêu với Heath như là nàng đang có, nàng sẽ không bao giờ nhận ra cảm xúc thật của Damon dành cho nàng.

Anh cảm thấy nhẹ nhõm là nàng không hề nghi ngờ, mặc dù mong muốn được chôn sâu để trút khỏi trái tim mình.

“Chúng ta không vào chứ, Damon?” nàng nhắc nhở và miệng cong lên với nụ cười tự giễu.

“Đó là chúng ta mà, Lucy.” Anh mở cánh cửa xe và gửi nàng một lời chào ngắn trước khi nhảy nhẹ lên vỉa hè.

Giờ đã muộn, và Heath vẫn chưa trở về nhà. Lucy ăn tối trong sự im lặng chán nản và đi lên tầng trên để tắm. Chìm trong nước nóng cho đến khi nàng được đắm mình đến tận vai, nàng nhắm hờ mắt và để tâm trí mình trôi dạt khỏi một suy nghĩ khác. Chẳng có chuyện gì về tình huống Heath trở về hay mấy giờ chàng bước vào cửa trước, nàng đã quyết định sẽ nói chuyện với chàng. Họ sẽ phải nói chuyện để đi tới việc hiểu rõ; nàng không thể sống với chuyện không chắc chắn như thế này thêm một tí tẹo nào cả. Nếu như nàng phải hối thúc bàn tay chàng, thì nàng sẽ làm, nhưng sau tối nay nàng sẽ biết sự thật về những cảm xúc của chàng, và chàng sẽ biết sự thật về nàng. Nàng làm sạch mái tóc mình và quấn một chiếc khăn quanh nó, bước một cách cẩn thận ra khỏi bồn tắm. Không thể tìm thấy áo choàng, nàng cuốn chặt một cái khăn khác quanh ngực, nhét cái góc đuôi của nó vào giữa chỗ phồng lên ở ngực nàng.

Bước vào phòng ngủ, Lucy thấy rằng nó thật ấm áp thoải mái, và nàng quỳ xuống trước lò sưởi để hong khô tóc mình. Hơi nóng của ngọn lửa thật dễ chịu trên mặt nàng, dù đồ nàng tới gần hơn vài cm cạnh tấm chắn lò. Nàng gỡ đám rối ở tóc mình với những cái chải nhẹ nhàng của chiếc lược, tạm dừng liên tục để nâng tóc tốt hơn một phần những lọn tóc bằng tay nàng. Thả rơi từng lọn mềm mại này tới những lọn khác, Lucy phát hiện ra rằng một vài lọn tóc của nàng bị bắt vào mép tấm uốn cong một cách thích thú. Đặt đầu chăm cho sự thiếu kiên nhẫn, nàng kéo mạnh vào toàn bộ tấm màn để dịch nó xa hơn khỏi ngọn lửa, và rồi nàng kéo lại lần nữa cái lọn cổ chấp của tóc mình. Nó là cái nắm chặt. Nàng bị mắc kẹt một cách hiệu quả, đầu gối quỳ trên sàn. Giật mạnh, nàng vô tình kéo vài sợi tóc ra ngay khỏi da đầu nàng, và kêu lên sắc nét là lý do nàng buông câu thề. Chuyện đó thật quá tức điên lên sau vài phút nàng gần như thấy nó buồn cười, và cười to phản đối sự trốn thoát của nàng. Xoa xoa chỗ da đầu đau và nghiêng đầu sang một bên, nàng gọi để được giúp.

“Bess! Bess, cô có nghe thấy tôi không? Bất cứ ai...ồ, tôi không tin chuyện này...Bess!”

“Cin ơ? Em đang làm cái quỷ gì vậy?”

Lucy quay vòng vòng trong phản ứng với cái giọng trầm nam tính và thờ dãi trong việc từ bỏ. Heath ở nhà. Nàng đã lên kế hoạch để có một cuộc nói chuyện đàng hoàng với chàng về sự khác biệt của họ. Nàng có sự hình dung về bản thân, lộng lẫy, bình tĩnh, và tha thứ khi nàng nói chuyện với chàng, và thay vào đó, nàng ở trên sàn nhà, nửa khóa thân và ngồi với một đồng khăn ướt.

“Em đang hong khô mái tóc của mình. Nó bị cuộn,” nàng nói, cảm thấy thật ngốc nghếch và châm biếm là nàng bắt đầu bắt lực cười khúc khích. Heath dường như không chia sẻ việc giải trí của nàng trong tình huống này. Mặt chàng thật khó gần và sự biểu lộ cảm xúc khi chàng đóng cửa lại và bước tới nàng trong ba sải chân. Nhanh chóng chàng sụp chân xuống và gạt tay nàng ra khỏi tấm chắn lò.

“Thôi nào. Anh làm việc này.”

“Em nghĩ nó vượt qua chuyện giúp đỡ,” Lucy thông báo cho chàng biết giọng run run kèm tiếng cười. “Nó không thực sự là nhiều tóc lắm... nếu anh có cái gì để cắt nó với...”

“Suýt.”

Với một nỗ lực tuyệt vời, nàng ghìem việc vui đùa của mình lại và giả vờ một biểu hiện nghiêm trọng khi nàng nhìn chàng trả tự do cho tóc mình, hai và ba lọn lúc đó.

“Lưng em đang đau,” nàng nói. “Em phải quỳ ở đây trong mười phút cuối và mái tóc ướt này lại rất nặng.”

Khi nàng nhìn thấy chàng có sự đáp lời nào, nàng cảm thấy tỉnh lặng, quan sát sự gia tăng buồn chán của chàng cho đến khi lưng nàng thực sự bắt đầu đau.

“Heath, em đang đau

“Hãy dựa vào anh.”

“Em sẽ làm anh ướt hết mất.”

Bỏ qua cái phản đối nửa vời của nàng, chàng ngồi xuống cạnh nàng và đưa tay mình vòng quanh nàng tới gần cái khung lò sưởi. Chẳng điều gì nàng có thể làm, chỉ là tựa lưng nàng dựa vào ngực chàng mà thôi. Dần dần nàng cho phép đầu mình ngã trên vai chàng. Đôi khi nàng cảm thấy sự vững chắc của quai hàm chàng chà lên đỉnh trán nàng khi chàng chải mái tóc nàng với một sự chăm sóc vô hạn. Xung quanh chàng nán nã hương thơm của xà bông cạo râu và mùi vải linen đắt tiền, mùi hương sau khi mực máy in xong, mùi da ẩm áp nam tính của chàng. Sự kết hợp của các mùi hương là cái gì đó mà nàng kết nối chỉ với Heath, và nó là sự hài lòng và dễ chịu.

“Anh đã nói chuyện với Damon,” Heath nói.

Đôi mắt nàng cảnh báo, chỉ vì ở vị trí của họ nàng không thể thấy được mặt chàng. “Anh ấy nói với anh mọi thứ ư?”

“Theo hiểu biết của anh ấy, có lẽ không phải mọi điều. Nhưng đủ.”

“Heath, em có vài câu hỏi”

“Anh chắc chắn em có. Nhưng anh có một câu hỏi em trước.”

“Hãy hỏi em bất kỳ điều gì anh muốn. Em muốn chúng ta phải cởi mở và thành thực với nhau.

“Anh cũng muốn điều đó. Anh chưa bao giờ nói dối em cả.”

“Anh giữ một vài điều với em mà anh biết anh nên phải nói, cái đó... không phải là nói dối, chỉ là nó không phải là sự thật, như nhau cả thôi.”

“Sự thật,” Heath nói khẽ, “là anh không thể nói với em. Vì tất cả theo những gì anh biết, em sẽ rời ra từng mảnh nếu em tìm thấy là Raine không rời Boston. Anh thường có chứng cứ khi nó tới để đoán được những phản ứng của em sẽ là gì tiếp theo... chỉ không phải chỗ có Raine liên quan đến. Vì vậy khi anh nhận được lời nhắn của cô ta, và nhận thấy rằng cô ta sẽ không rời đi cho đến khi cô ta và anh có một cơ hội nói chuyện riêng tư, anh nghĩ điều tốt nhất phải làm là quan tâm đến mọi thứ của bản thân. Cin, anh biết những việc đó trông giống như là, nhưng em không thực sự tin rằng Raine và anh...” Chàng đột ngột dừng lại. Lucy biết những gì chàng đang nói.

“Không,” nàng nói đơn giản, và nàng cảm thấy cơ thể chàng giãn ra như thể trong sự giải tỏa vậy. “Em không tin anh lại từng không chung thủy với em, thậm chí là anh yêu một người khác. Anh có quá nhiều sĩ diện. Anh có quá nhiều...”

“Anh không yêu cô ta.”

“Anh không nghĩ anh từng sao.”

“Anh chưa bao giờ cả.”

“Đều như nhau cả thôi, anh không nên có ý tránh nói với em là cô ta vẫn ở đây.”

“Lúc này đó có vẻ như là cách tốt nhất xử lý nó.

“Em hiểu điều đó,” nàng nói cẩn trọng. “Nhưng khi em tìm thấy cô ta ở Boston sau khi em nghĩ cô ta đã đi rồi, em đã sợ hãi cho cái giây phút mà em không thể tin tưởng vào anh. Nếu chúng ta sợ phải trung thực với nhau... thì chuyện kết hôn này chẳng là gì trừ một sự giả tạo.”

“Đừng nói vậy mà.” Heath để buông rơi những sợi rối của tóc trong tay ra rồi đặt tay mình ngay dưới ngực nàng, gần như khiến chúng tràn ra khăn tắm khi chàng kéo lưng nàng dựa vào chàng.

“Em phải tin anh chứ. Anh là người duy nhất trên thế giới quan tâm nhiều đến hạnh phúc của em còn hơn cho chính mình.”

Nàng phủ bàn tay chàng với chính nàng, tìm nàng bắt đầu đập khi nàng nghe thấy cái ương ngạnh nhẹ nhẹ trong giọng chàng.

“Em muốn anh có thể tin tưởng em theo cùng một cách,” nàng nói. “Hon bất cứ điều gì khác, là những điều em muốn nghe anh nói tối nay. Và nếu anh sẵn sàng, hãy chỉ quên đi những tuần qua và bắt đầu ngày mai như một tấm bảng trắng tinh.”

“Vây... đó là cái gì? Không tranh cãi hay...”

“Anh thích có tranh cãi hơn ư?”

“Anh hy vọng ít nhất có một trận chiến nhỏ.”

“Không phải ở đây. Chẳng có gì để tranh luận cả. Cả hai chúng ta đều muốn cùng một điều, phải không?” nàng vuốt ve lưng bàn tay chàng bằng lòng bàn tay nàng, và cả người nàng run lên với niềm vui được ở gần chàng.

“Sự thật là,” chàng nói, nghe yếu ớt kinh ngạc. “Em chỉ muốn biết một điều... tại sao Raine ở lại? Em nói với cô ta trước khi cô ta rời khỏi nhà là em sẽ không để anh ra đi.”

“Cô ấy muốn xem liệu những ngày xưa cũ vẫn còn có chút ý nghĩa với anh.”

“Và anh đã nói những gì?”

“Rằng chúng không còn nữa.”

“Em hy vọng cô ấy tin anh.”

“Anh biết cô ấy có. Bởi vì anh nói với cô ấy một điều khác.”

“Điều gì vậy?”

“Anh nói với cô ấy rằng anh yêu em.” Chàng cảm thấy sự rung động chạy qua nàng, và chàng cọ cọ má mình tỳ vào sự mềm mại của tóc nàng. “Lucy, cô gái xinh đẹp của anh... anh nghĩ rằng em phải biết nó từ lâu rồi chứ. Chỉ là anh nên nói với em thật to, từ lâu trước lúc này mà thôi. Anh thấy yêu em từ một năm trước đây, lần đầu tiên anh ôm em trong vòng tay mình.”

Lucy liếm một giọt nước mắt đột nhiên nhỏ xuống khóe miệng nàng.

“Có vài chuyện anh không biết về em đâu.”

“Đó là gì vậy?”

“Em là loại phụ nữ cần nghe những lời này thường xuyên.”

“Anh yêu em,” chàng nhắc lại, và có nụ cười trong giọng chàng.

“Hàng ngày, và hàng đêm. Xin anh hãy nói lại lần nữa...”

Chàng lặp lại những từ đó đằng sau tai nàng, phả vào cổ họng nàng, và trong khe lõm mềm mại của cơ thể nàng khi chàng cúi đầu và bắt đầu cúi bỏ cái khăn vương vãi.

“Aaa!” tay Lucy sờ tới đầu mình khi tóc nàng bị kéo mạnh. Ngay lập tức Heath dịch chuyển nàng và chùi nhẹ, chuyển sự chú ý của mình trở lại những sợi tóc rối còn lại trong cái tấm sắt uốn của lò sưởi. Mặc niềm đam mê bị hụt hẫng của bản thân nàng và sự kiên nhẫn đối khát của Heath, Lucy bắt đầu cười.

“Nếu anh không vội vàng, em sẽ có một vết hói đấy.”

“Anh không có tâm trạng để cười, Cin ạ.”

Sự cau có của chàng chỉ làm trầm trọng hơn việc cười khúc khích của nàng mà thôi.

“Em không thể giúp được... từ rất lâu rồi chúng ta đều muốn... và giờ mọi thứ đều ổn rồi, chúng ta phải đợi... vì vậy anh có thể mà

Chàng bóp chết lời nàng nói bằng đôi môi mình, hôn nàng như thể chàng đã muốn từ hàng tuần nay rồi, cho đến khi tiếng cười của nàng hòa tan vào trong một trận lũ của ham muốn. Nàng tự than khê, mềm mại, van vi và chàng gia tăng tìm kiếm áp lực của miệng mình. Những ngón tay chàng bận rộn làm việc trên tóc nàng cho đến khi nó được tự do, và một tiếng thở dài hài lòng rung thấp trong cổ họng chàng. Chân chàng loạng choạng với Lucy trong vòng tay, Heath hôn nàng khi chàng bế nàng tới giường, gìn giữ một cách thần kỳ để tránh việc vấp ngã hoặc đánh rơi nàng.

Lucy kéo chàng xuống với nàng ngay khi lưng nàng chạm tới đệm, cánh tay thon thả của nàng siết chặt xung quanh bờ vai rộng của chàng, cơ thể mảnh mai của nàng cong lên tới chàng. Tuyệt vọng nàng kéo các khuy áo cứng đầu của áo chàng, muốn cảm nhận cái cơ thể mạnh mẽ, khỏe thân của chàng trượt trên nàng. Họ cùng nhau xé quần áo của chàng, cả hai có ý định tước đi những lớp vải ngăn cách giữa họ. Bỗng nhiên Heath gửi một cái cười

chồng ghẹo tới sự thiếu kiên nhẫn của nàng và ghì đầu nàng vào gối với tay mình, chặn sự tiến tới của nàng với cái áo sơ mi của mình để hôn nàng một cách thô bạo. Lưỡi họ giao nhau trong cái vuốt ve nóng hổi, dịu dàng, đôi môi gắn chặt hơn vào nhau, hai cơ thể quấn quýt trong cái ôm đủ đầy.

“Em sẽ không bao giờ thấy chuyện này là đủ cả,” Lucy thì thầm, quay đầu đi và tập trung lại sự chú ý của nàng lên quần áo chàng. “Được gần gũi với anh... được có thể yêu anh...”

Miệng chàng chu du xuống cổ nàng trong một cái ve vuốt gợi tình và ẩm ướt.

“Chuyện này chưa bao giờ có trong việc làm tình trước đây... trước đây em không thể. Anh biết sự khác nhau thế nào sẽ có với em vào phút đầu tiên khi chúng ta hôn nhau.”

“Anh biết về nó... chỉ từ một nụ hôn

“Anh sẽ phải nhắc em nhớ về nụ hôn đó.” Bằng cách nào đó, Heath trút bỏ phần quần áo còn lại và chàng kéo nàng lại với chàng, thì thầm những lời khiến nàng vỡ òa tất cả. Và sau đó, thật bất ngờ, những di chuyển của họ trở nên chậm hơn, từ từ, tôn kính. Với một sự nhận thức là sẽ chẳng bao giờ còn có lại những bức tường giữa họ nữa, tất cả các nguyên do hiểm lăm đã biến mất.

Run rẩy, Lucy lùa tay mình vào trong mái tóc vàng lấp lánh của chàng khi đầu chàng di chuyển trên ngực nàng. Miệng chàng ngậm lấy một đỉnh cao mềm mại và kích thích nó với một cái mút nhẹ nhàng. Cái cấu tạo trơn mượt của lưỡi chàng xoa dịu dục vọng đang thức tỉnh của nàng và sẵn sàng cho một cái mút mềm nhẹ đầy dữ dội khác của miệng chàng. Cơ thể nàng tràn đầy sự nhưثر ngọt ngào nặng nề—mơ màng và chưa nhận thức được từng cái chạm khẽ khàng của đôi tay chàng, từng cái chà xát của mái tóc chàng—đôi chân cứng cáp tỳ vào nàng, từng cái đốt cháy nhẹ nhàng phá ra từ hơi thở chàng trên da nàng.

Nàng muốn nói với chàng là nàng thấy tuyệt thế nào, nhưng lời nói vụt vỡ cánh đi trước khi nàng chạm tới, khéo léo đuỗi môi và lưỡi nàng. Thay vào đó, nàng vòng tay mình trên lưng chàng trong cái cào khe khẽ khiến chàng rung mình và nín thở. Sau đó nàng thấy nụ cười chàng chợt lóe sáng trước khi miệng chàng lang thang tới làn da mỏng manh bên dưới ngực nàng, có mùi thơm bên dưới đường cong chỗ mà nàng cảm nhận thấy khi lưỡi nàng nhấp nháp trên chóp vào.

Đầu gối nàng bị giang ra một phần bởi sức nặng cơ thể chàng, và nàng cũng đã mở cho chàng sẵn sàng, căng thẳng, háo hức để được cảm nhận chàng ở bên trong nàng.

“Chưa đâu... chưa đâu,” chàng nói khẽ, trượt tay mình xuống bên dưới nàng.

Êm ái chàng lặn qua lưng mình, để nàng ở trên chàng. Lucy thấy mình nằm dài trên đùi chàng, những đường cong của nàng đổ theo cái bằng phẳng trên khung cơ bắp cứng của chàng. Khi nàng dọc được sự mời mọc trong đôi mắt sáng màu ngọc lam của chàng, nàng ngồi trên chàng, nhích dả trên cho đến khi miệng họ và thậm chí cả chóp mũi họ chạm nhau. Tóc nàng đổ trên chàng như hàng ngàn vạn ánh sáng, và chàng nhẹ nhàng vén nó khỏi gương mặt nàng. Chàng giữ đằng sau tóc nàng cho đến khi môi họ gặp nhau, và rồi chàng để nó rơi xuống tạo thành một bức màn lụa xung quanh mặt chàng khi họ hôn nhau thật sâu. Lucy uốn éo trên đỉnh của chàng, tỳ vào vật nam tính cứng ngắc của chàng đang ẩn giữa hai đùi nàng, cho đến khi tay chàng ghi chặt trên hông nàng để giữ cho nàng không ngo ngoáy nữa.

“Đừng cử động,” chàng nói khàn khàn, những ngón tay uốn nhẹ nhàng theo cái sự tròn tròn trơn mịn của da thịt nàng.

“Sau cùng việc chờ đợi em cho anh thông qua, anh đang có một việc là quyết định như thế nào, khi nào và ở đâu.”

Nàng mỉm cười và trao miệng nàng tới chàng với một sự rộng lượng ngọt ngào.

“Sau tất cả anh phải làm một điều là bảo em chứ,” nàng thờ phả vào môi chàng. Mắt nhảy múa với thứ ánh sáng tinh quái. “Đừng ngại mà.”

Nàng đặt một nụ hôn vào khóe miệng chàng. “Làm thế nào?” Một nụ hôn khác lên cái đường vũng chắc của quai hàm chàng “Khi nào?”. Cuối cùng, một cái hôn mềm mại lên cổ chàng “và ở đâu?”.

Khéo léo chàng lật nàng nằm xuống trên lưng nàng, miệng chàng có một hương vị thoảng qua của nàng trước khi chàng lật mình khỏi nàng, và nàng không hài lòng việc quan hệ của chàng.

“Heath?” nàng hỏi, bất ngờ hoang mang và mắt nàng vụt mở để tìm chàng. Nàng chỉ có thể thấy cái bóng tối đen của chàng cản ánh lửa sáng mà thôi.

“Heath—”

“Suyt. Anh sẽ trả lời tất cả các câu hỏi của em cùng một lúc.”

Nàng cảm thấy lòng bàn tay ấm áp của chàng khum khum trên đầu gối gấp cong của mình, đang đỡ chúng mở và kéo giang chúng rộng ra, trượt trên đùi trong của nàng cho đến khi nàng cảm thấy lưng tỳ và gối một cách bất lực, tâm trí nàng quay cuồng với cái động chạm cháy bỏng của ngón tay chàng.

Đầu chàng đặt giữa đùi nàng, tay chàng chiếm giữ sự nao núng đột ngột của cơ thể nàng, và rồi miệng chàng đang mở bên trên cái phần mềm mại riêng tư nhất của nàng. Chân nàng vô tình rút cong vào khi nàng tìm kiếm theo bản năng để bảo vệ bản thân khỏi việc dễ bị tổn thương từ bên ngoài, nhưng mắt cá chân nàng bị gắn chặt bên dưới chàng. Lưỡi chàng đã chiếm giữ để vuốt ve da thịt run rẩy của nàng, và tay chàng trượt lên hông nàng trong một cái xoa tròn chậm rãi. Lún lưng vào gối, nàng nói tên chàng một cách yếu ớt, giọng nàng như một cái bóng ảo của thanh âm vậy. Nàng cảm nhận được độ sâu của niềm vui được trao cho chàng để giữ nàng bất lực và tin tưởng trong bàn tay chàng, thấu hiểu nàng như thể chẳng một người đàn ông nào

khác sẽ từng. Máu trong nòng tăng lên với một lực đáng kể, vì vậy mà toàn thân nòng có thể nghe thấy nó đập thình thịch trong tai mình, và rồi ecstasy co giật nòng với một cái vuốt ve cuồng bạo. Châm chậm Heath nâng miêng lên, cọ cọ những sợi ở vùng tam giác ẩm ướt phía trên đùi nòng, và mặc dù với những gì họ đã chia sẻ vừa xong, Lucy vẫn đỏ bừng với một cái nhìn. Mắt chàng lấp lánh khi chàng thấy sự kinh ngạc của nòng, và chàng thả lỏng trở lại để hôn lên cổ nòng. Làm thế nào mà sự thân mật chàng có với nòng, cứ như thể không có phần nào của nòng phải vẫn còn bí mật với chàng vậy. Nòng chưa bao giờ mơ tưởng rằng bất kỳ người đàn ông nào sẽ muốn biết nòng quá tuyệt; nòng chưa bao giờ tưởng tượng ra khi nòng gặp người đàn ông này lần đầu vào một ngày nào đó chàng sẽ chiếm hữu những ý nghĩ của nòng, trái tim nòng, và cơ thể nòng hoàn toàn như vậy. Và không, có lẽ nòng có biết. Cái người đã nói khi tình yêu bắt đầu thì sao ấy nhỉ? Cái nhìn đầu tiên, nụ hôn đầu tiên, lời hứa đầu tiên—nó chẳng quan trọng nữa. Nòng nhìn chàng với cả trái tim trong mắt nòng, và sự gợi ý nhẹ nhàng của một nụ cười ẩn

“Em yêu anh, Heath. Em yêu anh.”

Chàng vươn dậy phía trên nòng, và ánh sáng tỏa ra từ lỗ sườn chap chôn trên các vết sẹo bóng láng của da chàng. Lửa và vàng, gân cốt và sức mạnh—chàng là một sự ngạc nhiên đối với nòng, và nòng thích thú trong việc hiểu rằng chàng đã trao bán thân mình cho nòng. Lấp đầy nòng một cách từ từ, chàng đợi với sự hôn hên run run khi chàng cảm thấy bên trong tinh tế suốt chiều dài cơ thể nòng, và rồi nòng nâng hông mình lên để chấp nhận chàng vào sâu hơn nữa. Những giây phút vô tận của họ khi da thịt họ hòa vào nhau. Nòng trả lời những cái thúc dãi và nặng nề của chàng với cùng một nhịp điệu hoàn hảo, với sức mạnh êm ái của tình yêu. Cơ bắp của chàng thắt chặt, và chàng đẩy vào trong nòng một lần cuối, sức nóng của chàng lây lan qua nòng trong một dòng chảy vô kể. Họ ôm chặt nhau, miễn cưỡng cho phép bất kỳ sự chia tách nào giữa những bộ phận cơ thể họ. Chải những ngón tay nòng qua tóc chàng, nòng hôn lên sự ẩm ướt mẫn mẫn của trán chàng, má chàng, môi chàng. Chàng mỉm cười và cuộn tròn uể oải khi chàng tràn ngập với sự mẫn nguyện thuần khiết cái nam tính, kéo nòng lên trên cùng chàng để nòng có thể tiếp tục trận mưa những nụ hôn từ tốn.

Nàng nép mình lại gần chàng hơn trong khi sự ấm áp của họ lan tỏa bên dưới lớp chăn.

“Lúc này em thậm chí còn tiếc hơn cho tất cả những đêm mà chúng ta đã trải qua cùng nhau nữa kia.” Tay nòng di chuyển lang thang trên mui cơ phẳng của bụng chàng.

“Anh thì không. Cả hai chúng ta đã có một vài bài học để làm, vài suy nghĩ để hiểu mà.”

“Có phải anh đang nói anh chẳng nhớ gì đến em đúng không?” nòng hỏi giả vờ phẫn nộ.

“Dịu xuống đi mà,” chàng nói, và cười khúc khích, kéo nòng lại gần tựa sát cạnh chàng hơn. “Quý thật, có chứ, anh nhớ em rất nhiều. . . anh dành hầu hết những đêm nhìn chăm chăm lên trần nhà hoặc đếm từng bước cái sàn. Tuy vậy anh cần khoảng thời gian một mình ngay lúc đó để tìm ra cái kẻ ngốc bướng bỉnh, anh đã để niềm kiêu hãnh của anh ở giữa hai chúng ta.”

“Niềm kiêu hãnh của anh ư?”

“Những tuần sau đó anh bị ốm. . . anh đã nhận ra anh phụ thuộc vào em nhiều như thế nào. . . và điều đó thật khó cho cái tôi của anh.” Có chút khê bên lên lên vào giọng nói của chàng. “Anh được nuôi dưỡng để nghĩ một người đàn ông nên chăm lo cho mọi thứ và kiểm soát toàn bộ. Rồi sau đó hoàn toàn bất ngờ với anh là sự độ lượng của mọi người, đặc biệt là em. Anh không nên lấy nó ra khỏi em, nhưng anh cảm thấy anh phải đặt ra một khoảng cách giữa chúng ta, cho đến khi anh thấy tiếp tục . . . kiểm soát được trở lại.”

“Có lẽ em có chút hồng hách. Nhưng em đã sợ hãi cho anh. Em chưa bao giờ từng quá lo sợ về bất kỳ điều gì cả”

“Em không phải là kẻ hồng hách. Em đúng theo cái cách em cần phải có. Anh biết tất cả những gì em đã trải qua, những gì em đã làm và Chúa biết anh không phải là kẻ ngốc quá nhiều để không đánh giá cao những gì mà một người phụ nữ như em đã nêu bật ra được. Nhưng ở một mặt khác, thì cái tính tự cao của một người đàn ông lại dễ dàng bị bầm dập, Cin ạ.”

“Em sẽ cẩn thận nhớ điều đó,” nòng nói với sự long trọng quá đáng, và kêu lên khi chàng cử động như thể để cù nòng vậy.

“Xời ời. Anh cố gắng nói chuyện với em về một số chuyện nghiêm túc, và tất cả những điều anh nhận được là thứ gòi ời đất hời.”

“Heath. . .” nòng trườn lên phía trên chàng và đặt đầu nòng lên ngực chàng, “Em ước nó có thể được như thế này từ lúc mới bắt đầu. Lúc này thấy khó có thể tin rằng đã có quá nhiều sự giận dữ giữa hai chúng ta, và rằng em thực sự sợ việc thân mật với anh.”

“Chúng ta đã không biết nhau. Và anh cần phải kiên nhẫn với em. Sau tất cả, anh muốn đưa em xa khỏi Daniel”

“Anh đã ban cho em một đặc ân đấy.”

“Thật sao, nhưng lúc ấy anh không hề biết điều đó.”

“Chuyện kiêu ngạo ấy mà.” Nòng thốt ra mấy từ vang lên như thể quuyền rũ khi nòng hôn một chuỗi dọc bả vai.

“Nhưng anh sẽ luôn luôn có chút ít cảm giác tội lỗi về cái cách anh lìa em xa khỏi Daniel. Anh nên làm nó theo cách khác. Buổi sáng hôm đó sau vụ hỏa hoạn nhà Emerson. . . anh biết rằng nếu anh có được em trong một tình huống gây ảnh hưởng, để ai đó chợt thấy chúng ta. Nó chỉ trùng hợp ngẫu nhiên việc xảy ra lại là Daniel và Sally mà thôi.”

“Đừng cảm thấy tội lỗi về nó.”

“Nhưng làm chuyện đó với em sau khi em đến để xem liệu anh có ổn không. . . nó không phải ngẫu nhiên là anh quuyền rũ em, Cin à—nó là có chủ ý—và

em thậm chí đã không biết em đang làm gì lúc đó nữa kia”

“Em biết những gì em đang làm chứ,” nàng nói một cách bình tĩnh, đáng ngạc nhiên là chàng lại rơi vào im lặng. “Không ai buộc em phải ra ngoài đó một mình để gặp anh cả. Và lúc những gì đã diễn ra sau đó ... em cũng không hề chống cự lại anh. Em muốn anh. Nếu nó đã không xảy ra sau đây, thì nó sẽ xảy ra vào một lúc nào đó mà thôi.”

“Em đang làm cho anh thấy hối tiếc vì đã không làm lành với em trong suốt hai ngày sau lần đầu ta gặp nhau. Anh sẽ làm, với bất cứ khuyến khích nào vào mọi lúc mọi nơi.”

“Đồ xảo. Em chưa bao giờ biết những khi anh lên quanh góc phòng và khiến em ngạc nhiên trong bộ đồ lót của em đấy.”

“Anh nghĩ về cách em trông thế nào trong những bộ đồ lót và áo sơ mi của anh mỗi khi anh thấy em sau đó.”

“Em có thể nói được.” Lucy mỉm cười trong bóng tối. “Sau đó anh luôn nhìn em theo cái cách khiến em đỏ mặt, và em không thể ghi nhớ khoảng thời gian chúng ta trải qua một mình cùng nhau nữa. Nhưng ngay cả khi em không bao giờ được gặp lại anh nữa, thì em cũng sẽ không bao giờ quên hai ngày đó. Và em nghĩ em sẽ luôn tự hỏi những gì phải có giống như khi ở với anh. Anh có bao giờ cũng tự hỏi như vậy không?”

“Nó sẽ ám ảnh anh cho đến hết phần đời còn lại.”

Lucy trượt cánh tay vòng quanh cổ chàng và thì thầm vào miệng chàng.

“Không lạ sao, làm thế nào mà số phận lại mang chúng ta đến với nhau nhỉ?”

“Đừng cho số phận quá nhiều quyền lực trong chuyện chúng ta ở bên nhau, cưng ạ. Anh muốn em ngay từ đầu. Và một người đàn ông luôn luôn tìm ra cách để có được những gì mà họ muốn- ngay cả nếu số phận không giúp họ một tay đi nữa.”

Nàng tin chàng. Heath Rayne là kiểu đàn ông đó.

Chú thích của Tác giả

Nhà của Ralph Waldo Emerson bị cháy năm 1872, ba năm sau ngày được dùng trong cuốn ‘Love, Come to me’ này. Việc giữ những giấy tờ riêng của Emerson, tất cả sách và những bản thảo của ông được cất giữ bởi một người ở Concord, người mà đã chạy vào ngôi nhà đầy khói để vớt vát việc làm của mình, dù những cây xà gồ rơi xuống rất nguy hiểm. Sau khi đi nước ngoài với con gái mình, Emerson trở lại Concord tìm gặp những người bạn để xây lại ngôi nhà mình chính xác như nó đã từng có trước đây.

Mặc dù tờ Boston Examiner là một tờ báo hư cấu, thì tờ Boston được ra đời năm 1872 sau cùng cũng đã thách thức uy quyền lâu đời của tờ Boston Herald. Dưới sự sáng tạo của ông chủ trẻ Chas.H.Taylor, Boston Globe đã trở thành một tờ báo gây chú ý cho giới cấp tiến và đóng góp cho sự phát triển của báo chí hiện đại.

Thời kỳ tái thiết bị đóng cửa phần lớn thời gian với việc bầu cử của Rutherford B.Hayes vào năm 1876 và việc rút lui của những nhóm quân Liên bang cuối cùng từ Miền Nam.

Bạn đang đọc truyện *Love, Come To Me* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.